

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

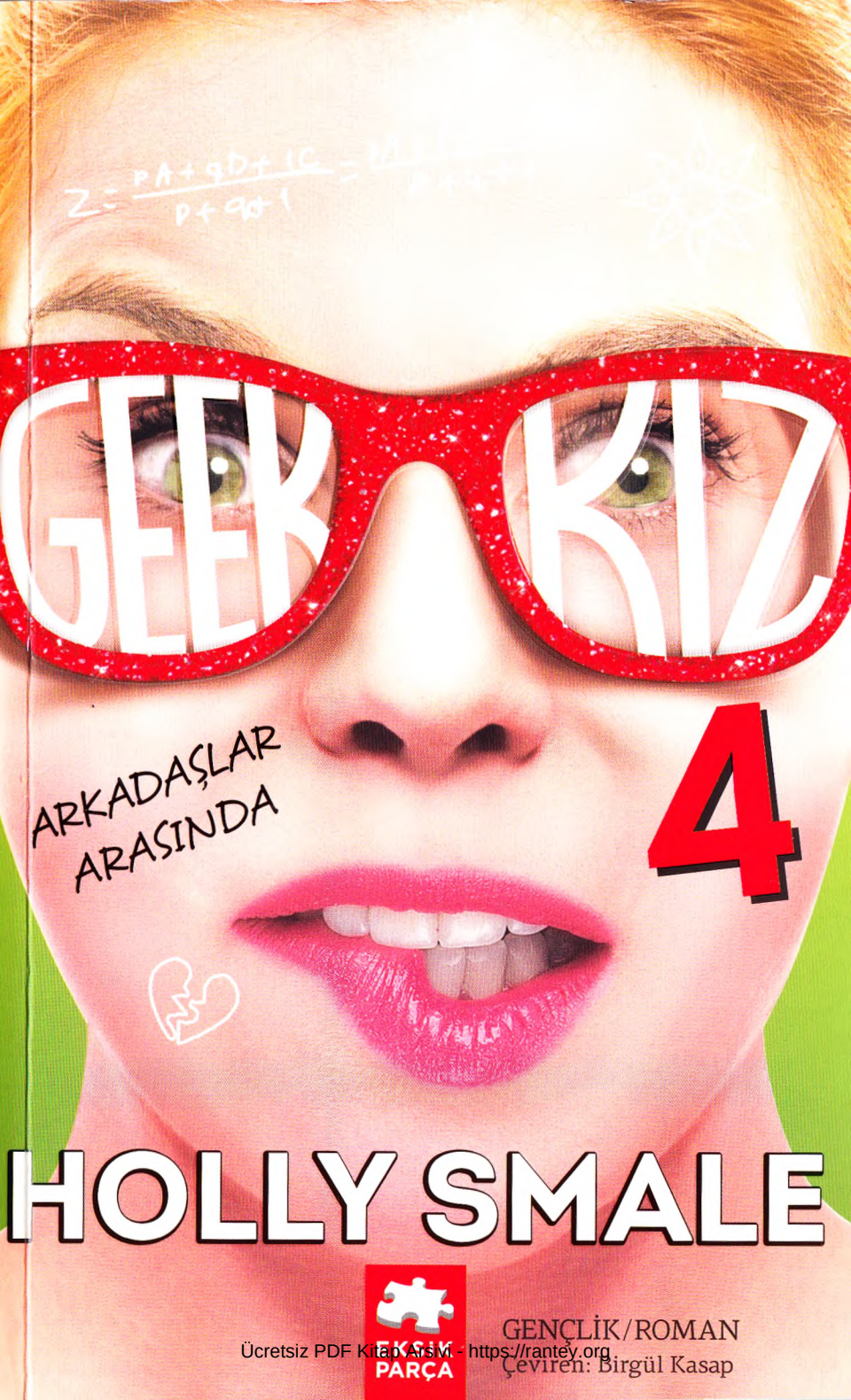
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



ARKADAŞLAR
ARASINDA

4

HOLLY SMALE



EKSİK
PARÇA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

GENCLİK / ROMAN

Çeviren: Birgül Kasap

$$\left(\frac{1}{c} + \frac{1}{d}\right)P$$



$$Z \in [AM] \Rightarrow T \in [AM]$$

$$1A + \frac{3}{4}P \left(\frac{1}{a} + \frac{1}{c}\right)M$$

Gençlere kendilerini iyi hissettirecek ve okuduktan sonra özgüvenlerini artıracak bir mücevher.

Books For Keeps

Nefis bir şekilde ilginç bir kitap.

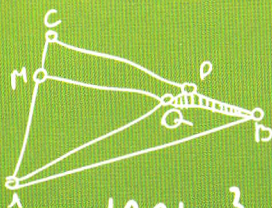
Bliss Dergisi

Harriet, kendine has dünyasındaki komik tuhaflıklarıyla ve modellik maceralarıyla geri dönmüş. Daha heyecanlı olamazdım!

Goodreads

Şöyle güzel bir kahkaha atmak ve eşi benzeri görülmemiş bir hikâye okumak isteyen herkese tavsiye ederim.

Guardian Children's Books



$$|PQ| = \frac{3}{65} |PM|$$

$$\frac{|AA|}{AF} = 2$$

HOLLY SMALE

4



ARKADAŞLAR ARASINDA

Yine, yeni,
yeniden
aşk acısı...



Güzel yüzli utangaç
Entel dantel, pırıltılı
Esprili, her şeyi bilen
Kaçık kız

Arkadaş insanın kendisine verdiği hediyedir.

Stevenson



Eksik Parça Yayınları

Geek Kız 4: Arkadaşlar Arasında

Holly Smale

HarperCollinsPublishers tarafından aşağıdaki isim ile İngilizce basılmıştır:

GEEK GIRL: ALL THAT GLITTERS

Text copyright © Holly Smale 2015

Çeviri © Eksik Parça Yayınları 2015

HarperCollinsPublishers Ltd. lisansı altında çevrilmiştir.

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Birgül Kasap**

Editör: **Burcu Karatepe**

Redaktör: **Burcu Terzioğlu**

Sayfa Tasarımı: **Alper Ertekin**

Kapak Tasarımı: **Yusuf Şancı - Mineral Görsel İletişim Hizmetleri**

www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 2893010 (pbx)

Baskı ve Cilt: **Sonsuz Matbaa Kağ. Müc. Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 291 Topkapı / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 - 501 04 95 | Fax: 0212 674 85 29 | sonsuzbasim@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 30173

MATBAA SERTİFİKA NO: 28487

Baskı: Kasım 2015

ISBN – 978-605-9864-40-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul

Tel: 0212 272 45 46 | Fax: 0212 272 45 55

<http://ikiayayincilik.com.tr>

<http://www.facebook.com/eksikparca1>

http://twitter.com/eksik_parca

www.eksikparca.com



ARKADAŞLAR
ARASINDA

4

HOLLY SMALE

Çevirmen: Birgül Kasap



Ücretsiz PDF Kitap A [//rantey.org](http://rantey.org)

Bana birçok hikâye veren
anneme.

parlamak (fiil)

1 Güçlü bir ışık çıkarmak, ışık saçmak

2 Bir ışık kaynağından gelen ışınları yansıtmak

3 Mevkisi yükselmek

4 Ün, san kazanmak; herkesçe tanınmak

KÖKEN Eski İngilizcede "parıldamak, tanınmış olmak" anlamına gelen *glitenian*

I

Adım Harriet Manners ve ben bir dâhiyim.

Dâhi olduğumu biliyorum, çünkü daha biraz önce internetten bunun belirtilerine baktım ve bu belirtilerin tamamı bende mevcut gibi görünüyor.

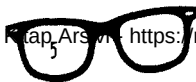
Sosyolojik çalışmalar; anlamsız uğraşlardan zevk almanın, başka kimsenin ilginç bulmadığı tuhaf şeyleri hafızada tutmanın ve sosyallik açısından yetersizliğin sıra dışı zekânın göstergeleri arasında olduğunu göstermektedir.

Kendini beğenmişlik etmek istemem ama dün gece mutfaktaki çorba paketlerini alfabetik sıraya göre dizdim, ayak başparmağımla yerden kalem almayı ve tavukların gün ışığını insanlardan kırk beş dakika önce görebildiklerini öğrendim.

İnsanlar da benden genellikle pek hoşlanmazlar aslında.

Bu durumda, sosyallik açısından yetersizlik kriterini de geçtim sanırım.

Dâhiliğin kendimde bulduğum diğer belirtileri de şunlar:



1. Uyuma zorluğu
2. Zaman zaman hiçbir neden olmaksızın öfke krizleri geçirme
3. Dağınıklık
4. Genel bir tuhafılık

“Aklım karıştı.” demişti babam, bu belirtilerin yanına birer işaret koyduğum listemi zafer kazanmış bir edayla ona gösterdiğimde. “Bunlar aynı zamanda on altı yaşında bir kız olmanın da belirtileri değil mi?”

“Ya da bir bebek olmanın.” diye eklemişti üvey annem listeye şöyle bir göz atarken. “Kız kardeşin de bu listeye uyuyor gibi görünüyor.”

İşte bu, bir sürü seçkin zeki kişinin niçin yanlış anlaşıldığını gayet net gösteriyor. Kendi *anne babamız* bile dehamızı göremiyor ki.

Her neyse, yüksek bir IQ’nun en büyük göstergesi bir sürü soru sormaktır. Ben de Google’a *Ben bir dâhi miyim?* yazarak bu sayfaya ulaştım.

... Bu konuda oldukça umutluyum.

Bu iyi bir şey, çünkü bu sabah okula geri dönüşümün ilk günü ve olabildiğince çok beyin gücüne ihtiyacım olacak.

Evet, artık resmen bir altıncı sınıf öğrencisiyim.

Yaptığım hesaplamalara göre, şu ana kadar hayatımın tam olarak on bir yılını okulda geçirdim. Bu da 2.145

okul günü ya da (ödevleri ve tatilde yapayım diye internetten indirdiğim ücretsiz testleri saymazsak) yaklaşık olarak 17.160 saat eder.

Özetle, tam da bu ana -büyük bir dikkatle biriktirdiğim bilgimin insanları rahatsız etmek yerine kıymetinin takdir edileceği bugüne- hazırlanmak için *bir milyon dakikadan fazla bir zamanı eğitime* yatırdım.

Sonunda okul ciddi bir yer olmaya başlayacak.

Ödevden nefret edenler ve sürekli olarak gözlerini devirenler geride kaldı ve -diğer okullardan gelen bir sürü yeni öğrenci sayesinde- onların yerine öğrenmeyi gerçekten *isteyen* insanlar var artık. Çöl farelerinin adrenalinin kokusunu alabildiğini, bir tırtılın on iki gözü olduğunu ya da vücudunuzda 900 tane kurşun kalem yapmaya yetecek kadar karbon bulunduğunu öğrenmeye can atan insanlar.

Aynen bana benzeyen insanlar.

Bundan daha fazla heyecan duyamazdım doğrusu.

Bugün beş A seviyesi dersim, paleontoloji alanında erken ve parlak bir kariyeri ciddiyetle takip etmek için araştıracağım iki üniversite var. Analiz edeceğim bazı istatistikler, parçalayıp inceleyeceğim kurbağalar ve çok da uzak olmayan bir gelecekte dinazor fosilleri üzerindeki toprakları süpürürken bacaklarıma kramp girmesin diye yapacağım egzersizler var.

Edineceğim kafa dengi yepyeni arkadaşlar var.

Evet, belki burası aynı okul ve buradaki insanların çoğu zaten bu okuldaydı ama bazı şeyler değişmek üzere.

Eşyalarımın üzerine yazılan hakaretleri silmeye çalıştığım ve ayakkabılarımı tuvaletlerin rezervuarlarından çıkardığım on bir yılın ardından bu, her şeye yeniden başlamam için bir şans. Yeni bir başlangıç.

Parlamak için bir şans.

Bu sefer her şey farklı olacak.

Bir dâhi olmakla ilgili gerçekten *muhteşem* şeylerden biri, bir sürü işi aynı anda yapmanın sizin için gerçekten kolay olması.

Bu sabahın tadını çıkarmaya karar veriyorum.

Yatağımdan kalkarken bir kuşun kanadında kırk farklı kasın bulunduğunu öğreniyorum.

Saçımı tararken bir deniz kirpisinin dişleri üzerinde yürüyebildiğini ve dişlerimi fırçalarken de parazitlerin vücut ağırlığımızın yüzde 0,01'ini oluşturduğunu öğreniyorum.

Bir yılanın diliyle koku aldığı ve çenesiyle işittiği bilgisini sindirirken de kıyafetlerimi, çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyiyorum. Merdivenleri koşarak inerken İngiliz kral ve kraliçelerinin adlarını çalışıyorum. Mutfağa vardığımda ise Gizli Servis kod adlarını çalışmaya başlamıştım bile (Prens Charles, "Tekboynuz"muş. Bu çok kötü, çünkü bu kodu bir gün benim için kullanacaklarını umuyordum.)

"Biliyor muydunuz?" diyorum, Tabitha'nın küçük, yuvarlak yanağına bir öpücük kondurmak için Tabitha'ya doğru eğilirken, "Ortalama bir insan, hayatı boyunca 500 tavuk ve 13 bin yumurta yemiştir."

Küçük kız kardeşimin bunu daha önce bilmediği açık, çünkü bu beklenmedik yeni bilgiyi duyunca mutlu bir şekilde agulamaya başlıyor. Sonra, masada duran katı haşlanmış yumurtalardan bir tane almak için Tabitha'nın kabarık saçlarının üzerinden masaya doğru uzanıyorum.

"Harriet." diyor üvey annem.

"Ve her birimiz otuz altı domuz yiyeceğiz ömrümüz boyunca." diye devam ediyorum sözlerime, tek elimle yumurtamı soymaya başlarken. "Ve otuz altı koyun."

"Harriet."

"Ve sekiz inek."

"Harriet."

"Ve on bin çikolata." Yumurtayı tam ağzıma atmışken duraksıyorum. "Sanırım ben kendi payıma düşeni çoktan yemişimdir. Belki de bunu tekrar dengelemek için artık vejetaryen olmalıyım."

Bir el koluma dokunuyor.

"Günaydın, Annabel. İyi uyudun mu? Ben iyiyim, sağ ol. Bugün ne güzel bir gün, değil mi? Şu anda, daha sonra temizlemen için mutfak dördü bir tarafına yumurta kabuğu döküyor olsam da bana kahvaltı hazırladığın için teşekkür ederim."

Gözlerimi birkaç kez kırıştırarak önce üvey anneme, sonra da babama bakıyorum. Beş yaşımdan beri Annabel'le yaşıyorum ama Annabel bazen hâlâ benim için tam bir gizem olabiliyor.

"Annabel niye kendi kendine konuşuyor?"

"O, insan ırkına beceriksizce ayak uydurmaya çalışan uzaylı bir yaratık." diyor babam, yumurta sarısına batır-
dığı bir parça ekmekten masaya yumurta damlatırken.
"Kitabında, o dokunaçlarıyla beyinlerimizi emmeden önce
onun biz fanilerden ne istediğini çözmemize yardımcı ola-
cak bir şeyler var mı?"

Elimdeki kalın kitabın sayfalarını çevirmeye başlıyo-
rum şevkle. Kitap 729 sayfa ve ben daha 13/20'sini bitir-
dim. Dolayısıyla, örnek bir olay çok büyük bir olasılıkla
mutlaka vardır bu kitapta.

Ya da en azından uzay gemileriyle ilgili ilginç bir bilgi
vardır.

"Maalesef, tüm işaretler beyninin çoktan yenmiş
olduğunu gösteriyor, Richard." diyor Annabel zalimce.
"Dolayısıyla, muhtemelen açlıktan öleceğim ben."

Sonra bir sandalye çekip sandalyeye işaret ediyor.

"Elindeki kitabı bırak Harriet ve biraz kahvaltı yap.
Yarın sabah tekrar işe başlıyorum ve son yirmi dört
saattir hiçbirimiz senden akli başında tek bir kelime bile
duymadık."

Üvey annemin neden bahsettiği konusunda bir fikrim
yok. Söylediğim her bir cümle hem bilimsel hem de tarihsel
olarak doğrudu. Kitabın arka tarafında bunu kanıtlayan
bir bibliyografi var.

Ağızma bir parça kızarmış ekmek atıyorum.

"Yapamam." diyorum, bir taraftan da ağızımdan
tereyağlı karbonhidrat parçacıkları püskürtüyorum. "Vakit

yok. Öğrenilecek şeyler, gidilecek yerler, tanışılacak kafa dengi arkadaşlar var.”

Hızlı bir şekilde hole çıkıp 1830’da Kral XIX. Louis’in Fransa’ya sadece yirmi dakika hükümdarlık ettiğini öğrenirken köşeden de okul çantamı alıyorum.

“Ne kadar da müthiş olduğuna bir bak!” diyor babam gururla, ben evin kapısını açarken. “O, benim kızım, Annabel. Benim genlerim, tam orada işte. Harriet Manners: Model ve stil ikonu. Moda efsanesi. Moda dünyasındaki sıra dışı, başına buyruk tip.”

Kulaklığımın iki ucundan birini kulağıma takıyorum.

“Harriet.” diyor Annabel. “Bir saniye. Nereye gidiyorsun?”

Bu arada, XIX. Louis’yle ilgili bilgiyi nasıl kullanacağımdan emin değilim. Okuduğum her şey, benim için bile potansiyel olarak faydalı ya da uygun değil.

“Okula!” Kulaklığımın diğer ucunu da takıyorum. Çaykovski’nin *Kuşu Gölü* son ses çınıyor kulaklarımda. “Akşama görüşürüz!”

Ve hakiki bir altıncı yapı öğrencisi olarak ilk günüm başlıyor.

2

Yeni arkadaşlar edinme sanatı üzerine ufak bir çalışma yaptım ve bu konuda hepimizin izleyebileceği birkaç temel kural varmış gibi görüldüğünü sizlere bildirmekten mutluyum.

Bu kuralları şu şekilde özetledim: Ortak noktalar bul, bolca gülümse ve gül (bu, neşeli ve samimi bir kişiliğin göstergesidir), sorular sor, detayları hatırla ve asla arkadaşına sormadan onun kıyafetinin aynısını giyme.

Bu, kulağa kolaymış gibi geliyor, ama değil.

Son on altı yılda sadece dört arkadaş edinmeyi becerdim: Takipçim olan sınıf arkadaşım Toby Pilgrim, köpeğim Hugo, Rin adında Japon bir model (ki Rin bir sosisle bile seve seve arkadaş olabilir) ve beş yaşımdayken tanıştığım ve çabalasam bile bundan daha az ortak noktamızın olmasını gerçekten sağlayamayacağım en iyi arkadaşım Nat.

Dolayısıyla, alabildiğim kadar çok tavsiyeye ihtiyacım olduğunu söylemek sanırım yerinde olur.

Bence elimdeki bu kitap, günlük yaşamın güçlük ve sıkıntılarıyla ilgili (gerçi aynı zamanda böyle de) basit ama büyüleyici bir şey değil sadece. Bu kitap, benimle diğer



insanlar arasında bir *köprü*. Bilimsel olarak kanıtlanmış bu küçük bilgiler aracılığıyla *herkesle* ortak bir nokta bulabileceğim.

Aaa, demek tenise ilgi duyuyorsun? Şu âna kadarki en uzun tenis maçının on bir saat sürdüğünü biliyor muydun peki? Formunu korumak için spor yapmaya bayılıyorsun, ha? Rekor, yirmi dört saatte tam 46.001 şınavmış!

Kedin mi var? Kediler yılda sadece Birleşik Krallık'ta 275 milyondan fazla canlıyı *öldürüyor!*

Söz konusu olan ister bir film, ister bir spor, ister bir şarkı, ister bir hayvan, isterse de gazlı içeceklere (Dişleri eritir!) düşkünlük olsun, bir şekilde bir ilişki, onlarla benim aramda bir bağlantı, bizi birbirimize yanaştıracak bir şey bulabileceğim.

Arkadaşlık için gereken tek şey odaklanma ve bağlılıktır.

Tabii birazcık da bilgi.

Evden okula doğru yürürken Nat'le genellikle buluştuğumuz (Ama Nat artık şehrin öbür ucundaki moda kolejinde okuyor) bankın önünden geçiyorum ve bu arada da timsahlarla ilgili bir sürü şey öğreniyorum.

Toby'yi görebilir miyim diye etrafa hızla bakınırken de -gerçi Toby'den eser yok-tırtıllarla ilgili bölüme şöyle bir göz atıyorum ve modellik temsilcim Stephanie'den mesaj gelmiş mi diye kontrol etmek için cebimden telefonumu çıkarıyorum (Her zamanki gibi, tek bir mesaj bile yok:

Görünüşe bakılırsa modellik kariyerim bir çeşit komaya girmiş.)

Ben beceriksiz bir şekilde okul bahçe kapısını açıp okula doğru yürürken oluşan boşluğu Amerika başkanları dolduruyor.

Okul binasının ağır kapısını itip sessiz koridordan henüz bomboş olan sınıfıma doğru yürürken de dünyanın en büyük gölleri meşgul ediyor beni.

Sınıfa girip oturuyorum ve Londra Metrosu'yla ilgili bir sayfayı açıp beklemeye başlıyorum.

Altıncı yapıya adapte olacak bir hayli vaktim olsun diye özellikle erken geldim okula bugün. Dönemin ilk birkaç haftası boyunca, babamın işi nedeniyle Amerika'da yaşıyor olduğumdan -bu süreçte, sonradan bir sahtekâr olduğu anlaşılan özel bir öğretmenden eziyet görüyordum ve bir lunaparkta yapılan moda çekiminde bayılmıştım- bu fazladan zamana ihtiyacım var gerçekten. Böylelikle yeni ortamımın havasına alışabilir, son dakikaya kadar birkaç şey daha öğrenebilir ve bu arada da midemin hasta bir lepestes balığı gibi yuvarlanıp durmasını engelleyebilirim.

Gergin ve heyecanlı bir hâlde, kitabımı kavrayabildiğim kadar sıkı bir şekilde kavıyorum.

Odaklan, Harriet.

Londra Metrosu, dünyanın ilk yer altı ulaşım sistemidir. Tüm hatlarının toplam uzunluğu 402 kilometredir, yılda 1.265 milyar kişi tarafından kullanılır ve aslında, yer altında olduğundan daha çok yer üstün...

“Harriet Manners?”

Yutkunuyorum. O önemli an geldi çattı işte. Bu, yeni başlangıcımın başladığı an. *Soğukkanlı ol Harriet. Gayriresmî davran. Fiziksel olarak mümkün olduğunca çok uygun ama bir o kadar da neşeli bilgiyle dolu olduğunu göster.*

Derin bir nefes alıp en büyük ve en samimi gülümsememi takınıyor ve kitabımı sıranın üzerine bırakıyorum.

“Günaydın.” diyorum en neşeli sesimle. “Seninle tanışmak acayip gü...”

Sonra susuyorum.

Çünkü tam karşımda, ellerinde not panolarıyla kalemler tutan tamamen yetişkin bir grup insan duruyor.

Üstelik bu gruptaki her bir birey gözlerini dikmiş bana bakıyor.

3

İlk birkaç saniye boyunca, sınıf arkadaşlarımla yaz tatili esnasında bir hayli yaşlanmış olduklarını zannediyorum.

Öğretmenler günlük kıyafetler içinde ne kadar da tuhaf görünüyorlar.

Sonra -dört nala giden bir atın babamın garaja astığı “şaşı bak şaşır” resminde olduğu gibi- o garip renk ve şekiller yavaş yavaş bir anlam kazanmaya başlıyor.

Biyoloji öğretmeni Bay Collins’in üzerinde yüksek belli bir kot pantolon ve polo yaka yeşil bir kazak var. Drama öğretmeni Bayan Hammond bej bir kazak, pembe batık bir etek ve lila rengi yün çoraplar giymiş. Danışmadaki Bayan O’Connor, üzerinde “NORMAL”İ TANIMLA!!! yazan kocaman sarı bir kazağın içinde kaybolmuş. İngilizce öğretmeni Bay Bott’un üzerinde ise sanki bir cenaze törenine giden bir büyücü gibi görünmesine neden olan her zamanki kıyafetleri var: Siyah takım elbise, beyaz gömlek ve siyah, ince bir kravat.

Bir grup çocuğun hayvanat bahçesinde al yanaklı bir maymunun çevresinde topladığı gibi tüm okul kadrosu meraklı gözlerle bana bakmak için koridorda toplaşırken



gözlerimi kırpttırıyorum.

Her an biri bana bir muz atıp dans etmemi isteyecek gibi.

Size bir şey söyleyeyim mi?

Kafam o kadar karışık ki bu muzı alıp isteklerini yerine getirebilirim.

Sonunda Bay Bott kalemını ağızından çıkarıyor. "Burada ne yaptığınızı açıklamak ister misiniz Bayan Manners?"

"İııı..." Tekrar kitabıma bakıyorum şaşkınlıkla. "Ders çalışıyorum, efendim."

"Olabilir. Ama bugün öğretmen eğitimi olduğu için okul kapalı. Burada bulunmamanız gerekiyor."

Bunu duyunca bu sabah birdenbire gözümde yeniden canlanıyor ve taşlar yerine oturuyor. Boş yollar, çalmayan telefonum, kapalı okul bahçe kapısı ve bina kapısı, sessiz koridorlar ve boş sıralar bir anlam kazanıyor.

Tarihte ilk kez Toby'nin beni üç adım geriden takip etmemiş olmasını ve Annabel'in ben evden çıkarkenki şaşkınlığını da anlamlandırabiliyorum şimdi.

Aman Tanrım.

Enneapterygius pusillus denilen özel bir resif balığı¹ türü vardır. Bu balık, çevresindeki diğer balıklarla iletişim kurmak için parlak kırmızı bir ışık saçır. Yanaklarımdaki yanmaya bakılırsa ben de tam olarak böyle yapmaya çalışıyorum şu anda sanırım.

1 Resif, sıcak denizlerin tabanında oluşan, kendine özgü yapısı olan organik kökenli bir tortul sistemidir. Resif balıkları da resifi oluşturan çeşitli mercan, sünger ve kayalar arasında yaşayan balıklardır.

Yeryüzündeki benden başka her bir öğrenci okuldan kaçmaya çalışır. Yanlışlıkla okula *giden* tek öğrenci benim.

Hızla ayağa kalkıyorum. *Düşün, Harriet.*

"Ben aslında, III..." Ne? "Sizlere... Tüm öğretmenlere... Bir hediye getirmiştım. İyi şanslar dilemek için. Şeyde... Eğitimde."

Sonra da bu zor duruma düşmeme neden olan o aptal *Tuvalette Okunacak Önemli Bilgiler Kitabı*nı havaya kaldırıyorum. Gerçi bu kitabın yazarlarının hakkını yememek lazım. Kitabın adında bir uyarı yapmışlar aslında. Bu kitabı tuvalette bırakmalıydım.

Bayan Hammond gülümseyip kitabı benden alıyor. "Çok tatlısın, Harriet! Ne kadar da düşüncelisin! Ve bugün için ne kadar da göz kamaştırıcı bir kıyafet seçmişsin." diye ekliyor neşeli bir şekilde. "İçindeki gökkuşağını dışına yansıtmışsın."

Başımı eğip kıyafetime şöyle bir bakıyorum ve yanaklarımda birden bir süpernova patlaması yaşanıyor.

Okurken giyindiğimden, ne giydiğime pek de dikkat etmemişim. Üzerimde sarı bir tişört, önünde -ekim ayında olmamıza rağmen- yılbaşı keki olan kırmızı bir kazak, her tarafında mavi koyun desenleri olan pembe bir pijama altı var. Bunlar yetmiyormuş gibi, Nat'in bana "şaka olsun" diye aldığı diz boyu parlak mor çoraplar da ayak bileklerime düşüp toplanmış.

Bir ayağımda yeşil bir spor ayakkabı var.

Diğerinde ise mavi bir spor ayakkabı.

*Benim kızım. Model ve stil ikonu. Moda efsanesi.
Moda dünyasındaki sıra dışı, başına buyruk tip.
Belki de bir dâhi filan değilim ben.*

4

Ayakkabılarımı çantama tikip onlardan hiç-de-daha-iyi-olmayan çoraplarımla ayaklarımı sürüye sürüye eve doğru giderken New York'tan döndüğümünden bu yana neler olduğu konusunda sizi bilgilendireyim bari, değil mi?

Ne öğrenmek istediğinizi biliyorum aslında.

Üç hafta önce Brooklyn Köprüsü'nün üzerinde Nick Hidaka'yla -Aslan Çocuk, eski süper model ve hayatımın aşkı- ayrılıp memleketime Nick'siz uçtuğumdan bu yana neler yaptığımı öğrenmek istiyorsunuz tam olarak.

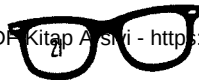
Öyleyse, buyurun:

Hiçbir şey.

Elbette kelimenin gerçek anlamıyla söylemiyorum bunu. Öyle olsa çoktan ölmüş olurdum.

Son üç haftada yaklaşık olarak 466.662 kez nefes alıp verdim, böbreklerim aracılığıyla 4.200 litre kan süzdüm, otuz yedi litre tükürük ve 9.450 litre karbondioksit ürettim.

On sekiz kez duş aldım, dört kez banyo yaptım, kırk iki kez dişlerimi fırçaladım, altmış yedi kez yemek yedim ve



saymakla uğraşamayacağım kadar çok da çikolata tükettim (Ve bütün bunlar hatırı sayılır kadar çok şey aslında.)

Ama hepsi bundan ibaret işte.

Hayatta kalmak için yaptığım temel şeyler -ve İngiltere'ye dönmek için iki hafta uçuşumuzu beklerken Greenway'deki evi toplamanın- dışında hemen hemen gönüllü olarak yaptığım tek şey okumak oldu. Odamın perdelerini sımsıkı çekip kapısını kapadım ve daha önce hiç yapmadığım bir şekilde kelimeleri yalayıp yuttum: Kendimi kitaplara gömüp hikâyelerde kayboldum.

Kahvaltı yaparken, öğle ve akşam yemeği yerken; bir gün doğumundan diğer gün doğumuna kadar okudum.

Sadece ilginç bilgiler kitapları okumadım elbette.

Ejderhalarla savaştım, balolara katıldım ve bir balina kovaladım. Savaşlar kazandım, davalar kaybettim, Hindistan'a seyahat ettim, uçan süpürgelere bindim ve sayısız adada zor durumda kaldım.

Defalarca kez öldüm.

Çünkü elinize bir kitap aldığınızda olan şudur: Bir hikâyeyi okumaya başladığınızda kendi hikâyenizi bir tarafa bırakırsınız.

O çok değerli süre boyunca başka biri oluverirsiniz. Onun anıları sizin anılarınız olur; sizin düşünceleriniz onun düşüncelerine dönüşür. Bu, sayfa sayfa, satır satır ilerleyip siz tamamen kayboluncaya kadar sürer gider.

Dolayısıyla, bugüne -yeni başlangıcıma- kadar yaptığım şey de tam buydu işte.

Kendimi yeterince uzun bir süre yeterince derine gömebilirsem dünyayla ve kendimle ilişkiyi tamamen kesebilirim diye düşündüm çünkü.

Dünyayla ve kendimle ilişkiyi kesebilirim de Nick'i gördüğüm o son anın nasıl olup da gerçekten onu son görüşüm, onu öptüğüm o son anın onu gerçekten son öpüşüm olduğunu; hayatın nasıl olup da her zamanki gibi devam ettiğini düşünmek zorunda kalmayacaktım.

Ya da kalbimin kırık olmasına rağmen nasıl olup da günde hâlâ 100 bin kez attığını düşünmek zorunda kalmayacaktım.

5

Ne yazık ki bir süreliğine de olsa gözden ırak olmanın bazı yan etkileri var.

Bu yan etkilerden ikisini -evimize giden yola sessizce girdiğimde- görüyorum: Bizim evin kapısında duruyorlar.

Hiç ses çıkarmadan yakınlardaki bir çalılığın içine dalıyorum hemen.

Ortalıkta yalın ayak dolaşmanın avantajları var belki de.

"Emin misin?" diyor Nat, üzerinde durduğu ayağını değiştirirken. Kıvrık, koyu renk saçları uslu yılanlar gibi sırtına sarkıyor. "Harriet'in burada olmadığından kesin eminsin yani?"

"Kesinlikle eminim." diyerek nazik bir şekilde onaylıyor Nat'i Annabel. "Tabii duvardan tırmanıp yatak odasına pencereden geri girmemişse. Zaten Harriet'in doğuştan gelen Beden Eğitimi korkusunu göz önünde bulundurursak bu olası görünmüyor."

Annabel söyleyeceğini en hafif deyişle ifade etti. Doğrusu, kanatlarımın çıkıp odama uçarak geri girme olasılığım daha fazla benim.

"Aslında bu, görüldüğünden daha kolay bir şey." diyor Toby neşeyle.



Toby'nin tişörtünün sırtındaki turuncu yazıyı birkaç metre uzaktan bile okuyabiliyorum: BÜYÜK BİR OLASILIKLA GEÇMİŞE YOLCULUK YAPACAK KİŞİ OLARAK OYLANDI, SINIF 2057.

"Soldaki ilk saksıyı alırsanız, hemen arkasındaki duvarda ayak başparmağının sığabileceği küçük bir delik göreceksiniz. Sonra da sarmaşığı kullanarak yukarı doğru tırmanabilirsiniz." Duraksıyor. "Sarmaşığın sarılı olduğu kafesi muhtemelen yeniden gözden geçirmelisiniz, Bayan Manners. Pek güvenilir değil."

Annabel'in dudağının kenarı seğiriyor. "Evet, şimdi sanırım gözden geçireceğiz bunu."

"İsterseniz bir dahaki sefer oraya tırmandığımda diğer takipçilerin uzak durması için pencerenin dış kısmına ufak bir uyarı notu asabilirim."

Üvey annem bir kahkaha atıyor. Toby'nin şaka yaptığını sandığı her hâlden belli.

Ama ben Toby'yi tanırım.

Yatak odamın perdelerini bir daha asla açmayacağım.

"*Odaklan*, Pilgrim." diyor Nat sinirli bir şekilde, yana doğru eğilip Toby'nin kolunu dürterken. "Ne tür işe yaramaz bir takipçisin sen, bakayım? Daha Harriet'in nerede *olduğunu* bile bilmiyorsun."

"Doğrusu, aşırı derecede ödevim olduğundan dikkatim dağıldı biraz ve bu sıralar bahçemizde TARDIS² yapıyorum."

Toby, kanıt olarak açık mavi boyalı parmaklarını uzatıyor.

2 (ing.) Time and Relative Dimension in Space - Uzayda Zaman ve Göreceli Boyut - İngiliz bilim kurgu dizisi Doctor Who'daki uzay ve zamanda herhangi bir yere gidebilen, Gallifrey adlı bir gezegende yaşayan Zaman Lordları tarafından yaratılan bir zaman makinesidir.

Nat tiksintiyle birkaç saniye Toby'ye bakıyor. "Senin sorunun ne?"

"Sorduğuna memnun oldum." diyor Toby mutlu bir şekilde. "TARDIS'imın uzay ve zamanda gerçekten yolculuk etmiş gibi görünmesi için çabalıyorum. Önerin var mı?"

Önce bir sessizlik oluyor ve sonra en iyi arkadaşım içini çekip Annabel'e geri dönüyor. "*Bütün hafta sonu boyunca* Harriet'ı ne gördüm ne de ondan bir haber aldım. Aramaları yanıtlamıyor, mesajlara cevap yazmıyor ve bana televizyondaki papağanlarla ilgili belgeseli yedi kez hatırlatmadı. Onunla gerçekten konuşmam gerek."

"Sadece uçuş sersemliği yaşıyor, canım. Yeni bir zaman dilimine alışmak biraz zaman alır. Hepsi bu."

"Onu nerede bulabileceğimi bilmiyorsun, öyle mi?"

Ufak bir duraksama olmuyor. "Bilmiyorum, üzgünüm."

"Pekâlâ." Nat'in omuzları hafifçe düşüyor. "İyi." Yatak odamın penceresine hızla bir bakış atıp sonra da kapı eşiğine birkaç kez ayağıyla vuruyor. Biz döneli altı gün oldu ve en iyi arkadaşım da geri zekâlı değil: New York'tan beş saat öndeyiz, farklı bir güneş sisteminde değiliz. "Okula gitmem gerek. Harriet'a onu tekrar aradığımı söyler misin?"

"Elbette." Annabel başını evet anlamında sallayıp Toby'ye bakıyor. "Senin de uğradığını söylerim."

"Buna gerek yok." diyor Toby gururla. "Zaten anlayacak. Yeni kartvizitlerimden bir tane bıraktım." Duvarda, parmağıyla işaret ettiği yerde küçük yuvarlak parlak yeşil

bir nokta duruyor. "Üzerinde TPB™, yani Toby Pilgrim Buradaydı, Tescilli Marka yazıyor."

"Etkilendim." diyerek gülümsüyor Annabel. "Çok düzenli ve etkili."

Gerçekten hiçbir şey Annabel'in sinirlerini bozmuyor. Aynen Gandalf gibi ama sakalsız.

Nat tekrar odanın penceresine bir bakış atıyor.

Kapı eşiğine ayağıyla birkaç kez daha vuruyor.

Sonra da en iyi arkadaşım duyulabilecek bir şekilde soluk verip arkasını dönüyor ve parlak gümüş rengi ayak-kabıllarını yere vura vura bahçemizden çıkmaya başlıyor.

Takipçim de onun ardına takılmış gidiyor.

6

Midemde suçluluktan kaynaklanan bir burulmayla Nat'in gidişini izliyorum.

Sonra da olduğum yerde bekleyebildiğim kadar uzun bir süre bekliyorum.

Görünmezim. Fark edilemezim. Çevresine uyum sağlamak için yaprakları özenle şekillenmiş yapraklı bir deniz ejderi kadar gizli bir hissedilmezlik ninjasıyım ve...

"Artık çıkabilirsin, Harriet."

Aaa. Belki de değilim.

Saklandığım çalılıktan sürünerek dışarı çıkıyorum yavaşça. Üzerimdeki pijama altına kurumuş toprak ve yapraklar yapışmış.

"Biliyorsun." diyor Annabel, kaşıma yapışmış küçük bir örümceği nazikçe alırken. Görüntüme bakılırsa istediğimden de iyi kamufle olmuşum. "Tüm bu dalavere-den pek hoşlanmıyorum, Harriet. Bu, daha çok babanın tarzı."

"Biliyorum." diyorum beceriksizce. "Tekrar yalan söylediğin için teşekkürler."

Yunan ve Roma mitolojisinde, ölülerin bulunduğu yer

altının kapısında ölümler kaçmasın ve yaşayanlar da içeri girmesin diye bekçilik yapan Kerberos adında üç başlı bir köpek vardır.

İşte, son birkaç gündür üvey annemin benim için yaptığı şey de aynen bu.

Tam bu anda, telefonum art arda üç kez bipliyor:

Bir mutluluk kapısı kapandığında diğeri açılır! :) xx

Ayrılık, kırık bir ayna gibidir. Tamir edeyim diye kendini yaralayacağına kırık bırakmak daha iyidir! :) xx

Sen giderken ardına düşmezse onu bekleme, yürümeye devam et. :) xx

İşte, ben de tam bu yüzden Nat'ten uzak duruyorum.

Amerika'dan döndüğümünden beri, kendi kişisel terapistim bir ağaçkakanla yer değiştirmiş gibi. Tam olarak ne oldu? *Tak tak*. Nick ne dedi? *Tak tak*. Onu özleyorum mu? *Tak tak*. Bu kesinkes doğru karar mıydı? *Tak tak tak tak*. İlişkimizi yürütemez miyiz? İletişime geçti mi? Nasıl *hissediyorum*?

Ağaç devrilene kadar *tak tak tak tak tak tak tak tak*.

Nat'e bu konuda konuşmak istemediğimi kaç kez söylersem söyleyeyim, Nat kalbimizin kırık olduğuna karar verdi ve kendini bu konuyu detaylı biçimde ele almaya adadı.

Birlikte.

Aralıksız olarak, tekrar tekrar.

Bir an bile susmadan ve bir sürü buzdolabı magneti, motivasyon verici tişört ve internetten bulduğu alıntıların yardımıyla.

Kilidi anahtar kullanmadan açmayı hiç önemsemiyor bile: En iyi arkadaşım beni bir balyozla kırarak açmaya çalışıyor.

Derin bir nefes alıp şöyle yazıyorum:

Çok bilgece! Konuşuruz! :) x

Sonra telefonumu cebime koyup Annabel'in omzu üzerinden, çaresizce eve bir göz atıyorum. Terry Pratchett'in³ eserleri komodininin üzerinde beni bekliyor. Basamakları ikişer ikişer çıkarsam otuz beş saniye sonra devasa bir kaplumbağanın üzerinde duran dört filin sırtına yerleşebilirim.

Nat'i severim.

En iyi arkadaşım: İçimi dışımı bilen, ben bile daha ne demek istediğimi bilmiyorken cümlelerimi tamamlayabilen kişi o. Ama -bir magnetin üzerinde de okuyabileceğim gibi- hayatımın eski bölümlerini okuyup durursam yeni bölümünü okumaya başlayamam.

Sadece yeni bir hikâye istiyorum. Hepsi bu.

"Harriet?" diyor Annabel, ben can havliyle bir sonraki

3 İngiliz fantastik komedi yazarı. En ünlü kitapları Diskdünya serisidir. (ç.n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

kaçışıma doğru seğıirtirken.

İfadesiz bir şekilde ardıma dönüyorum. "Ha?"

"Hepimizden uzak durmana gerek yok, canım. Ben, baban. Natalie. Bunu bizimle konuşabilirsin."

"Elbette." diyorum ve tekrar odama yöneliyorum.

Çünkü hayatımda ilk kez, sorun tümüyle bu.

Belki de konuşmak istemiyorum.

7

Yarın sabah için planım şu:

1. Evin dışında yakınlardaki bir saksı bitkisinin arkasına çömelerek sinmiş olan Toby'yi fark etmemeye çalış.

2. Bir ağacın arkasına da saklanmış olabilir.

3. Ya da yere uzanmış, çimlerin bir parçasıymış gibi yapıyor olabilir.

4. Toby'ye, takipçim olduğumu açıkça itiraf eden dostum olsa da artık altıncı yapıda olduğumuzu ve bana olan takıntısı bir parça utanç verici olmaya başladığı için kendisine yeni bir hobi bulmasının gerçekten gerektiğini söyle.

5. Yolda, üzerinde EĞİTİM DOLAYISIYLA OKUL KAPALIDIR yazan herhangi bir duyuru var mı diye dikkatlice etrafa bakarak okula yürü.

6. Yeni arkadaşlar edin.

7. Muhteşem ve adamakıllı eğitsel bir gün geçir.



Listemdeki son maddenin biraz belirsizlik içerdiğini kabul ediyorum ama bunu tamamen öğretmenlere bırakıyorum.

Ne de olsa bu iş için para alıyorlar sonuçta.

Bence dün son derece kötü geçen kostümlü bir provaydı. İstatistiklere göre, ilk izlenim genellikle yedi saniye içinde gerçekleşir (Gerçi ben insanları bundan çok daha kısa bir sürede hayal kırıklığına uğrattım.)

Bu sefer hiçbir risk almıyorum.

Sabah sekizde kapıda durup dikkatle seçilmiş kıyafetimi iki kez kontrol ediyorum. Renk psikolojisine şöyle bir göz attım ve beyaz kıyafetlerin yabancıların sizin dürüst olduğunuzu düşünmelerine, sarı kıyafetlerin cana yakın biri olduğunuzu düşünmelerine yardımcı olduğunu; turuncunun ise eğlenceli biri olduğunuza işaret ettiğini öğrendim.

Bu nedenle beyaz bir kazak ve turuncu bir tayt giydim. Ayakkabılarım da sarı. Umarım ki bu kıyafet sessizce, ben tek kelime etmeden, muhteşem bir kişiliği yansıtacak.

Hatta bu kıyafet, ben de bir iki kelime ettikten *sonra* beni çekici yapacak kadar bile etkili olabilir.

Sonra, sağımda hışırdamakta olan devasa mor ortancalara gözlerimi devirerek bakıyorum. "Hadi, Tobes. Artık arkadaşız. Çalılıklara saklanmak yerine niye benimle *birlikte* okula yürümüyorsun ki?"

Yine bir hışırtı oluyor ve küçük bir ciyaklama duyuluyor. Sonra Annabel'in kedisi Victor saksının ardından çıkıp kasılarak yürüyor. Yüzünde *seninle hiçbir yere gitmeyeceğim, seni kaçık* diyen delici bir ifade var.

Bir komşu bana bitkilerle konuşan insanlara baktığını gibi bir bakış atarken hafifçe kızarıyorum ve okula tek başıma yürümek üzere ilk adımımı atıyorum.

Sokağımızın sonundaki ağaca ulaştığımda, "Tobes." diyorum yüzümde hafif bir gülümsemeyle, "Hiç de iyi saklanmamışsın. Seni tamamen görebiliyorum..."

Bir sincap koşarak kaçıyor.

"Toby..." diyorum, spor yapan biri koşarak yanımdan geçerken.

"Tob..." diye söze başlıyorum tekrar, ama bu sefer de sadece yerde bir yaprağın hareket etmekte olduğunu görüyorum.

Şaşkınlığım giderek artarken yürümeye devam ediyorum: Toby'nin arkasına çömelmemiş olduğu bankı geçiyorum, Toby'nin elindeki küçük bir tornavidayla tamir ediyormuş gibi yapmadığı sokak lambasının önüne geliyorum, yüzüne doğru kocaman bir gazeteyi kaldırmış olan yaşlı adamı geçiyorum.

"Pardon." diyorum adama, gazeteyi aşağıya doğru çekip "Hah! Yakaladım!" diye bağırdıktan sonra.

"Zamane kızları..." diye kızgın bir şekilde homurdanıyor yaşlı adam tekrar gazetesine gömülürken. Bu söylediği hiç adil değil gerçekten: Erkek olsam da aynı şeyi yapardım.

Okulun sokağına yaklaşıp üzerlerinde okul formaları olan bir grup öğrenciyi -nedense rahatlayarak- fark etmeden önce, birazcık dengem bozulmuş gibi hissetmeye baş-

lıyorum. Daha önce günümün ne kadar büyük bir kısmını Toby'den çeşitli derecelerde rahatsız oluyormuşum gibi davranarak geçirdiğimin farkına varmamıştım.

Sonunda Toby'yi görüyorum: Üzerinde benekler olan uçuk kahverengi bir tişört giymiş ve okul giriş kapısının yanında yere çömelmiş. Büyük bir taş taklidi yapıyor olduğu açık. Ya da iri bir kaplumbağa taklidi. Ya da bir İngiliz okulunun dışında asla ve asla bulunmayacak olan başka bir şeyin taklidi.

"Toby." diyorum büyük bir rahatlamayla. "İşte, buradasın. Cidden böyle yapmaman gerektiğini dü..."

"Merhaba Harriet!" diyor ayakkabısının bağcığını yeniden yapıştırıp ayağa kalkarken. Sararmış favorileri kabarmış ve dağılmış. Yazın onları dört santim kadar daha uzatmış olduğunu da fark ediyorum. Bir şimşek işareti gibi görünmeye başlıyor. "Cırt cırtın mucidinin, köpeğinin tüylerine yapışan üzerinde küçük çengeller bulunan pıtırak otundan esinlendiğini biliyor muydun? Sandalet ipinin varlığı 28.000 yıl geriye dayansa *da* ben cırt cırtı, bağcıklara tercih ederim."

Toby'ye gülümsüyorum.

Bu sabah ayaklarımın yere bastığını ve kendimi güvende hissetmemi sağlaması için ihtiyaç duyduğum şey *tam olarak* buydu işte. Ayakkabılarla ilgili büyüleyici, tarihî bir bilgi ve buna eşlik eden bir köpek.

"Bu ilginç, çün..." diye hevesle konuşmaya başlıyorum, ama devamını getirmiyorum çünkü Toby, iki başpar-

mağını havaya kaldırıp birazcık kısa gelmiş olan pantolonunun paçaları bileklerine vura vura okul kapısına doğru koşmaya başlıyor.

“Sonra görüşürüz Harriet!” diye sesleniyor, başını bana doğru çevirerek.

“Ama” diye hayretler içinde kekeliyorum, “be-bekle, Toby. Birlikte aldığımız ders yok mu? Aynı anda içeri gir-memiz... Gerekmiyor mu?”

Ya da -biliyorsunuz işte- Toby benim on adım ardım-dan gelmeli.

Bu, bir çeşit gelenek.

“Artık farklı yapılarıdayız, Harriet!” diyor Toby neşeli bir şekilde. “Artı, ders başlamadan önce devam etmem gereken süper önemli bir projem var. İyi günler!”

Sonra da takipçim, beni on adım ardında bırakarak okula girip gözden kayboluyor.

8

Bir günün yaratabileceği fark hayret verici.

Ya da anlarsınız işte.

Zorla girmek zorunda olmadığınız açık ve faal durumda bir okul.

Altıncı yapının cam kapılarını itip içeri girerken, midemin alt kısmında ürkmüş, gergin bir zıplama hissini başlamakta olduğunu hissedebiliyorum. Bir yılanın bir kurbağayı tamamen sindirmesi elli saat sürer ve bu zamanın bir kısmında kurbağa canlı kalır. Midemdeki hisse bakılırsa acaba ben de yanlışlıkla bir kurbağa mı yuttum diye endişelenmeye başlıyorum.

Her şey değişmiş.

Şimdi her tarafta gürültü ve kargaşa var. Sınıflar ve koridorlar kıkırdayan, gülen, bağırان, şarkı söyleyen insanlarla dolu. Sandalye bacakları döşemeyi çiziyor, havada çeşitli nesneler -silgiler, buruşturulmuş not kâğıtları, cips paketleri- uçuşuyor ve havada, bir temizlik dola-bıyla mobilya mağazasının kokusu arasında hafif bir tahta kalemi ve mobilya cilası kokusu var.

Tanımadığım insanlar merdivenlerden buranın sahip-



leriymiş gibi kendilerine güvenir adımlarla inip çıkıyorlar ve gayet iyi tanıdığım öğrenciler ise tam bir dönüşüm geçirmiş. Diş telleri çıkmış, uzun saçlar kesilmiş, kısa saçlar uzatılmış. Akneler çıkmış ve kaybolmuş. Deneme amaçlı bırakılan birkaç belli belirsiz bıyık, üst dudakların üzerinde gelişen bir enfeksiyon gibi yayılmış. Geçen dönem yasak olan her şey muhalif bir şekilde etrafa yayılmış: Yüksek topuklar, kısa etekler, piercingler, rujlar, kazıtılmış kafalar. Bütün bunlar gururla ve zafer kazanmış bir edayla taşınıyor öğrencilerin üzerinde.

Aynı okul, ama -bir şekilde- hiç de aynı değil.

Altıncı yapı başlayalı sadece dört hafta oldu, ama herkes çoktan bu yeni dünyaya alışıp kendi dünyaları hâline getirmiş. Şimdi sıra bende.

Midemde yine bir kurbağa zıplamasına benzeyen bir hisle yeni sınıfımın kapısına varıyor, kapının önünde birkaç saniye tek ayak üzerinde durup camdan içeriyi gözetliyorum.

Sonra da cep telefonumu çıkarıyorum endişeyle.

Burada olmanı gerçekten çok isterdim. Hx

GÖNDER'e basıp birkaç saniye bekliyorum.
Bip ediyor telefonum.

Ben de. Otomatı benim için talan et. ;) Nat x

Gülümsüyor -bunu her hâlükârda yapacağım belliydi zaten- ve derin bir nefes alıyorum.

Yapabilirsin bunu, Harriet. Sen bir sezgi ve olasılık tanrıçası, şans ve yazgı savaçısı, iyimserlik ve fırsat balığısın.

Tanrım. Beynim şimdiden durdu bile.

Tüm cesaretimi toplayıp nefesimi tutuyor, omuzlarımı dikleştiriyor ve çenemi havaya kaldırıyorum.

Sonra da kapıyı itip yepyeni dünyama adım atıyorum.

9

Tiyatro bölümünün başının bu yıl yeni yapıda öğretmenim olmasının gerçekten güzel yanı -geçen yılki *Hamlet* performansımdaki rolümden dolayı- onu zaten tanıyor olmam.

Bunun pek de güzel olmayan yanı ne peki?

Onun da beni tanıyor olması elbette.

"Harriet Manners!" Bayan Hammond, masasından öyle bir şevkle başını kaldırıp bana bakıyor ki batik boyun eşarbının boncuklu püskülü masasının üzerinde duran bir kalemlige takılıyor. "İkinci kez bize geri döndün! Tek kelimayle muhteşem bir şey bu!"

Of, *ayvayı yedim*. Umarım kendisine vermiş olduğum kitaptan bahsetmez. Sınıfa ilk takdimimin *tuvalet* kelimesini içermesini istemiyorum doğrusu.

"Hey, çocuklar!" diye neşeli bir şekilde devam ediyor sözlerine, bir elini havada sallarken. Kolunda o kadar çok bilezik var ki Bayan Hammond sanki kocaman bir stres yayıymış gibi bir ses çıkarıyor. "Daha önce Harriet Manners'la tanışma şansını yakalamamış olanlarınız için belirtmek isterim ki Harriet, aynen bir *bumerang* gibi Nooooo Yaawwwk'ta muhteşem bir macera yaşadktan sonra geri



döndü!"

Birazcık daha kızarıyorum.

"Amerikalıların en çok yediği meyve muzdur." diye bir cümle çıkıveriyor ağızımdan endişeli bir şekilde. "Ve Amerikalıların yüzde yirmi beşi güneşin dünyanın etrafında döndüğünü sanır."

Aman Tanrım. Neyim var benim?

"Ama ben bu yüzden dönmedim." diye çabucak ekliyorum ve boynumun arka kısmı karıncalanmaya başlıyor. "Muz severim."

Muz severim.

Evet. İngilizcede bir milyondan fazla kelime var ve ben bir grup yabancıyı etkilemek için bu iki kelimeyi seçiyorum.

Bir daha asla bir ilginç bilgiler kitabı okumayacağım.

Sınıftaki öğrenciler de bana bir anlam vermeye çalışırken "Selam Harriet." diye mırıldanıyorlar.

"Niçin şuraya oturmuyorsun?" diyor Bayan Hammond, boş bir sandalyeye işaret ederken. "Şimdi bir takım oluşturma çalışması yapacaktık biz de. Zamanlaman mükemmel! Yavru kediciklerle dolu hasır bir sepete girip onlara uyum sağlayan bir yavru kedicik olacağını şimdiden görebiliyorum."

Kızarmaya devam ederek sınıfın köşesine doğru temkinli bir şekilde yürüyüp çantamı yere koyuyorum. Sonra -hâlâ beni takip etmekte olan otuz iki göze aldırış etmemeye çalışarak- daha kolay düzenleme yapılabilsin diye ayaçları olan üç farklı renkteki dosyalarımı çıkarıyorum.

Peşinden yeni okul ajandamı ve tükenmez kalem setimi çıkarıyorum.

Sonra beş kurşun kalem, bir silgi, üç fosforlu kalem, bir yapıştırıcı, bir delgeç, bir cetvel, yapışkanlı not kâğıtları, bir bant kesici, bir pusula, bir hesap makinesi ve bir iletke çıkarıyorum.

Ardından da gökkuşağının renklerinin tüm tonlarını içeren bir keçeli kalem seti ile bir dolma kalem sıramın üzerinde yerlerini alıyor.

Küçük bir mürekkep şişesi de.

Son olarak da bunlara ön tarafı dinozor resimleriyle kaplı olan bir çift parlak boş not defteri ekliyorum.

Ne var ki? Hazırlıklı olmayı gerçekten seviyorum işte. Hepsi bu.

Tüm bu kırtasiye malzemelerimi sıramın üzerine dikey vaziyette düzgün bir şekilde yerleştirdikten sonra kendimi çok daha sakin hissediyorum. Sonra da ellerimi kucağımda sıkıca kavuşturup artan bir heyecanla yavaşça kalabalıklaşan sınıfı incelemeye koyuluyorum.

Sınıftakilerin bir kısmını az çok tanıyorum zaten.

Geçen yılki oyunun iki başrol oyuncusu, sınıfın karşılıklı taraflarında oturuyorlar: Asık suratlı ve üzerinde hâlâ polo yaka siyah bir kazak olan Christopher (Hamlet) ve parlak siyah saçlarını atkuyruğu yapmış, güzel kirpikli ve hep sarkık dudaklı güzel Raya (Ophelia, elbette.) Okul futbol takımının kaptanı Eric'i de tanıyorum. Eric, kazanmış saçları ve altın halka küpesiyle birazcık bir korsanı andırıyor

şimdi. Görünüşe göre jöleye merak salmış olan eski sınıf arkadaşım Robert ise eğer başını öne eğip hızla koşarsa saçının ön tarafıyla birini öldürebilirmiş gibi görünüyor.

Alexa'nın baş dalkavuklarından ikisi -Liv ve Ananya- sınıfın arka tarafında birlikte oturuyorlar. Biri açık tenli ve beyaza boyattığı saçlarını tepesinde toplamış. Diğeriyse koyu tenli ve siyah saçlarını kocaman, yüksek bir topuz yapmış. İkisinin üzerinde de aynı çiçekli tulum var ama zıt renklerde. Yüzlerindeki tıpatıp aynı, son derece sıkılmış ifade de onları bir araya getirmiş.

Ama çok *daha* heyecan verici olan şey şu ki sınıfta en azından bir avuç hiç *tanımadığım* insan da mevcut.

Bunlardan hangisi benim yeni kafa dengi arkadaşım olacak acaba?

Pembe gözlüklü kız mı? Gözlükçüsüyle de samimi olmuş gibi görünüyor bu kız. Yoksa fosforlu mor saçları ve gökkuşağı rengine burun hızması olan kız mı? Ben de parlak renklere bayılırım. Ya da çilli ve kırmızı çantalı çocuk mu? Benim de çillerim ve kırmı...

Pekâlâ, sanırım şu anda benzerliklerden medet umuyorum.

İşte, sonunda bir tek benim yanımdaki sandalye boş kaldı.

"Of, *kahretsin!*" diyor Bayan Hammond, bileğiyle alnına hafifçe vurarak. "Ne budalayım! Yoklamayı öğretmenler odasında bıraktım." Ayağa kalkıp birkaç kez şıngırdıyor. "İki saniye içinde döneceğim arkadaşlar."

Sonra da -turuncu ve pembe bir kasırga hâlinde- kordorda kayboluyor altıncı yapı öğretmenimiz.

Sınıf anında kaynamaya başlıyor. Ben de temkinli bir şekilde bir sınıftaki bireylere bakıp onlara en neşeli, en cana yakın hâlimle gülümsüyorum. *Sana sorular sormak ve sonrasında da detayları hatırlamak için sabırsızlanıyorum!* diyen bir gülümseme bu.

Birkaç kişi de bana geri gülümsüyor.

Size bir şey diyeyim mi? Altıncı yapıyı şimdiden sevdim bile. İnsanlar bana göz ucuyla bakıyorlar, ama bu bakışlar hiç de kötüymüş gibime gelmiyor.

Meraktan bakıyorlar. Beni inceliyor, bana ilgi duyuyorlar.

Tüm bedenimin rahatlamaya başladığını hissediyorum.

Çok haklıydım: İhtiyacım olan şey *tam da* buydu: Yeni bir başlangıç. Eski bir sayfayı kapatıp yeni bir sayfa açmak. Farklı bir hikâyenin gelişmesi.

Ama hiç de öyle olmuyor.

Çünkü ben tam kendimi -meyvelerle dolu olsa da- muhteşem bir ilk izlenim bıraktığım için kutlarken sınıfın kapısı tekrar açılıyor ve Peter Pan'ın Kaptan Hook'u, Potter'ın Voldemort'u, yüz benekli köpekçiğin Cruella De Vil'i içeri giriyor.

Yani, Alexa.

10

Hayır.





Hayır hayır hayır *hayır hayır hayır*.



12

HAYIR HAYIR HAYIR HAYIR HAYIR HAYIRHAYIRHAYIR
HAYIR HAYIRHAYIRHAYIRHAYIRHAYIRHAYIRHAYIRHAYIR
HAYIRHAYIRHAYIRHAYIRHAYIRHAYIRHAYIR.



13

Bir yıl, yedi ay, yirmi altı gün boyunca bağıırırsanız bir fincan çayı ısıtmaya yetecek kadar ses enerjisi üretirsiniz. Şu anda benim kafamdaki sesler, on fincan çayı tam üç saniye içinde fokur fokur kaynatmaya yeter.

Böyle bir şey oluyor olamaz. *Olamaz.*

Alexa'nın benimle hiç ortak dersi yok. Tamamen farklı bir programı var onun: İngilizce, tarih, coğrafya alıyor o. Onun başka bir sınıfta olduğundan *emindim*. Ne olur olmaz diye, Bayan O'Connor'ı arayıp Alexa'dan farklı bir sınıfa yerleştirildiğimi teyit etmiştim.

Beş kez de e-posta göndermiş, bir de mesaj atmıştım.

Sonunda özgür olduğumu düşünmüştüm.

Alexa'nın bana kötü davrandığı için yaklaşık bir yıl önce Nat tarafından kesilen sarı saçları uzamış. Alexa sarı saçlarını savurarak sınıfa giriyor ve kalın kalem çekilmiş gözle riyle bize bakıyor.

"*Selam.*" diyor yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle.

"Hepiniz nasılsınız bakalım bugün?"

Genel bir selamlamayı özel bir ölüm tehdidi gibi söy-



leyebilecek tanıdığım tek insan Alexa.

"Lexi! Buradayız!" Ananya oturduğu yerde doğruluyor ve bir elini havaya kaldırıyor. "Çok şükür, geldin. Bu sınıf çok sıkıcı."

"Vayyyyyyyy!" diye bir çığlık koyuveriyor Liv sırasında hop oturup hop kalkarken, "DalgamıgeçiyorsunLexibugünşahanegörünüyorsuneteğinebayıldım bendedeaynısındanvargerçibenimkikırmızıboyuvemodelifarklıamaçokbenzeri."

Bir filin yatar vaziyetteyken dakikada sadece dört kez nefes alması yeterlidir. Liv her heyecanlandığında, kendimi Liv'in benzer bir ciğer kapasitesine sahip olup olmadığını merak etmekten alamıyorum.

Alexa onları görmezden gelip benim olduğum tarafa bakmak için dönüyor.

Şaka yapmıyorum. Alexa'nın yüzü aydınlandı resmen. Sanki Alexa altı yaşında, günlerden Noel sabahı ve ben de Noel ağacının altına bırakılmış som altından bir bisikletim.

Midemdeki kurbağa birden çok hareketsizleşti.

"Buraya oturmamın bir sakıncası var mı?" diyor Alexa, birinin ruhunu şişlemek için kullanabileceğiniz sivri topuklu siyah çizmeleriyle zarif bir şekilde bana doğru yürürken.

"Var." diyorum olabildiğince net bir şekilde. "Hem de çok."

Ama anlaşılan o ki bu, laf olsun diye sorulmuş bir soruymuş; çünkü Alexa ayaklarını geriye doğru kaldırıp

dizlerini sırama koyuyor ve pusulamı yere düşürüyor.

Pusulaya dokunmayacağım. Belalımın dikkatini ok gibi bir ucu olan keskin, metal bir nesneye tam şu anda çekmenin pek de akıllıca bir karar olduğunu sanmıyorum hiç.

"Sonunda geri döndüğüne çok memnun oldum." diyor düz bir şekilde, not defterlerimden birini eline alıp burun kıvrarak üzerindeki T-Rex resmine bakarken. "Bayram ettim hatta."

"Öyle mi?" diyorum dişlerimi sıkarak.

"Kesinlikle." Şimdi de mürekkep şişemle oynuyor. "Oynayacak eğlenceli biri olmadığında okul çok sıkıcı."

Beş yaşında olsaydık ve Alexa, bir kaplanın üç ayaklı bir keçiyle ya da bir kedinin bir fareyle onu paramparça etmeden hemen önce oynamasını kastetmiyorsa olsaydı bu oldukça hoş bir şey olurdu.

İnsan vücudunda iskelete ait, kemiklere bağlı 650 çizgili kas vardır. Şu anda öylesine buz kestim ve öylesine kaskatıyım ki her bir lifim paslanmaz çelikten yapılmış gibime geliyor.

Bu bir felaket.

Hayır, hayır. Bu bir facia, bir afet, tam bir yıkım. Şu anda bir meteor İngiltere'yi yok etmek üzere bile olsa bu, Bugün Olması Muhtemel En Kötü Şeyler Listesi'nde ikinci sırada yer alır.

Alexa böyle paçama yapışmışken yeni arkadaşlar ediniş yeni bir başlangıç yapmamın hiçbir yolu yok. Ben daha böyle bir fırsat bile bulamadan herkesin benden nefret

etmesini sağlayacak Alexa.

Bunu *yine* yapacak.

"Bugünkü görüntün de çok hoşuma gitti doğrusu." diye boyları dökebilecek kadar yüksek bir sesle ekliyor Alexa. "Ördekler şu anda çok kızgın."

Ördekler mi? Aklım karışmış bir hâlde başımı eğip beyaz kazağıma, turuncu taytıma ve sarı ayakkabılarıma bakıyorum. Şonra da kıpkırmızı oluyorum. Alexa haklı: Aynen ördekgiller familyasının bir üyesi gibi görünüyorum.

Bırakmak istediğim sofistike ilk izlenim bu *değildi* hiç.

"Hey, gençler!" diye en yüksek sesiyle konuşmaya devam ediyor Alexa, kurşun kalemlerimden birini elinde sallarken. Şu anda sınıftaki herkes sessizce gözlerini dikmiş bize bakıyor. "Daha önce Harriet Manners'la tanışmamış olanlarınıza söylüyorum. Biz gerçekten uzun bir süredir tanışıyoruz, değil mi?" Midemdeki kurbağa şu anda tamamen donmuş durumda. *Hayır. Hayır hayır hayır hayır.* "Gerçekten çok, çok uzun bir süredir. On bir yıldır aslında."

"Alexa..."

"Aaa, çocukluk anılarımız çok *hoşlarına gidecek*, Harriet. Bu anılar *çok güzel*. Beş yaşımızdayken oyun halısına çişini yaptığını ve bir kütüphane dolusu yeni kitap almak zorunda kaldıklarını hatırlıyor musun?"

"Aman Tanrım!" Ananya bir kahkaha atıyor. "Ben bunu hatırlıyorum, Lexi! Bu acayip *komikti*."

"Çok *iğrenç*." diye ciyaklıyor Liv. "Şey gibi, *yyyyyy*."

Midem bulanıyor. "O *süttü* bir kere. Süt kutumu çok sıkımdım."

"Dördüncü sınıf Külkedisi gösterisi sırasında eteğini çıkarıp sahnede külodunla koştuğunu hatırlıyor musun peki?"

Aman Tanrım. Aman Tanrım aman Tanrım aman Tanrım...

"Düğmemin kopup düştüğünü fark etmemiştim."

"Daha durun." diyor Alexa ve pençelerini çıkarıp bağırsaklarımı paramparça etmek için hazırlanırken derince bir nefes alıyor. "Harriet Manners'ın şu hikâyesini duyana kadar *bekleyin* ve..."

Sınıfın kapısı küt diye açılıyor.

14

"Çocuklar!" Bayan Hammond, kucağında yaklaşık yirmi beş tuvalet kâğıdı rulosuyla sınıfa dalıveriyor. "Bunları görünce takım oluşturma oyunumuz için *en iyi* fikri buldum. Bu çok eğlenceli olacak ve..."

Birden susup kucağındaki tuvalet kâğıtlarının tepesinden sınıfa bakıyor. Sanki dünyanın en yumuşak, en güçlü, en emici duvarı tarafından korunuyor gibi görünüyor.

"Alexa Roberts?"

"Merhaba hocam! Bağırsaklarınızla ilgili bir sorun yoktur umarım. Onların hepsi sizin için mi?"

Bayan Hammond, yavaşça renkten renge giriyor.

Altı ay önce Alexa, bir ay boyunca her gün dersten sonra okulda kalma cezası almadan önce, tek başına *Hamlet* oyununu mahvetmeye yeltenmişti. Bayan Hammond'la Alexa arasındaki elektriğe bakılırsa her ikisi de bunu unutmamış.

"Burada ne işin var?" diyor Bayan Hammond ters bir şekilde, kucağındaki tuvalet kâğıtlarını masasının üzerine küt diye bırakırken. Tuvalet kâğıtlarını öyle bir hızla bırakıyor ki üç tanesi zıplayıp yere düşüyor. "Burası Yapı A. Sen



Bay White'ın Yapı C sınıfındasın."

"Aaa, öyle mi?" Alexa ayağa kalkıp hafifçe saçlarını savuruyor. "O sınıfa giderken bir şekilde yolumu şaşırmış olmalıyım. Belki de görünmez ve karşı konulamaz bir güç tarafından buraya sürüklenmişimdir."

Gülümsüyor. Alexa bu kadar obsesif kompulsif davranışı okul için gösterseydi şimdiye kadar hem liseden hem de üniversiteden mezun olurdu diye düşünmekten kendini alamıyorum. Hatta bir doktora derecesi bile alabilirdi muhtemelen.

"Dışarı." diye çıkışıyor Bayan Hammond, parmağıyla koridoru göstererek. "Hemen."

"Ama hocam..."

"Hemen."

"Sanırım..."

"Derhâl."

"Peki." Ezeli düşmanım uzun adımlarla koridora doğru yürüyüp birden arkasını dönüyor. "Bence hepinizin bir zamanlar Harriet'in..."

"Bu kimsenin umurunda değil, Alexandra." diye tekrar çıkışıyor Bayan Hammond, elleriyle masasına vururken. "Eğer bu sınıfın yakınlarına bir daha gelecek olursan, hemen yürürlüğe girecek bir uzaklaştırma cezası alırsın. Yeterince açık mı?"

"Ama..."

"Ama filan yok. Yaylan."

Bayan Hammond, hızla kapıya doğru gidip kapıyı

Alexa'nın yüzüne çarpıyor ve onu görmeyelim diye kapının penceresindeki stor perdeyi indiriyor. Sonra da afallamış, sessiz öğrencilere dönüp eteğini düzeltiyor.

Sanki %100 organik pamuklu giyen bir savaşçıymış gibi.

"Pekâlâ." diyor yumuşak bir şekilde. Sesinde gün ışığının ve sepetlerdeki yavru kedilerin neşesi var yine. "Şimdi her biriniz bir tuvalet kâğıdı alın bakalım. Sonra da bahçeye çıkıp takımlar oluşturalım ve gerçek *bağlar kuralım*."

Daha önce hiçbir öğretmenime elma vermedim ama -neredeyse tüm sınıf anlayışlı bir şekilde bana gülümseyip çantalarını almaya başlamışken- sanırım şu anda tam da böyle bir şey yapabilirim.

Ne de olsa yeni bir başlangıç yapıyorum.

15

Tuvalet kâğıdıyla ilgili birkaç bilgi aktarayım size:

1. M.S. 600'de Çinliler tarafından icat edilmiştir.
2. Bir İngiliz yılda 110 rulo tuvalet kâğıdı kullanır ve bu da 9,6 km tuvalet kâğıdı eder.
3. İnsanların %72'si tuvalet kâğıdı rulosunu, ilk yaprak rulonun *üst* tarafında kalacak şekilde asar.
4. Çöl Fırtınası Harekâtı sırasında Amerikan askerleri Suudi Arabistan'daki tankları kamufle etmek için tuvalet kâğıdı kullanmışlardır.
5. Yeni tuvalet kâğıdı modellerinden bazıları şunlardır: Karanlıkta parlayan tuvalet kâğıdı, banknot desenli tuvalet kâğıdı, Günün Kelimesi desenli tuvalet kâğıdı ve Sudoku desenli tuvalet kâğıdı.

Bütün bunları nereden mi biliyorum?

Size sadece şu kadarını söyleyeyim: Birkaç ay önce ağır



bir soğuk alınlığı geçiriyordum ve bu esnada da Toby'yle uzun bir araba yolculuğu yapmak zorunda kaldım ki hâlâ tam olarak iyileşmiş değilim. O günden sonra bir daha asla Toby'nin yanında burnumu silmemeye yemin ettim.

Bayan Hammond, tuvalet kâğıdının kullanım alanları konusunda Toby'den bile daha heyecanlı görünüyor.

Bayan Hammond, hepimizin başını döndürecek bir şekilde bizi bahçede bir yere götürüyor. Önce, Bayan Baker tarafından yönetilmekte olan kocaman bir halat çekme oyununun yanından geçiyor, sonra sakın Bay Bott'un gözetiminde gazeteden masalar yapmakta olan küçük grupların ardından dolanıyor, en sonunda da Bay White'ın bir çember oluşturmuş, dizlerinin arasından balon geçirirken kahkahalar atmakta olan öğrencilerinden uzak bir noktaya gidiyoruz.

(Her iki dakikada bir BAM diye yüksek bir ses duyuluyor ve ben bu sesin Alexa'yla ilgili olduğundan kuşkulaniyorum.)

"Evet." diyor Bayan Hammond neşeli bir şekilde, ucuna çizgili pembe bir çorap asılmış olan bir sopayı yere saplarken. "Dün çok aydınlatıcı bir öğretmen eğitimi toplantısı yaptık, öyle değil mi Harriet?"

Tüm sınıf dönüp bana bakıyor.

Hah, süper. Şimdi de gizli bir öğretmen eğitmeni gibi görünüyorum.

"Ve hepimizin nasıl da *aynı güzel bulmacanın* bir parçası olduğumuzu hatırladık. *Ahenk ve mutluluğun görün-*

mez ipleriyle bir arada tutulduğumuzu.” Duraksıyor. “Lütfen elindeki ruloyla Robert’a vurup durmayı kes, Eric.”

“Ama bağ kuruyoruz biz hocam.” diye itiraz ediyor Eric, tekrar Robert’a vururken. “Bizim mutluluk ipimiz buna bağlı.”

“Güzel! Aynen böyle işte!” Bayan Hammond, hepimize gülümseyip tuvalet kâğıdı rulosunu başının üzerine koymuş olan sarışın kıza ruloyu başından indirmesi için işaret ediyor. “Şimdi, hayat boyu sürececek *bağlar* kurmamıza yardımcı olacak küçük bir oyun oynayacağız. Bir takımda *mat etmek* veya *mat olmak* yoktur ama!”

“Hayır, *mat* var.” diye itiraz ediyor Christopher. “*Mat* türetilbilir *takımdan*.”

“Akım da türetilbilir.”

“Tam.” “Kat.” “Tank.”

“Tank olmaz. Takımda *n* yok, salak.”

“Daha şimdiden nasıl birlikte çalıştığınızı görüyor musunuz?” Bayan Hammond ellerini çırpıyor. “Birden *içimden* bu oyuna *Mumyanın Bilmecesi* adını vermek geldi.”

Bu arada sarı tişörtlü bir çocuk yaklaşıyor yanımıza. “Ooo, sizi görmek ne güzel Bay King. Gerçi, her zamanki gibi yine en son siz teşrif ettiniz.”

Sarı tişörtlü çocuk omuz silkip grubun arka tarafında bir yere geçiyor.

“Pekâlâ” diye neşeyle devam ediyor Bayan Hammond, “Size bilmeceler soracağım ve siz de bu bilmeceleri

üçerli gruplar hâlinde mümkün olduğunca çabuk yanıtlamaya çalışacaksınız. Doğru yanıtı ilk bulan grup *Kurtuluş Çorabı*’na doğru üç adım yaklaşıacak.”

Heyecandan boynumun arka tarafından aşağıya doğru garip bir his yayılmaya başlıyor.

Bilmeceleri *severim*.

Bilmeceler gerçeklere benzer ama bilmeceleri ters-ten giderseniz çözebilirsiniz ve bu da daha iyidir hatta. Üstelik rekabet de zihnimi açıp içimdeki cevheri ortaya çıkarır. Bayan Hammond’a yazılı bir ricada bulunsaydım bile yeni arkadaşlar edinmem için bundan daha iyi bir yol bulamazdı.

Böyle bir şey yapmadım ama. Bunu bir açığa kavuşturalım da.

“Bu oyunu biraz daha eğlenceli bir hâle getirmek için.” diye sözlerine devam ediyor Bayan Hammond, ayak bileğine tuvalet kâğıdı sarmaya başlarken, “Kendimi bir Mısır mumyasına dönüştürüp sizi daha hızlı düşünmeye motive etmek için kovalayacağım! Omzuna dokunduğum kişi de mumyaya dönüşecek ve oyun dışı kalacak.”

Aman Tanrım.

Giderek güzelleşiyor bu iş. Eski çağ tarihini *de* severim (Gerçi, teknik olarak ilk mumyalar Güney Amerika’da ortaya çıkmış olsa da şu anda bu bilgi bu oyunla pek de alâkalı olmayabilir.)

Bayan Hammond, tuvalet kâğıdını diz ameliyatı geçirmiş bir penguen gibi görünene kadar iki bacağına birden

sarıyor.

“Üyelerden hiçbiri mummyya dönüşmeden Kurtuluş Çorabı’na ilk ulaşan grup kazanır!”

Birçok el hemen havaya kalkıyor.

“Ne kazanacağız, hocam?”

“Bunu birlikte başarmış olduğunuzu bilmenin memnuniyetini!” Tüm eller geri inerken Bayan Hammond biraz duraksıyor ve sonra biraz gönülsüzce ekliyor: “Ve okuldaki şeker dükkânında geçerli on pound’luk bir fiş.”

Tüm sınıf bundan memnun bir şekilde mırıldanmaya başlıyor.

İçim şu anda öyle kıpır kıpır ki sanki bedenim arı ya da elektrikli diş fırçasıyla dolu ve bunun tek nedeni de ödülün şeker olması değil.

İşte bu. Bu her şeyi değiştirecek.

Bu andan itibaren, kitapların üzerine çişini yapan, eteği düşen, sinir bozucu derecede muz düşkünü Harriet Manners olmayacağım. Bilmece Ustası, Seker Kazanıcısı, Çorapların Kurtarıcısı, Mumya Savar, Tuvalet Kâğıdı Yok Edicisi olacağım.

Bu *muhteşem* olacak.

Bayan Hammond grupları oluşturmaya başlıyor ve sonra sekerek bana doğru yaklaşıyor. “Harriet Manners? Seni India Perez ve Olivia Webb’le eşleştirdim.”

Fosforlu mor saçları olan kız ve Liv bana doğru yürürlerken onlara utangaç bir şekilde gülümsüyorum. India da bana gülümsüyor ve içimde yeniden heyecanlı, küçük bir

kurbağa zıplıyor. Böylelikle de *yeni yakın, yeri doldurulamaz, ömürlük arkadaşlığım başlıyor.*

Doğrusunu söylemek gerekirse bu kız beni bir şekilde çoktan büyüledi bile.

Kraliçe I. Elizabeth kendisini daha asil hissetmek için dünyanın geri kalanıyla arasında bir cam varmış gibi yaparmış. India'nın da böyle bir camı varmış gibi geliyor. My Little Pony tarzı saçları, çatık kaşları, koyu renk gözleri, asil bir havası var. Bana kudretli bir Mısır prensesini hatırlatıyor.

Kesinlikle biz kazanacağız.

"Ananya!" diye sesleniyor Liv, biz bir atlama ipiyle oluşturulan çizginin ardına geçerken. "Ans! A! Ani! Burada! Tüm yanıtları paylaşacağız, tamam mı?"

Ananya geçici bir süre duyma yetisini kaybetmiş gibi yaparken India kaşlarını çatıyor.

"Kesinlikle paylaşmayacaksın." diyor kararlı bir şekilde. Sonra bana dönüyor. "Bu okulda bu tür çalışmalar sık sık yapılıyor mu? Bunun broşürde yazması son derece faydalı olurdu doğrusu."

"İlâ, sanırım, *Öğrencilerimizin bireysel özelliklerini yaratıcı etkinlikler aracılığıyla ortaya çıkarmayı hedefleyen bir okuluz* yazıyordu." diyorum. "Sekizinci sayfanın ortalarında. Kutulardan kale yapan insanların fotoğrafının altında."

India'nın kaldırdığı siyah kaşı, bir kompozisyonun altına atılan bir tik işaretine benziyor. "Altıncı yapı broşürünü mü ezberledin sen?"

"Ha-hayır." diye yalan söylüyorum. "Ben... Şey..." *Daha havalı bir şey söyle, Harriet.* "O sayfayı gerçekten hoş bir ateş yakarken çalıları tutuşturmak için kullandım... Hiç sebepsiz, çünkü ben... Iıı, değer vermediğim şeyleri filan yakarım işte."

India kaşını indiriyor.

"Peki." diyor ve ben yeniden rahatlıyorum.

Sanırım şu anda ilk sosyal testimi başarıyla geçti.

"Hadi benim gözü pek bilmececilerim!" diye sesleniyor, şu anda tepeden tırnağa beyazlar içinde olan Bayan Hammond, aşırı heyecanlı bir golden Labrador yavrusu gibi. "Gizem ve entrikayla dolu 5 bin yıl öncesine gitmeye hazır mısınız?"

Koro hâlinde çıkan "evet", "elbette", "sanırım", "galiba", "bu pek de çevre dostu bir şey olmadığından, bu kâğıtları geri dönüştürecek miyiz acaba?" diye sesler duyuluyor.

(Sonuncusunu söyleyen bendim.)

"Ve..." Bayan Hammond nereden çıktığını bir türlü anlamadığımız mini bir tefi sallıyor. "*Başla!*"

16

Oyun mükemmel bir şekilde başlıyor.

"Bir insan." diyor Bayan Hammond, atlama ipiyle oluşturulan çizgiyi baştan aşağıya gözleriyle süzerken, "Bir ormanın içine doğru nereye kadar koşabilir?"

İnsanlar fısıldaşırken kısa bir sessizlik oluyor.

"Ormanın ne kadar büyük olduğunu bilmiyoruz." diye mırıldanıyor India, grubumuz konuşmak için baş başa verirken. "Eksik bir bilgi olmalı. Sorunun tamamı bu olamaz."

Kafamda bir ışık çakarken iki grup arkadaşşıma gülümşüyorum mutlu bir şekilde. Bu daha şimdiden *çok eğlenceli*. Çok samimi. Çok *birleştirici*. Bir *takımın* parçası gibi hissediyorum kendimi gerçekten.

"Bu bende." diye fısıldıyorum kızlara ve elimi kaldırıyorum. "Ortasına kadar hocam. Çünkü o noktadan sonra koşmaya devam ederseniz ormanın dışına doğru koşuyor olursunuz."

"Mükemmel Harriet Manners! Üç adım öne gelin!"

En yakın arkadaşların yaptığı gibi Liv ve India'nın ellerine birer beşlik çakıyorum ve hedefimize doğru ilerliyo-



ruz. Bayan Hammond gözlerini kapatıyor. Sonra, hafif bir inilti çıkararak öne doğru ayaklarını sürüyerek ilerliyor ve Robert'ın omzuna dokunuyor.

"Hadi *be!*" diyor Robert, kendini tuvalet kâğıdıyla sarmaya baslarken. "Bu tam bir d..."

"Kullandığın dile dikkat et Robert." Bayan Hammond ellerini çırpıyor. "Hiç var olmadım ama hep var olmak üzere olacağım. Beni henüz hiç kimse görmedi ve asla görmeyecek. Yine de bu yerkürede yaşayıp nefes alan herkesin ümidi, güvencesiyim. Ben neyim?"

"Tanrı!" diye bağırıyor Christopher'ın grubu.

"Noel Baba!"

"Taylor Swift⁴!"

"Hayır!" diyor Bayan Hammond her üç gruba da. "Üzgünüm! Birer adım geri gidin, çocuklar."

İki kişi daha gönülsüzce Eski Mısır'a dâhil edilirken, sevinçten havalara uçarak grubuma göz kırpyorum.

"Yarınınsınız hocam." diyorum yüksek sesle.

"Evet yarınım Harriet!" Tekrar öne doğru ilerliyoruz. "Uzadıkça kısalan şey nedir?"

Soru cevaplayan bir ninja hızıyla elimi kaldırıyorum. "Ömür!"

Grubum -her bir bilmeceyle, her bir yanıtla- hızla hedefe doğru yaklaşılmaya başlıyor. Adı söylenince kaybolan şeyin ne olduğunu (sessizlik), alfabede kaç harf olduğunu (altı) ve kurudukça ıslanan şeyin ne olduğunu (havlu)

4 Amerikalı şarkıcı, söz yazarı ve aktris. (ç.n.)

biliyorum.

Kaç ayda yirmi sekiz gün olduğunu fısıldamak için India başını öne doğru eğiyor ama o kadar öndeyiz ki bunu yapmasına hiç gerek yok aslında.

"Tüm..."

"Dört!" diye bağıriyorum heyecanla. "Eylül, nisan, haziran ve kasımda yirmi sekiz gün vardır!"

"Ne yazık ki doğru yanıt tümünde olacaktı." diyor Bayan Hammond nazikçe. "Tüm aylarda en az yirmi sekiz gün vardır. Bir adım geri gidin, bakalım."

Ayyyyy.

Neyse ki ara sıra hata yapmamızın bir sakıncası yok çünkü kimse bize yetişemez. Mumyaların bile bizi yakalayamayacağı kadar ilerideyiz.

Sonunda, çoraba ulaşmamıza ramak kalıyor.

Araştırmalar, rekabet içeren oyunlar esnasında kortizol, prolaktin ve adrenokortikotropik hormon seviyelerinin bir hayli yükseldiğini göstermektedir. Ben şu anda heyecandan öyle bir deliye dönmüş durumdayım ki resmen kendi kimyasal kokteylimden oluşan pofuduk bir bulut üzerinde dolaşıyorum.

Sadece benim takımım, Christopher ve Raya kaldık.

"Meyvelerin şefi kimdir?"

Beynim hızla işlemeye, kendi altını üstüne getirmeye başlıyor. Muz mu? Yok canım. Tamam, muz seviyorum ama bunun bir açıklaması yok ki. Belki de elmadır. Hani çok faydası var ya...

Bir kelime oyunu mu var acaba?

"Portakal mı?" diyor Raya, ama o anda birden beynimde bir şimşek çakıyor ve karanlıklar aydınlanıyor.

Havaya bir yumruk savuruyorum.

"Buldum!" diye bağırıp zafer kazanmışçasına Liv'le India'ya gülümsüyorum. "*Şef-tali*, hocam!"

Sonra da üç küçük sıçrayışla çoraba erişip istemsiz olarak mutluluk dansımı yapmaya başlıyorum: Havayı yumrukluyor, dizlerimi kırıyor ve kalçamı sallıyorum.

"Kazandık!" diye bir çığlık atıyorum sevinçten çılgına dönmüş bir hâlde. "Kazandık kazandık kazandık! Oleyyyyyy!!!"

17

Yanaklarım kıpkırmızı ve dizlerim titriyor.

Bunlar başarı, adrenalin ve beklenmedik fiziksel aktiviteye verilen standart tepkiler.

Bugünün *hayatımın* en güzel günü olacağını biliyordum.

On bir yıl önce Rebecca'nın doğum günü partisinde tüm oyunları kazandığım güne benziyor *aynen*. Yağ Satarım Bal Satarım oynarken, mendili elinde çok uzun süre dolaştıran herkese kuralları hatırlatmış; Sandalye Kapmaca oynarken, yavaş yürüyenleri hızlı yürümeye teşvik etmiş; Heykel Oyunu oynarken, yardımcı olmak amacıyla kıpırda-yanları göstermiş ve... Ve...

Sonra da hiç kimse bir daha benimle oynamak istememişti.

Salatalığın yüzde doksan beşi sudur. Ben de birden-bire bir salatalığa dönüştüm galiba. Vücudumdaki her bir hücre hızla sıvıya dönüşüyor.

Hayır. Hayır hayır hayır *hayır*.

Birden kalçamı sallamayı kesip -son derece yavaş bir şekilde- ardıma dönüyorum.



Evet, korktuğum tablo buydu işte.

Sınıf arkadaşlarımdan tamamı yüzlerini asmış, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, öylece sessizce duruyorlar. Gözlerini kısmış, kaşlarını kaldırmış, bana bakıyorlar. Başarımdan hiç etkilenmemişler. Öfkeli. Katılmadıkları bir oyundan çok sıkılmışlar.

Özetle, aynen Rebacca'nın doğum günündeki arkadaşlarım gibiler. Şimdi elbette çok daha büyükler çünkü o zaman sadece beş yaşındaydık. Hatta daha da sinirliler çünkü bu sefer üstleri başları tuvalet kâğıdıyla sarılı ve bunun da nedenini pek anlayabilmiş değiller.

Aman Tanrım: Yine aynı şeyi yaptım işte.

Takımımın kazanması için o kadar gözüm dönmüştü ki başka hiçbir şey düşünmüyordum. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum ama böyle yaparak da oyunu...

Şey, *sadece ben* oynamış oldum sanırım.

Bu ortamda istenmeyen kişi olmam için Alexa'nın illa da burada bulunmasına gereksinimim olmadığı hissine kapılıyorum.

Offf, kimi kandırıyorum ben?

Muhtemelen istenmeyen kişi olmak için Alexa'ya hiç ihtiyaç duymadım.

Yutkunarak yavaşça Liv'le India'ya dönüyorum. Onlar da kollarını göğüslerinde kavuşturmuşlar. Onlara birer beşlik çakmak için elimi beceriksizce havaya kaldırıyorum. "Kazandık kızlar, ha?"

Her ikisi de gözlerini dikmiş, öylece havada asılı kalan elime bakıyorlar. Atalarımızdan bu yana geçen 65 milyon yıldır dünyada var olmuş en yalnız ele bakıyorlar.

"Pek öyle sayılmaz." diyor India sonunda. "Sen kazandın, Harriet. Tek başına."

India sessizce arkasını dönüp altıncı yapı binasına doğru yürümeye başlayınca, sınıftaki diğer herkes de onu takip ediyor. Ben de bu ironi karşısında parmak ısırmaktan başka hiçbir şey yapamıyorum.

Çünkü elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, sonunda böyle *tek başıma*, yapayalnız kaldım.

18

Şair John Donne bir zamanlar hiç kimsenin bir ada olmadığını yazmış. Bu söylemin doğruluğunu ciddiye sorgulamak istiyorum.

Güney Atlantik Okyanusu'nun ortasındaki Bouvet Adası, Antarktika'dan 1.700 kilometre uzakta yer alır. Üzerinde insan yaşamayan, buzullarla kaplı bu adanın yüz ölçümü kırk dokuz km²'dir. Vikipedi'ye göre, dünyanın en uzak noktada kalan adasıdır.

Yine de Bouvet Adası, bugünkü talihsizlik yüzünden, benden daha fazla rağbet görmektedir.

Sabahın geri kalan kısmı şu şekilde özetlenebilir:

1. India'yla Liv'den özür dileyip okuldaki şeker dükkânında kullanılacak fişi onlara veriyorum.
2. Sorun olmadığını söylüyorlar samimiyetle ama sonra benden uzak duruyorlar hep.
3. Matematik dersinde bir kızın, benim "hâlâ kendini beğenmiş, cins bir çokbilmiş" olduğumu söylediğine kulak misafiri oluyorum.



4. Bir an aklımdan ona, "*Cins*⁵ kelimesi başlangıçta 'kaderi kontrol edecek güce sahip olma' anlamında kullanılırdı ve zaten bu doğruysa ben her şeyden önce şimdi böyle zor bir durumda olmazdım." demek geçiyor.
5. Sonra bunun kızın bahsettiği üç noktayı da kanıtlayacağını farkına varıp fikrimi değiştiriyorum.

Sportmence davranmayıp kendini beğenmişlik ettiğim ve üzerine de *Bu da Sana Kapak Olsun* dansı yaptığım haberi altıncı yapıda bir orman yangını hızıyla yayılıyor. Ben Bay Harper'ın blok fizik dersinden çıktığımda, yangın her yanı sarmış bile.

Hiç tanımadığım insanlarla olabildiğince çabuk samimi sohbetler açmaya yeltenerek bu yangının önüne geçmeye çalışıyorum ama nafile. Ben ortak salonda kuyruğu tutuşmuş çaresizlik içindeki bir sincap gibi daireler çizerek dönüp durmaktan başka bir şey yapamaz hâle gelene kadar bu yangın fısıltılarla, kalkmış kaşlarla bir öğrenciden başka bir öğrenciye sıçramaya devam ediyor.

Gülümsüyor, ortak noktalar bulmaya çalışıyor, sorular soruyor ve detayları olabildiğince çok hatırlamaya çalışıyorum.

Ama çok geç.

Yedi saniyem doldu. İnsanlarda ilk izlenimim oluştu ve bu ilk izlenimi yıkmaya yönelik her girişimimle birlikte

5 (İng.) Weird. (ç.n.)

durum çok daha içler acısı bir hâl alıyor. Ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim, durum değişmiyor.

Okuldaki tuhaf tip benim.

Yine.

Altıncı iletişim kurma girişimim de başarısızlıkla sonuçlanınca ("Korsanların görme yeteneklerini keskinleştirdiğine inandıkları için altın halka küpe taktıklarını biliyor muydun?") bu çabadan resmen vazgeçiyorum.

Sabahtan beri Toby'yi görmedim. Bundan sonra kalan tüm gayretimi altıncı yapı öğrencileri arasında benimle hâlen konuşmak isteyen tek kişi için sarf etmeliyim galiba.

Ama Toby ortak salonda da yemekhanede de yok. Öğle yemeğimi alıp Toby'nin her zamanki yerine -spor salonunun arkasındaki çalılıkların içine- gidiyorum ama orada da değil.

Bir takipçi olan Toby'nin izini sürebilmek komik bir şekilde cidden zorlaşmaya başlıyor.

Sanat atölyesinin bir köşesine sinmiş olan Toby'yi sonunda bulmadan önce, bahçede yere oturup XOX oyunu oynarım bari diye düşünüyorum. Yedinci yıl öğrencilerinden birini benimle oynamaya ikna edebilirsem diye de yanıma iki tebeşir alıyorum hatta.

Gerçi, insanların cüzzamlymışım gibi benden kaçmalarının tüm okulda ne kadar hızla yayıldığı dikkate alındığında, bu bile gayet iyimser bir düşünce gibi görünüyor.

"Selam, Toby!" diyorum, sanat atölyesinin kapısını itip içeri girerken. Toby başını kaldırıp sanki minyatür bir Albert Einstein'mış gibi -ama bıyığı ya da Nobel ödülü yok- hafif deli gözlerle bana bakıyor.

"Harriet Manners!" diyor, kulaklıklarını çıkarıp çabucak önündeki kâğıdın tersini çevirirken. "Ne eşsiz bir sürpriz!"

Onu gördüğüme çok ama çok mutluyum.

"Öğle yemeğini burada mı yiyorsun bugün?" diyorum, öne doğru seğırtip çantamı coşkuyla masanın üzerine koyarken. "Ortalama bir öğle yemeği esnasında 150 bin kilometre DNA yendiğini biliyor muydun? Gerçi, marulun durumuna bakılırsa bu peynirli sandviçte birkaç tane daha az DNA olabilir." Elimdeki peynirli sandviçi lap diye Toby'nin önüne koyuyorum.

"Paylaşalım mı?"

Toby, sandviçi nazik bir şekilde kâğıdının üzerinden itip birkaç kırıntıyı eliyle süpürüyor.

"Çok kibarsın Harriet ama annem bana suşi yaptı." Yanındaki sandalyenin üzerinde duran, 'Thomas ve Arkadaşları' desenli, kutu şeklindeki küçük beslenme çantasını dürtüyor. "Gerçi, evde balık olmadığı için et, vasabi sosu sevmediğim için de hardal koydu." Kutuyu açıp içine bakıyor. "Pirinç yerine de ekmek kullanmış."

"Yani" diyorum yavaşça, "Etli sandviç, ha?"

"Kesinlikle." diye onaylıyor beni Toby, küçük sandviçlerinden birini alırken. "Ama ilginç bir kültürel deneyim

yaşıyormuşum gibi hissedeyim diye annem ekmeklerin kabuklarını alıp küçük rulolar yaptı.”

Gülümseyip odaya şöyle bir göz atıyorum.

Hiç sanatsal ilgim olmadığı ve hatta bundan daha da az sanatsal becerim olduğundan, okulun bu kısmında olabildiğince az zaman geçirdim. Duvarlara parlak tuvaler dayanmış; her yerde boyalar, fırçalar ve genel bir yaratıcılık havası var.

Hiç sevmedim.

Tamamen öznel dersler kendimi rahatsız hissetmeme neden oluyor.

Toby, sanki bu mümkünmüş gibi, buraya benden daha da uygunsuz görünüyor. Üzerindeki kahverengi tişörtün önünde NERDLERİN TARAFINI SEÇ - Pİ SAYIMIZ VAR⁶ yazıyor. Bacağındaki pantolonun kucak kısmına denk gelen kısmında da bir bilgisayar klavyesi resmi var. Toby, en azından şu anda, bir bilgisayara bağlı değil.

“Eee, ne yapıyorsun?” diyorum, masasının köşesine ilişip önünde ters duran kâğıda doğru merakla uzanırken.

Toby kâğıdı çekiyor. “Bilim Fuarı için hazırladığım proje.” diyor.

“Aaaaa!” Fuara daha üç ay var ama belki ben de projeme başlamalıyım. “Neyle ilgili? Bakabilir miyim?”

“Korkarım olmaz.” diyor Toby, kâğıdı çantasına koyarken. “Onu sana göstermem çok gizli olma durumunu

6 Yıldız Savaşları filmindeki bir repliğe gönderme. “Karanlık tarafı seç, burada kurabiye var.” (Come to the dark side, we have cookies) popüler kültürde farklı versiyonları da kullanılan ünlü bir cümledir. (ç.n.)

riske sokar çünkü tanım gereği herhangi bir sır olmaktan çıkar.”

“Çok doğru.” Kaşlarımı çatıyorum. “Peki, bilimle ilgiliyse niçin sanat atölyesinde?”

Toby, suşi sandviçlerinden birini ağzına atarken küçük bir duraklama oluyor. Sonra şöyle diyor:

“Sessiz, gizli ve... İnsanlardan uzak.”

“Akıllıca.” Camlardan içeri vuran güneş ışığına bakıyorum. “Hugo’yla Victor’ı gönüllü denekler olarak kullanıp müziğin hayvan davranışları üzerindeki etkisiyle ilgili bir proje yapabilirim ya da Oort Bulutu üzerine çalışabilirim çünkü güneşten uzaklığı 4,6 trilyon kilometre olduğu için şeyi araştıra...”

“Bir sorum var sana.” diye arkamdan gelen bir ses sözümü kesiyor. “Hazır araştırma yapıyorken belki bunu da araştırabilirsin.”

Şaşırmış bir hâlde ardıma dönüyorum.

Kapının yanındaki köşede biri oturuyor. Alçı, kil ve telden yapılmış kocaman bir melek heykelinin ardına saklanmış neredeyse tamamen. Burada bizden başka birinin de olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu doğrusu. Bu, bu kişinin ne kadar sessiz ve heykelin de ne kadar büyük olduğunu gösteriyor.

Tabii sanat atölyesine ne kadar az ilgi duyduğumun da bir göstergesi bu.

“İlmi...” diyorum, birkaç kez gözlerimi kırpıştırırken. İyi, soruları çok severim zaten. “Elbette. Patlat hadi sorunu.”

"Hiç." diyor ses, "Ama *hiç*, kendinden başkasını düşünür müsün sen?"

Bu sorunun sahibini daha tanımıyorum bile.

Ama ona sorusunu patlatmasını söyledim ve o, kafamı gözümü patlatmış gibi hissediyorum şu anda.

19

Dünyada 6.000'den fazla dil vardır, fakat bu yüzyıl sona ermeden bu dillerin yarısının yok olacağı sanılmaktadır. Tam şu andaki suskunluğuma bakılacak olursa, İngilizce de yok olacak dillerden biri sanırım.

"Pa-Pardon?" diyebiliyorum sonunda.

Sonra da heykelin arkasındaki çocuğu görünceye kadar bir iki adım öne ilerliyorum.

Soluk tenli, uzun, fare gibi kahverengimsi saçlı bu çocuğun kalın siyah kaşları, yuvarlak bir yüzü -bir türlü tam olarak adlandıramadığım- büyümlü bir havası var. Ancak birkaç metre daha yaklaşıncı gözlerinin farklı renklerde olduğunun farkına varıyorum: Biri soluk mavi, diğeri açık kahverengi.

Başka bir ifadeyle buna *iris heterokromisi* deniliyor. Bu, sihirden ya da Harry Potter büyüsünden ziyade gözlerdeki melanin miktarının bir sonucu tam olarak.

Maalesef öyle. Kontrol ettim.

"Cidden." diye homurdanıyor çocuk, bir parça kil alıp meleğin bacağına yapıştırırken, "Daha önce hiç bu kadar iğrenç bir şekilde sadece kendisini düşünen birini tanıma-



miştım. Oldukça ilginç.”

Çocuğun büyüğü olma özelliği kocaman bir düşüş daha yaşıyor.

“Pardon? Tanışmıyoruz bile, öyle değil mi? Seni hayatımda daha önce gördüğümü bile sanmıyorum.”

Çocuk birkaç saniye sabit bir şekilde bana bakıyor.

“Aynı sınıftayız. Bu sabah yanındaki takımdaydım. Tam bir saat boyunca.”

Çocuğa biraz daha doğru yaklaşıyorum -şu anda, bir büyücü olabileceği düşüncesiyle dikkatim dağılmış değil- ve aaa, evet: Bu sabah geç gelen sarı tişörtlü çocuk bu ama şimdi üzerinde mavi bir iş tulumu var.

Aslında, yoklama alınması için takım çalışmasından sonra sınıfa geri döndüğümüzde tam önümdeki sırada oturuyordu sanırım hatta.

Tamam. Savunmaya geçmek şu anda iyi görünmüyor. Annabel olsa, hemen savcı-sanık uzlaşmasına başlamamı söylerdi.

Uzlaşmaya çalışmak yerine, otomatik olarak karşı atağa geçiyorum.

Burnumu havaya dikip kollarımı kavuşturuyorum ve “Sen de bana merhaba demedin.” diyorum.

“Hayır, dedim.” diye sert bir şekilde yanıt veriyor. “Hem de iki kez. Ama India’ya İngilizce sınavında yazdığın kompozisyonu anlatmakla çok meşguldün. Dört ay önce.”

Kızarıyorum. Kompozisyonum *Othello*’daki erkeklik ve cinsiyet olgusuyla ilgiliydi ve bunun India’yla barış-

manın iyi bir yolu olacağını düşünmüştüm. İşe yaradığını sanmıyorum ama.

"Ama..."

"Simdi de projesi üzerinde çalışmak için huzur ve sessizlik isteyen bu zavallı çocuğu takip edip buraya geliyorsun ve onun net imalarına aldırmayıp çalışmasını engelliyorsun."

Toby'yi takip etmek mi? Pardon?

"Asıl Toby *benim* takipçimdir." diye çıkışıyorum kızgın bir şekilde. "Ben onun *değil*." Bunun kulağa nasıl geldiğini düşünürken kısa bir süreliğine duraksıyorum. "Tam olarak benim..."

Heterokromili çocuk bir kahkaha patlatıyor.

"Evet, hata yaptım." diyor, eline bir parça tel alıp teli C şekline getirirken. "Sen hoş birisin. Muzlarla dolu göz kamaştırıcı New York'a niçin uygun olduğunu anlayabiliyorum."

Ağzım birkaç kez açılıp kapanıyor ama sesim çıkmıyor. Muzlardan bahsettiğimde orada bile değildi, insanların benim ve muzlarım hakkımda konuştuklarını *biliyordum* işte. Sonra çaresizce Toby'ye dönüyorum. Niçin onurumu korumuyor Toby?

Çünkü tek bir kelime bile duymamış.

Başını yine kâğıdının üzerine eğmiş, kulaklıklarını takmış ve kendi dünyasına dalmış: Çılgınca bir şeyler çiziktiriyor, alçak sesle *Yıldız Savaşları*'nın tema müziğini mırıldanıyor.

Hızla Toby'ye doğru gidip kulaklıklarından birini kulağından çekip çıkarıyorum.

"Tekrar merhaba, Harriet!" diyor, kolunu hızla masanın üzerinde kavuştururken. "Belki de insanlar geldiğini anlasın diye boynuna bir zil takman konusunda seni teşvik etmeliyim, ha? Bizim kedide var. Çok işe yarıyor."

"Toby." Yanaklarım daha da çok yanmaya başlıyor. "Söyle bu... Bu çocuğa..."

"Jasper. Bugün üçüncü kez söylüyorum; adım Jasper."

Nasıl olduğundan pek emin değilim, ama bu iş sürekli olarak daha kötüye gidiyor. "Lütfen Jasper'a beni tanısa aslında oldukça kibar biri olduğumu söyle!"

Toby, gözlerinde bir kınamayla Jasper'a dönüyor.

"Harriet Manners." diyor tam bir ciddiyet içinde, "Bu evrendeki en kibar kızdır. İnsan ırkının şimdiye kadar sahip olup olabileceği nezaketin saf bir örneğidir. Dış dünya için bir büyükelçiye ihtiyacımız olsa ben oyumu bizi temsil etmesi için ondan yana kullanırım."

Boğazıma minnettar bir utanç düğümü oturuyor. Zafer kazanmış bir edayla Jasper'a dönüyorum.

"Gör..." diye söze başlıyorum ama ben daha "-dün mü?" diyene kadar Toby konuşmaya devam ediyor:

"Bazen o kadar naziktir ki yağmur yağarken beni içeri davet edemeyecek kadar meşgulse, kapı eşiklerinde oturmama bile izin verir."

Aman Tanrım. Bu her şeyi bir milyar kez daha kötüleştirdi.

Ama Toby'yi her seferinde içeri davet etsem bir daha asla yalnız başıma kalamam.

"Tamam." diyor Jasper düz bir şekilde, eline bir parça daha tel alırken. "Özür dilerim. Harriet tamamıyla cana yakın biri ve burnu havalarda bir prensesle yakından uzaktan hiçbir alakası yok."

Kızmaya başladığımı hissedebiliyorum.

"Toby." diyorum tekrar Toby'ye dönerek. "Burada bulunmam seni rahatsız etmiyor, değil mi? Seni engellemiyorum, değil mi?"

Sonra da zafer kazanmış bir edayla Jasper'a dönüyorum tekrar.

"Aslında." diyor Toby, "Biraz engelliyorsun, Harriet. Bugün gidebilirsen iyi olur. Cidden projeme odaklanmam gerekiyor. Belki yarın da gelmesen iyi olur aslında."

"Ama..."

"Ve perşembe günü."

"Ben..."

"Aslına bakarsan, hazır bunu konuşuyorken, beni bu hafta yalnız bırakabilir misin? Önümüzdeki hafta da yalnız kalmam son derece işime yarar doğrusunu istersen."

Göğsüm sıkışıyor gibi oluyor. Toby de benimle takılmak istemiyor, ha?

Jasper'a dönüyorum. Ağzının kenarları hafifçe yukarı doğru kıvrılmış. Pis pis sırtıyor gibi.

Bu kadarı da fazla.

Yıldırım düşerken ısı 30.000 santigrat derece-

dir. Su anda benim üzerime de bir yıldırım düşmüş gibi hissediyorum: Akkor hâlinde bir öfke başımdan parmak uçlarıma parıldayarak ve ses çıkararak inip oradan tekrar başıma yükseliyor.

Yutkunup çenemi havaya kaldırıyor ve ağırbaşlı bir sessizlik içinde kapıya doğru yönelmeye hazırlanıyorum.

Ama her nedense bunu bir türlü yapamıyorum.

"Beni tanı mıyorsun." diyorum arkama dönüp. "Kim olduğumu, nasıl düşündüğümü ya da yaptıklarımı niçin yaptığımı bil miyorsun. Benim hakkımda *tek bir şey bile* bil miyorsun."

"Kesinlikle haklısın." diyor Jasper, öğle arasının bittiğini belirten zil çalarken. Ayağa kalkıp mavi tulumunu çıkarıyor ve sarı tişörtü yeniden görünüyor. "Sana bir şey diyeyim mi?"

"Ne?"

"Benim için hava hoş." diyor Jasper.

Sonra da bir daha bana bakmadan yürüyüp yanımdan direkt geçiyor ve kapıdan çıkıyor. Ardında hem meleği hem de beni dili tutulmuş, bembeyaz ve kaskatı bir hâlde bırakıyor.

20

Tek başına. Dışlanmış. Yalnız.

Eş ve yakın anlamlı kelimeler sözlüğümü yanımda getirmem iyi olmuş çünkü günün geri kalan kısmında kelime hazinemi geliştirmek için *kendimle baş başa geçireceğim* bir sürü kaliteli zamanım olacak.

Sonraki dört saat boyunca tamamen *bir başımayım*.

Ortak salonun bir köşesinde sandviçimi yerken ve sandviçimi kucağıma düşürdüğümde *tekim*, biyoloji dersinde kimse benimle eşleşmek istemediği için bir fareyi incelemek üzere keserken mahvettiğimde *arkadaşsızım* ve kimya dersinde, iki test tüpünü de aynı anda tutamadığım için yanlış giden bir deney sırasında *kendi kendimeyim*.

Kendimi daha iyi hissetmek için bu kelimeler yerine olumlu çağrışımları olan kelimeler kullanmayı bile deniyorum: *Serbestçe* pencereden dışarı bakıyorum, *yalnız başıma* ve *özgürce* tırnaklarımı yiyorum.

Ama ne kadar çok farklı kelime kullanırsam kullanayım, hepsi de aynı anlama geliyor.

Okuldaki ilk günüm ve ben yapayalnızım.





"Zaten..." diyorum, son zilin çalmasını beklerken. Şu anda, oyun alanının yanındaki alçak bir duvarda oturmuş ayakkabılarımın topuk kısmını bir çıkarıp bir giyiyorum.

Bir hizmetli yerdeki tuvalet kâğıdı yapraklarını alıp siyah bir çöp torbasına atıyor.

"Beni *tanımıyor* bile." diyorum alçak sesle. "Sadece çok *kaba* bir çocuk."

"*Birkaç rulo tuvalet kâğıdı alabilir miyim*, diyor hatun." diye söyleniyor hizmetli, yerden birkaç parça tuvalet kâğıdı daha alırken. "*Sadece birkaç tane*, diyor. Sonra bir de bakıyorum ki okuldaki tuvalet kâğıtlarının tamamı bahçeye yayılmış ve haftanın geri kalan kısmında okuldaki kimsenin poposunu sileceği bir şey kalmamış."

"Kesinlikle!" diyorum zafer kazanmış bir edayla. "Neredeyse kesinlikle, yani. İkisi de aşağı yukarı aynı şey zaten."

Ayaklarımı duvara vuruyorum kederli bir şekilde.

En azından, benimle konuşacak birini buldum. Gerçi, altıncı yapıdaki ilk kafa dengi arkadaşımın işçi tulumu giyip alet kemeri takmış elli yedi yaşında bir adam olacağını beklemiyordum, ama misafir umduğunu değil, bulduğunu yermiş.

Artı, bu adam masaların altında ve dolapların içinde bir hayli zaman geçiriyor. Yani, aslında şaşılacak kadar çok ortak noktamız var.

Steve tekrar yere eğiliyor. "Bu akşam mesai sonrası ortalığı temizliyor değil, spinning egzersizi yaparken

pedalları fırıl fırıl döndürüyor olmalıydım. O hippie kılıklı şey bir dahaki sefere malzemelerini kendi getirsin.”

Anlayışla başımı sallıyorum. Sonra da Steve’in kâğıtları toplamasına yardım etmek için duvardan atlıyorum. Ben de fırıl fırıl dönmeyi severim. Belki Steve’in de babamınki gibi eski bir ofis sandalyesi vardır, ha?

Birkaç dakika samimi bir sessizlik içinde gayretle çalışıyoruz. Sonra ben boğazımı temizleyip “Çantamda minyatür bir Scrabble var. Yarın benimle Scrabble oynamak ister misin?” diyorum.

Steve bunu kafasında evirip çevirirken düşünceli bir sessizliğe dalıyor.

“Bir dakika... Kümes teli mi? Heykel kümes telinden mi yapılmış? Bir rulomun kayıp olduğunu *biliyordum*. Şu gıcık çocuk işte.”

“Bu okuldaki en berbat, en sevimsiz...”

“Vak vak.” diyor tanıdık bir ses ve olduğum gibi kala-kalıyorum: Popom dışarıda, öne eğilmiş durumdayım ve elimde de buruşmuş bir tuvalet kâğıdı parçası var.

Olabileceğim kadar korunmalı olmadığımı hissetmekten alamıyorum kendimi.

Yavaşça doğrulup Alexa’ya bakmak için arkama dönüyorum.

Birkaç metre geride, ellerini beline koymuş duruyor. Bir tarafında Ananya, diğer tarafında da Liv var ve India da arkalarında.

Vay. Çok hızlı.

Sanırım Alexa takımını kurmuş bile.

Önce elimdeki buruşmuş tuvalet kâğıdı topağına, sonra da siyah çöp poşetine bakıyorum. Ardından da eve gidebileceğim hâlde gönüllü olarak kalıp bir başıma sohbet ettiğim yaşlı adama bakıyorum.

Bir parça tuvalet kâğıdı dizime, bir parça tuvalet kâğıdı da ayakkabımın ucuna yapışmış. Öğlen kucağıma düşen ton balığı bir tabaka hâlinde hâlâ üzerimde duruyor. Üstelik üzerimde en az bir günlük ter varmış gibi kokuyorum.

Alexa da benimle aynı sırada bunların farkına varıyor.

"Şimdi de *personelle* mi takılıyorsun? Tüm gün boyunca burada bulunmaları için *ödeme* yapılan insanlarla yani?"

"Aslında Steve..." *sadece yarım gün çalışıyor*, demek üzereyim ama bundan vazgeçiyorum.

"Ekürilerin nerede Harriet? Geek Takımı nerede?" Alexa dikkatle çevresine bakınıyor. "Göremiyorum onları. Saklanıyorlar mı?" Yerden bir parça tuvalet kâğıdı alıp altına bakarmış gibi yapıyor. "Huuuu? Geekler? Neredesiniz çıkın."

"Nat moda kolejine gidiyor." diyorum olabildiğince düz bir şekilde, Alexa bunu zaten biliyor olduğu hâlde. "Toby de süper önemli bir şeyle çok, çok meşgul."

"Aa *tabii*." diyor, gözlerini kısıp elindeki kâğıdı tekrar yere atarken. "*Doğru*. Yapayalnızsın şimdi, değil mi?"

Alexa daima paslı çiviye bulup onu insanın tam kafasına çakmayı becerir.

Gözlerim batmaya başlıyor.

"Hayır." diyorum olabildiğince soğukkanlı bir şekilde.

"Yalnız değilim..." *Steve var*, demek üzereyim ama ikinci kez fikrimi değiştiriyorum.

"Bu çok acıklı, senin için bile." Alexa gerçekten çok aksi. "*Eğlenceye ne oldu, Harriet Manners? Takım ruhuna ne oldu? Her şeyi mahvettin.*" Parmaklarını şıklatıp arkadaşlarına dönüyor. "Harriet buna değmez kızlar. Yapacak daha iyi şeylerimiz var."

Sanki ben, Victor'ın biraz oynadıktan sonra parçalayıp içini boşalttığı, kullanılmaz hâle gelen ve artık ilgisini çekmeyen kedi nanesi dolgulu kumaş farelerden biriymişim gibi.

Zil çalıyor ve Alexa, arkasında astlarıyla birlikte, okul giriş kapısına doğru yürümeye başlıyor. India, gözlerinde bir aşağılamayla, birkaç saniye bana bakıyor ve sonra arkasını dönüp Alexaların peşinden gidiyor.

Gözlerim yanıyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve sanki boğazıma bir kanepeler minder sokulmuş gibi hissediyorum.

Sonra telefonum bipliyor.

Anlat bakalım! İlk günün nasıldı?? Nat xxx

Bu soruyu, kendime olan saygımı yitirmeden nasıl yanıtlatabilirim ki?

Muh-te-şem-di!! ÇOK EĞLENCELİYDİ!! Daha iyi geçemezdi!!! Bugün gibi geçecek iki yıl için daha şimdiden sabırsızlanıyorum!!!! Hxx

Bir yalanla elbette.

Steve çenemin büzüşmeye başladığını görmesin diye yüzümü saçlarımın ardına saklarken telefonumu kaldırıyorum.

"Aldırma canım." diyor Steve ve ben çıkış kapısına doğru yönelirken beceriksizce sırtımı sıvazlıyor. "O edepsiz fingerdek kızlar ettiklerini bulacaklar."

Ettiklerini bulmayacaklarını bildiğim hâlde, "Elbette bulacaklar." diyorum başımı geri döndürerek.

Çünkü Alexa haklı.

Rağbet gören biri olmamakla istenmeyen biri olmak arasında büyük bir fark var. İkincisi olana kadar, bunun farkına bile varmamıştım. Okulda arkadaş edinmek için yıllarca çabalamış olabilirim ama beş yaşımdan beri ilk defa *hiç* arkadaşım yok.

Üstelik şu iki seçenekten hangisinin daha kötü olduğuna da karar veremiyorum:

- a) on bir yıllık okul hayatın boyunca burnunun her gün yere sürtülmesi mi

yoksa

- b) sonunda en dibe vurduğun için bundan ötesinin olmaması mı?

21

Her şerde bir hayır vardır, derler.

Ama bunun yanlış olduğu açık.

Tek bir şey bile iyi bir şeye vesile olmasa istatistiksel olarak bunu söylemek mümkün değildir.

Ben yine de belirtiler iyi görünmediğinde bile en iyiyi umut eden pozitif, iyimser bir kız olduğumu düşünmek istiyorum.

Dürüst olalım ama bunu söyleyenler şu an için haklı değiller.

Hem de hiç.

İlkokullar M.S. 425'te kurulmuştur. Örgün eğitim tarihi boyunca okulda bundan daha başarısız bir ilk gün geçiren olmuşsa buna oldukça şaşırırım doğrusu.

İşin iyi tarafından bakacak olursak, en azından derslerime odaklanabileceğim. Dikkatimi dağıtacak şeyler, çekişmeler ya da ilginç tartışmalar olmaksızın. Önümüzdeki iki yıl boyunca her gün, tüm gün boyunca.

Çoğu akşam da.

Hatta Nat kolejde çok yoğun olursa muhtemelen bir-



kaç hafta sonu da sadece derslerime odaklanabileceğim.

Aman Tanrım.

Ağırlık gezegene göre değişir. Güneş sistemimizdeki tüm gezegenler arasında en ağır çekeceğimiz gezegen Jüpiter'dir. Bir şekilde kazara Jüpiter'de mi buldum kendimi acaba diye merak etmeye başlıyorum.

Bugünden anlar kafamın içinde, renkli çekiliş topları gibi, takır tukur sesler çıkararak dönmeye başlıyor ve birbirleriyle her çarpıştıklarında başka bir parçam ağırlaşıyor:

Muz severim! Ciğerlerim. Buldum! Dilim. Şeftali! Böbreklerim ve karaciğerim. Hiç kendinden başkasını düşünür müsün sen? Beni yalnız bırakabilir misin? Göz yuvarlaklarım, dalağım, pankreasım, damarlarım, kaslarım.

Harriet buna değmez. Her bir kemiğim daha da ağırlaşıyor.

Ta ki nasıl oluyor da kendimi tırnaklarımla yerde sürüklemek zorunda kalmıyorum diye şaşırana kadar ağırlaşıyorum.

Sonunda, anne babalarımızın bizimle gelmek zorunda olduğu sabahlarda bile Nat'le son on yıldır her sabah buluştuğumuz, sokağın ağzındaki banka varmayı beceriyorum.

Durup bankın ne kadar da boş olduğuna bakıyorum.

Sonra geri dönüp kendimi yeniden daha hafif hissetmemi sağlayabilecek dünyadaki tek yere doğru yürümeye başlıyorum.

Mahallemizdeki çamaşırhaneye doğru yürüyorum.

22

Merak ediyorsanız diye söyleyeyim, hayır.

Yaklaşık bir yıl önce Annabel'le babam ayrılıp sonra tekrar romantik bir şekilde burada barıştığından beri buraya gelmedim. Önce bu çamaşırhanenin artık benim değil, *onların* yeri olduğu için buraya gelmediğimi düşündüm. Sonra bunun nedeninin, kıyafetlerimi, normal bir insan gibi evde bedavaya yıkamayı keşfetmem olduğunu düşündüm.

Ama şimdi bu çamaşırhaneye sırf buraya şu anda ihtiyaç duyduğum şekilde ihtiyaç duymadığımdan mı gelmedim acaba diye düşünüyorum.

Gidebileceğim başka bir yer bilmiyorum çünkü.

Burayı hâlâ seviyorum.

Buradaki parlak ışıkları, sabun kokusunu, makinelerin çıkardığı yumuşak hırıltıyı seviyorum. Buradaki sıcaklığı ve çamaşır kurutma makinelerinin camlarının parlaklığını seviyorum. Ama en çok da birçok şeyin birbirine karışmış olduğu bir mekânda hiçbir şeyin kendini yalnız hissetmesinin mümkün olmamasını seviyorum.



Gözlerimi ovuşturup en sevdiğim makinenin yanına bir sandalye çekiyorum. Camı hâlâ sıcak. Her yerde ağzına kadar sahipsiz çamaşırlarla dolu sepetler var. Hatta biri ayakkabısının sol tekini unutmuş. Bu ayakkabı, en büyük kazak ve iç çamaşırı yığınının arkasından gizlice çamaşırhaneye bakıyor.

Çantamdan mavi bir çorap çıkarıyorum ve birden bir anı canlanıyor gözümde: Kar, yanan yanaklar, elimi sıkın soğuk bir el.

Yutkunup olabildiğince hızlı bir şekilde kurutucuya koyuyorum çorabı.

Sonra da makineyi hızlı kurutma modunda çalıştırmak için ihtiyaç duyduğum elli peniyi bulmak için çantamı karıştırmaya başlıyorum. Sonra bir elli peni daha arıyorum.

Ardından bozukluk bir pound çıkarıyorum.

Onun ardından da iki poundluk bir bozuk para.

Geçirdiğim günden sonra bir süre burada kalabilirim. Var olan en kuru çoraba sahip olmak üzereyim.

Küçük ve parlak bir şey havada uçup kucağıma indiğinde, makine atıştırmalık bir şey olduğunu sanıp parayı kabul etmemelik yapmasın diye bir pound'luk bir madeni paranın üzerindeki bir parça erimiş çikolatayı kazıyorum.

Hayretle gözlerimi kırıştırarak önce kucağıma düşen paraya, sonra da boş odaya bakıyorum.

Belki de bu parayı makinelerden çıkarıp başıma atan bir çeşit garip bir yer çekimi kuvveti vardır. Bilim projemi bunun üzerine yapabilirim öyleyse.

Çantama uzanıp bir on peni daha çıkarıyorum ve bir para daha uçarak bana doğru geliyor.

Ama bu seferki bir pound ki bu daha da iyi.

Bos odaya bakıyorum -hâlâ kimsecikler yok- ve hızla bir kale satın alabilecek kadar zengin olmak için burada ne kadar süre kalmam gerekeceğini hesaplamaya başlıyorum.

"Onun aslında ucan sihirli bir para olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Sonra, büyük çamaşır yığınının arkasındaki ayakkabının hareket ettiğini görüyorum. Dün sabah sokakla bizim evi bağlayan yolda fırtınalar estiren sivri uçlu, gümüş rengi ayakkabı bu.

"Nat?"

Büyük bir temiz kazak ve pantolon yığınının ardından koyu renk, kıvrıkcık bir kafa uzanıyor. Kocaman bir kedi gibi bu çamaşırların üzerinde yatıyormuş Nat anlaşılan.

"Sonunda. Tanrım, beni fark etmen *asırlar* aldı. Gerçekten çamaşır yıkamak zorunda kalabilirim diye düşünmeye başlamak üzereydim." Ayağa kalkıp elindeki *Vogue* dergisini bırakıyor ve statik elektriklenme nedeniyle kazağına yapışmış olan bej rengi bir külodu fark ediyor.

"İğrenç." diyor Nat, külodu köşeye doğru fırlatıp atarken. *Ffwww* diye ses çıkaran külod duvara çarpıyor. Sonra Nat, benim şaşkınlıktan buz kesmiş bir hâlde hâlâ oturmakta olduğum yere doğru dönüyor. "Nasıl gidiyor, Manners?"

23

Gireceğim odaları içeri girmeden önce kontrol etmeye *başlamalıyım* artık. Bukalemunların ve yusufçuk böceklerinin 360 derecelik bir görüş alanı vardır. Benim bir bukalemun ya da bir yusufçuk böceği olmadığım açık. Küçük bir hayvan olsam kesinlikle şimdiye kadar yenmiş olurdum.

“Nat, ne yapıyorsun burada?”

Zıplayıp makinelerden birinin üzerine oturuyor. “Seni bulmaya çalışıyorum, görüldüğü üzere. Vivienne Westwood⁷ ile bir selfie’m var. Onu bulmak *bile* bu kadar zor olmamıştı doğrusu.”

Ben de Nat’ten bir hayli daha az bir çeviklikle zıplayıp makinenin üzerine, Nat’in yanına oturuyorum. “Özür dilerim.”

“Neler oluyor? Çok endişelendim. Bir saattir, anne çamaşırlarıyla dolu bir çamaşır sepetinin içinde oturuyorum. Bu travmayı asla atlatamayabilirim.”

Derin bir nefes alıp odadaki hayalî fille karşı karşıya gelmeye karar veriyorum. “İyiyim Nat. Doğru söylüyorum. Nick modelliği bırakıp Avustralya’ya geri döndü ve birlikte

7 1948 doğumlu ünlü İngiliz moda tasarımcısı. (ç.n.)



bir uzun mesafe ilişkisinin çok zor olacağına karar verdik. Doğru kararı aldığımızı biliyorum. Sadece bu konuda konuşmak istemiyorum, hepsi bu."

"Cidden mi?"

"Cidden cidden."

"Cidden cidden cidden mi?"

"Kesinlikle."

"Yani, iyisin?"

"Evet." diyorum olabildiğince kendimden emin bir şekilde.

Nat dikkatle yüzümü inceliyor ve sonra omuzları hafifçe gevşiyor. "Şükürler olsun, çünkü sana söylemem gereken bir şey var. Söylemezsem çatlayıp en iyi ikinci elbiseyi mahvedeceğim ve sonra da gerçekten çamaşır yıkamamız gerekecek."

Birden, Nat'ın ne kadar kusursuz kıvrıkcık saçları olduğunu fark ediyorum yeniden.

Aslında -şu anda on beş metre ötedeki bir çalılığın içine saklanmış ve örümceklerin saldırısına uğruyor değilim- Nat'te genel bir parıldama görüyorum, sanki iç organları parıl parıl bir şeye henüz batırılmış gibi. Gözleri ışıltıyor, yanakları pembe, ağzının yan taraflarında küçük gamzeler var ve cildi karanlıkta parıldayabilirmiş gibi görünüyor.

Bakışlarımı aşağıya doğru kaydırıyorum. Her bir parmağındaki oje kemirilmiş.

Sonra, Nat'ın dün bizim kapının önündeki hâlini hatırlıyorum.

Onunla gerçekten konuşmam gerek.

Aman Tanrım, niye otomatikman bu konuşmanın benim hakkımda olacağını düşündüm ki? Offf. Belki de Jasper haklı.

"Francois mı yoksa? Tekrar onunla mı birliktesin?"

"Kimle?" Nat kaşlarını çatıyor. "Ha, şu Fransız züppe. Iyyy, hayır. Bana Eysel Kulesi'nin önünde durmuş birbirine sarılan tavşanlı kartpostallar göndermekten vazgeçmedi gitti. Bu seferkinin adı Theo. Kolejde fotoğrafçılık okuyor ve cuma gecesi ilk defa öpüştük. Fena biri değil sanırım. Bir erkek için en azından."

En iyi arkadaşım duygularını belli etmiyor ama sanki yüzünün arkasında bir şey alev almış gibi tüm yüzü ışıık saçıyor.

Aklım karışmış bir şekilde gözlerimi dikip Nat'e bakıyorum. Nat son birkaç günde bana tamı tamına elli altı mesaj gönderdi ve bu mesajların tekinde bile buna değinmedi.

"Ama... Niye bana söylemedin?"

"Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın ve kalbin kırıldı. Zamanlama çok kötüydü. Seni daha da çok üzmem istemedim."

Birden en iyi arkadaşıma olan sevgim o kadar artıyor ki yutkunmakta zorluk çekiyorum.

"Nat" diyorum nihayet, "Uzayda iki metal birbirine değerse ne olur, biliyor musun?"

"Çok yüksek bir gıcırdama sesi çıkarır ve evren de

aaaaaarggggh keş şunu artık diye bağırır mı?"

Nat'e gülümsüyorum. "Uzayda ses duyulmaz. Dolayısıyla hayır. O iki metal birbirine değdiği anda kaynak yapılmışçasına ayrılmaksızın sonsuza kadar yapışır. Seni mutlu eden herhangi bir şeyin beni mutsuz etmesi mümkün değil, Nat. Biz de o iki metal parçası gibi *yapışığ*ız."

Nat bunu biraz düşünüp yüzünü ekşitiyor. "Toby'yle asla uzaya gitmemem gerektiğini bana hatırlat, öyleyse."

Her ikimiz de gülüyoruz. Sonra, omuzlarımız birbirine değer bir hâlde, huzurlu bir sessizlik içinde birkaç saniye öylece oturuyoruz.

"Eee, burada olacağımı nereden biliyordun, peki?"

Nat gerinip esniyor. "Sen bir kedi gibi uyurken, elektronik bir çip taktım sana."

Elim istem dışı boynuma gidiyor.

"Saçmalama. Son mesajını alır almaz nerede olacağını anladım, Harriet. Yalan söylemediğin sürece bir mesajda asla ünlem işareti kullanmazsın sen. Bu yüzden, okuldaki ilk gününün berbat geçtiğini ve direkt olarak buraya geleceğini tahmin ettim."

Gözlerimi kırıştıtarak şaşkınlıkla Nat'e bakıyorum.

Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Çamaşırhaneye geleceğimi daha ben bile bilmezken, Nat biliyordu.

İşte, en iyi arkadaş *budur*.

Her şeyi olduğu gibi anlatmaya hazır bir hâlde, "Şey..." diyerek konuşmaya başlıyorum. Toby'yi, Alexa'yı, Jasper'ı, hiç kimsenin benden hoşlanmadığını, daha şimdi-

den onsuz ne kadar yalnız hissettiğimi, her zaman olduğu gibi yine onunla birlikte olabilelim diye okula geri dönmesini ne kadar istediğimi anlatacağım ona.

Ama konuşmaya devam etmiyorum.

Yapışık olmamızın hem olumlu hem de olumsuz yönleri vardır, değil mi? Benim mutsuzluğum Nat'i de mutsuz edecektir ve ben bunu istemiyorum. Şimdi mutlu olma sırası onda. Ben büyük, harika bir aşk yaşadım. En iyi arkadaşım da dünyanın bu sefer onun için aydınlanmasını hak ediyor.

"*Au contraire*, Natalie." diyorum olabildiğince havalı bir şekilde, elimi havada şöyle bir sallayarak. "Aslında, daha ilk girdiğim derste sınıfta yapılan yarışmayı kazandığımı söyleyecektim sana."

Bu, umduğum etkiyi yaratmıyor.

"Aman Tanrım." diye iç geçiriyor Nat, eliyle gözlerini kaparken. "Ne kadar kötü? Tişörtün sırtına yapıştırılan bir not kadar mı yoksa kafayı klozete sokacak kadar mı?"

Bir kerecik olsun Nat içimi okumasa.

"İlki kadar." diyorum. Teneffüste, çantamın üzerine *BEN BİR ÇOKBİLMİŞİM* yazan bir not yapıştırılmıştı. "Ama merak etme. Sadece küçük bir pürüz. Önünde sonunda unutacaklarından eminim."

"*Elbette* unutacaklar." Nat kolunu omzuma atıp başını başıma yaslıyor. "Bir sürü insan kötü bir ilk izlenim bırakır ama hiç kimse bunları bir daha hatırlamaz."

Her ikimiz de yalan söylüyoruz. Bu arada, bilim adam-

ları ilk izlenimleri yıkmanın çok zor olduğunu ve ilk izlenimlerin genellikle kalıcı olabileceğini söylerler.

"Kesinlikle!" Toparlayabildiğim kadar büyük bir coşkuyla makinenin üzerinden yere atlıyorum. "Üstelik bir akademik yıl sadece 190 gün, değil mi? 1.330 saat göz açıp kapayıncaya kadar geçer."

Kısa bir sessizlik oluyor.

"Bu cidden uzun bir süre Harriet."

"Aslına bakarsan, Merkür'de sadece üç gün demek bu. Hem sen varsın, Toby var -gerçi, projesi biter bitmez ama- var. Akıllı bir kız başka neye ihtiyaç duyar ki zaten?"

"Ama Harriet, ben..."

"Söyle bakalım, bu akşam bize gelmek ister misin? Oynamamız için moda konseptli bir Monopol yaptım. Piyon olarak kullanabileceğin bir bebek evi dikiş makinesi de var."

Lafı uzatmayayım: Yalnız geçirdiğim son dönem *gerçekten* sıkıcıydı.

Kısa, rahatsız edici bir sessizlik oluyor tekrar.

Ardından, Nat somurtup makinenin üzerinden yere atlayınca yarı açık bir deterjan kutusunun üzerine basıyor ve bir ejderha gibi beyaz bir toz bulutu oluşturuyor.

Birkaç saniye gözlerini dikip yere bakıyor.

"Bu... Bu akşam gelemem. Yani, kulağa çok hoş geliyor, ama sen... Biz... Başka bir zaman yapsak?"

"Ya..." Hafif tikanır gibi oluyorum. "Sanırım bu akşam Theo'yla meşgul olacaksın, değil mi?"

"Hı? Haa. Hı-hı."

Olur der gibi başımı sallıyorum, başka bir anı gözümde canlanırken: Bir martı, bir salıncak, kürk bir şapka.

Bir öpüşme.

Ardından yutkunup bu anıyı olabildiğince hızlı bir şekilde zihnimden uzaklaştırıyorum.

"Süper!" Gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum! İyi eğlenceler!"

Nat kapıya vardığında dudağını ısıyor, koşarak geri geliyor ve birden kollarını boynuma doluyor. Öyle sıkı sarılıyor ki neredeyse yere kapaklanacağım.

"Vazgeçme, Harriet. Seni benim seni sevdiğim kadar çok sevecekler, söz veriyorum sana. Onlara birazcık zaman tanı, olur mu?"

Yanağıma bir öpücük konduruyor. Kocaman bir öpücük.

Sonra da en iyi arkadaşım, ardında beyaz bir deterjan bulutu bırakıp koşarak çamaşırhanenin kapısından çıkıp karanlıkta kayboluyor.

24

Nat'in gittiğinden tamamen emin olana kadar bekliyorum.

Sonra sandalyeye oturup yanağımlı ılık kurutma makinesine yaslıyor ve sonu gelmeyen daireler çizerek dönüp duran çorabı izlemeye koyuluyorum.

Aynen benim küçük, aptal hayatım gibi bir kısır döngü içinde.

Telefonum bipliıyor.

Benim küçük, bodur patates kızartmam! Binlerce dudağa ilham olan yüz bu mu?! Her yerde ısıldıyor sebeğim! Peri yine becerdi! Sarmalandın.

Gözlerimi dikip birkaç saniye mesaja boş boş baktıktan sonra acaba mesaj bir anlam ifade eder mi diye telefonumu baş aşağı çeviriyorum.

Bir değişiklik yok.

Şu anda New York'ta zaman salı öğle vakti. Anlaşılan kaçık eski temsilcim daha şimdiden aşırı derecede çok kahve içmiş.

En azından Wilbur hâlâ benimle temasta. Artık bir-



likte çalışmıyor olabiliriz ama Wilbur, şu anki moda temsilcimden daha çok konuşuyor benimle.

Infinity Models'ı son üç aramamda sekreterle konuşmanın ötesine geçemedim.

Hâlâ şaşkın bir hâlde şöyle yazıyorum:

Wilbur, yine pul payet mi yedin sen? xxx

Birkaç dakika bekleyip -Wilbur kesin doruğa ulaşmış bayıldı- telefonumu çantama geri atıyorum ve Wilbur kafein komasını uyuyarak atlattıktan sonra onu yarın aramayı aklımın bir kenarına not ediyorum.

Ardından gözlerimi kapatıp mutlu olduğum yere gelmiş olmama rağmen göğsümün tam ortasında hâlâ Jüpiter'deymiş gibi ağır çeken bir organ bulunduğunu fark etmemeye çalışıyorum.

25

Bilim adamlarına göre, yeni bir alışkanlık edinmek altmış altı gün alıyor.

Benim bu günlerin her birine ihtiyaç duyacağım ortada.

Eve doğru yavaşça yürürken her bir çalılığa, her bir çiçek saksısının ve ağacın arkasına bakıyorum. Hatta bir ara kendimi, arkasına saklanmış biri var mı diye kontrol etmek için bir çöp kutusunun etrafında dolaşırken buluyorum. Doğrusu, altı yaşında sağa sola saldırarak çiçek perisi avlamaya çıktığımdan beri bu kadar tuhaf davranmamıştım.

Ne de bu kadar başarısız olmuşum.

Çünkü ne kadar bakarsam bakayım, ne kadar yavaş yürürsem yürüyeyim ya da kaç kez *sana inanıyorum* diye fısıldarsam fısıldayayım, bir işe yaramıyor.

Beni takip eden hiç kimse yok.

Dinleyen, gözetleyen hiç kimse yok.

Beş yıldır ilk defa Toby ortalıkta yok.

"Baba?" diyorum evin kapısını açarken. "Tabitha? Gününüz güzel geç..."



Donup kalıyorum.

Holün her yanına gazeteler dağılmış. Kanepe, parçalarına ayrılmış. Merdivenden aşağıya doğru battaniyeler ve kıyafetler saçılmış. Salon perdesinin bir kanadı çekili. Tüm çekmeceler ve dolap kapakları açık. Çöp kutusu yere devrilmiş ve içindekiler etrafa saçılmış.

İngiltere’de ayda yaklaşık 35.000 soygun bildirilmektedir. Görünüşe bakılırsa biz de bunlardan biri hâline geldik.

“Baba!” diye bağıriyorum panikle, çantamı elimden düşürürken. “Tabitha! İyi misiniz?”

Ya dizüstü bilgisayarımı aldılarsa?

Hiç kimse, amuda kalkan pandalarla ilgili olarak hazırladığım sunumu görmeyecek.

“Baba!” diye bağıriyorum banyoya doğru koşarken. Ecza dolabı duvardan sökülmiş. Oradan mutfığa geçiyorum. “Baba!” diye bağıriyorum. Buzdolabının kapağı açık. Merdivenlerin altındaki dolap resmen yağma edilmiş. Oraya geldiğimde de “Baba!” diye bağıriyorum. “Ba...”

Babam kucağında rahat bir şekilde yatmakta olan Tabitha ile birlikte arka kapıdan içeriye giriyor. “Bir numaralı kızım! Galip kahraman dönmüş!”

Kendimi onlara doğru öyle bir atıyorum ki neredeyse küçük kız kardeşimi ezip suyunu çıkaracaktım. “Aman Tanrım, siz zavallı şeyler. Size zarar verdiler mi? Tehdit ettiler mi sizi? Kaçınlabilirdiniz!”

Daha doğrusu, kaçırılıp geri getirilebilirlerdi. Bir soyguncu olsam ben de babamı en kısa sürede geri götürür-

düm doğrusu.

"Kim kime ne yaptı mı?"

"Hırsızlar!"

"*Soyulduk* mu?" diyor babam panikle. "Ne zaman? Sadece otuz saniyeliğine bahçeye çıkmıştım. Vay canına, çok hızlılar, değil mi?"

Önce babama, sonra da etrafımızdaki karmaşaya bakıyorum.

Düşündüm de hiçbir şey *kayıp* gibi görünmüyor. Sadece, her şeyin... Fena hâlde yeri değiştirilmiş gibi görünüyor. Dolapta tek bir fincan bile kalmamış. Hepsi yarısına kadar soğuk çay dolu bir şekilde lavabonun yanında duruyor. Tabaklar da kayıp değil. Ketçap içindeki tabaklar oturma odasının dört bir tarafına gelişigüzel bir şekilde dağıtılmış.

"Bütün bu dağınıklığı sen mi yaptın?"

"Ne dağınıklığı?" Babam etrafına bakınıyor. "Bana iyi görünüyor. Sana bir şey diyeyim mi? Zaten Annabel evde kalıp bebeğe bakmaktan niçin bu kadar şikâyetçiydi onu da bilmiyorum. Bu iş *çocuk oyuncağı*. Öğle yemeğinden sonra bir şiir bile yazdım ben. Şiirimi duymak ister misin?"

"Sen bir *şiir* mi yazdın?"

"Evet, sahiden de yazdım. Zaman, hazan ve Tarzan kelimeleriyle kafiye yaptım." Babam kendini beğenmişçesine kardeşime bakıyor. "Buraya *sempatizan* kelimesini de nasıl oturturuz diye düşünüyoruz, değil mi Tabs? *İzlerken Tarzan, geçti zaman; ağlar bağrımda hazan; bana gerek*

sempatizan." Babam biraz düşünüyor. "Keşke *sempazan* olsaydı bu yaa. Yazık."

Aman Tanrım. Bu evde kaybolan tek şey, babamın iki kulağı arasındaki şey.

"Ama..."

"Kendimi kafese tıkmış gibi hissediyorum biraz ama..." diye neşeyle konuşmaya devam ediyor babam. "Hugo'yu yürüyüşe çıkarıp bacaklarımı açsam ve beynime tekrar oksijen gitse iyi olur. Tabitha'yla sen ilgilenirsin, değil mi?"

Daha ben babama beyni yerinde fazlasıyla oksijen olduğunu söyleyemeden, babam Tabitha'yı kucağıma bırakıveriyor.

"Ama baba..."

"Aaaa, *izan!*" deyip ceketini alıveriyor ve köpeğime ılık çalıp benim panikle açık bırakmış olduğum kapıya doğru hızla yürümeye başlıyor. Heyecandan sarhoşa dönen Hugo, zıplaya zıplaya babamı takip ediyor. "Bu da kafiye! Tanrım, yaratıcı bir dâhiyim ben. Birazdan görüşürüz, kızlar!"

Kapı da artlarından küt diye kapanıyor.

Birkaç saniye, kız kardeşimle birbirimize bakıyoruz buna inanamaz bir şekilde. Tabitha'yla ilk defa tamamen aynı görüşte oluşumuz değil bu. Tabitha'nın yuvarlak mavi gözleri *Bunun kötü olduğunu mu sanıyorsun?* diyor. *Ben bunu on bir saat çektim ve sadece dört aylığım. Daha emekleyip*

kaçamıyorum bile.

Mutfak duvarındaki saate göz atıyorum.

Saat beş buçuk ve bir saat sonra Annabel işteki ilk gününü bitirip yorgun argın ve küçük bebeğiyle vakit geçirmeye can atar bir hâlde eve dönmüş olacak. Yanılıyor olabilirim ama bulaşık yıkamanın, çekmecedeki havluları tekrar katlayıp yerlerine yerleştirmenin ve babamın hatalı kafiye denemelerini okumanın Annabel'in yapmak istediği şeyler listesinde olduğunu sanmıyorum.

Bu da bana başka bir seçenek bırakmıyor.

Küçük bir of çekip kardeşimin yanağına bir öpücük konduruyorum ve onu ana kucağına koyuyorum.

Sonra da kollarımı sıvayıp evi toparlamak için işe koyuluyorum.

26

Benim için tarihteki en önemli üç gün şunlardır:

1. S. W. Williston'un 1877 yılında ilk diplodocus⁸ fosilini keşfettiği gün.
2. Galileo'nun Yıldız Habercisi⁹ adlı kitabının yayımlandığı, dolayısıyla güneşin dünyanın etrafında dönmediğinin kanıtlanmış olduğu, 12 Mart 1610 tarihi.
3. Doğum günüm, elbette.

Bugünün bu listede yer almadığını söylemeye gerek yok.

Doğrusunu isterseniz, benim için önemi olan ilk 5.000 gün içerisinde bile yer alamaz bugün.

Okuldaki ilk günüm için bir sürü güzel planım vardı: Gerçekler, istatistikler, denklemler, kontrollü patlamalar, kahkahalar, vicdan muhasebesi ve yaşam, ölüm ve en

⁸ 155-145 milyon yıl önce yaşadığı tahmin edilen otçul bir dinozor türü. (ç.n.)

⁹ (İng.) The Starry Messenger (ç.n.)



sevdiğimiz ağaçların hangileri olduğuna dair sohbetler (Benimkiler, Sokotra takımadasındaki ejderin kanı ağacı ve hemen ardından da gökkuşağı okalıptüs ağacıdır.)

Altıncı yapı öğrencisi olarak okuldaki ilk günümde ne var ne yok her şeye hazırdım.

Sadece, bu günün oldukça büyük bir kısmını *temizlik yaparak* geçireceğim aklımın ucundan bile geçmemişti.

Holü elektrik süpürgesiyle süpürmeyi bitirdiğimde yapmak istediğim tek şey, odama gidip kendimi bir kirpi gibi bir yığın kitabın altına gömmek ve o yığının altından bir daha asla geri çıkmamak. *Egzersiz beden için ne ise okumak da zihin için odur* diyen şu insanlardan biri hâline gelebilir ve bir daha asla tek bir kasımı bile kıpırdatmam.

Ben yukarı çıkmak üzere kucağımda Tabby'yle merdivenleri yarılamışken, "Harriet!" diyor şaşırılmış bir hâlde, kapıdan içeri girmekte olan Annabel. Beklediğimden erken döndü eve. "Okul nasıldı? Ders programının dışında bir aktiviteye ya da sosyal bir aktiviteye katılmışsındır diye düşünmüştüm."

Sonra duraksıyor, gözlerini ovuşturuyor ve ardından da parıl parıl parlayan tertemiz evimize bakınıyor. "Vay canına!" diyor yüzünü ekşiterek. "Şimdi kendimi kötü hissettim, bak. Babanın evi çöp eve çevireceğini ve berbat şiirler yazacağını sanmıştım. Meğer kocamı hiç tanımıyor-muşum ben."

Buna bir yorum yapmıyorum ve Annabel'e kötü haberi

vermeye de hiç gönlüm yok.

"Okul süperdi." diyorum neşeli bir biçimde, yüzüme bir Lego parçası gibi bir gülümseme yerleştirirken. "İş nasıldı?"

"Muhteşemdi. Doğrusunu istersen, insanlara onları dava edeceğimi söylemekten ne kadar zevk aldığımı unutmuyum."

Annabel bana gülümsüyor. Yine üzerine oturan takım elbisesiyle topuklu siyah ayakkabılarını giymiş ve tekrar tamamen kendi olduğunu hissettiği her hâlimden belli. Ben de ona gülümsüyorum.

Ardından, cebimden telefonumu çıkarıp boş ekrana bakıyorum. "Aaaa, altı cevapsız çağrı ve yedi mesaj gelmiş benimle kaliteli zaman geçirmek isteyen, benzer ilgi alanları olan, kafa dengi insanlardan. Gidip hepsine yanıt versem iyi olacak."

Annabel, tatlı bir şekilde "Seni özledim, sincabım." diyerek Tabitha'yı kucağımdan alıyor. Sonra da kara gözlerini kaldırıp bana bakıyor. "Okuldaki ilk gününün iyi geçtiğine sevindim canım. Döneme bu kadar geç başlamanın zor olacağından endişe ediyordum."

Hayır anlamında başımı sallıyorum. Bu defalık, üvey annemin süper zihin okuma becerilerini devreye sokamayacak kadar bitkin olması beni mutlu etti.

"Hiç zor olmadı! Mükemmeldi!!!!" *Dört yapmacık ünlem işareti.* "Yarına okumam gereken birkaç şey var!! Hadi iyi geceler şimdiden!!!" diyorum.

İşte, beş sahte ünlem işareti daha.

Sonra da merdivenlerden çıkıp kendimi güvenli bir şekilde odama hapsedene kadar tuhaf bir şekilde, bir kraliçe edasıyla el sallıyorum ona.

Kapımı kilitleyip kendimi yatağıma yüzüstü atar atmaz da hızlı ve derin bir şekilde nefes alıp vermeye başlıyorum.

Su altına inmeden önce derin bir nefes alırsanız su altında nefesinizi daha uzun süre tutabilirsiniz, çünkü bu durumda kan dolaşımınızdaki CO₂ seviyesi daha düşüktür.

Doğrusu, o kadar hızlı soluyorum ki aslında bir deniz kızıyım sanırım.

Ne derler? Ne dilediğine dikkat et.

Her şeyin farklı olmasını dilemiştim. Her şey farklı olursa benim için de bir şeyler değişir sanmışım. Bunun akıllıca bir istek olduğundan emin değilim artık.

Benden başka herkes için bir şeyler değişti bile.

Nat'ın okulu ve Theo'su; Toby'nin beni içermeyen yepyeni, çok gizli bir projesi var artık. Annabel işe döndü, babamın "şiiirleri" var, Tabby'nin katı yiyecekler yemeye başlaması an meselesi. Büyükanнем Bunty, Rio'da bir sahil kulübesinde büyük duvar tabloları yapıyor. Wilbur, hâlâ New York'ta moda kasırgası yaratıyor. Rin, Güney Japonya'ya taşındı.

Modellik ajansım kim olduğumu unuttu.

Nick hâlâ yok.

Alexa ve dalkavukları bile yapacak daha iyi bir şey

buldular.

Ama bende her şey hâlâ eski tas, eski hamam. Ben yine eski benim. Her zaman yaptığım gibi geçmişle yaşıyorum hâlâ.

Okyanusta, 52 hertz şiddetinde sesler çıkaran kam-bur bir balina vardır. Bu, diğer balinaların algılayamayacağı şiddette bir sestir. Bilim adamları, bu balinanın genetik bir bozukluğu mu var, yoksa bu balina türünün son örneği ya da sadece kazara yanlış şarkıyı öğrenmiş bir balina mı emin değiller. Bilim adamlarının bildikleri tek şey, bu balinanın muhtemelen yeryüzündeki en yalnız memeli olduğu.

Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi bilirim ben.

Sanki ben de çaresizce daireler çize çize yüzüyor ve elimden geldiğince yüksek sesle şarkı söylüyorum ama hiç kimse beni duymuyor.

Amerika'dan döndüğümünden bu yana ilk defa yastığımı yüzüme kapatıp gözyaşlarına boğuluyorum.

27

Yakın zamanda yapılan bir araştırmaya göre, ortalama bir ergen haftada iki saat on c dakika ağlarmış. Ben tüm gözyaşlarımı biriktirdiğimden, bir seferde bu hedefi tutturmaya oldukça yakınlm.

Yüzüm acıyana, yastığım ıslanana kadar ağlıyorum.

Göğsüm ağrıyana ve dökecek tek bir damla gözyaşım kalmayıp sadece *ıgh ıgh* sesleri çıkarana kadar ağlıyorum.

Jüpiter'i unutun gitsin. Kalbim şimdi güneşte. Beyaz bir cüce yıldılda. Bir nötron yıldıdzının üzerinde bir yerlerde. Milyonlarca ton ağırlığında şimdi kalbim ve bedenimi parçalayıp ayak parmaklarımın altına doğru bir kanal açmak üzere.

Çünkü Nat'e söylediğim kocaman bir yalandı, apaçık bir yalan.

Hiç *iyi* değilim, hem de hiç.

Nihayet ağlamayı kesiyorum.

Burnumu yorganıma silip yatağımda doğruluyorum. Komodinimin üzerinden bir parça kâğıt ve kalem kapıp yazmaya koyuluyorum.



Sevgili Nick,

Senin hakkında bildiklerimden bazıları şunlar:

Doğduğun andan bu yana 276 büyük deprem, 87 volkanik patlama, 39 güneş tutulması ve 85 süper ay gerçekleşti. Denizler 5 santimetre yükseldi ve dünyanın ortalama sıcaklığı 0,2 santigrat derece arttı.

Üzerinde bulunduğun gezegen, seni de beraberinde götürerek, son on yedi yılda Samanyolu'nda 138.253.139.000 kilometre ilerledi, Voyager uzay aracından 22.673.602.167 kilometre uzaklaştı ve güneşin etrafında 16.590.377.250 kilometre yol yaptı.

Merkür'de 70, Venüs'te 27, Mars'ta 9, Jüpiter'de 1 doğum günün geçti (Ve Satürn'deki ilk doğum gününden önce sen 29 yaşında olacaksın.)

Kalbin 654 milyon kez attı.

Ama bunların hiçbiri aynı kalmayacak. Her geçen günle birlikte biraz daha seyahat edecek, biraz daha yaşlanacaksın. Denizler yükselecek, volkanlar patlayacak. Senin hakkında bildiklerim de doğruluklarını yitirecek.

Sadece tek bir şey yitirmeyecek doğruluğunu.

Seni özledim. Bu, asla değişmeyecek.

Harriet xxx

28

Mektubu alalecele, bir zarfa koyuyorum.

Zarfin üzerine bir adres karalayıp bu mektubu uzaklara, çok uzaklara -hiç gitmediğim, garip, yabancı bir memlekete- taşıyacak ender bulunan üç pul yapıştırıyorum. Sonra da spor ayakkabılarımı ayağıma geçirip gurur, utanç ya da umut beni durdurmadan önce merdivenlerden koşarak iniyorum.

"Harriet?" diyor Annabel, ben rüzgâr gibi holden geçip kapıyı açarken. "Ağlama sesi duyduğumu sandım. Her şey yolunda mı?"

"Evet." diyorum, yumuşak bir şekilde kapıyı ardımdan çekerken. "En azından, artık öyle olacağını sanıyorum."

Posta kutusuna kadar bütün yolu koşuyorum. Bütün yolu dediğime bakmayın: Posta kutusu yolun sonunda sadece.

Ama yine de.

Ben koştukça Nick de benimle koşuyor.

*



İngiltere, Hertfordshire - Ocak (10 ay önce)

"Karın aslında beyaz olmadığını biliyor muydun? Kar şeffaftır. Işığı homojen yansıttığı için beyaz *görünür*."

"Atla." dedi, üzeri buz tutmuş büyük bir su birikintisinin üzerinden atlarken. Bu arada da ılık, kuru parmaklarıyla elimi sıkıyordu. Sol elimdeki eldiveni, elim ara sıra terliyor diyerek çıkarmıştım zaten.

Bu, küçük beyaz bir yalandı.

Ya da ışığı yansıtan şeffaf bir yalan.

Heyecandan midem tepetaklak olmuş ve atlamak için de geç kalmıştım. Yanlışlıkla suya giren ayağımdaki çorap sırlıslıklamdı.

"Kutup ayları gibi, öyle mi?" dedi Nick, biz tren istasyonuna doğru koşmaya devam ederken. "Onlar da aslında beyaz değil, değil mi?"

Etkilenmişim, çünkü bunu ona *aylar* önce söylemiştim. Nick'in faydasız ama büyüleyici bilgileri aklında tutma becerisi neredeyse benimki kadar iyi olmaya başlıyordu.

"Aynen." dedim, hafiften kaydığım için Nick bir süreliğine kolunu belime dolarken. "Biz -şey, *onlar* yani- hiç de göründükleri gibi değildir."

Sonra da utanarak boğazımı temizledim.

Hay aksi! Kendimi ara sıra içimden bir yağmur ormanına uymayan bir kutup ayısına benzetmem başka bir şey, bunu yüksek sesle erkek arkadaşına söylemem çok başka bir şey.

"İlk defa kar gördüğümde on iki yaşımıydım." diye-

rek gülümsedi Nick, birlikte tren istasyonunun merdivenlerinden aşağıya doğru koşarken. "O kadar heyecanlanmışım ki sabah üçte kalkıp üzerimde bir şort ve tişörtle kardan bir melek yapmaya çalışmışım."

Gözlerimi yuvarladım.

"Dünya nüfusunun yarısı hiç kar görmemiştir, Nicholas. Bir hayli daha az insan bu kadar salakça davranır."

Kahkahalarla güldü ve kalbim, Nick bunu Moskova'da ilk kez yaptığında olduğu gibi, birkaç saniyeliğine durdu sanki.

"Neyse ki dünyanın en bilmiş kişisi yanımda artık, bu benim salaklığımı dengeler tekrar."

Nick birden durup kollarıyla beni sardı ve kendine doğru çekti. O kadar yakınına çekti ki beni, nefesinin üşüyen burnumu ısıttığını hissedebiliyordum. Her şeyin -aynen bir kar küresinin sallanmadan önceki hâli gibi- bembeyaz, sakın ve sessiz olduğunu fark edebilecek sadece bir saniyem oldu.

Beni öptüğünde her şey kayboldu: Kar, ıslak çorabım ve her iki ayağım.

Öpüşmeyi nihayet bıraktığımızda, treni kaçırmıştık.

"Bu durumda, sanırım seni daha hızlı dengeleyiyim." diyerek güldüm, yanaklarım komik bir biçimde yanarken. "Bir sonraki tren bir saat sonra. Şimdi de sen Hilfiger seçimlerini kaçıracaksın."

"Kesinlikle buna değer. Bana karla ilgili başka bir şey söyle hadi."

"İlmm..." Nick büyük, gri paltosunun önünü açıp üşü-

meyeyim diye beni paltosunun içine çekerken, birkaç saniye zihnimi altüst ettim. "Herhangi bir şey mi?"

"Herhangi bir şey, kutup ayısı kız." dedi, bana sarılırken. "Ne olursa."

"Peki." Karla ilgili en sevdiğim bilgimi bulup bunu düzgün bir şekilde ifade edebileyim diye birkaç saniye zihnimde düzenledim. "Bir milyon kar kristalin olsa ve saniyede iki tanesini karşılaştırsan birbiriyle eş iki kristal bulman yaklaşık olarak yüz bin yıl sürer."

Nick yanağımdaki bir kar tanesini silip beni biraz daha kendine doğru çekti. "Komik." dedi, tekrar kar yağmaya başlarken. "Düşündüğümüzden daha zeki olmalıyım. Sadece on yedi yılımı aldı bu."

Sonra da beni tekrar öptü.

Parlak kırmızı posta kutusuna varana dek koşuyorum.

Bir saniyeliğine zaman, mekân konusunda bir kafa karışıklığı yaşıyorum: Neredeyse Nick'in dünyanın öbür ucunda değil de burada olduğuna, tekrar kar yağdığına, ıslak bir çorabımla yanan iki yanağım olduğuna, Nick'in hâlâ benimle olduğuna inanacağım.

Yalnız olmadığımı inanacağım neredeyse.

"Seni özledim." diye fısıldayıp zarfı öpüyor ve posta kutusuna atıyorum.

Birden bir sihir oluyor sanki: Kendimi anında daha hafif hissediyorum.

Sanki içimdeki tüm ağır kelimeleri çekip çıkarmış da

onları artık üzerime yüklenemeyecekleri uzak, çok uzak bir yere göndermişim gibi hissediyorum. *Seni özledim* hissi de kayboluyor ve kalbim önce beyaz bir cüce yıldız; sonra sırasıyla güneş, Jüpiter'e, Neptün'e ve ardından da Satürn'e geçiyor.

En sonunda da tekrar dünyada buluyorum kendimi.
Ait olduğum yerde.

29

Bir şey diyeyim mi size?

İnsanlar, hippy büyükannem hakkında istediklerini söyleyebilirler -ve anne babama bakılırsa da zaten bunu sık sık yapıyorlar- ama Bunty bana bir keresinde insanın bazen ihtiyaç duyduğu tek şeyin iyice bir ağlamak ve iyi bir kalem olduğunu söylemişti.

Sanırım haklıymış.

Ertesi sabah yedide kendimi çok daha canlı ve pozitif hissediyorum. Aslında, Okuldaki İlk Gün planımdaki en büyük kusuru bile buldum.

Böyle bir plan hazırlamamıştım.

Özenli stratejiler oluşturmakla geçen onca yıldan sonra, insanları kendi tarafıma çekmek için tuvalette okunacak bir kitapla hastalıklı olduğu açık olan bir muz ilgisi dışında hiçbir şeyim olmaksızın yeni bir hayata uyum sağlamaya çalıştığıma inanamıyorum.

Bir daha asla hiçbir şeyi aceleye getirmeyeceğim.

Neyse ki yeni planım -nam-ı diğer Harriet'in İnsanları Kendi Tarafına Çekme ve Kendini Onlara Yeniden Sevdirmeye Planı



(kısaca, HİKTÇVKOYSP)- o kadar iyi tasarlanmış ki daha ben okul kapısından içeri girmeden önce işe yaramaya başlıyor.

Bu kadar güçlü bir plan işte.

"Merhaba." diyor sarı elbiseli bir kız, hafifçe koluma vururken. "Seni bir yerden tanıyor muyum? Geçen yıl birlikte voleybol mu oynamıştık? Yoksa şubatta Meg'in partisinde masanın üzerinde dans mı etmiştin sen?"

Voleybol. Parti. Bir masanın üzerinde dans etmek.

"Bu, kulağa hiç benmişim gibi gelmiyor." diyorum tereddütle. "Orada olsam kesinlikle masanın altında olurdum."

Şaka yapmıyor olmama rağmen gülüyor kız.

"Takma kafana, bulurum ben. Görüşürüz!"

Kız yanımdan ayrılıyor ve ben gözümü, içinde planımın bulunduğu kocaman çantama dikiyorum.

Vay canına! Daha çantamı açmadım bile.

Ben koridorda yürürken iki öğrenci daha gülümseyerek selam veriyorlar bana, iki yıl önce tartışma kulübünde yendiğim kız başıyla selamlıyor beni ve üç erkek öğrenci de ben yanlarından geçerken birden konuşmayı kesiyorlar.

Hayır, hayır: Bir yaban arısı ya da bir ördek gibi giyinmiş değilim. Ayaklarımdaki spor ayakkabılar birbirinin eşi ve kıyafetim mevsime uygun.

Hayatımda ilk kez üstümü başımı gerçekten kontrol ettim.

"Selam Harriet." diyor Robert, sınıfın kapısının önüne geldiğimde. Çantamı açıp içindeki pembe, plastik saklama

kabını çıkarıyorum. "Harriet'ti, değil mi? Gerçekten çok... Hoş görünüyorsun bugün."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. "Pardon?"

"Evet. Gerçekten çok... İlli... Sevimli görünüyorsun."

Beş yıldır Robert'la aynı sınıftayız. Bu süre zarfında bir kere ayağıma bastı. Robert için işte bu kadar görünmezim genellikle. Şoke olmuş bir hâlde gözlerimi dikip önce ona, sonra da elimde tutmakta olduğum pembe kutuya bakıyorum. Taşlar yerine oturuyor birden.

Ayyy, zavallı çocuk.

Anlaşılan o ki anne babası Robert'a doğru dürüst yemek vermiyorlar. Kan şekeri seviyesi tehlike oluşturacak kadar düşük olmalı.

"Teşekkürler Robert." diyorum nazik bir şekilde. "Sen de hoş görünüyorsun."

"Öyle mi?" Gülümseyip bana doğru eğiliyor. Jöyleyle dikleştirmiş olduğu saçlarının bir tutamı neredeyse gözüme batıp gözümü çıkaracak. "Bir ara bir öğle yemeğinde birlikte hoş görünebiliriz ha, ne dersin?"

"Elbette." diyorum anlayışlı bir şekilde, beceriksizce hafif hafif koluna vururken. "Sana biraz şeker ayırırım."

"Ben de bundan bahsediyorum işte." diyor, kaşlarını oynatarak. "Tahminimce, üzerinde adımın yazdığı birkaç şeker var."

Nasıl ya? Bunu da nereden biliyor?

"Evet, var aslında." diyorum şaşırmış bir hâlde, sınıfın kapısını itip açarken. "Damla çikolata da var ve bir hayli

fıstık ezme...”

Ama ben daha fazla bir şey diyemeden, sınıftaki herkes bana doğru dönüyor ve çevreme üşüşüyor.

30

Şu anda duyduğum tek şey, koro hâlinde söylenen adımd.

"Günaydın Harriet!" "Selam Harriet!" "Akşamın nasıl geçti Harriet?" "Neler yaptın Harriet?" "Buraya Harriet!"

Sanki sınıf arkadaşlarımin yerini cik cik öten, heyecanlı bir kuş sürüsü almış gibi.

"Harriet!" diyor Ananya, ben afallamış bir hâlde sırama otururken. "Ya da sana Ret diyebilir miyim?"

Ret mi? Bıyıklı, hasır şapkalı bir adam adı gibi geliyor kulağa bu.

"İıı, elbette." diye mırıldanıyorum şaşırılmış bir hâlde, elimdeki kutuyu sıranın üzerine önüme koyup çantamdan daha da büyük bir kutu çıkarırken. "Ret. Retty. Aslında... Harriet de iyi."

"Dün doğru dürüst konuşma fırsatı bulamadığımız için çok üzgünüm. Altıncı yapıda *deli* gibi ödev var, öyle değil mi? Yani, demem o ki zamanı nereden bulduğumuzu zannediyorlar? Ağaçta yetişmiyor ya."

Daha ben ona cevap veremedim, Liv giriyor araya. "Vay vay vay." diyor kazağıma işaret ederek. "Chanelmio-bayıldımne kadardaretrokeşkebenimdeaynısındanolsaydı-



neredenal dın?!”

Planımın iyi olduğunu biliyordum ama bu kadarı da tuhaf.

Başımı eğip kafam karışmış bir hâlde renkli kazağıma bakıyorum. Tasarımcılar hakkında çok şey bilmiyorum ama Coco Chanel’in silindir şapka ve papyon takan porsukların büyük bir hayranı olduğunu sanmam.

”Büyükanne işledi.”

Bunty’den değil, babaannemden bahsediyorum elbette. Bunty, örgü işi bir kazağa nakış işlerken yakalanmaktansa kendi gözlerini bir tükenmez kalemle oyup çıkarmayı tercih eder.

”Tanrım**çok**büyük**bir**haksızlık**bu**ama. Benim büyükanne, porsuklar moda olmadan çok uzun *yıllar* önce öldü. Bu kazak kelimenin tam anlamıyla çok *özgün*.”

Buna ne yanıt vermem gerektiğini pek bilemiyorum.

Dikkatle sınıfa bakıyorum. Hâlâ herkes gözlerini dikmiş bakıyor, Robert bana göz kırıp duruyor, beş kız aralarında fısıldaşıyor ve India bile başını hafifçe eğerek bana selam veriyor.

Hepsi *açlıktan ölüyor* olmalılar.

Ancak, Jasper’ın hâlâ hiç kıpırdamadan arkası bana dönük olarak oturuyor olduğunu fark etmemek elimde değil.

Neyse bunun icabına bakacağız.

Zafer duygusuyla, plastik kutunun kapağını açıyorum ve taze kurabiye kokusu havayı dolduruyor. Dün gecenin bir yarısında tahminen ellinci kez *ayvayı yedim* diye kendi

kendime mırıldanırken bir ilham geldi bana.

İhtiyacım olan tek şey, basit ve geleneksel bir şeydi. Tüm sınıfa onları önemsedığımı ve aslında düşünmelerine neden olduğum gibi burnu havada biri olmadığımı gösterecek bir şey.

Dolayısıyla -aniden gelen bir pozitiflikle- koş a koş a gece geç saatlere kadar açık olan bir markete gittim.

Gecenin geri kalan kısmını üç yüz tane dinozor şeklinde kurabiye yapıp bu kurabiyeleri hamur şekeriyle kaplamakla ve süslemekle geçirdim. Pembe *Isisauruslar*, yeşil *Tangvayosauruslar*, mor *Argentinosauruslar* ve turuncu *Camarasauruslar* yaptım. Sınıftaki herkesin kendine özel kurabiyesi olsun diye de her bir kurabiyenin üzerine gümüş renkli küçük yuvarlaklarla ad yazıp jöle koydum.

İnsanların yılın geri kalan kısmında da benim tarafımda olmasına yetecek kadar çok kurabiye yaptım.

Fazladan birkaç tanesini de öğretmenler için ayırdım.

Steve için üç kurabiye yaptım elbette. Steve tatlıya düşkün görünüyor.

Çok yorgun olabilirim, kaşlarımda hâlâ un olabilir; ama bu umurumda değil. *Arkadaş*¹⁰ kelimesi, Orta Yüksek Almanca'daki *birlikte yemek yemek* anlamına gelen *gemate* kelimesinden gelir. Dolayısıyla bu, arkadaş edinmek için yaptığım en doğru şeydir belki de.

Çünkü insanlar bana gülümsemeye, benimle sohbet etmeye ve kurabiyelerini hupur hupur yemeye başladığın-

10 (İng.) Mate (ç.n.)

dan, bunu gerçekten becerdiğimi düşünüyorum.
Sonunda bir takımın parçasıyım yeniden.

31

Muhteşem dinozor kurabiyelerimle ilgili haberler dört bir yanı sarıyor.

Kendini beğenmişlik etmek istemem ama sanırım kariyer hedeflerimi tekrar gözden geçirmem gerekecek. O zamanlar pasta yapma becerilerimin bu kadar mükemmel olduğunu bilseydim ahşap doğramacılık yerine ev ekonomisi dersi alırdım.

Cenaze levazımatçısı olmaya niyetiniz yoksa bir kızın yapması gereken bir sürü ahşap kutu dışında bir şey yok o derste.

Blok matematik dersinde Raya yanıma oturup bana "bunu nasıl yaptığımı" soruyor ve "bunun hep yapmak istediği türden bir şey olduğunu ama buna hiç cesaret edemediğini" söylüyor.

"Aslında şaşılacak kadar kolay bu." diyorum.

Ardından da soğukkanlı davranmanın ve yaptığın işe odaklanmanın ne kadar önemli olduğunu anlatıyorum uzun uzun. "Her ne kadar zor olduğunu düşünsen de istersen yapabilirsin." diye de ekliyorum cesaret vermek için.



Raya hayretle başını sallıyor. "Bunun çok zor olduğunu *işitmiştim*. Sen cidden zorlanmadın mı hiç?" diyor kocaman açılmış gözlerle.

"Biraz zorlandım ben de evet. Kurabiyeleri süslerken zorlandım, aslında."

"Şey, peki ya... Para konusu?" diyor bu sefer de Raya.

"Değişir." diyorum dürüstçe düşünüp. "Bu özel olayda miktar bir hayli yüksek tabii. İnanılamayacak kadar yüksek hatta. Komik derecede yüksek."

Eee, ne de olsa tam 300 kurabiye yaptım.

Teneffüste, netbol takımından kızlar bana yaptıklarım "harika" olduğundan ne kadar da "şanslı" olduğumu söylüyorlar.

"Teşekkür ederim ama bunun şansla ilgisi yok aslında." diyorum, olabildiğince alçak gönüllü bir hâlde. "Bu cidden çok çalışmayı gerektiriyor ve kötü olanlar da bu süreçte fırlatılıp atılıyor bir köşeye. Köpeğimin onları yemesine de engel olmam gerekiyor."

"Köpeğinin mi? Nasıl oluyor peki bu?"

"Bir saat kadar çamaşır odasına kilitliyorum onu."

"Haaa."

Daha öğlen arası bile olmadan buz patenine davet ediliyorum, biri tepesinde tüyle kaplı plastik bir tekboynuzun bulunduğu "ironik" bir dolma kalemi bana vermeyi teklif ediyor ve biri de pembe ve sarı lastik bantlardan örülmüş bir bilezik hediye ediyor bana.

Dünyanın en güzel kurabiyelerini yaptığım ortada.

Cidden.

Son zamanlarda yapılan araştırmalar, yağ ve rafine şeker içerikli yiyeceklerin beynin bellek merkezi olan hipokampusu olumsuz yönde etkilediğini göstermiştir. Ben de sınıf arkadaşlarıma kimyasal olarak kalıcı bir zarar vermiş olabileceğimden endişe ediyorum biraz.

Şöyle ifade edeyim: En azından AS seviyesini bitirip hatta üniversiteden mezun olana kadar kurabiyelerimin tadına bakmayı erteleyebilirim.

Üstelik, Toby'ye de bir kurabiye ikram ettim ama istemedi.

Yeterince açık sanırım.

Son dersten önce, ortak salonun bir köşesine tezgâhımı kurdum. Tezgâhın çevresinde bir sürü insan var. Sohbet ederek, kurabiye yiyerek ve neşeyle gülerek avarelik ediyorlar. Kurabiyeler, plastik kardan adamlar gibi ince bir pudra şekeri tabakasıyla kaplanmış durumda.

"Harriet! Bu akşam alışverişe gidelim mi?"

"Ya da parka?"

"Hey, Harriet! Sinemaya gidip bir film izlemeye ne dersin?" Robert beni baştan ayağa süzüyor. "Hem de içinde konuşan çizgi penguenler olan bir film."

Robert'a gülümsüyorum. İyi bir çizgi pengüene bayılırım.

"Bu çok komik." diyor Ananya düz bir şekilde, Robert'ın elinden altıncı kurabiyesini alırken. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Ret herhangi bir pizzacıda bulabileceği on altı

yaşındaki liseli bir çocuktan biraz daha yüksek standartlara sahiptir sanırım. Teşekkürler."

Ananya'nın ardından Liv beliriyor.

"Sanki onunla aşık atabilirsin de. Dilek tutup yat sen. Ancak rüyada görürsün bunu." Kıkırdamaya başlıyor. "Tanrım, süperdi! Çok komiğim."

India oturmakta olduğu kanepeden, sessizce, birkaç saniye boyunca gözlerini ayırmadan Robert'a bakıyor. "Bu kadar tüyler ürpertici olma." diyor soğukkanlı bir şekilde. "Ayrıca, daha az jöle kullan. Jöle, tehlikeli bir silah değildir."

Robert, üç kıza da şöyle bir bakıp omuzlarını silkiyor.

"Ayyyyy, çok korktum." diyor bir kurabiye daha alırken. "Sonra görüşürüz, cadılar."

Robert kurabiyesini yerken önce bana, sonra da beni kuşatmış olan üç kıza göz kırpıp salondan çıkıyor. Kızlardan biri önümde, ikisi de birer yanımda duruyor.

Masanın etrafındaki grup yavaş yavaş dağılmaya başlıyor. Dört kız otomatik satış makinesine gidiyor, Christopher ezberlemesi gereken bir monolog olduğunu söyleyerek uzaklaşıyor, Raya da makyajını tazelemesi gerektiğini söyleyerek salondan çıkıyor.

Yine niye üç başlı bir Kerberos'um varmış gibi hissediyorum ki? Daha da önemlisi, neden bahsediyor bunlar ve neler dönüyor?

"İlî..." diyorum beceriksizce. "Gerek yoktu ki bu kadar..."

Kaba demek üzereydim tam, odanın bir köşesinden direkt olarak gözlerime dikilmiş olan iki farklı renkteki gözü fark ettiğimde. Latince adı *Mimosa Pudica* olan, küstüm çiçeği diye bilinen bir bitki vardır. Dokunduğunuzda, kendini korumak için yapraklarını içine doğru çekip kapanır. Midemin de aynen bu hâlde olduğunu hissediyorum birden.

Tüm iç organlarım küstüm çiçeği gibi kendi içlerine doğru kapanırken, Jasper'la gözlerimizi birbirimize dikip bakışıyoruz birkaç saniye.

Sonra Jasper somurtup bakışlarını çekiyor üzerimden ve çantasını alıp ortak salonun kapısına doğru sırtı dimdik bir şekilde ağır adımlarla ilerlemeye başlıyor. Bu anda kapı açılıyor ve telefonuna bakarak yürümekte olan Alexa fırtına gibi içeri dalıyor.

"Hey." diyor Jasper, hızla yana doğru çekilirken. "Gittiğin yere dik..."

Ama çok geç.

Alexa yürümeye devam ediyor ve bu dünyada beni en az seven iki kişi küt diye birbiriyle çarpışıyor.

32

Bir hayvanat bahçesinde anakondalarla timsahların aynı yerde tutulmamasının çok geçerli bir sebebi var.

Aynı mantıkla bu ikisini de aynı yerde tutmamalı muhtemelen.

Jasper'ın çantası yere düşüp açılıyor ve yere saçılan boyalar paramparça oluyor. Kırmızılar, maviler, yeşiller ve sarılar halı boyunca toz hâlinde, ıslak bir gökkuşağı oluşturuyor. Yere düşen birkaç beyaz kâğıt da yerdeki boyayı sıırıslıklam olmuş dikdörtgen kelebekler gibi emiyor.

"Muhteşem." diyerek iç geçiriyor Jasper, yere doğru eğilirken. "Gerçekten... Muhteşem."

Kâğıtlardan birini eline alıyor ve inanılmaz derecede güzel, kuru kalemle çizilmiş, büyük, turuncu bir yaprak gözüme ilişiyor. Yaprığın içine de bir sonbahar ormanı çizilmiş. Ama kocaman siyah ve mor bir benek tüm o kah-verengileri, turuncuları, kırmızıları mahvetmiş.

Bunlar olup biterken, Alexa hâlâ mesaj yazmaya devam ediyor.

"Önüne baksana." diyor, başını telefondan kaldırma-



dan. "Freakazoid."¹¹

"Pardon, çok üzgünüm." Jasper boyalarını çantasına atıyor. "Görünmez adam olduğumun farkında değildim. Yürüyüp içimden geçemediğin için özürlerimi kabul et, lütfen. En kısa zamanda, bu kusuru gidermenin bir yoluna bakacağım."

Ardından da çantasını omzuna atıyor ve mahvolmuş kâğıtları buruşturup yakınlardaki bir çöp kutusuna atıyor. Sonra da bir hışımla kapıdan çıkıp gidiyor. Doğrusu, Jasper'ın Alexa'dan da benden olduğu kadar hoşlanmadığını görmek birazcık içimi rahatlatıyor.

Birazcık rahatlatıyor ama çok değil.

Yine de Jasper ona kötü sözler ediyor ya da evde yaptığı fıstık ezmeli kurabiyelerinden yemeyi reddediyor değil. Tüm çabalarımın rağmen, Jasper yaptığım kurabiyelere elini bile sürmedi.

"Amaan, keyfin bilir." diye kayıtsızca çıkıyor Alexa, hâlâ telefonunun ekranına bakarken. "Güle güle, mutant gözlü."

Ardından da son bir tuşa basıp başını telefonundan kaldırıyor.

Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle, gözü benim bulunduğum köşeye takılana kadar, ağır ağır salonu tarıyor gözleriyle.

"Ooo..." diyor, burnunu kıvrarak bana doğru yürürken. "Tepetaklak olmuş dağ gelinciği kurabiyeleri mi satıyorsun, geek? Ne hoş."

¹¹ Aynı adlı bir Amerikan animasyon televizyon dizisindeki süper kahraman. (ç.n.)

Pardon? Tepetaklak olmuş dağ gelinciği kurabiyeleri mi?

Kızgın bir hâlde kendimi mümkün olduğunca çok dikleştirip sesimin de mümkün olduğunca çok kendimden emin çıkmasını sağlıyorum.

"Aslına bakarsan, Sauropoda onlar, Alexa. Bu, *kertenkele ayaklı* demek. Trias döneminde ortaya çıkmış olan uzun kuyruklu ve uzun boyunlu dinazorlar yani. En bilinen türleri *Diplodocus* ve *Brontosaurus*lardır. Gerçi, Brontosauruslar teknik olarak *Apatosaurus*larla karıştırılmıştır. Dolayısıyla da aslında hiç var olmamışlardır. Bir dinazor *efsanesidir* bu."

"Yine de tepetaklak olmuş dağ gelinciği gibi görünüyorlar." diyor ağzına bir kurabiye atarken. "Tadı da öyle biraz."

Kurabiyelerime şimdi şöyle bir bakıyorum da sanırım az çok öyle görünüyorlar. *Kahretsin*. Doğru dürüst kurabiye kalıpları almak için para ayırmalıyım sanırım.

Alexa, dalkavuklarına dönüyor.

"Ne işiniz var sizin burada? Size benimle tenis kortlarında buluşmanızı söylemiştim. Onuncu sınıftan bir kız, erkek arkadaşıyla kafayı yemiş tamamen. Çok matrak. Gidip onu soru yağmuruna tutmak istiyorum."

Arkasına dönüp kapıya doğru ağır ağır yürümeye başlıyor.

Ananya'yla Liv Alexa'nın ardından gitmek üzere oturdukları yerden kalkarken, "Size, artık Harriet'i kafanıza

takmamanızı da söylemiştim sanırım.” diyor Alexa başını hafifçe geri çevirerek. “Hadi, gidelim. *Derhâl*.”

Ancak -Alexa kapıyı tam itip açarken- arkamdan gelen sert bir ses, “Hayır.” diyor. “Biz hiçbir yere gitmiyoruz Alexa.”

Can düşmanım da iki gün içinde ikinci kez umduğu gibi bir çıkış yapamamış oluyor.

33

Kerevitler bir tehlikeyle karşılaştıklarında birbirlerini uyar-
mak için idrar torbalarını boşaltırlar. Şu dünyada tanıdığım
en ürkütücü insan bize bakmak için dönerken, ben de aynı
şeyi yapmak üzere olduğumdan endişe ediyorum biraz.

Alexa Roberts'ı on bir yıldır tanıyorum ama bu ifadeyi
daha önce hiç görmedim. Yüzü çok hareketsiz ve sakin
ama yüzünün altından bir şeyin fışkırıp çıkmak üzere oldu-
ğundan oldukça eminim.

Bir yaratık ya da büyük beyaz bir köpek balığı gibi bir
şeyin.

"Efendim? Bir daha tekrarlamak ister misin şunu, yeni
kız?"

"Bu altı kelimenin hangisini anlamakta zorluk çeki-
yorsun?" diyor India soğukkanlı bir şekilde, bir kurabiye-
nin üzerinden gümüş rengi bir top alıp ağzına atarken.
"Bu kelime sanırım *hayırdır*. Biraz açıklayayım bari. Bugün
burada Harriet'la kalacağız. Üçümüz de. Biraz daha net mi
şimdi, yoksa anlamın için bir resim çizmemi ister misin?"

Ananya'yla Liv, taşa dönüşmüş büyülü yavru geyikler
gibi, Alexa'yla bizim aramızda kalakalıyorlar.



Önce Alexa'ya, sonra India'ya, sonra yine Alexa'ya bakıyorlar.

Ardından da bana.

Sanki gerçekten akıl karıştırıcı ve tuhaf bir masa tenisi maçı izliyor gibi görünüyorlar.

Sonunda Ananya boğazını temizliyor.

"Aslına bakarsan." diyor yavaşça, buzları çözülmüş gibi bir adım geri atarken, "Indy haklı, Lexi. Bugün dışarısı biraz soğuk da. Belki de burada kalsak daha iyi. Ne dersin, Olivia?"

"Kesinlikle." Liv kollarını kavuşturuyor ve o da bana doğru bir adım atıyor. "Ayrıca, sanırım biraz ileri gidiyorsun şu anda, Lexi. Kusura bakma."

Tarihte ilk kez, can düşmanım ile benim yüzümde tıpatıp aynı ifade var. O'lar basmış durumda her ikimizin yüzünü de: Gözler için iki tane, ağız için bir tane ve şaşkınlıktan açılmış burun delikleri için de iki tane küçük o var yüzlerimizde.

Yavaşça bana doğru dönüyor Alexa. Birden yüz ifadesi değişince, ben de arkamdaki duvara ürkmüş Harriet Manners şeklinde bir delik açacak gibi oluyorum.

Alexa gitgide rahatlıyor.

Omuzları düşüyor, gözleri normale dönüyor, burnu kıpırdanıyor, ağız seğiriyor ve ağzından küçük bir ses çıkıveriyor. Benim de midem büzülüp fiyonk biçiminde tuzlu bir kurabiye hâlini alıyor.

Öfkeden beter, intikamdan daha tehlikeli bu.

Alexa gerçekten... *Gülüyor* mu?

"Aaa..." diyor, bir eliyle gözlerini kapatırken. "Aa,

tabii. Şimdi anlıyorum. Muhteşem. Ne kadar salaksınız siz. Cidden bir otobüs durağının bir şeyleri değiştireceğini mi sanıyorsunuz? Her şeyin farklı olacağını?"

Aklım karışmış bir hâlde, "Bir otobüs durağı mı?" diye tekrarlıyorum Alexa'nın sözlerini. "Bir otobüs durağı değilim ben."

En azından, bir otobüs durağı olduğumu *sanmıyorum*. Ama şu anda o kadar şaşkınım ki bu konuda bahse girmem.

Ama Alexa artık bana bakmıyor bile. Ananya'yla Liv'e odaklanmış durumda. "O hâlâ *Harriet Manners*. Bir kere-sinde okula bir tespih böceği getirip ona dokunmamızı isteyen geek hâlâ."

Tamam, bu doğru ama o zaman altı yaşındaydım. Tes-pih böceğimin adı Malcolm'dı ve onu sevimli buluyordum.

"Bu, gerçekten çok uzun bir süre önceydi." diyor Ananya, bana doğru bir adım daha atarken. "İnsanlar değişir."

"Evet." diyor Liv de. "Hem belki biz ondan gerçekten *hoşlanıyoruz*."

"Hiç kimse Harriet'tan gerçekten *hoşlanmaz*." diyerek gülüyor Alexa. "Tüyler ürpertici küçük takipçisi bile orta-larda görünmüyor artık. Yalnız olmasının bir *nedeni* var."

Midem biraz daha fiyonk şekli alıyor.

"Bu, senin fikrin." diyor India düz bir şekilde. "Aynı fikirde değiliz biz."

"Kesinlikle." Ananya tam yanıma gelene kadar birkaç adım daha atıyor. "Üstelik bu, bir parça sıkıcı olmaya başladı artık Lexi. Hep aynı eski hikâye."

"Evet." diyor Liv, diğer yanıma geçerek. "Ayrıca, tenis kortlarının orada takılmak da çok on birinci sınıf tarzı. Hadi bebeğim. Boş ver."

Afallamış bir hâlde gözlerimi dikmiş sessizce bu konuşmaları dinliyorum.

Ananya'yla Olivia'yı hep sıradan, söz hakkı ya da isteği olmayan yandaşlar olarak görüyor, kendilerine ait bir kimlikleri olmaksızın sadece fon yaratmak ve görsel katkı sağlamak için var olduklarını düşünüyordum.

Çok ama çok yanılmışım.

Alexa'nın şu anda benim yaşayacağım türden bir patlama -kızarmak, muhtemelen ağlayacak ve bir masanın altına saklanacak- yaşayacağını bekliyorum ama o hâlâ çok eğleniyormuş gibi görünüyor. Onun bu hâlimden, elimde olmadan bir parça etkileniyorum doğrusu.

Bu, oldukça heybetli bir özgüven.

"Haklısın." diyor sonunda, omuz silkerek. "İşler biraz sıkıcı olmaya başlamıştı, değil mi? Böylesi çok çok daha eğlenceli. Hadi biraz silkinelim."

Gözlerimi kırıştıtarak Alexa'ya bakıyorum. Ne? *Silkeleyelim* mi dedi? Neyi silkeleyeceğiz?

Aman Tanrım, bahse girerim ki beni silkeleyecek!

"Görüşürüz, Harriet Manners." diye konuşmaya devam ediyor Alexa, ben hayretler içinde ona bakarken. "*Tadını çıkar.*"

Ardından da bu dünyada beni en az seven kız bana bir öpücük gönderip salondan çıkıyor.

En yakın üç arkadaşını da benimle bırakıyor.

34

Bildiğim bazı şeyler şunlar:

1. Ortalama bir insan gözü, grinin 500 tonunu seçebilir.
2. Grönland dünyanın en soğuk ülkesidir.
3. Hepimizin kulağında, kulaklarımızı oynatmak için kullanabileceğimiz kaslar mevcuttur.
4. Bir kuyruklu yıldızın kuyruğu daima güneşe bakan yüzünün tersi yönde uzanır.

Ne yazık ki *ne halt olup bittiği* bu listede yok.

İsterseniz son derece sezgisel davrandığımı söyleyin -gerçi, hiç kimse bana asla böyle bir şey söylemez- ama içimden bir ses bana bunun sadece kurabiyelerle ilgili olmadığını söylüyor.

Son zil çalana kadar bekliyorum ve kızlar bana coşkulu bir şekilde sarılıp beni coşkulu bir şekilde öperek gidi-



yorlar. Öne doğru eğilip bir *Camarasaurusun* kuyruğunu koparıyorum. Ya da bu bir *Giraffatitan* da olabilir. Doğrusu, hepsi tepetaklak olmuş dağ gelinciği gibi görünüyor şimdi.

Kurabiyelerim muhteşem değiller.

Size karşı dürüst olacağım. Şimdiye kadar yemiş olduğum kurabiyeler (ki çoklar) arasında lezzet açısından en kötü olanlara yakın benim kurabiyelerim. Gelecekte paleontolojiden elde edeceğim kazancımı bir pasta dükkânıyla destekleme planlarım muhtemelen gerçekleşmeyecek.

Kaşlarımı çatarken, çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve şoke oluyorum. Nat on kez, Infinity Models'dan Stephanie de sekiz kez aramış.

BENİ HEMEN ARA DELİCESİNE ACİL BİR DURUM BU.

Nat x

Ellerim terlemeye başlarken hızlı arama listemde bire basıyorum. Nat daha ilk çalışta telefonunu açıyor ve durumun gerçekten ciddi olduğunu anlıyorum ben de.

"Kasaba merkezinde buluşalım." diyor. "Hemen."

"Ama..."

"Ciddiyim, Harriet. Bunu görmelisin."

35

Benim dönemimden öğrencilerin büyük bir kısmının okuldan sonra takıldıkları çeşmeye bile varmadım daha. Öğrencilerin cips yiyip paketlerini suya attıkları ve ardından da yoldan geçenler tarafından atıkları bu paketleri sudan geri almaya zorlandıkları bu yerin yakınlarında bir otobüs durağı var.

İnsanların okula gelirken; okuldan eve dönerken; çarşıya, hastaneye, paten kaymaya... Kısacası, herhangi bir yere giderken bindikleri otobüslerin çoğu bu otobüs durağından geçiyor.

Başka bir ifadeyle, bu otobüs durağı her şeyin tam ortasında.

Yavaşça otobüs durağına yaklaşırken, tanıdık bir kız görüyorum durakta.

Yüzü beyaz ve çilli, yeşil gözleri kocaman, burnuyla çenesi neredeyse rahatsız edecek kadar sivri ve taranmamış soluk kızıl saçları da kabarık, dağınık bir hâlde omuzlarına dökülmüş.

Bir gölün içinde oturuyor ısıltılar içinde.

Beyaz elbisesi binlerce ışık saçıyor, çevresindeki



su parılıyor ve tepesinde de yıldızlı, mor bir gökyüzü uzanıyor. Kızın arkasından; sivri, beyaz doruğuna birkaç parıldayan bulut tutturulmuş gibi duran devasa bir dağ yükseliyor. Kızın gözleri ışık saçıyor ve kız da devasa görünüyor: Ayağa kalksa boyu en az 4,5 metre gelir.

Işık saçan kızın yanında çok daha küçük bir kız daha var. Onu da tanıyorum. Bu kız, afişin karşısına geçmiş, otobüs durağına yaslanmış, kahverengi gözlerini kısmış, hayretle afişe bakıyor.

Kızların yanına gidiyorum sessizce.

"Bu daha bir şey değil." diyor Nat birkaç saniye sonra, elime yapışırken. "Geri kalanını görene kadar bekle."

Hakikaten *her yerdeyim*.

Alışveriş merkezinin tasarım kıyafetler bölümüne büyük bir afiş asılmış. Bu sefer, Motosu Gölü'nde suda süzülüyorum. Sanki Shalott'un Leydisi'ymişim gibi saçlarım ve ışık başımın etrafında dönüyor ama ben alev almış gibi ısıt ısıtım.

Makyaj bölümünde de başka bir afiş var. Akihabara'da cam bir kutuya kilitlenmişim bu fotoğrafta. Saçlarım soluk pembe, yeşil gözlerim manga karakterlerinininki gibi kocaman ve çingene pembesi dudaklarım parıl parıl.

Otobüs durağındaki afişte kullanılan Fuji Dağı'nın önündeki fotoğrafım parlak el ilanlarına dönüştürülmüş ve şu anda alışveriş merkezinin önünden geçmekte olan herkese dağıtılıyor.

Eczanenin camına da son derece yakından çekilmiş bir yüz fotoğrafım asılmış. Gözlerim parıl parıl yanıyor ve sanki fotoğraf makinesinin göremediği önemli birine bakıyormuşum gibi hafifçe sol tarafa dikilmiş.

Hakikaten de sabit bir şekilde sol tarafa bakıyordum o fotoğraf çekilirken.

Nick, fotoğrafçının hafif arkasında duruyordu ve beni gün batımında bir gölün ortasında henüz öpmüştü. Çekime odaklanmakta zorlanıyordum.

Nat başını sallayıp telefonunun ekranında Facebook'a dokunuyor ve telefonu bir şey demeden bana doğru uzatıyor. Sayfanın yan tarafındaki uzun ilanlarda da ben varım. Üzerimde altın rengi bir tütü var ve yüzüm tamamen altın rengine boyanmış (aslında, kollarımın her tarafında da küçücük yapışkanlı etiketlere yazdığım fizik notlarım vardı ama onlar fotoşopla yok edilmiş muhtemelen).

Bu, mantıklı gelmiyor bana. Hem de hiç.

Bu fotoğrafların büyük bir çoğunluğu, tasarımcı Yuka Ito'nun yeni moda çizgisi -kıyafetler, aksesuarlar, makyaj malzemeleri, her şey- için geçen yaz Tokyo'da yaptığım çekimler. Ama Baylee Modaevi, Yuka Ito'nun onlarla olan sözleşmesini kendi markasını kurmak için iptal ettiğini anlayınca tüm kampanya durdurulmuştu.

İyi de her şeyin üzerinde niye benim fotoğraflarım var şimdi?

Bir anda beynimde bir ışık yanıyor ve dün Wilbur'dan gelen mesaj, sanki Google'da Wilbur-Tercümesi'ne bağ-

lanmışım gibi birden anlam kazanıyor.

Wilbur	Dünyadaki diğer herkes
Benim küçük, bodur patates kızartmam!	Selam!
Binlerce dudağa ilham olan yüz bu mu?!	Yüzün, bir ruj reklamı için bir sürü afişte kullanılıyor.
Her yerde ışıldıyor şebeğim!	Cidden bir sürü afişte.
Peri yine becerdi!	Bak, ne büyük bir iş başardım!
Sarmalandın	Öptüm = Kucak dolusu sevgiler

Yaygın olarak Pompei kurdu adıyla bilinen *Alvinella Pompejana*, çevresinde kendisini yüksek ısıdan koruyan bir bakteri tabakası üretir. Bu da 80°C'ye kadar yüksek ısıda bile hayatta kalmasına olanak sağlar. Pompei kurdu en yüksek sıcaklığa dayanabilen hayvan olarak bilinir. Yanaklarımın şu andaki ısısına bakılacak olursa, benim de tamamen alev almadan önce bir Pompei kurduna dönüşmem gerekebilir.

Bugün yaptığım konuşmalar zihnimde yankılanmaya başlıyor tekrar ama bu sefer biraz daha farklı gelmeye başlıyorlar bana birden.

Ya da bir hayli farklı.

Miktar bir hayli yüksek tabii. İnanılamayacak kadar yüksek hatta. Komik derecede yüksek.

Olabildiğinçe serinkanlı olmak ve odaklanmak gerekiyor Her ne kadar zor olduğunu düşünsen de istersen yapabilirsin.

Biraz zorlandım ben de evet. Kurabiyeleri süslerken

zorlandım, aslında [Kahkahalara boğuluyorum.]

Aman Tanrım. *Hiç de* kurabiye yapmaktan bahsetmiyormuşuz.

Yanaklarım alev almış bir hâlde, sessizce Nat'e bakıyorum. Niye böyle bir geri zekâlı olmamı engellemesi için içebileceğim bir çeşit sihirli iksir yok ki? Ya da en azından, beni şapkalı bir mantarın altına girip saklanabilecek kadar küçültecek bir iksir.

"Hey!" diye bağırıyor yanımdan geçmekte olan bir kız. Tam arkamdaki kocaman afişe iki kez göz atıyor. "Vay canına! Sen misin o?"

Göldeki kıza işaret ediyor. Bu kız fotoşoplanmış, parlatılmış ve kusursuz hâle getirilmiş ama bu kızın -parlak turuncu saçları, sivri burnu ve makyajsız oluşu sayesinde- ben olduğum yine de anlaşılabilir.

Bir de yüzündeki boş ifade var, tabii.

"İl...!" diyorum, endişeli bir hâlde yutkunurken. "Sanırım öyle. Evet?"

"Çok havalı bu! Ünlüsün sen!"

Kız, ben daha ona engel olamadan, telefonuyla bir fotoğrafımı çekiyor ve yürüyüp gidiyor.

Panik, soğuk bir dev dalga gibi tırmanmaya başlıyor.

Ne yapacak o fotoğrafla? Kızılderililer, her bir fotoğrafın ruhunuzdan bir parça çaldığına inanırlarmış. Ben de ruhumun yeri doldurulamaz bir parçasını çantasının önünde kristal bir kalp olan tümüyle yabancı birine kaptırmışım gibi hissediyorum birden.

Aman Tanrım. Aman Tanrım aman Tanrım aman Tanrım aman...

"Harriet?" diyor Nat, kolumu tutarak. "İyi misin?"

"Hı hı." diyorum ifadesizce, panik bileklerimden dizlerime, oradan mideme, oradan da omuzlarıma doğru tırmanırken. "Hımmm. Nefis. Harikulade."

"Söylenecek söz yok." diyor Nat ağır ağır, sanki havai fisek gösterisinden ürkmüş küçük bir köpek yavrusuyum gibi hafifçe koluma vururken. "*Acayip müthiş* bir şey bu, Harriet. Seninle *çok* gurur duyuyorum." Birkaç kez daha koluma vuruyor -parıldayan gözlerini uzaklara dikmiş bakıyor- ve ardından da bir zafer patlaması yaşayarak ekliyor: "Sonunda bir megastar olacağını *biliyordum*."

Bu, yapacağını yapıyor.

Panik; omuzlarımdan boğazıma, oradan da başıma doğru hızla tırmanıp beni nefessiz bırakıyor. Birden eczanenin önünde iki büklüm olup başımı dizlerimin arasına almaktan başka bir şey gelmiyor elimden.

Hiç de müthiş olmayan bir panik atak geçiriyorum.

36

Uzmanlar, bir panik atağı sonlandırmanın en iyi yolunun başka bir şey düşünmek olduğunu söyler.

Ne yazık ki bu mantıkta çok büyük bir hata var.

Şu anda, düşünecek başka bir şey bulma konusunda o kadar endişeliyim ki hiç nefes alamıyorum.

Çaresizlik içinde, gözlerimi kapatıp ezberimden periyodik cetveli yüksek sesle okumaya başlıyorum. Alkali metallerle başlayıp sağa doğru ilerliyorum kendimi daha sakin hissetmeye başlayana kadar. *Lityum. Sodyum. Potasyum. Rubidyum.* Sonra toprak alkali metallere geçiyorum. *Berilyum, Magnezyum, Kalsiyum, Stronsiyum.* Ardından da geçiş metallerine. *Skandiyum, İtiryum, Titanyum.*

Sakinleşip kafamı kaldırabilecek duruma geldiğimde, periyodik cetvelin neredeyse tamamını bitirdim.

"Bir şey söyleyeyim mi..." diyor Nat, paltosunu serip yanıma otururken. Muhtemelen çantamın diplerinde bir yerlerde bulmuş olduğu çikolatalı bisküvinin yarısını uzatıyor bana. "Bu dünyada, stres yapınca tüm periyodik cetveli tekrarlayan tek süper model sen olabilirsin."

"Tamamı değildi ki." diyorum süklüm püklüm. "Daha



lantanit serisiyle aktinit serisi vardı. Bir de ununoktiyum.” Ardından da Nat’in bana vermiş olduğu bisküviyi ağzıma atıp endişeli bir şekilde, “Hem ben bir süper model değilim Nat.” diyorum.

Ama ağzımdan *emnbbrsprmldğlmnat* gibi bir şey çıkıyor bisküvi parçacıklarıyla birlikte.

“Evet, belki tam olarak değil.” diyerek gülümsüyor Nat heyecanla. “Ama buna *kesinlikle* çok yakınsın.”

Tüm bedenimde birkaç dehşet dalgası daha dolanıyor. En komiği de ne biliyor musunuz?

Yaklaşık bir yıldır -Nat’in beni sürüklediği bir moda etkinliğinde kazara keşfedildiğimden beri- modellik yapıyorum. Yabancı ülkelerde -önce Rusya’da, peşinden Japonya’da, peşinden de Amerika’da- güzel kıyafetler giyip bir fotoğraf makinesinin önünde durmak için tam on aydır ödeme alıyorum ama yaptığım iş ilk defa bu kez hakikaten *gerçekmiş* gibi geliyor bana. Tüm bu süre boyunca, modellik yapmayı hep kaçmak için kendimi bulmaya, kendimi kaybetmeye, dönüşmeye yaklaşmak için kullandım, ama bu iş özünde bir keyif değildi benim için. *Modellik yapmak* fiiline o kadar odaklanmışım ki aynı zamanda bir isim olduğum aklımın ucundan bile geçmedi bu süreçte.

Harriet Manners: *Model*

Ya da yüzümün günün birinde bir şeyleri satmak için ortalıkta gerçekten kullanılabileceği geçmedi aklımın ucundan.

Çünkü sebep sonuç ilişkisini kavrayamamış, görünüşte

zeki bir kızım ben. Bütün bu muhteşem moda maceralarını yaşayıp işi biter bitmez de kanıtların ortadan kaybolacağını sanan bir kız.

Pufff! Sanki bunlar büyüdü birer peri masalıymış gibi.

Büyüdükçe akıllanmam gerekir. Kimse bana bunun tersinin olacağını söylemedi.

"Bu elbise de neden yapılmış böyle?" diye konuşmaya devam ediyor Nat, elindeki broşüre bakarken. "Nasıl böyle ışık saçıyor?"

"İnce dokunmuş optik liften." diyorum dalgın bir şekilde. "İçleri boş olduğundan ışık fotonları ortalarına düşer ve..."

Bir anı şimşek gibi çakıyor zihnimde.

Dünyanın sarı lastik çizmeli ve sarı su geçirmez ceketli en güzel muzuymuş gibi görünen Nick canlanıyor gözümde. Suyun tam soğukluğunu; midemin, el ve ayak parmaklarımın tam sıcaklığını hatırlıyorum. Yıldızlarla ışıkların konumunu, dağla gölün şeklini de hatırlıyorum tam olarak. Nick'in gözlerindeki mutluluk parıltısını hatırlıyorum.

Kendi gözlerimdeki mutluluk parıltısını da.

Her deodorant almak zorunda kaldığımda, bana artık tam olarak neye sahip olmadığımı anımsatmak için ölüm-süzleştirilmiş ve buraya asılmış olan parıltıyı.

O eşsiz parıltıyı.

Of Tanrım ya! Yaptığım onca çekim içinden tutup niye bu fotoğrafı eczanenin camına yapıştırdılar ki sanki? Yılın

geri kalan kısmında kokacağım bu yüzden.

Hafifçe sendeleyerek ayağa kalkıyorum.

Hem bu dükkânın çevresinden hem de bu fotoğraftan fiziksel olarak mümkün olduğunca çabuk bir şekilde uzaklaşmam gerekiyor.

"Harriet." diyor Nat, hızla ayağa kalkarken. "Şu anda çılgına döndüğünü biliyorum ama bunun ne kadar muhteşem bir şey olduğunu anlamak için biraz zamana ihtiyacın olduğunu düşünüyorum doğrusu. Bu, *büyük* bir şey, Harriet. *Muazzam* bir şey. Gerçekten başardın."

Boş gözlerle, en iyi arkadaşıma bakıyorum.

"Al." diye ekliyor, elime bir broşür tutuştururken. "Üzgünüm ama gece elbiseleriyle ilgili bir derse yetişmem gerek. Kumaş almak için dışarı çıkmıştım."

Nat çantasından siyah saten bir kumaşın ucunu çıkararak bana gösteriyor, sıkıca sarılıyor bana ve hızla otobüs durağına doğru yürümeye başlıyor. "Sakinleşince beni ara, tamam mı?" diye sesleniyor bana, başını geriye çevirerek.

Olur, anlamında başımı sallıyorum ama doğrusu bir süre beklemesi gerekebilir.

Sözlüğe baktım da *muazzam* kelimesi *çok büyük, koskocaman ve güçlü, önemli* anlamlarına gelebiliyor.

Aynı zamanda, *alışılmışın sınırlarını asan* anlamında da kullanılabiliyor.

Beş yaşımdan bu yana, sonunda dünyaya izimi bırakmak için deneyebileceğim her şeyi düşündüm. Önce;

savaşabileceğim ejderhalar, binebileceğim kanatlı atlar, çıplak ellerimle yoktan var edebileceğim elementler geçti aklımdan. Sonra -biraz daha büyüyünce- çaresini bulabileceğim hastalıkların, gün yüzüne çıkarabileceğim dinazor fosillerinin, keşfedip adlarını kendim koyacağım yıldızların hayalini kurdum.

Hayatımın on bir *yılını* elimden geldiğince çok ders çalışarak geçirdim, çünkü -yeterli bilgi, kararlılık ve adanmışlıkla- önünde sonunda bir gün faydalı bir şey yapmayı başarabilirim diye ümit ettim.

Çok büyük bir şey. Önemli bir şey.

Muazzam bir şey.

Ama en somut başarımın on altı yaşında, üzerimde başka birinin kıyafetleriyle fotoğraf makinesine bakmak dışında *hiçbir* şey yapmaksızın bir gölde oturduğum için geleceği asla aklımın ucundan geçmedi bile.

37

İşin iyi tarafı şu ki başka birileri de başka nasıl görüldüğümü biliyor artık. Nat gider gitmez, ne yapıp ne edip sendeleyerek evimizin yakınlarındaki banka gidiyor, kendimi küt diye banka atıyor ve yapmam gereken o geri aramayı yapıyorum.

Ellerim titriyor, başım fırl fırl dönüyor.

Ellerim o kadar terli ki cevapsız çağrıya basayım derken dört kez burun deliklerimin öz çekimini yapıyorum yanlışlıkla.

"Tatlı kız! Nasılsın, canım? Konuşmayalı *yıllar* oldu neredeyse!"

Telefonumu kulağımdan uzaklaştırıp birkaç saniye Stephanie'nin telefondan gelen sesine bakıyorum. Çok uzun zamandır konuşmadık çünkü Infinity Models'ı son aradığımda şöyle dediğini duydum: "Kim? Dışarıda olduğumu söyle ona."

"Ama onu duyabiliyorum." demiştim ve sekreter bunu ona iletmmişti.

"Öyleyse, öldüğümü söyle ona. Garip bir polo kazasında öldü de."



"Onu hâlâ duyabiliyorum." demiştim üzülererek. "Yine de denediğin için teşekkürler."

Tokyo'dan döndüğümde bu yana son dört ayda on üç kez aradım Infinity Models'ı ama Wilbur'un yerine geçen kişi ilk defa bu kez konuşuyor benimle. Attan düşmüş gibi yapan birine ulaşmak oldukça zor.

"Teşekkür ederim, iyiyim." Şeytan, Stephanie'ye ölmüş biri için sesinin gayet canlı çıktığını söylemem için hafifçe dürtüyor beni.

"Şah'ne!" diye şakıyor. "Peki, nasıl gidiyor..." Stephanie benimle ilgili herhangi bir şey hatırlamaya çalışırken kısa bir duraksama oluyor. "Neyse, tüm sabah boyunca telefonumun en iyi modelim için *arı gibi* işlediğini söylemek için aramıştım. Fotoğrafların *nefis tek kelimeyle*. Çin'de *züp-per* bir zaman geçirmiş olmalısın!"

"Japonya'da."

"Tabii! *Bayılırım* Kilimanjaro Dağı'na ben de!"

"Fuji."

"Evet! Seni en kısa zamanda görmek isteyen çok büyük birkaç tasarımcı var. Gucci, Prada, Versace, aklına gelebilecek herkes işte. Pazartesi uğra, birkaç toplantı ayarlayacağım."

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Üzgünüm Stephanie ama pazartesi okuldayım."

"Öyle mi canım? Ne hoş! Niye?"

"İlmi..." Eğitim kavramını daha önce hiç açıklamak zorunda kalmamıştım. "Bilgi, bir şeyler öğrenmek, kitap-

lar, geleceğim ve benzeri için işte."

"Pe-kiiii. İptal edemez misin?"

Stephanie'yle yüz yüze tanışmadık daha ama en hafif deyimiyle şunu söyleyeyim: Wilbur'un ondan kesinlikle hazzetmediğini hatırlıyorum birden.

"Sanmıyorum çünkü... Bilirsin işte, okul bu."

"Bu çok kötü. Belki de şu okul işini aşamalı olarak iptal etmeyi düşünebiliriz. Yani, yavaş yavaş bitirmek diyorum." Klavyede bir şeyler tuşladığını işitiyorum. "Neyse, neyse. Ben bir çözüm bulurum. Bu arada, yarın ilk iş olarak uygun mu?"

"Pardon, ne uygun mu?"

"Marakeş'te üç gün. Levaire için bir iş. Haber daha bugün geldi."

Her birimiz yılda ortalama olarak 6.25 milyon kez gözlerimizi kırıştırırız. Dikkatli davranmazsam bu telefon görüşmesi yılın geri kalan kısmındaki göz kırıştırma payımı da doldurmama neden olacak ve Noel'e kadar gözlerim kapalı bir şekilde dolaşmak zorunda kalacağım ortalıkta.

"Levaire mi? Hani şu mücevherci Jacques Levaire mi yani?" Ben bile Levaire'in adını duydum. Nat, Noel Baba'nın aslında annesi olduğunun farkına vardığından beri Noel dilek listesine Levaire kolyesi yazıp duruyor ama nafile. "Marakeş, yani... Bildiğimiz Marakeş mi gerçekten?"

"Evet, tatlım. İspanya. Avrupa. Sıcak. Kum ve benzeri."

"Marakeş Fas'ta." diyorum istemsiz olarak. "Kuzey

Afrika'da." Stephanie'ye bir dünya haritası mı göndermeliyim acaba diye düşünüyorum.

"Kesinlikle canım. Ben de öyle dedim ya."

Gözlerimi dikip telefonuma bakıyorum.

Bir saat önce, moda kariyerimin tamamen bittiğini sanıyordum ama şimdi yüzüm kasabanın dört bir tarafında ve *Jacques Levaire* için bir çekim yapmak üzere *Afrika*'ya davet ediliyorum.

Aniden sendeliyorum. Kalbim de benzer bir şekilde heyecanlı bir kambur balina gibi havaya sıçrayıp kendi etrafında dönüyor.

Fas'a gitmeyi çok isterim.

Fas hakkında daha şimdiden bir sürü şey biliyorum: Arap Dünyası'nın en batısındaki ülkedir. Bazıları, Herkül'ün çıplak elleriyle Avrupa'yla Afrika'yı birbirinden ayırdığını, böylelikle de Cebelitarık Boğazi'nin oluştuğunu söylerler. Aynı zamanda birçok insan Fas'ın gidilip görülmesi gereken en etkileyici, en egzotik, en ilginç yerlerden biri olduğunu düşünür. Ayrıca, Fas'la ilgili tüm gezi rehberlerini okudum bile.

Bilirsiniz işte, ne olur ne olmaz diye.

Bu, yeniden modellik yapmak anlamına gelir ve aslında bunu bir şekilde özledim.

Bir macera olacak bu.

Ayrıca, en önemlisi de bu bana kapının önünde oturup yıldızlara bakarak *beklemekten* başka yapacak bir şey de sağlayacak.

"Ben..." diye söze başlıyorum ama sonra duruyorum. İçimdeki balina bir hayli su sıçratarak suya geri dalıyor.

Modellik yapmayı kaçmak için kullanmaya *devam edemem*, öyle değil mi? Yarın okulda öğreneceğim polinomlar ve çarpan/kalan teoremi var.

Annemle babam *çıldır*acak.

Ayrıca, afişlerde yüzümü görmekten pek de hoşlanmadığımı daha yeni keşfettim. Bu, alışveriş merkezlerinde yerlerde endişe nöbetleri geçirmeme neden oluyor.

Ama... *Fas*.

"Stephanie, bunu düşünmem için birkaç dakika verebilir misin bana?"

"Elbette. Hannah, tatlım?"

"Adım Harriet."

"Ha, tabii tabii. Bu arada, bu on beşlik bir iş."

Birkaç kez daha gözlerimi kırptırıyorum. On beş yıllık mı? On beş havuçluk mu? Sallanan on beş şişelik mi?

"Pound mu?" Bu, *çok büyük* bir para değil ama ben de öyle süper deneyimli filan değilim. Son bir aydır modellik yapmadım. Uçak biletleri çok pahalı olmalı ve daha düşünülmesi gereken otel paraları ve...

"On beş bin pound, canım. Düşün sen."

Ardından da telefon kapanıyor.

Stephanie gitmiş olabilir -muhtemelen henüz öbür dünyaya değil- ama ben hâlâ telefonuma bakıyorum.

On beş *bin* pound mu? Seve seve bedavaya yapaca-

ğım bir şey için biri bana on beş *bin* pound mu vermek istiyor yani?

Bu, *korkunç* derecede çok para.

Üstelik on altı yaşındaki bir kız için çok değil sadece. *Aşk ve Gurur'a* göre, kendisine iyi bir miras kalmış olan bekâr bir adamın üç yıllık geliri bu. *Küçük Kadınlar'daki* Jo March'ın saçını sattığı fiyatın 911 katı ve James Bond'un yaklaşık iki aylık maaşı bu. Biraz daha uygun bir şekilde ifade edecek olursam, Cambridge Üniversitesi'nde tam bir buçuk yıl demek bu para.

Başım fırıl fırıl dönmeye, ellerim titremeye başlıyor.

Depderin bir nefes alıp tüm bu olup biteni muhtemelen açıklayabilecek dünyadaki tek insanı aramaya karar veriyorum.

Wilbur'u.

38

Wilbur'a ulaşmak için tam on sekiz kez aramam gerekiyor ama ulaşana kadar vazgeçmiyorum.

Doğrusu, hayatım boyunca hiç duygularımı belli etmezlik etmedim.

Şimdi böyle davranmaya başlamanın sırası olduğunu sanmıyorum.

"Sincabım!" diye bir çığlık atıyor Wilbur sonunda. "Durun ba'kim bi' dak'ka! Bu çocuk, balkabağı aromalı kahvemin üzerine yanlış isim yazdı." Wilbur'un sesi biraz daha uzaktan gelmeye başlıyor. "*Bur*'la bitiyor, *iam*'la değil. Evet, *Charlotte'un Sevgi Ağı*'ndaki domuzun adı gibi... *Pardon?*"

"Benim küçük kesme şekerim." diyor Wilbur, telefona geri dönerek. "Bu Amerikalı baristanın¹² ne kadar hoş olduğu hiç umurumda değil. Bir daha yüzüme baka baka domuz sesi çıkarırsa onu Hayvanları Koruma Derneği'ne rapor edeceğim."

Boğazıma birden bir yumru oturuyor. Wilbur yeni bir

12 Kahve hazırlama konusunda uzman kişi. İtalyanca asıllı bu sözcük, en temel anlamıyla "kahve barmeni" anlamına gelmektedir. (ç.n.)



moda işi için İngiltere'den New York'a taşındığında, onun eksikliğinin hayatımda ne kadar büyük bir boşluk oluşturacağına farkına varmamıştım.

"Wilbur, üzerinde ne var?" Wilbur'u gözümde canlandırmam gerekiyor gerçekten. "Tam şu anda ne var üzerinde?"

Bu kaçık soruyu gayet normal algılıyor Wilbur. "Sahte kürkten yapılmış, dik kulakları olan, panda şeklinde bir panço ve En İyiden De İyiyim diye *bağır*an neon pembe bir pantolon var canım. Muhteşem görünüyorum. Herkes ya ben olmak istiyor ya benimle flört etmek istiyor ya da beni bir incir ya da üzüm gibi kurutup *sonsuz*a dek saklamak istiyor."

Duyduklarımdan tatmin olmuş bir hâlde gülümsüyorum. Şu anda New York'taymışım ve Wilbur sanki kocaman, gökkuşağı renginde bir kedi yavrusuymuş da onu kollarımla sarıp sarmalamamak için kendimi zor tutuyormuşum gibi hissediyorum.

"Eee, ne var ne yok, böcüğüm? Mesajımı aldın mı?"

"İııı... Evet." Yutkunuyorum. Sesimdeki hafif titremeye şaşıyorum. "Ben de aslında bu nedenle aradım. Wilbur, anlamıyorum. Neler oluyor? Niçin her yerde yüzüm var? Yuka'nın kampanyasının devam etmediğini sanıyordum."

Wilbur kahkahayla gülüyor.

"Ay, *güzel*-şeytan tüyüm." diye kıkırdıyor. "*Katiyen* devam etmeyecekti. Ama Yuka, moda dünyasının kudurmuş Rottweiler'ı olduğundan, Baylee'yi hemen mahke-

meve verdi. Kazanınca da taşı gediğine koymak amacıyla yeni markası için *kocamanyus* oynamaya karar verdi. *Kos-kocaman-yus, devasa-nyus, muazzam-yus.*"

Günün birinde -tartışacak daha az şeyimiz olduğunda Wilbur'a niçin sadece *büyük* demediğini soracağım.

"Ama niye benimle?"

"Bunun net olduğunu sanıyordum, kurabiye canavarım. Sen onun hep favori kızıl kurbağası oldun. Bayılıyor sana."

Modellik kariyerim boyunca, Yuka Ito bana bağırdı, kafamın üzerindeki ışıkları yakıp söndürdü, beni cam kutulara kilitledi, soğuk sulara attı, ölü şeylerle çevreledi ve kovdu. *Hoşlanmadığı* modelleri fırına verip yiyor olmalı.

"Peki ya şu altın rengine boyalı olduğum fotoğraf?" diyorum kafam karışmış bir hâlde. "O, Baylee içindi, öyle değil mi?"

"Aslında öyleydi." diye gülüyor Wilbur. "Yuka seni de onlardan söküp aldı. Aaa, iyi hatırlattın. Sana bir mesajı vardı. Kafein kanıma karışır karışmaz hatırlarım mesajı. Kahvem bir hayli sert olduğundan uzun sürmez bu."

Yaklaşık 5.500 km uzaktan Wilbur'un kahvesine üfle-
diğini duyabiliyorum. Tepesinde açık mavi bir gökyüzü,
arkasında sarı turuncu yapraklarıyla Central Park ve belli
belirsiz görünen Empire State Binası canlanıyor zihnimde.
Brooklyn Köprüsü o kadar yakınımıdaymış gibi hissediyorum
ki bir an neredeyse köprüyü görebileceğim.

Göğsüme bir sıla hasreti sancısı saplanıyor. Bu tuhaf

Çünkü yaşıadığım evin hemen yanında oturuyorum şu anda.

“İşte, hatırladım.” diye neşeyle devam ediyor Wilbur konuşmaya. “*Oldu* dedi Yuka.”

“*Oldu* mu? Ne demek bu?”

“şirinem, Yuka Ito’nun neden bahsettiğini anlasam, dünyada bunu yapabilen tek insan ben olurum ve Yuka-tercümanı olarak tamamen farklı, çok kazanç getiren bir kariyerim olurdu.”

Kaşlarımı atıyorum. Muhtemelen *oldu* kelimesini, *yemek yaparken* kullanıldığı gibi kullanmış Yuka: Yemek pişti, yemeye hazır anlamında kullanmış, büyük olasılıkla.

Ama birden kafama dank ediyor.

Geçen aralıkta, tepemde bir spot ışığıyla Infinity Models’ta Yuka’nın karşısında durmuş ve ona *bazı şeylerin, özellikle de kendimin değişmesini* istediğim için modellik yapmak istediğimi söylemiştim.

İşte, Yuka da bunu yaptı. Bana, tam olarak istediğim şeyi verdi. Sadece bu, başlangıçta tasarladığım plana uygun olarak gelişmedi, hepsi bu.

Aslında belki de hiçbir şeyin asla planlara göre gitmediğinin farkına varmaya başlıyorum yavaş yavaş.

“Peki...” Tırnak etlerimi kemiriyorum. “şimdi ne olacak, Wilbur? Ne yapacağım?”

“Sincabım.” diyerek gülüyor Wilbur. “Ben senin iyilik perinim, içinden fal çıkan kurabiyen değil. Söyle bakalım, Stephanie hâlâ o kumaş kaplı sa lastiklerinden takıyor mu?

Moda dünyasında olmasına izin *verilmemeli* onun. Kadın tek başına kadifenin tekrar moda olmasını engelliyor.”

Bu işi daha önce hiç Wilbur yanımda olmadan yapmadığım ve nasıl yapacağımı da bilmediğim şimdi dank etmeye başlıyor kafama.

“Wilbur, eğer Fas’taki işi kabul edersem benimle gelirmisin? Lütfen?”

“Çok isterdim, ufaklık.” diyerek iç geçiriyor. “New York’tan o kadar üstteyim ki yirmi santimlik topuklularla New York’un üzerinden atlayabilirim. Ama iyilik melekleri, ne kadar istiyor olsak da baloya gitmezler. Biz sadece sizleri hazırlayıp göndeririz.”

Gözlerimi dikip kaldırıma bakıyorum, çünkü belki de sorun bu. “Peki ya hazır *değilsem*?”

“Öyleyse gitme.” diyor Wilbur daha yumuşak bir şekilde. “Ün, servet, başarı. Bunlara sahip olabilirsin ya da bunlardan vazgeçebilirsin, bebek pandam. Biz sana bir peri masalı verdik. Şimdi onunla ne yapacağın sana bağlı.”

39

Başım hâlâ fırıl fırıl dönerken, Wilbur'a hoşça kal deyip telefonu kapatıyorum.

Ardından, avucumda tutmakta olduğum buruşmuş, terden ıslanmış fotoğrafı ağır ağır açıyorum.

Gölde ıslıl ıslıl parıldayan kıza bakıyorum.

Küçük, altın sarısı harflerle yazılmış olan **YUKA ITO**'nun altında bir alev gibi görünen bir parfüm şişesi resmi var. Beyaz buzlu camdan yapılmış olan şişenin alt tarafı koyu altın sarısı renginde. Yukarıya doğru kıvrılan uç kısmına doğru gittikçe altın rengi netleşip açıklıyor. Şişenin dibine yerleştirilmiş olan küçücük bir lamba, şişeyi içten alev almış gibi gösteriyor.

Onun altında da kocaman, gümüş rengi bir kelime var:

PARLA

Ortadan ayrılıp iki parçaya bölünüyormuşum gibi hissediyorum birden.

Bir tarafta geek Harriet Manners var.

Utangaç, sakar, endişeli, rağbet görmeyen, tuhaf ve



sürekli mahcup Harriet Manners. Sopa çekirgesi toplayıcısı, kişiselleştirilmiş Monopoly oyunları mucidi, çorap kurutucusu. Ördek gibi giyinen, yerlere yıkılıp hızla soluyan, masaların altına saklanan Harriet Manners.

Kendi hikâyesi yerine başkalarının hikâyelerine sarılan Harriet Manners.

Kalbi kırık, yalnız ve geride bırakılmış Harriet Manners.

Diğer tarafta da *model* Harriet Manners var.

Egzotik yabancı ülkelere seyahat eden, fırsatları değerlendiren, maceradan maceraya koşan Harriet Manners. Başarılı ve ilginç Harriet Manners. Tasarım kıyafetler giyen, moda endüstrisinin istenen işçisi, ilginç şehirlerin kâşifi, Nicholas Hidaka'nın hayran olunan kız arkadaşı.

Sevilen, istenen, hatırlanan Harriet Manners.

Bugün okulda olanlar birden gözümün önünden geçiyor.

Bugün değişen şey *buydu*, değil mi?

İmkânsız derecede güzel ve kuşe kâğıda basılmış bu fotoğraflar sayesinde herkes başka bir yanıma gördü. Yıllardır tanıdıkları geek bir gecede buharlaşıp yok oldu ve onun yerini görünüşte kendine güvenen, başarılı bir versiyonum aldı. Korkusuz, gizemli, cesur versiyonum.

İşıl işıl parıldayan bu kızı görüp beğendiler.

Bir şey diyeyim mi size?

Sanırım ben de beğendim bu kızı.

Birkaç saniye daha boyunca gözlerimi ayırmadan bu fotoğrafa bakarken -ani bir *kırılmayla*- bu iki kızdan hangisi olmak istediğimi anlıyorum birden. Bir ipucu vereyim size: Olmak istediğim kız, yorganının altına saklanıp ağlayan ve hayatın farklı olmasını dileyen kız değil.

"Stephanie?" diyorum, Stephanie ikinci çalışta telefonunu açtığında. "İşi kabul ediyorum. Aslına bakarsan, bundan sonra tüm işleri kabul edeceğim."

"Züper." diyor, yine bilgisayarında bir şeyler tuşlarken. "Daha biraz önce Gucci, Wang ve McQueen'le görüştüm. Döndüğünde bir şeyler ayarlayacağım. Bu daha başlangıç, canım. Çok *büyük* olacaksın. Detayları netleştireceğim."

Telefonu kapatırken, vücudumda dev bir dalga daha dolaşüyor. Bu seferki soğuk ya da paniğe neden olan bir dalga değil ama.

Ilık, umut dolu bir dalga bu ve ılık ılık parlamama neden oluyor.

Hayatımdaki her şey çoktan değişti ve bu, benim de değişmem için tek şans. Kendi hikâyemi elime alıp sayfalarını çevirmeye başlamam için tek şans.

Tekrar yol almaya başlamam için tek şans.

Çünkü yaklaşık bir yıl önce, istemiş olsam da olmasam da, iki parçaya bölündüm. Artık iki Harriet, iki yaşam, olabileceğim iki kişi var.

Wilbur haklıydı: Hangisini istediğim bana bağlı.

Ben de parıldayanı seçiyorum.

40

Buyurun size yalan söylemekle ilgili birkaç ilginç bilgi:

- Dört yaşında çocukların yüzde doksanı yalan söyleme kavramını anlar.
- Yetişkinlerin yüzde altmışı on dakikalık bir sohbeti doğru olmayan bir şey söylemeden tamamlayamaz.
- Kompulsif yalan söyleme sizi bilimsel olarak daha zeki yapar.
- Yabancılardan ziyade sevdiğimiz insanlara yalan söylemeye çok daha meyilliyizdir.
- Ben çokça yalan söylerim.

Bir hayli çok yani.

Elbette bunu *bile* isteye yapmıyorum. Bunun nedeni, on altı yıllık bir süreçte şunu anlamam: Doğruyu söylediğinizde insanları hayal kırıklığına uğratma, istediğiniz şeyi elde edememe ve basınızın belaya girme olasılığı çok daha yüksek.

Ama bu süreçte sunu *da* öğrendim: Ne zaman karmakarışık bir yalan ağı kursam hemen hemen her



seferinde, gerçekten aptal bir örümcek gibi, bu ağın tam ortasında yakalanıyorum.

Birkaç dakika bankta oturup bu konuya iyice kafa yoruyorum. Küçük bir internet araştırması yapıyorum. Birkaç önemli karar alıyorum.

Sonra da yepyeni bir şey denemeye karar veriyorum.

Daha önce eşi benzeri görülmemiş, kimsenin hayatta benim yapmamı beklemeyeceği bir şey.

Tarihte ilk kez, tematik olarak muhteşem bir kostüm giymemeye ya da konuyla son derece alakalı bir PowerPoint sunumu hazırlamamaya karar veriyorum. Böceklerle ilgili zekice argümanlar yazmayacak ya da pasta grafikler, akış diyagramları ya da alan grafikleri hazırlayıp bunları anne babama dayatmayacağım.

Kaçmayacak, ağlamayacak, yüzüme talk pudrası sürüp rujla noktacıklar yaparak hastaymışım gibi sayıklamayacak, merdivenlerden düşmüş, kolumu ya da bacağımı kırmışım gibi yapmayacak ya da elektrik süpürgesini bas bas bağırarak ölüyormuşum taklidi yapmayacağım.

Hayır.

Bu sefer konu cidden çok önemli. Dolayısıyla büyük silahlar kullanmalıyım. Tüm ikna edici güçlerimi toplayıp elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

Bu yüzden, daha önce hiç ama hiç yapmamış olduğum bir şey yapıyorum.

Sakince eve yürüyor, sakince salona giriyor, sakince anne babamla oturuyorum.

Sonra da onlara her şeyi anlatıyorum.

Hemen hemen her şeyi yani.

El broşürünü verip bu kampanyanın moda kariyerim üzerindeki etkisini detaylı bir şekilde anlatıyor ve Jacques Levaire'in bir çekim için Fas'a gitmemi istediğini söylüyorum.

Ama yeni misyonumu kendime saklıyorum.

Gerçeği söylemek etkili bir şey olabilir ama bunu abartmak mantıklı değil.

Ben sonunda konuşmamı bitirdiğimde, "Aklım karıştı." diyor Annabel hâlâ elinde tuttuğu ısıltı parlayan kıza bakarak. "Hani PowerPoint sunumu? Neler oluyor?"

"Bu bir aldatmaca." diyor babam, gözlerini kısarak odanın köşelerine bakarken. "Bak buraya yazıyorum, burada bir yerlerde kayıta olan bir kamera var ve biz konuştuğumuz bizi televizyonda rezil ediyor."

Sonra da göz kırıp DVD oynatıcıya bir öpücük atıyor.

"Bu bir aldatmaca değil." diyorum daha da sakın bir hâlde. "İstatistiksel olarak ebeveynler toplumun kendisine en çok yalan söylenen kısmını oluşturur ve sanırım bu hareketin en önde gelenlerinden biri olduğumu söylediğimde hepimiz adına konuşuyor oluyorum. Bu sefer tamamen farklı bir yaklaşım denemek istedim, hepsi bu."

Babam sehpanın altını kontrol ederken bir sessizlik oluyor.

Sonra da havalara sığıyor.

"VAY CANINA! Kızım bir SÜPER MODEL ve ben FAS'a gidiyorum!" diye bağıyor, hole koşup merdivenin altından bavulunu çıkarırken. "Sonunda! Kumarhaneler, Formula Bir ve Grace Kelly! Bu, yüzyıllardır alışmayı istediğim hayat!"

"O dediğin Monako, Richard." diyor Annabel, hâlâ elindeki broşüre bakarken. "Monako'yu düşünüyorsun."

"Haa..." Duraksıyor babam. "Fas'ta özel jetler var mı? Öyleyse, orada da aynı derecede mutlu olabilirim çünkü."

Üvey annem sonunda kafasını elindeki broşürden kaldırıp sanki çevirmeye çalıştığı ama bunun beklediğinden çok çok daha zor geldiği yabancı bir filmmişim gibi gözlemini dikip bana bakıyor.

Ellerim tekrar terlemeye başlıyor. Tüm hayatımı anne babamı kandırmaya çalışarak geçirdim. Şimdi bunu yapmayı bırakmak *son derece* riskliyi.

Ellerimi biraz daha sıkıca kenetliyorum birbirine.

Doğrusu, kimi ikna etmem gerektiğini kesinlikle biliyorum. İkna etmem gereken kişi babam değil. Babamı yarım paket cips ve çikolata kaplı lifli bir bisküviyle kandırabilirdim.

"Lütfen Annabel. Modellik yapmayı özledim. Bu, muhteşem bir fırsat ve çok para demek. Okula gitmeyeceğim iki günü de telafi ederim. Hatta babamla gitmeye bile hazırım."

Hazır olmak. Bu, *istekli olmaktan* farklı bir şey.

"VAYYYYYY!" diye bağıyor babam koridordan.

"Yatlar! Helikopterler! Bir vergi cenneti! Hem de bir sürü parti, şatafat ve..."

"Hâlâ Monako'dan bahsediyorsun, Richard." Annabel broşürü bana geri veriyor. "Güzel bir fotoğraf, Harriet. Muhteşem görünüyorsun. Cevabım evet."

Evet anlamında başımı sallıyorum ağır ağır.

"Anlıyorum. Teşekkür ederim zaman ayırdığın ve anla... Pardon, ne?"

"Gidebilirsin. Kesinlikle. Evet."

"Ama..." Sakinliğim bir anda buharlaşıp kayboluyor. "Sen ne-niçin sen... Niye?"

"Neden olmasın? Artık küçük bir kız olmadığını kanıtladın bana. Her şeyi mantıklı bir şekilde açıkladın, dürüst davrandın ve söylediklerin mantıklı geliyor. Dönemin ilk dört haftasını kaçırmam tamamen bizim suçumuzdu ve iki günün daha büyük bir değişikliğe neden olacağını düşünmüyorum. Aslında, Fas'ta küçük bir maceranın şu anda tam da ihtiyaç duyduğun şey olduğunu sanıyorum şeyi... Her şeyi göz önünde tutarsak. Tüm kalbimle destekliyorum."

Gözlerimi Annabel'e dikip bakıyorum hayretler içinde.

Ne? Benimle dalga geçiyor olmalı. Onca yılı kapı pencere çarparak geçirdiğime inanamıyorum. Bu yaklaşımı daha önce denemiş olsam *birçok* menteşeyi kurtarabilmişim.

Birkaç saniyeliğine gözlerimi sımsıkı kapıyorum -bir rahatlama duygusu kaplıyor bedenimi- sonra da düşün-

meden kendimi kanepeye atıp burnumu üvey annemin kendinden çizgili ceketinin vatkasına gömüyorum.

"Teşekkür ederim." diye fısıldıyorum, kollarımı ona dolarken. *"Çok iyi davranacağım, Annabel. Bana söylenen her şeyi yapacağım, hiçbir şey kırmayacağım, başımı belaya sokmayacağım ve..."*

Bir şekilde babamı kaybedeceğim.

Belki babamı verip yerine bir deve ya da gerçekten işe yarar deri bir ayak sehpası alırım.

"Evet, biliyorum." diyor Annabel sakince, bulmacasını katlayıp başımın üzerine bir öpücük kondururken. "Çünkü bu sefer ben geliyorum seninle."

41

Babam bütün gece suratını asıyor.

"Sen Harriet'la Rusya'ya gittin." diye açıklıyor Annabel, yatağının altından yazlık kıyafetlerimizi çıkarırken. "Şimdi sıra bende, öyle değil mi?"

"Ama bir *seçim* yapabileceğimi bilsem ben bunu seçerdim." diye şikâyet ediyor babam. "Rusya'da hava çok soğuktu ve lahanadan başka yiyecek hiçbir şey yoktu. Üstelik, Rus süper modellerden hiçbiri benimle konuşmadı. Bu, çok büyük haksızlık."

Bu, çok büyük haksızlık diye defalarca tekrarlıyor babam tüm gece boyunca.

Bavullarımızı toplarken çok büyük haksızlık, haritalarımızı katlarken ve gezi rehberlerimizi alırken çok büyük haksızlık, dolaptan güneş kremi çıkarırken çok büyük haksızlık, hava durumunu kontrol edip Fas'ta havanın yirmi altı derece olduğunu öğrendiğimizde çok çok çok büyük haksızlık. Ertesi sabah bavullarımızı arabaya koyarken çok büyük haksızlık, babam bizi havaalanına bırakırken çok büyük haksızlık.

Ama babam bizden güvenlik kontrol noktasında ayrı-



larken sonunda bu kararlar barışmış gibi görünüyor.

“İşin iyi yanı şu ki.” diyor babam neşeli bir şekilde, her ikimizi de öperek uğurlarken, “Harriet Maldivler’e gittiğinde sıra bende olacak, değil mi?”

“Kesinlikle.” diyor Annabel, babamı öpüp Tabitha’nın başını okşarken. Ben de kardeşimi öpüyorum. Tabitha öyle sevimli bir ses çıkarıyor ki bir an aklımdan onu çantama koyup beraberimizde götürmek geçiyor.

“Bebeğime iyi bak, tamam mı?”

Gerçi -doğrusunu söylemek gerekirse- benim durduğum noktadan Annabel’in bunu hangisine söylediği pek net anlaşılmıyor.

Bu arada benim heyecan düzeyim hızla ve katlanarak artıyor. Gezi rehberlerimin, ilginç kitaplarımın, çeviri kitaplarımın ve detaylı Marakeş haritalarımın yardımıyla son on beş saatin oldukça büyük bir bölümünü çalışarak geçirdim.

Figuig bölgesinde bulunan prehistorik kaya oyuntularını, Rabat yakınlarındaki bir mağarada bulunan on altı yaşındaki bir erkek çocuğuna ait 50.000 yıllık reandertal kalıntılarını, göğü ve cenneti sembolize etsin diye baştan aşağıya maviye boyanan büyümlü Chefchaouen şehrini biliyorum.

Benden başka hiç kimsenin bunları bilmek istemediğini de biliyorum. Yanımda oturan yaşlı adam, ben ona en kalın gezi rehberimden Fas’ın Politik Tarihi Tablosu’nu okurken uyuyakalmış taklidi yapıyor.

Uçak Londra'nın üzerindeki gri bulutların arasından tırmanıp mavi, pırıl pırıl parlayan bir gökyüzüne ulaştığı anda içimdeki heyecan baloncukları da çoğalıyormuş gibi hissediyorum. Geçen yıl biyoloji dersinde bir petri kabındaki mikroorganizmalarla yaptığımız deneye benzemiyor değil bu.

Ama bu, neyse ki biraz daha göz alıcı bir biçimde gerçekleşiyor.

Biraz daha az kabarık yeşil küf var.

"Ssalamu lekum." diyorum bize fıstık getiren hostese (Bu, Arapça'da *merhaba* anlamına geliyor.) "Sbah el kheyr." diyorum neşeli bir şekilde, hostes bana ıslak mendil verirken. (*Günaydın.*) "Me ssalami." diye şakıyorum, hostes kahvaltı servisi yaparken.

"Salamımız yok." diyerek kaşlarını çatıyor. "Peynirli ya da biftekli sandviç var sadece."

"Arapça *hoşça kalın* demeye çalışmıştım." diye açıklıyorum.

"Öyleyse *m'a ssalama o.*"

Hemen *teşekkür ederim* ne demek diye çeviri kitabıma göz atıyorum. "*Shukrun bezzef.*" diyorum.

"Biftekli." diyor, önüme küt diye bir sandviç bırakırken.

Uçağın penceresinden görünen geniş, tozlu alanlar üzerinde ara ara egzotik, şeftali rengi, turuncu binalar görünmeye başladığında adrenalin düzeyim o kadar artıyor ki uçağın koridoru boyunca ellerimi cırparak bir aşağı bir yukarı koşmak geliyor içimden.

Ama zaten bunu yapan dört yaşında bir kız çocuğu var ve bu davranışı onu hiç de popüler yapmıyor.

Dolayısıyla, muhtemelen bunu yapmayacağım.

Sonunda, uçak yumuşak bir iniş yapıyor ve her ikimiz de -çocuk ve ben- çılgınlar gibi bir alkış tutturuyoruz. Sonra da Annabel'le ben, aynen süslü bir düğün keki gibi görünen beyaz, büyük bir titizlikle işlenmiş bir havaalanı boyunca bavullarımızı çekerek elinde **HANNAH MANNERS** yazılı bir levha tutan bir adama doğru yaklaşıyoruz.

Adamı düzeltemeyecek kadar çok heyecanlıyım.

Araştırmalarım göre, dünyada üç tane Harriet Manners var ve sonraki yarım saat boyunca ben bunlardan biri olmadığım için ayrıca mutlu oluyorum.

Şoför konuşmadan bizi koskocaman, cam havaalanı kapısından dışarıya sıcak, yoğun ve mis kokulu bir havaya çıkarıyor. Birkaç saniyelik bir tereddütten sonra endişeyle cebimdeki bir kâğıt parçacığıyla oynamaya başlıyorum.

Annabel sürekli olarak beni izliyor.

Yol boyunca heyecanla konuşmama izin verdi. Tam altı saat boyunca. Hatta, önümüzde oturmakta olan bayan arkasına dönüp sesli bir şekilde iç geçirerek bana bir bakış atınca, Annabel güneş gözlüklerini çıkarıp bayan pespembe olup ortadan kaybolana kadar gözlerini dikip ona baktı.

Şu anda üvey annem beni, benim gezi rehberlerimden herhangi birini okuduğum kadar dikkatli bir şekilde okuyormuş gibime geliyor. Sadece, Annabel'in ne aradığını

bilmiyorum, o kadar.

"İlil..." Boğazımı temizliyorum. "Annabel, bana birkaç saniye verebilir misin? Oraya varmadan önce çabucak yapmam gereken bir şey var da."

Üvey annem bir süre daha yüzümü inceliyor.

Ardından güneş gözlüklerini takıyor.

"Elbette. Acele etme. Ben arabaya gidip babanın ailemizin en küçük üyesini bir PlayStation'a değişmediğinden emin olacağım."

Bana göz kırptıyor. Ben de ona göz kırptıyorum.

Sonra da kendimi haftalardır hissettiğimden daha umut dolu hissederek parlak, güneş ışığıyla aydınlanan kaldırımı geçip kocaman bir palmiye ağacının gölgesine sığınıyorum.

Belki bu sefer Wilbur'a hiç ihtiyacım yoktur.

42

Dikkatli bir şekilde, Annabel'in beni göremeyeceği bir noktaya gelene kadar ağacın çevresinde ilerliyorum. Bu sabah çıktısını aldığımdan bu yana elimde sıkıca tuttuğum için buruşmuş olan kâğıt parçacığını açıyorum. Dün gece bankta otururken yaptığım internet araştırması bu.

Anne babamdan gizlediğim gerçeğin bir parçası.

İçindeki Yıldızı Bulmanın Yolları!!!

1. **Kendine Güven!** Sen başka hiç kimseye benzemeyen bir canlısın!
2. **Risk Al, Cesur Ol!** Yapabileceklerinin sınırı yok!
3. **Tarz sahibi ol!** Elini çabuk tutup yeni bir şeyler dene!
4. **İlham ver!** Başlı çeken ol, asla takip etme!
5. **Çok çabalama!** Bu seni sadece çaresiz gösterir!!!!
6. **Kendine inan!** Çok geçmeden herkes de sana inanacaktır!

Bunu bulduğumdan beri gizlice okuyup ezberliyorum.



Bunu *benim* yazmadığım gayet açık.

Bu listeyi ben yazmış olsaydım en azından *herkesde*'yi *herkes de* olarak düzeltir ve ünlem işaretlerinin büyük bir kısmını atardım. Bu kadar çok noktalama işareti kullanmak, yüzüne bağırдың birini yakasından tutup silkelemenin dil bilgisi açısından dengi temelde.

İşte tam da bu yüzden bu listenin ekran görüntüsünü alıp her şeyi olduğu gibi bıraktım. Bu, inanılmayacak kadar önemli bir şey ve ben de sırf tutup dil bilgisini düzeltereğim diye hiçbir şeyi yanlış anlamak istemiyorum.

Aynı zamanda, şu anda hayatımda *tam olarak* ihtiyaç duyduğum şey belki de bu tür agresif bir pozitif enerjidir. Kendi başıma ne yapacağımdan pek de emin olamıyorken beni doğru yöne yöneltecek olan bir şey. Bu; kendinden emin, yerinde duramayan hayat koçumu ya da bir çeşit minicik bir kıdemli başçavuşu cebimde taşımak gibi bir şey.

Sevinçten havalara uçarak hayatımı değiştirecek olan listeyi öpüyorum.

Kâğıdı cebime koyup arabaya doğru yürüyor ve başımı becerebildiğim kadar kendimden emin bir şekilde sallayarak arabanın arka koltuğuna oturuyorum.

Ardından da -sadece etkiyi artırmak adına- güneş gözlüklerimi takıyorum.

Canlı kırmızı gözlüklerimin her yerinde sim var. Bu gözlüğü havaalanından aldım ve bana Dorothy'nin sihirli terliklerini hatırlatıyor.

Ama bu gözlüğe sahip olmak için elbette kimseyi

öldürmek zorunda kalmadım ben.¹³

"Hazır mısın?" diyor Annabel, araba havaalanından ayrılıp Marakeş'in merkezine doğru tozlu, virajlı yollarda ilerlemeye başlarken

"Evet." Sevinçle gülümsüyorum Annabel'e. "Hazırım."

Çünkü aynı şeyi yapıp durursanız farklı sonuçlar elde edemezsiniz.

Bir şeylerin değişmesini gerçekten istiyorsam...

Bu değişiklikler benimle başlamak zorunda.

13 Oz Büyücüsü'ne bir gönderme. Dorothy, ölümüne sebep olduğu Doğunun Lanetli Cadısı'nın parlak, kırmızı ayakkabılarının sahibi olur. (ç.n.)

43

On yaşındayken bademciklerim alınmıştı.

O hâldeyken *bile* tüm koğuşa, bademciklerin alındıktan sonraki otuz dakika içinde yere düşerlerse lastik bir top-tan daha yükseğe sıçrayabileceğini söylemeyi becermiştim.

Söylemeye çalıştığım şey şu: Beni susturmak gerçekten çok zordur. Fas üç dakika içinde bunu bir şekilde yapmayı becerdi.

Biz arabayla ağır ağır eski Medine'ye doğru ilerlerken, camın dışındaki dünya bir renk ve ses karnavalına dönüşüyor. Dar, tozlu sokaklar, uzun turkuaz rengi entarili; pembe eşarplı; mavi, kırmızı, yeşil şapkalı; beyaz, gri, mor nakış-lar içindeki insanlarla dolu. Her bir yanda -birbirine korna çalan ve şoförler birbirleriyle konuşurken, birbirlerine bağırırken, gülerken sokağa gönülsüzce park edilmiş- arabalar var. Mobiletler de lakayt bir şekilde trafikte araçların arasından geçerek ilerliyor.

Orada burada hayvanlar var: Yol boyunca küçük yeşil arabalar çekerek ilerleyen atlar; binaların arasındaki dar yollardan yıldırım gibi koşarak geçen, çıldırmış gibi bakan, tarçın rengi kediler; sırtlarına parlak renkli örgü torbalar



yüklenmiş olan eşekler ve küçük sürüler hâlinde toplanmış, sabırla geviş getiren develer.

Arabadan inip bavullarımızı dar, parke taşlı yollardan çekerken bu karnaval havası daha da yoğunlaşıyor.

Seftali rengi, sarı inişli çıkışlı duvarlardan sallanan gökkuşağının her bir rengine kumaşlar; kırmızı, sarı çantalar; gümüş takılar; sıra sıra yeşil, turuncu pırıltılı terlikler; cam fenerler; oyulmuş tahtalar ve boyanmış seramikler var dört bir yanda.

Güneş ışığı sarı çizgiler bırakıyor duvarlarda ve yerlerde. Havadaki koku meyve kokusundan çiçek kokusuna, çiçek kokusundan deri kokusuyla karışmış hafif bir idrar kokusuna dönüyor birkaç saniyede bir.

Sesler -Fransızca, Arapça, İngilizce, Amerikan İngilizcesi, kahkaha, müzik, bağrışmalar- birbirine karışıyor ve masaların üzerindeki yiyecek yığınları -sivri tepecikler oluşturmuş misk kokulu baharatlar, tepsi tepsi incirler, piramit şeklinde dikkatle dizilmiş olan portakallar- ısıldıyor.

Başımı her çevirdiğimde görülecek başka bir şey, koklanacak başka bir şey çıkıyor karşıma.

Sonunda şoför küçük, mavi, tahta bir kapının önünde durup kapıyı çalıyor.

Gıcırtyla açılıyor kapı.

Ve dünya bir kez daha değişim geçiriyor.

Kaos birden yok oluyor.

Altan aydınlatılmış uzun, turkuaz rengi bir havuz uzanıyor yer boyunca. Kemerli kapıların yükseldiği soluk

renkli mermer zemin boyunca fenerler dizilmiş. Hoş bir flüt sesi duyuluyor hafiften. Sütunlar, süslü demir balkonlar yükseliyor oymalı taşlar boyunca.

Tavandan kocaman, vitray camdan lambalar sarkıyor. Dört bir tarafa -yorgun kelebekler gibi- çiçekler, aynalar, tütsü çubukları, özenle boyanmış mobilyalar, ipek yastıklar serpiştirilmiş.

Sanki özellikle eviyle gurur duyan bir cinin lambasının içine girmişiz gibi.

"Evet." diyor Annabel, hayranlığından kaynaklanan birkaç dakikalık bir suskunluğun ardından. Hafifçe iç çekip kadife kanepelerden birine çöküyor. "Burası benim yeni evim, Harriet. Baban beni sorarsa önümüzdeki üç yıl boyunca tam bu pozisyonda olacağımı söyle ona."

"İşte, tam duymak istediğim şey." Beyaz bir pantolon ve beyaz bir tunik giymiş olan bir beyefendi yürüyor bize doğru. Elinde, bal rengi bir sıvıyla dolu, buharları tüten iki bardak var. Sakince bırakıyor bardakları önümüze. "Beğendiğinize çok memnun oldum. Alan wa Salan. Nane çayı?"

"Şunu beş yıl yapalım." diyor Annabel, minnetle bardağını alırken. "Tarçınlı bisküvi de varsa altı olsun."

"Merhaba Alan." diyorum, *kendimden emin bir şekilde* elimi uzatıp bavulumu yere koyarken. "Tanıştığımıza memnun oldum. Adınızın soyadınızla kafiyeli olması da süper havalı. Anne babanız çok şairane olmalı."

Alan gülüyor.

"Arapçada *Alhan wa salhan, hoş geldiniz* demek. Adım Ali. Bu riyadın¹⁴ müdürüyüm. Bir Berberî atasözü der ki gölün dibini görmek için yüzeyini sakınleştirmek gerekir." Nazikçe elini sallayarak çevreyi gösteriyor. "Burada gerçekleştirmeye çalıştığım şey de bu. Dileklerinizi gerçekleştirmek benim için bir zevktir."

Ali'ye gülümsüyorum. Cini bulduk gibi görünüyor.

"Sekiz yıl." diye fısıldıyor Annabel, oturduğu yerden kalkıp oymalı taş tavana bakarken. "Bahçe varsa dokuz."

"Korkarım rahatlamak için sadece birkaç dakikanız var." diye devam ediyor Ali, her ikimizin bavulunu da nazik bir şekilde döndürüp bizi konuşmadan küçük mermer bir holden geçirip çiçekler, lila rengi ipekler ve canlı resimlerle dolu pudra mavisi bir odaya götürürken. "Set ekibi şu anda Jemaa el-Fnaa'da seti kuruyor."

Odada sayvanlı bir karyola var. Hemen üzerine oturup bir aşağı bir yukarı zıplamaya başlıyorum.

"Ali, Fas'ın dünyadaki en eski medeniyetlerden birine ev sahipliği yaptığını biliyor muydun? Bir çocuğa ait en eski kafatası burada bulundu. Yüz sekiz *bin* yıl öncesine ait. Bu da ta erken Pleistosen çağına kadar uzandığı anlamına gelir. Harika değil mi sence de?"

"Harika." diyor Ali, yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "Yönetmen ve stilist şu anda salondalar. Hazır olduğunuzda sizi aşağıya götüreceğim."

"Çok teşekkürler." Birkaç kez daha zıplıyorum otur-

14 Günümüzde genellikle otele dönüştürülmüş olan avlulu saray tipi geleneksel Fas evlerine verilen ad. (ç.n.)

duğum yerde. "Ayrıca, Fas'ta *kırk* farklı hayvan ekosisteminiz olduğunu biliyor muydun? Eskiden bunlara aslanlar, ayılar ve..."

Birden konuşmayı kesiyorum. Bir saniye, bir saniye.

"Pardon, *yönetmen* mi dedin? Şey mi demek istedin... Fotoğrafçı?"

"Pardon." diyor Ali, hafifçe öne doğru eğilerek. "Moda terminolojisine tamamen hâkim değilim. Televizyon reklamı yöneten birine ne diyorsunuz?"

Bir saatte öne doğru yuvarlanma rekoru (1.330) Ashrita Furman adında bir adama aittir. Furman en hızlı takla atma, en uzun süre topaç döndürme, en hızlı kurbağa stili zıplama rekorlarını da elinde tutmaktadır ve muhtemelen oldukça hareketli, eğilip bükülebilen biridir.

Sanırım midem bu alanların tamamında onun rekorlarını egale etti.

Aman Tanrım.

Bir televizyon reklamında yer almak için mi buradayım?

"Sanırım bi-bir çeşit hata var." diye kekeliyorum sonunda, yataktan zıplayıp Ali'nin elini yakalarken. "Ben aktris değilim. Modelim ben. Jacques Levaire için bir kampanya çekimi yapmak üzere buradayım ve..."

"Korkarım zaman yok." diyor Ali neşeyle, küçücük yazılarla dolu üç A4 kâğıdı bana uzatırken. "Bir iki dakika sonra görüşürüz, Hannah Manners."

44

İste, toplumda davranılması beklendiği gibi davranmayı beceremediğim birkaç olay size:

- Moskova'da moda dünyasından seçkin üç yüz kişinin önünde bir podyumda yere oturduğum an,
- Akikabara'da bir video oyunu için girdiğim cam kutuyu tekmeleyerek kırduğım an,
- Bir aktopotu üstüme başıma mürekkep püskürtünceye kadar rahatsız etmem sonucunda özel tasarım bir elbisenin mahvolması,
- Doğru düzgün odaklanmadan ağzıma bir pipet almaya kalkıştığım her sefer,
- Yaklaşık olarak bir milyar başka olay daha.

Doğrusunu söylemek gerekirse, beceriksizliğim çoktan gayet iyi bir şekilde belgelenmiş durumda.

Başka bir kanıtı ihtiyaç duyduğumuzdan tam emin değilim.

Özellikle bir filmde böyle bir kanıtı gerek yok.

Beynim çın çın çınlarken, kafam karışmış bir hâlde



gözlerimi dikmiş biraz önce bana verilmiş olan kâğıda bakıyorum. Bir çeşit belgeye benziyor bu. Üst kısmında JACQUES LEVAIRE ULUSLARARASI SAAT TANITIM KAMPANYASI yazıyor ve ön tarafına bir özgeçmişle bir fotoğraf zımbalanmış.

Fotoğraftaki kesinlikle benim -çilleri, birbirinden fazlaca ayırık gözleri, sivri burnu ve boş ifadeyi tanıyorum- ama fotoğrafın altında italik harflerle şöyle yazıyor:

HANNAH MANNERS

model-ressam-yorumcu-dansçı-aktris

Beş kere mi tirelenmişim?

Bu panik olmuş hâlimle bile bundan etkilenmeden edemiyorum. Kendine dikkat çekme meraklısı Amerikalı model Kenderall bunu görse kıskançlıktan çatlardı şu anda.

"RADA'da¹⁵ eğitim görmüş, ha?" Annabel omzumun üzerinden bakarak kaşlarını çatıyor. "Kraliyet Drama Sanatları Akademisi dans programı mezunu? Kraliyet Shakespeare Tiyatrosu'nda bir yaz? Harriet, benim bilmediğim bir Nobel barış ödülün de var mı acaba?"

Belge başarılarla dolup taşıyor.

Başrol oynadığım kısa filmler, kazandığım ödüller, tamamen *enstrümentsiz* olarak söyleyebildiğim çok sesli şarkılar var bu belgede. *Operadaki Hayalet*'te gösterdi-

15 (İng.) Royal Academy of Dramatic Arts - Kraliyet Drama Sanatları Akademisi. (ç.n.)

ğim parlak başarının kısa bir özeti ile bacaklarımı iki yana doğru ne kadar çok açabildiğim ve ne kadar hızlı ters salto atabildiğimle ilgili bir paragraf da var. Duygu *aralığım* da elbette, oldukça göze çarpıyor.

Ama bunlardan hiçbirini ben değilim elbette.

Artık beni bir yıldır tanıdığınızdan, bunu zaten anlamış olduğunuzu sanıyorum.

"Stephanie onlara yanlış kişinin detaylarını göndermiş." diyorum ifadesiz bir sesle. "Cidden, gerçekten benim Hannah Manners olduğumu sanıyor."

Evet, Hannah, canım. Ben de öyle dedim ya.

Koskocaman açılmış gözlerle Annabel'e bakıyorum.

Bunu yapamam. Sanki ne yaptığını tam olarak bilen biriymişim gibi *uluslararası bir televizyon reklamı* çekemem. Gelecek kuşaklar için kaydedilmesi ve milyonlara gösterilmesi şöyle dursun, ben özel hayatımda bile normal bir insanmışım gibi davranmak için çaba harcıyorum.

Elimdeki kâğıtlara tekrar göz atıyorum.

Cidden milyonlardan bahsediliyor. Bu reklam her yerde gösterilecek: İngiltere'de, Fransa'da, İtalya'da, Amerika Birleşik Devletleri'nde, Güney Amerika'da, İspanya'da, Portekiz'de Rusya'da, Avustral...

Aman Tanrım. Aman Tanrım aman Tanrım aman Tanrım aman...

Hidrojen. Lityum. Sodyum. Potasyum...

"Harriet, canım." Annabel yatağa yanıma oturuyor ve nazikçe ellerimi yüzümden çekiyor. "İşte tam da bu yüzden

buradayım ben: Bunun gibi yanlış anlaşılımları düzeltmek için. Bana birkaç dakika müsaade et, gidip her şeyi açıklayayım."

Annabel kalkıp evrak çantasını alıyor hemen. Her zaman hukuki bir savaşa girmeye hazırdır Annabel, tatil-deyken bile.

Ama... Peki ya sonra?

Annabel gidip onlara ancak bir fıstığinki kadar bir *duygu aralığı* olduğunu söyleyince ne olacak? Eve geri gönderilmem için çok geç artık. Her hâlükârda modellik yapmak zorunda kalacağım. Sadece, ben daha başlamadan yeterince iyi olmadığını öğrenecekler.

Üstelik... İstediğim şey bu değil miydi? Daha iyi biri olma fırsatı? Daha... Parlak biri? Bu -geçici olarak- *başka* biri olmak anlamına gelse de? Ben hazır böyle bir işe kalkışmışken, belki Hannah bana listemdeki birkaç şeyi öğretebilir.

Yetti artık.

"Söyleme onlara." diyorum kesin bir tavırla, ayağa kalkıp soluğumun yeniden normale dönmesini sağlamaya çalışırken. "Annabel, eğer istedikleri kız buysa, *bu* kızı görecekler karşılarında."

Kâğıtları havaya kaldırıp sallıyorum.

Risk alabilirim. Kendime güvenebilirim. *Cesur* olabilirim.

Annabel kaşlarını çatıp birkaç saniye boyunca gözle-rini ayırmadan bana bakıyor. "Emin misin? Çünkü bi'ta-nem, bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." diyorum, kâğıtları masanın üzerine koyarken. "Ama bu sefer yapmak istiyorum."

45

Orta Afrika'nın ormanlarında *pollia condensata* adında bir bitki yetişir. Bu bitkinin küçük parlak meyveleri ışığı yayarlar ve biyologlar bunun dünyadaki en parlak canlı organizma olduğunu resmî olarak açıklamışlardır.

En azından eskiden öyleydi.

Ali kibarlık edip Annabel'i ben "hazırlanırken" ücretsiz masaj yaptırması için riyağın *hamamına* götürüyor ("On beş yıl." diyor Annabel, bana sırtarak. "Babana beni buradan ancak ayaklarımdan sürüyerek çıkarabileceğini söyle.") Sonra da beni orta avluya götürerek Helena adında ufak tefek, sarışın, dik kafalı görünen bir stilistle tanıştırıyor.

Sonraki bir saatte, bir insandan arabanın yan tarafına tutturularak yan ayna olarak kullanılabilecek bir şeye dönüştürülüyorum.

Helena yapıştırıcı kullanarak beni baştan ayağa pullar, küçük cam parçacıkları, boncuklar, gümüş ve altın kolyeler, halhallar, saç tokaları ve takma mor kirpiklerle kaplıyor ağır ağır. Kırmızı, pembe, altın sarısı ve gümüş rengi elbisem parıltılı. Yüzüme ve ellerime bile o kadar çok pırıltı



serpildi ki ne zaman başımı eğip baksam, sanki bir anlığına göz tansiyonum yükselmiş gibi, ışıldayan görüntümü görüyorum.

National Geographic buraya birini göndermek isteyebilir doğrusu çünkü şu anda bir çeşit ışık yansıtma rekoru kırıyorum kesinlikle.

Helena dudağıma yapış yapış, kırmızı bir parlaticı; göz kapaklarıma bolca mavi far ve yüzüme de neredeyse sekiz santimetre kalınlığında çok açık renk bir fondöten sürüyor. Ardından da koskocaman, ağır, altın bir saat takıyor koluma. Bu saat, su altında bir deniz altının yerini belirlemek için kullanılabilecek bir şeymiş gibi görünüyor.

"Kaybetmemeye çalış." diye fısıldıyor alçak sesle. "Sanki bu herhangi bir şekilde mümkün de. İçinde bir izleme cihazı varmış gibi görünüyor."

"Yok." diyor kapıdan gelen bir ses. "Maalesef, çünkü bu *süper* işe yarardı. Aaa, sahici bir *fantazmagorya* olmuşsun, Hannah! *Aynen* hayal ettiğim gibi. Tebrikler, adını hatırlayamadığım bayan."

"Sadece talimatlarına uydum." diyor Helena, tüm bu süre zarfında göz attığı çubuk adam şeklindeki resmi havaya kaldırarak. Ben bu resmi Helena'nın beş yaşındaki kızı yaptı sanmıştım. "*Tüm* hakları sana ait, Kevin. Lütfen. Kabul et hepsini."

"Birden *aklıma geldi* öyle. Bollywood'u Strictly Come Dancing¹⁶ yarışmasıyla harmanlamak istedim ve sanırım

16 Ünlü kişilerin profesyonel dansçılarla eşleşip Latin ve salon dansları konusunda birbirleriyle yarıştıkları bir televizyon şovu. (ç.n.)

bunu başardık. Ya da *ben* başardım aslında. Sen sadece yapıştırma işini hallettin.”

Genç, zayıf, hafifçe bir keçiyi andıran bir adam odaya girip bana elini uzatıyor. Ayaklarında kahverengi, tüylü, kısa botlar ve üzerinde de beyaz bir tişört ve dar bir kahverengi kot pantolon var. Ekose desenli bir eşarp takmış. Küçük, kıvrıkcık bir de sakalı var. Birkaç saniyeliğine bana Bay Tumnus'u¹⁷ o kadar hatırlatıyor ki içimden boynuzları var mı diye kontrol edip onu insanlarla dostça ilişkiler kurmanın tehlikeleri hakkında uyarmak geliyor.

“Ben Kevin Holland, yönetmen. Ama bunu elbette biliyorsundur zaten.”

Dikkatli bir şekilde elini sıkıyorum.

Bunu nasıl zaten biliyor olabilirim ki? Fark etmediğim bir isim kartı mı takıyor?

Kendine güven, III... Hannah.

“Aa, evet. Kevin Holland. *Elbette.*”

“Sürekli olarak gittiğim her yerde tanınmak *öyle-sine* bir illet ki.” diye konuşmaya devam ediyor, bir eliyle sakalını sıvazlarken. “Bu düzeyde bir üne hazır değildim. Onca ödüle. Tüm bu ilgiye. Daha geçen yıl bu zamanlar otuz takipçim vardı Twitter’da. *Otuz.* Buna inanabiliyor musun?”

Bana şoke olmuş ve haksızlık karşısında öfkelenmiş bir hâlde bakıyor.

Araştırmalar, insanlardan hareketlerimizin aynılarını

17 Bay Tumnus, C.S. Lewis tarafından yazılmış fantastik roman serisi Narnia Günlükleri’nde yer alan, keçi bacakları ve boynuzları olan bir karakterdir.

yaptıklarında daha çok hoşlandığımı göstermektedir. Dolayısıyla ben de çenemi sıvazlıyorum. Bu sırada, yanlışlıkla kendimi çiziyorum bir pulla.

"Hayır, inanamıyorum, Kevin, çünkü bu inanılmaz bir şey."

"Şimdi mavi bir tik'im ve otuz beş bin takipçim var. Peki kim bunlar? Kim bilir? Kimin umurunda?"

İçimden "Otuz beş bin kişi muhtemelen biliyor ve umursuyordur." demek geçiyor ama dilimi tutuyorum.

"Sonra da Hackney'de büyük bir Hollywood partisinde Jacques Levaire'la karşılaşıyorum ve bana, '*Selam, Kev, Kevin, Kevin Holland. Normalde gerçekten manidar, derin sanat filmleri yaptığını biliyorum, ama o dudak uçuklatıcı kreatif görüntüyü yeni pahalı saatlerim üzerinde kullanman için sana İNANILMAYACAK kadar çok para ödemeye hazırım.*' deyiveriyor."

Şaşkın bir hâlde Kev-Kevin-Kevin Holland'a bakıyorum.

Ha. Belki de Hackney'de insanlar böyle konuşuyordur.

"Normal insanların kaçırdıkları şeyleri ben ayna gibi görüyorum, anlıyor musun?" diye neşeli bir şekilde konuşmaya devam ediyor. "X-ışını görüşüne sahip bir süper kahraman gibi yani, ama ben *insan kalbinin* tam içini görebiliyorum ki bu da çok daha işe yarar bir şey."

Aslında işe yarar bir şey değil bu.

Tabii bir cerrah değilsen ve toynaklarının durumuna bakarsak, bu olası görünmüyor. Ama bu, kulağa çok geekçe ve Harriet Mannersça geldiğinden bu yanıtı vermek yerine

küçük bir kahkaha atarak başımı geriye doğru atıyorum.

Bunu yapabilirsin, Harriet. Sen yıldızımı birisin.

"Kesinlikle!" Yüksek sesle gülüyorum. "Peki, bu çekim için... *modus operandi*¹⁸ nedir? Doğru *kreatif görüntüyü aktarmak* isterim gerçekten. *Marlowe tarzı* bir şey mi düşünüyoruz? *Miller tarzı* mı yoksa? Ya da *Wilde* havasında hafif *Stoppard tarzı* bir şey mi?"

Kevin birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. Bunu niçin yaptığı gayet açık aslında.

Ne söylemiş olduğum konusunda gerçekten bir fikrim yok. Bildiğim oyun yazarlarının adlarını söyleyip yeni ifadeler uyduruyorum. "*Modus operandi* mi?" diyor hafifçe. "Kreatif görüntü? *Stoppard tarzı*? *Miller tarzı* ha?"

Kızarıyorum. "Iıı, bununla kastettiğim..."

"Tanrım, ne *kastettiğini* biliyorum." diyor, ellerimi tutup her iki elimi de öperken. "*Nihayet*, gerçekten birlikte *çalışabileceğim* bir profesyonel gönderdiler bana."

Beni riyaadın kapısına doğru sürükleyip gösterişli bir şekilde kapıyı, sonra da gün ışığına çıkınca kollarını iki yana doğru açıyor.

"Hadi Hannah, *biraz sanat yapalım*, tamam mı?"

18 Bir kimsenin çalışma yöntemini veya alışkanlığını tanımlamakta kullanılan Latince bir ifade. (ç.n.)

46

Jemaa el-Fnaa, etrafı surlarla çevrili Marakeş şehrinin merkezinde bulunan eski bir pazar alanı. Hem yerel halk hem de turistler tarafından kullanılan koskocaman bir meydan burası. Adının nereden geldiği net değil.

Bu ad, "bir cami önündeki avlu", "ölüm camisi" ya da "dünyanın sonundaki cemaat" anlamlarına gelebiliyor.

Ben oyumu sonuncudan yana kullanacağım.

Biz meydana vardığımızda ortalık alacakaranlık ve insan sanki egzotik bir periler ülkesine ya da belki de Christina Rossetti'nin büyüdü cin pazarına giriyormuş gibi hissediyor kendini.

Meydan gündüz portakal suyu satan tezgâhlar, ellere kınayla süslemeler yapan kadınlar, şifa ve iksir satan büyücü doktorlar, önlerinde bir sürü dişin dizili durduğu diş çeken adamlar ve olur da insanlar hangi ülkede olduklarını unutturlarsa diye üzerine FAS yazılmış küçük bardaklar satan insanlarla dolu.

Ama geceleri her şey değişiyor.

Güneş batıyor ve şehir dönüşüme uğruyor. Müzik başlıyor ve alanı akrobatlar, dansçılar ve müzisyenler dol-



duruyor. Hikâye anlatıcılar yere, falcılar şemsiyelerin altına oturuyor; yılanlar dövüş ediyor; maymunlar dans ediyor ve davullar gümbürdüyor.

Her yerde ışık var. Yere serilmiş masa örtülerinin üzeri mum ve gece lambalarıyla kaplı ve arada bir coşmuş bir çocuk tarafından atılan mavi bir ışık vınlayarak gökyüzüne doğru yükseliyor.

Marakeş gündüz harika ama ya gece?

Kesinlikle büyüdü.

"Tanrım." diyor Annabel, Ali konuşmadan bizi tezgâhların arasında dolaştırırken. Annabel şu anda parıldıyor ve gevşemiş görünüyor. Aynı zamanda da makyajıma ve kostümüme oldukça sık kaçamak şaşkın bakışlar atıyor. "Harriet, çok şey..."

Sonra en azından bir otuz saniye duraksayıp içsel eş anlamlı kelimeler sözlüğünü karıştırıyor.

"Göz kamaştırıcı görünüyorsun." diyor sonunda.

Suratımı asıyorum çünkü Annabel'in ne kastettiğini biliyorum. Doğru bir açıda tutulsam küçük bir ateş yakmak için kullanılabilirim bu hâlimle.

Ali belli belirsiz bir şekilde gülümsüyor. Bizi boynunda zincir olan, yere tünemiş bir akbabanın önünden ve ters salto atan dansçıların arkasından geçirerek meydanın ayrılmış bir köşesine götürüyor.

Bu alanın tam ortasında devasa parlak beyaz ışıklar ve ellerinde kameralar bulunan, küçük ekranlara bakan bir grup insan var.

Bunların çevresini de daha da büyük bir turist çemberi sarmış.

Sohbet ediyorlar, gülüyorlar, fotoğraf çekiyorlar bu turistler. Sabırla performansın başlamasını bekliyorlar.

Birden midem bulanır gibi oluyor.

Jemaa El-Fnaa'da bir sürü görülecek ilginç şey var ve ben de biraz önce bunlardan biri oldum gibi görünüyor.

"Çooooook özür dilerim." diyor Kevin, paldır küldür bana doğru gelip beni kalabalığın arasından sürüklerken. "Burada olduğumu duymuş olmalılar. Ünlüler için hiç *mahremiyet* yok, değil mi? Sanatçıların bütünlüğüne hiç saygı yok."

"Şu Steven Spielberg mi?" diye fısıldıyor biri. "Yeni Indiana Jones filmi mi bu?"

"Şu, *Alacakaranlık*'taki sarışın kız mı? Gerçek hayatta o kadar güzel değilmiş, değil mi?"

"Pekâlâ." diye konuşmaya devam ediyor Kevin ve kameranin yanındaki küçük kara tahtayı almak için kameranin yanına doğru koşarken, beni gayet agresif bir şekilde boş bir alana itip orada bırakıyor. "Bunun cidden *canlı* ve *doğal* olmasını istiyorum. *Anı* hisset, anladın mı? Hemen çekime geçip siz ikinizin nasıl bir *etkileşime girdiğinize* bakacağım. Kimyanız tutuyor mu görelim."

Gözlerimi kırıştıtırıp giderek artmakta olan kalabalığa endişeyle bakıyorum.

Biz ikimiz mi? Aman Tanrım. Yine mi!

Son on ayda Avustralyalı hoş bir çocukla, Barry adında

beyaz bir kedi yavrusuyla, cırlak bir New Yorkluyla, bir hamam böceğiyle, Fleur adında mutsuz bir kızla ve saçmalıklarına çok az sabır gösteren bir ahtapotla modellik yaptım.

Bunlardan birine âşık oldum, bir diğerini yere düşürdüm ve geri kalanının da benden nefret etmesine sebep oldum. *Kımya* söz konusuysa, parlak bir başlangıç olmaz.

"*Richard'ı salın.*" diye bağılıyor Kevin, elindeki kara tahtayı şaklatırken. "*MOTOR!*"

Hayretle dönüyorum -babamı görmeyi bekliyorum biraz- ve kalabalığın arasından küçük, tüylü, kahverengi yaratık dört ayağı üzerinde yürüyerek çıkıyor. Yuvarlak kahverengi gözleri var ve kuyruğu da dimdik ayakta.

Benimle dalga geçiyor olmalılar.

Çünkü bunu daha önce söyledim elbette ama asla kelimenin gerçek anlamını kastetmedim.

Richard bir maymun.

47

Maymunları severim.

Maymunlarla insanların DNA'ları yüzde doksan üç oranında benzeşir. Maymunlar da farklı aksanlarla konuşur, oyunlar oynar, arkadaşlarının fotoğraflarını tanır ve birbirlerine olan sevgilerini kucaklaşarak gösterirler. Hatta birbirlerine yalan söyledikleri bile bilinir: *Kaplan* diye bağırıp diğerlerinin ağaçlara kaçmalarını sağlar ve tek başlarına bir yiyeceğin tadını çıkarırlar.

Maymunlar bu gezegendeki en sevimli, en meraklı ve en etkileyici hayvanlardan biridir. En sevdiğim hayvanlar listesinde de üçüncü sırada gelirler (1. Fil, 2. Panda.)

Ama onları boyunlarında bir zincirle görmeyi *sevmiyorum*. Onların asfaltlanmış bir pazar meydanında yerde sürüklendiklerini görmeyi *sevmiyorum*.

Özellikle de sakallı ufak tefek bir adam "*Hadi bakalım, Manners! Bir şey YAP!*" diye bağırırken ve zinciri bileğime sıkıca bağlanmışken bir maymunun kucağıma tutuşturulmasını kesinlikle *sevmiyorum*.

Richard küçük kılı kollarını boynuma dolayıp iri, üzgün gözlerle ve birazcık deriyi andıran burnuyla yüzüme



bakıyor.

İçimden ağlamak geliyor birden.

"Bu bir makak." diyorum, Richard'ın küçük ellerini nazikçe çözerken. "Bir Berberî makakı."

"Çekimi kes!" diye bağıyor Kevin, Richard merakla elbisemin üzerindeki parlak plastiği çekelemeye başlarken. "Hayır, değil. O bir maymun."

"Anlamıyorsun." Boğazım daralmaya başlıyor. "Berberî makakı da bir maymundur. Asya'da bulunmayan tek makaktır ve soyu tükenme tehlikesiyle karşı karşıya olan bir türdür. Vahşi doğada altı binden az Berberî makakı kalmıştır."

Kevin somurtuyor. "Bu maymun şu anda vahşi doğada olmadığına göre neden şikâyet ediyorsun? *Motor.*"

Zinciri gevşetiyorum ve Richard -maymun olan, babam değil- önce omzuma tırmanıp sonra da başımın üzerine oturuyor.

"Onu üzüyorsunuz." diyorum öfkeyle, Richard'ın küçük tüylü kuyruğunun ensemin arkasında kıvrıldığını hissedince. "Burada olmaması gerekiyor. Dağlarda anne babasıyla olmalı. Ya da kız arkadaşıyla."

"KESTİK!" diye bağıyor Kevin. "Hayvanlarla çalışmaya alışık olduğumu sanıyordum? Sirkte geçirdiğin onca zamana ne demeli?" Tahtayı tekrar şaklatıyor. "Mız mızlanman için para ödemiyorum sana. *Motor.*"

Kalabalık mutsuzca homurdanmaya başlıyor.

"Bu adamın hiç ünlü olduğunu sanmam." diye fısıl-

diyor biri.

"Kızın da ünlü olduğundan emin değilim. *Alacakaranlık*'ta oynayacak kadar güzel değil *kesinlikle*. Ya da Indiana Jones'ta."

Richard tekrar kucağıma inip elini dikkatle çeneme koyarak yine bana bakıyor. Ben de panikle başımı kaldırıp üzerinde bembeyaz bir tişörtle gri pantolon bulunan Annabel'in kalabalığın önünde kollarını kavuşturmuş durduğu noktaya bakıyorum.

Annabel de aynen benim kadar öfkeli ve harekete geçmek için benden bir çeşit işaret bekliyor olduğu gayet net.

İçimden imdat diyerek onunla sessiz bir iletişim kuruyorum ve üvey annem hızlı bir hareketle tam kameranın önünde belirip kamerayı tamamen engelliyor.

"Çekimi kesin." diyor soğuk bir şekilde. "Ben avukatım ve bu çekim derhâl sonlandırılmazsa hayvan hakları örgütleriyle iletişime geçilecek. Müşterinizin böyle bir tanıtıma ihtiyacı yok. Yeterince açık ifade edebildim mi kendimi?"

Kevin yedi yaşında ürkmüş bir çocuk gibi Annabel'e bakıyor.

Her an, ayaklarını yere vura vura yatak odasına gitmeden önce tepinmeye başlayıp Annabel'e ondan nefret ettiğini ve hiç doğmamış olduğunu dilediğini söyleyebilir. Bir zamanlar Yuka Ito'nun duyarsız olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Bununla kıyaslandığında, bir Ankara tav-

şanıydı o.

"İyi." diyor Kevin sonunda kızgın bir şekilde iç geçirerek, boynundaki eşarabı yere fırlatırken. "Alın şu Allah'ın belası maymunu. Zaten kamerada berbat görünüyordu."

Bir adam gelip Richard'ı benden çekip alıyor. Richard, sabitlemiş olduğu küçük çikolata renkli gözlerini benden ayırmadan, birkaç saniye bana sıkıca tutunuyor ama sonra bırakıyor beni.

Boğazımda bir yumruyla gidişini izliyorum Richard'ın.

Ardından da silkinip daha az muhalif, daha az ateşli bir ruh hâline geçmeye çalışıyorum. Ne de olsa bir iş yapmak için buradayım. "Reklamını mahvettiysen gerçekten çok üzgünüm, Kevin. Şey yapmamı... İli." Ona ne önerebilirim ki? "Amuda kalksam? Yana doğru parende atsam? Ya da bir sürü origami turna kuşu yapsam?"

Bunlardan sadece birini yapabiliyorum aslında. Dolayısıyla diğerlerini yapmayı da oldukça hızlı bir şekilde öğrenmem gerekebilir.

"Hayır, teşekkür ederim. Çok daha iyi bir fikrim var."

Kevin hâlâ büyülenmiş şekilde duran kalabalığa bakıyor ve onunla tanıştığımdan bu yana yüzünde ilk defa geniş bir gülümseme belirliyor.

"Baylar ve bayanlar, yılanları salın."

48

Dört zavallı yılan tarafından sarmalanmışken çok daha mutlu değilim.

Ama bir profesyonel gibi davranmam gerekiyor. Dolaşısıyla böyle görünmek için kesinlikle elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

Kameralar kayıttayken, çekim ekibi beni "doğayla uyum içinde" yakalayabilsin diye yapabildiğimce zarif bir şekilde sallanmaya -özellikle kollarımı iddialı bir şekilde sallamaya- başlıyorum. Gerçi doğa benimle uyum içinde olmayı gerçekten istiyor gibi görünmüyor.

Büyük olan yeşil yılan kendini boynuma dolamaya çalışıp duruyor ve ben bunun sorumlusunun o olduğunu söyleyebileceğimden tam olarak emin değilim.

"Öp onu." diyor Kevin dişlerinin arasından, daha küçük olan kahverengi yılan omzuma tırmanıp sürekli oynayan dili dışarıda kulağıma dikkatle bakarken.

"Pardon?"

"Yılanı öp. Sadece küçük bir öpücük. Ve saatin hep görünmesini sağla."

Hâlâ bileğime ağırlık yapmakta olan altın saate bir



bakış atıyorum. Zaten başka seçenek olduğunu da sanmıyorum. Bu şeyi koyu renk bir perdenin ardından bile görebilirsiniz.

Ardından da şüpheyle yılanı bakıyorum.

Dünyada 3.000 yılan türü bulunur ve bunların 600 tanesi zehirlidir. Zehirim olsa ilk hedefim beni öpmeye çalışan herhangi bir kızıl kafa olurdu.

Yutkunup derin bir nefes alıyor ve yılanı öpüyorum.

"Evet!" diye bağıyor Kevin. "Tekrar!"

Yılanı tekrar öpüyorum.

"Tekrar!"

Yılanı yine öpüyorum. Sanırım bazı ülkelerde bu yılanla evliyiz artık.

"VE KESTİK!" Kevin tahtasını öyle hızlı bir şekilde şaklatıyor ki izleyicilerden biri küçük bir çığlık atıyor. "Şimdi, *dava edilmemize* neden olmayacak başka neler yapabiliriz bir bakalım, tamam mı?"

Gecenin geri kalan kısmını Marakeş'in dolambaçlı, dar çarşılarında peşimde beni dört metre geriden takip eden bir çekim ekibiyle amaçsızca dolanarak geçiyorum.

Her birkaç adımda bir biri bana sesleniyor.

Nadiren bu, pazarlıktan iyi anladığımı düşünen bir tezgâh sahibi oluyor. "Hey, bayan!" diye bağıyor biri, elimi tutmaya çalışırken. "Hey, Rihanna! Eşarp almak ister sen? Sen ve ailen için sevimli bir eşarp! Sana süper iyi fiyat verir ben!"

"Hey, Beckham! Güzel halı sever sen? Bir sürü güzel

halim var!”

“Hoş bir bayansın sen! Gelip bir göz at ve laflayalım!”
Ama çoğunlukla bana seslenen Kevin oluyor.

Tezgâh sahiplerine her yanıt verdiğimde ya da güldüğümde ya da yanlış yöne gittiğimde ya da “Çok teşekkür ederim ama evde güzel bir halim var zaten.” dediğimde, yönetmenim bana patlıyor.

“Hayır dedim, Hannah! Konuşmak yok! Gülmek moda değildir! Tekrar yap şunu! Sola dön! Sağa! Hayır, sağa! Saate bak! Daha hızlı! Yavaşla! Saate baktığından emin ol! Bu bir oryantiring reklamı değil!”

Aklım çok karışana, kendimi kaybolmuş veya çok önemli bir şeye geç kalmışım gibi hissedene kadar bana bağırıp duruyor. Tam olarak ne hissettiğimden pek emin değilim. *Alice Harikalar Diyarı*’ndaki tavşanın zırva bir versiyonu gibiyim.

O kadar şaşkın bir durumdayım ki özellikle coşkulu bir şekilde başımı gururla yukarı doğru kaldırırken kocaman, sallantılı küpelerimden biri bir sırıktan sarkmakta olan uzun sarı bir eşarba takılıp beni bir anda hareketsiz bırakıyor.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırıyor Kevin bana, ben irkintiyle geriye doğru sallanıp elimle kulağımı kapatırken.
“Bu da ne?”

“Ben...” Eşarba yüzüme sürüyormuşum gibi yapıyorum, gizlice kendimi eşarptan kurtarmaya çalışırken. “Ben sadece... Gerçekten bütünleşmeye çalışıyorum. *Ortamla* bütünleşmeye. Ah bu... Yaz aksesuarları.”

Ortamla bütünleşmek ve eşarpla bütünleşmek şu anda hemen hemen aynı şey zaten.

Ben eşarblı kokluyormuş gibi yaparken Kevin bana kaşlarını çatıyor. “Keser misin şunu? *Hiç* teferruatlı ya da pahalı görünmüyor.”

Öfkeli bir tezgâh sahibi öne doğru hücum edip yüksek sesle homurdanarak küpemi eşarptan ayırırken kameralar kayda devam ediyor. Aynı anda da diğer tüm tezgâh sahipleri beni cep telefonlarıyla kameraya çekiyorlar.

“Amerikalılar!” diyor bir tanesi neşeyle, başını iki yana sallayarak. “Hep günümü şenlendirirler.”

Size bir şey söyleyeyim mi?

Başka bir evrene açılan bir delik bulup bu deliğe atlasam bu, herkes için en iyisi olur sanırım.

Eşarptan kurtulur kurtulmaz biraz daha dolanıyorum -tökezleyip pis su dolu bir çukura giriyorum- ve sonra da yanlışlıkla tek yönlü bir caddeye dalıyorum. Bu noktada kendimden emin bir şekilde elimi belime koyup bunu tamamen isteyerek yapmışım taklidi yapmak zorunda kalıyorum.

Sonunda Kevin bugün için muhtemelen yeterince görüntü aldığına karar veriyor.

Ya böyle oluyor ya da Kevin benden tamamen vazgeçiyor.

Bunu söylemek zor.

“Bitti!” diye bağırıyor, çalmakta olan telefonunu cebinden çıkarırken. “Bütün bu saçmalığı çekimlerden

çıkartıp atması için herhangi birine ödeme yapabilirim. Erken yatın, millet. Erg Chebbi'ye yol uzun, dolayısıyla dörtte yola dizileceğiz."

Kevin hâlen bağıra bağıra telefonda konuşurken, muhtemelen riyada giden karanlık küçük bir sokağa girip gözden kayboluyor.

Kısa bir sessizlik oluyor.

"Zaten gece yarısı oldu." diye iç geçiriyor Helena. "Tam olarak nasıl erken yatabiliriz ki? Zamanda yolculuk mu yapalım?"

"Sabah dört mü demek istedi?" diye soruyor kamera-man Joe ağlamaklı bir sesle. "Dört saat sonra?"

"Bu iş için çok iyi para vermelerine şaşmamalı."

Annabel'le ben tüm ekip -söylenerek ve gözlerini ovuşturarak- kendilerini yataklarına atana kadar bekleyip birbirimize bakıyoruz.

"Bunu hâlâ yapmak istediğinden emin misin?" diyor Annabel sakince. "Çünkü bu, *yola düzülmek* ve *yola dizilmek* arasındaki farkı bilmeyen bir adam ve hayatımız bu adamın ellerinde."

Uykulu bir hâlde, evet anlamında başımı sallayıp sırtıyorum.

Bana onca bağırılmasına rağmen -ve onca şeyi ters anlamama rağmen- aslında şaşılacak derecede eğleniyorum. Hayatı şu ana kadar o kadar uçta yaşadım ki esasında düşmek üzereyim.

Belki de umduğumdan daha çok benziyorumdur

babama.

"Tamam o zaman." diyor Annabel. Çantasından bir gezi rehberi çıkarıyor. "Bu durumda, iyi haber şu ki Erg Chebbi rüzgâr tarafından sürüklenen kum taneciklerinin oluşturduğu kum tepelerinin bulunduğu elli kilometrelik bir alanı kapsıyor ve Sahra Çölü'nün bir parçası."

Gözlerimi açıp ayılıyorum birden.

Yedi yaşımdan beri odamda Sahra Çölü'nün bir posterini asılı ve ben bu posterin üzerine sanki oraya gitmişim gibi görünmesi için kendi fotoğrafımı yapıştırmış olabilirim de olmayabilirim de.

"Peki ya kötü haber?"

Annabel gezi rehberini çantasına koyup bir eliyle gözlerini ovuşturuyor. "Oraya otobüsle gideceğiz ve yolculuk on bir saat sürecek."

49

Otobüste geçirilen on bir saat uzun bir süredir.

Kevin yanınızda oturuyorken otobüste geçirilen on bir saat ise sonsuzluktur.

Ertesi sabah gün doğmadan önce küçük beyaz bir minibus doluşup şehrin dışına doğru yol alıyoruz... Atlas Dağları'na doğru.

Gün yavaş yavaş ağarmaya başlarken, karla beneklenmiş kara dorukların silüetini görüyoruz. Upuzun uzanan vadiler ve dar geçitler, ağaçlar ve nehirlerle çevrelenmiş. Kaleyi andıran, küçük kuleli *kasbahlar*¹⁹ gelişigüzel bir şekilde dağ yamacına tek tük serpilmiş.

Keçilerin, koyunların, pazar tezgâhlarının ve küçük köylerin önlerinden geçiyoruz. Bu köylerden biri de çamurdan yapılmış kırmızı duvarlı bir Berberî şehri olan ve *Arabistanlı Lawrence* ile *Gladyatör* filmlerinin çekildiği inanılmaz Ouarzazate.

Ama Kevin bunların hiçbirini görmüyor.

"Birden ortaya çıkıverdim ben." diyor Kevin, hepimiz

19 Kuzey Afrika kentlerinde Arap mahallelerine verilen isim. (ç.n.)



yol boyunca küçük bir zille eşeğini yürüten bir adamı izlerken. "BAM diye. Kimse bunu nasıl yaptığını bilmiyor."

"Sanırım hep yaratıcıydım ben." diyor Kevin, buna biraz kafa yorduktan sonra. Bu arada, öğleyin Fas'a özgü *tajin* denilen geleneksel bir yemek yiyelim diye duruyoruz. Tajin, kilden bir kap içinde sebze ve kuş üzümüyle pişirilmiş bir tavuk yemeği. "Bazılarımız dünyayı gerçekten görmek için doğmuşuzdur, anlıyor musunuz?"

"Aaaa!" diyor Kevin, şeftali rengi duvarları ve sarı çiçekleri olan bir köyün fotoğraflarını çekmemiz için şoför arabayı yolun kenarına çekerken. "On yedi retweet! On sekiz! Yirmi!"

Yol daha tozlu bir hâl alıp dağlar, üzerine küçük kum yığınları serpiştirilmiş gibi görünen kahverengi düz ovalarla yer değiştirdiğinde, otobüsteki herkesi Kevin'i gerçekten öldürmekten alıkoyan tek şey, şu anda oraya neredeyse gelmek üzere olduğumuzu bilmemizdi. Hem bu hem de Fas'ta hâlen cinayet için ölüm cezasının yürürlükte olduğu gerçeği tabii.

Sonunda küçük bir otoparka girip duruyoruz.

Helena'yla ben yalpalayarak otobüsten inip bayılıcı bir sıcakla karşılaşılıyor ve ardından da güneş batmadan önce üstümü değiştirebileyim diye küçük bir beton binaya dalıyoruz. Bu kez daha da detaylı bir çubuk adam çizimiyle dikte edildiği gibi altın rengi pullarla kaplı uzun sarı, mavi ve turuncu bir ipek elbise giyiyorum.

Helena yine yüzüme kalın bir tabaka hâlinde vıcık

vıcık bir şey sürüp yüzünde yine dünkü dehşete düşmüş ifadeyle saati koluma takıyor.

Sonra da beni peş peşe sıralanıp uzun bir sıra oluşturmuş olan develere doğru götürüyor. Garezleri olan yaşlı adamların yüzlerindeki manidar, ilgisiz ifadeye sahip bu develer bir taraftan homurdanıp bir taraftan da geviş getiriyor. Ara sıra bir tanesi ağzını açıp kızgın bir dinazorun kükremesiyle cidden bir hayli asidin neden olduğu bir geçirme arasında yüksek bir ses çıkarıyor.

Annabel gayet temkinli bir şekilde develerin yanında duruyor.

"Galiba Arapça'da deve için 160 farklı kelime kullanılıyor." diyor Annabel, hafifçe yüzünü ekşitirken. "Muhtemelen ben bir iki tane daha bulabilirim. Ancak listedeki yapılacak bir sonraki şey buysa..."

"Aa, sizin için devemiz yok." diyor boynuna özenle mavi bir eşarp bağlanmış olan Kevin sevinçle, Annabel'in yanından hızla geçip kocaman kahverengi bir devenin sırtına binerken. "Ekip listesinde siz yoktunuz, bayan. Doğrusu, otobüste yer olduğu için bile şanslısınız. Sizi Marakeş'te bırakma taraftarıydım ben."

Annabel dişlerini sıkıyor. "Çok kibarsınız."

"Yaptığım hayır işleri belgelenmiştir." diyor Kevin. "Hannah? Sana orada durup bizi taşıyacak olan şeylere aptal aptal bakman için para ödemiyorum. Hemen Zahara'ya bin, lütfen."

Kabarık, kıvrıcık beyaz tüyleri olan kocaman bir

deveye işaret ediyor. Bu deve, sanki 1920'lerden işveli bir film yıldızıymış gibi uzun kirpiklerini kırpıştırarak dönüp bir bakış atıyor bana.

Risk al, Harriet.

Kaygıyla Zahara'nın sırtına tırmanıyor ve Zahara yavaşça ayağa kalkarken hafif bir çığlık atıyorum. Önce arka ayakları üzerinde -korkunç derecede öne doğru eğiliyorum- sonra da ön ayakları üzerinde doğruluyor ve ben de bir bez bebek gibi tekrar geriye doğru savruluyorum.

Annabel hep yanında taşımaya başladığı küçük not defterine bir şeyler yazıyor. Ne yazdığından tam olarak emin değilim ama yüzündeki ifadeden bir aşk şiiri yazmadığını tahmin edebiliyorum.

"Bana ihtiyacın olmadığına emin misin, Harriet?" diyor, güneşi engellemek için bir elini havaya kaldırıp gözlerini kısarak bakarken. "Çünkü ihtiyacın varsa bu kürklü moruk hayvanlardan birini çalacağım. Ama ihtiyacın yoksa... Sanırım burada kalıp birkaç telefon görüşmesi yapabilirim."

Parmaklarını bilinçsizce evrak çantasına doğru uzatıyor.

Annabel'in Tabitha'dan en uzun ayrı kalışının bu olduğunu *daha* şu an idrak ediyorum. Üstelik doğum izninden işe daha yeni döndü ve cuma öğleden sonra şu an. İş başından aşkın olmalı Annabel'in. Bu, Annabel için eğlenceli, güneşli bir tatil değil hiç.

Burada bulunmasının *tek* nedeni bana göz kulak olmak.

"Beni hiç merak etme." diyorum olabildiğince kendime güvenir bir şekilde, Zahara sol ayak bileğimi yalarken. "Babamla Tabby'ye sevgilerimi ilet. Döndüğümde görüşürüz, tamam mı?"

Annabel'e sevgi dolu bir öpücük atıyorum.

Ardından da bir devenin sırtında tek başıma turuncu kumlara doğru yol almaya başlıyorum.

50

Annabel'e dönersem demiş olmalıyım muhtemelen.

Develere boşuna "çöl gemisi" demiyorlarmış. Çok iyi bir denizci olmadığımı da anlıyorum zaten. Küçük kum yığınlarının arasından kum tepelerine doğru ilerlemeye başlarken Zahara bir o yana bir bu yana, bir aşağıya bir yukarıya doğru fena hâlde sallanmaya başlıyor. Tökezliyor, geçiriyor, ayaklarını sürüyor, ilk kum tepesine güçlkle tırmanıyor, birden kuyruğu seğiriyor ve geri kayıyor.

Bu da benim için biraz sorun oluyor tabii.

Film ekibi, ben bir arabanın ön paneline iştirilen şu plastik köpeklerden biriymişim gibi başım tehlikeli bir şekilde bir aşağı bir yukarı sallanarak yol alırken beni filme çekebilmek için on beş metre geride konuşlanmış durumda.

Bir o tarafa, bir bu tarafa sallanıyorum.

Dengemi kaybedip yana doğru iyice yatıyor, çığlık atıyorum. Bir ara öyle şiddetli bir şekilde kayıyorum ki devenin bir yanından aşağıya doğru sarkıyorum ve develerle ilgilenen Faslı adamlardan biri beni gözlerimi kapatıp can havliyle zavallı hayvanın boğazına tutunurken tutmak



zorunda kalıyor.

"Deveyi. Boğmaktan. Vazgeç." diye tıslıyor Kevin bulunduğu noktadan sağ tarafıma doğru. "Hayvanlarla aran pek iyi değil."

Nihayet tuhaf bir tempo tutturuyorum.

Zahara'yla ben, birlikte, kocaman, toz hâlinde bir kum tepesiğinin tam tepesine tırmanıyoruz ağır ağır. Tam tepeye geldiğimizde bedenimde kalan her bir nefes zerresi ılık gibi bir ses çıkararak terk ediyor bedenimi.

Annabel gözden kayboldu. Otobüs gözden kayboldu. Çakıl taşı döşeli otopark gözden kayboldu.

Geriye kalan tek şey kum.

Yaklaşık olarak sekiz oktyon kum taneciğı, kesin olarak söylemek gerekirse. Minik dalgacıklar ve kocaman yumuşak, basamaklı dağlar gibi dokuz milyon kilometrekarelik bir alana yayılmış olan altın rengi ve turuncu kum tanecikleri.

Solumda, develerin gölgesi ufka uzanıyor. Dali'nin ünlü tablosundaki fillerin bacakları gibi ince, upuzun bacakları siyah bir çizgi hâlini almış.

Gökyüzü çingene pembesi. Tepemizde sarı, mandalina rengi küçük bulutlar dört bir tarafa yayılmış. Altımızdaki yer sanki bir sihir gibi pas renginden turuncuya, turuncudan kızıla dönüp duruyor. Küçük yıldızlar bir bir görünmeye başlıyor gökyüzünde ve gökyüzü tamamen sessiz. Ne bir kuş ne de bir uçak var.

Tam bir dinginlik var sadece.

Modellik yapmak dünyayı önüme serdi.

New York'un parlak ışıklarını, Moskova'nın kar altındaki şekere benzeyen kulelerini gördüm. Güneş batarken Fuji Dağı'nı, tekrar doğarken de Tokyo'nun fosforlu ışıklarını izledim. Marakeş'in sokaklarında dolaştım, Londra'nın boş ambarlarında gezindim.

Ama bulduğum yerler arasından burası açık ara en beğendiğim.

Yazık ki bu anı Kevin'le paylaşmak zorundayım.

"Unutma!" diye bağıyor birkaç metre öteden Kevin, ağzını ellerinin arasına alarak. "Sen *bir kraliçesin!* Sen *bir imparatoriçesin!* Gördüğün her şeyin hükümdarısın sen! Şimdi *parlayan saate bak!*"

Kum tepesinin üzerinde durup rüzgârda uçuşan elbisemle ufka doğru bakarken çekim ekibi birkaç dakika filme alıyor beni. Bu sırada bedenimdeki her bir kasın gevşemeye başladığını hissediyorum birden. Kevin istediği kadar bağırabilir bana. Tüm dünyadaki en şanslı kız benim.

Çok kısa bir an için rol yapmama gerek kalmıyor.

Devenin üzerinde oturmuş, milyonlarca kilometre boyunca uzanan sakin, boş, sonsuz kuma bakarken kendimi bir kraliçe gibi hissediyorum zaten.

Cesur, kendine güvenen ve her şeyi yapabilecek olan bir kraliçe gibi.

Çünkü hayalini kurmakla geçirdiğim bir çocukluktan sonra nihayet buradayım.

Sahra Çölü'ndeyim.

51

Sahra Çölü'nde yaşayan canlılardan bazıları şunlardır:

- 500 bitki türü
- 70 memeli türü
- 90 kuş türü
- 100 sürüngen türü
- 200 milyon insan

Görünüşe göre Kevin çöldeki tek canlının kendisi olduğunu sanıyor.

"Telefonu çeken var mı?" diye bağıyor, biz kum tepesinden aşağıya dikkatli bir şekilde inip bacaklarımız titrer bir hâlde dururken. "Bu *selfie*'yi yüklemem lazım."

Dikkatli bir şekilde deveden indiriliyorum.

Zahara'yı hafifçe okşayıp teşekkür ediyorum ona.

Ardından, çekim ekibi yarım daire şeklinde ışıklarını kurarken iki kum tepesinin arasındaki düz bir kum alana götürülüyorum. Beklenti içinde çevreye şöyle bir göz atıyorum. Şimdiye kadar bir deve, bir maymun ve dört yılan çalışma arkadaşım oldu.



Hiç şüphe yok ki bir sonraki görevim tuhaf bir şekilde blok flüt çalmaya çalışırken ağzından ateş püskürten bir ejderhayı çıplak ellerimle etkisiz hâle getirmeyi içerecek.

"Pekâlâ." diyor Kevin, lakayt bir şekilde devesine yaslanırken. "Bu benim son çekimim Hannah ve bu *Pièce de Résistance*'ım olacak. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Rahatlayarak evet anlamında başımı sallıyorum. Sonunda doğru dürüst yanıtlayabileceğim bir soru işte. "Evet. Bu, *en önemli eserin Fransızcasıdır* ama geleneksel olarak ana yemek için kullanılır."

"Yanlış. Bu, beni ünlü yapacak parça anlamına geliyor. *Daha* ünlü. Dolayısıyla en derinlerine dalıp en iyi yönünü ortaya çıkarmana ihtiyacım var. Bilirsin işte. İçinden geleni yap."

Şaşkınlıkla gözlerimi dikip Kevin'e bakıyorum birkaç saniye boyunca.

"Pardon, içimden geleni mi?"

Ne yani, Kevin kameraların önünde kompleks cebir problemleri çözmemi mi istiyor? Ya da bir metafizik şiir incelemesi yapmamı mı? Yoksa manganit iyonların yer değiştirmesiyle ilgili bir deney mi?

Kevin çömelip çantasından iki küçük sarı kutu çıkarıyor. Sonra da bunları kuma saplıyor.

"*Göçebemsi* bir şeyler var aklımda. *Özgür ruha* dair bir şeyler. *Jacques Levaire* klasik saatim o kadar olağanüstü ki mutluluğumu kontrol edemiyorum gibi bir şey.

İstiyorsan kamp ateşi ve maytaplar varmış gibi yap. Sonradan CGI'la²⁰ halledebiliriz biz onları. MOTOR."

Ardından da eliyle kameralara işaret edip iPod'unda bir düğmeye basıyor.

Aman Tanrım. Ne oluyor?

Gerçi, kocaman beyaz ışıklar pat diye açılıp kameralar vınlamaya başlayınca, ne olduğunu anlıyorum. Gayet iyi anlıyorum. Kum boyunca yüksek bir tempo gümbürdemeye başlıyor. *Güm. Güm. Güm güm güm güm.* Ardından, *oooooooooh babyyyyyy hiiiiighhhh iin theeee skkkyyyyyy yeahhh baby* diye tiz bir ses eşlik etmeye başlıyor tempoya. Peşinden elektronik org, onun peşinden de baykuş sesi taklidi gibi bir şey katılıyor bunlara.

Keseli farelerin, ayaklarını bir kum ayakkabısına çeviren geniş ayak parmakları vardır. Bu da kuma gömülmeden tehlikenin aksi yönde hızla koşmalarını sağlar.

Benim de acilen böyle parmaklara ihtiyacım olabilir.

"Şimdi." diyerek kafamdakini doğruluyor yönetmenim, tekrar devesine yaslanıp ellerini iki yana açarken. "Dans et."

*

Dans ediyorum mecburen.

Daha doğrusu, Hannah dans ediyor.

Bolşoy Bale Akademisi'ndeki kısa bir görev esnasında

20 (İng.) Computer Generated Imagery - Bilgisayarda oluşturulmuş görüntü. (ç.n.)

öğrendiği becerileri sayesinde kendi etrafında helezonlar çizerek dönüyor, burgu yapıyor, parmak ucunda dönüyor, hafifçe öne eğilerek selam veriyor. Yerde yuvarlanırken gözlerine, ağzına, saçlarına kum doluyor. Ağzına kaçan kum tanelerini hissettirmeden, mümkün olan en cazibeli şekilde tükürüyor.

Boğuluyormuş taklidiyle birlikte jive dansı yapıyor, ayaklarını sürüyüp kımıldanıyor.

Hatta biraz break dans da yapmayı deniyor. Size bir şey diyeyim mi? Harriet Manners bunların hiçbirini yapamaz. Ama ya Hannah Manners?

Görünüşe bakılırsa o kadar da kötü değil o bu işte.

Hannah'nın güçlerini, tahmin etmeye bile cesaret edebileceğimden daha doğru bir şekilde kontrol altına almış olmalıyım, çünkü Kevin'in ağzından ilk kez eleştirisel tek bir kelime bile çıkmıyor.

"*Enfes!*" diye bağırıyor, ben kumun üzerinde ay yürüyüşü yapmaya çalışırken. Ben kollarımı ve bacaklarımı iki yana doğru açıp nefes nefese son derece alçak üç yıldız sıçrayışı yaparken de "*Şahane!*" diye bağırıyor. "*Dâhice!*" diye haykırıyor, ben -panikle- babamın hep kullandığı temel hareketlerden birkaçını çalıp "titrek dizler" dansı yapmaya başlarken. Bir yandan da ellerimle içine küçük kutular çizdiğim büyük kutular yapıyorum. "Bu, *tam olarak* istediğim şey işte! Yeni, alışılmışın dışında! Düşsel bir şey! Acaba, bir ihtimal, birazcık da *krump* dansı yapabilir misin??"

Bunun ne olduğu konusunda bir fikrim yok ama sanırım bir yerinize kramp girmiş gibi dans etmek bu.

İtaatkâr bir şekilde kendimi kuma atıp yerde yuvarlanıyor ve bir yerime kramp girmiş gibi yapmaya çalışıyorum olabildiğince.

Sonunda müzik kesiliyor ve ben bitik bir hâlde kendimi yere atıp parmaklarımı açtığım ellerimi titreterek dansımı bitiriyorum. Su içindeyim ve öyle hızlı nefes alıp veriyorum ki sesim kesilen bir ağaç gibi çıkıyor.

"VE ÇEKİM BİTTİ!" diye bağıyor Kevin, küçük tahtasını son kez şaklatırken. "Zıplarken bir fotoğrafımı çeker misin?" Telefonunu Helena'ya veriyor. "Facebook profilim için böyle bir fotoğraf lazım da."

Nefesimin düzelmesini beklerken, birkaç saniye yerde kumlarda oturuyorum.

Ardından başımı kaldırıp gökyüzüne bakıyorum.

Hava kararıyor. Gökyüzünün pembesi koyulaşıp mor-mavi bir renk almış ve saniyede bir yıldız beliriyor. Güneşte çillerin çoğalması gibi çoğalıyor yıldızlar. Hafifçe iç geçirip olabildiğince çok zihinsel fotoğraf çekmeye çalışıyorum çabucak. Ne de olsa, sadece on altı yaşındayım. Her an buraya geri gelip yanımda BEN DAHA YÜKSEĞE SIÇRAYABİLİRİM! TEKRAR SIÇRA! diye bağıran biri olmadan çöldeki ilk gecemin tadını çıkarabilirim başka bir sefer, değil mi?

Değil mi?

"Biliyor musun?" diyor kameraman Joe, yerden kalk-

mama yardım ederken, "Etraflıca düşündüm de sanırım birkaç kum tepesi çekimine daha ihtiyaç duyabilirim. Şurada; çok, çok uzakta."

Uzakta bir noktaya işaret ediyor.

"Seninle geleceğim." diyor Kevin, sanki sihirli bir şekilde yeniden ortaya çıkarken. "Aklındaki çekimin ne olduğunu *tam olarak* biliyorum ve bu çekimi bensiz yapamazsın çünkü ben *yönetmenim*." Parmaklarını havaya kaldırıp bir kare yapıyor. "Evet, evet. Daha şimdiden *görüyorum. Olduğu gibi* görüyorum."

Kevin, Joe'nun işaret ettiği noktaya doğru giderken Joe bana göz kırpmıyor ve -sanki garip, muhteşem bir büyü olmuş gibi- tam bir sessizlik olana kadar ortam giderek sessizleşiyor.

Neredeyse çölün derin bir oh çektiğini duyabiliyorum.

Ağzımı kıpırdatarak Joe'ya minnettar bir şekilde teşekkür ederken hızla ayakkabılarımı çıkarıyorum.

"On beş dakikan var." diyor Joe hafifçe sırtarak, ben bulabildiğim en büyük kum tepesine doğru yönelirken. "Uzaklaşabildiğin kadar uzaklaş."

Çöl nihayet tamamen bana kalmış gibi görünüyor.

52

Bilim adamları 13,8 milyar ışık yılı uzunluğundaki bilinen evrende 70.000 milyon milyon yıldız ve en az 170 milyar galaksi olduğu düşünmektedirler.

Sadece bizim galaksimizde 400 milyar yıldız vardır.

Kalan tüm enerjimi kullanarak dört ayak üzerinde kum tepesine tırmanıyorum. Bu, şaşılacak kadar uzun bir süre alıyor. Sanki ılık, yumuşak bir şeker kalıbına tırmanıyormuşum gibi ileriye doğru her iki harekette bir geriye kayıyorum.

Nihayet tepeye ulaşip sırt üstü yere uzanıyorum. Kollarımı iki yana açıp parmaklarımı kuma gömüyorum.

Ardında da yukarıya, şu anda pırıltılarla kaplı olan bir gökyüzüne bakıyorum.

Hertfordshire/Sydney - Şubat (9 ay önce)

"Beni özlediğini biliyorum ama sakın olmaya çalış, Manners. Bilgisayarı yalamana gerek yok."

Bir kahkaha atıp Hugo'yu kameradan uzaklaştırdım.

Hugo, erkek arkadaşımı her gördüğünde aşırı dere-



cede heyecanlanıyordu ama bunun için onu suçlayacak değildim.

Doğrusu, aynı şey bana da oluyordu.

"Tükürük antibakteriyeldir." dedim Nick'e havalı bir şekilde. "Biz eşyalarımızı temiz tutmayı seviyoruz, hepsi bu." Ardından da yüzümü köpeğimin küçük, beyaz, tüylü başının yanına soktum. "Evde olmak güzel mi?"

Nick büyük bir kampanyanın çoğu çekimini Avustralya'da yapıyor ve hafta sonlarını anne babası ile geçiriyordu.

"Muhteşem ama içimde hep bir şeyleri geride bırakmışım hissi var."

"Bıraktın." dedim, mavi bir çorabı havaya kaldırıp sallarken. "Bunu dün yatağımın altında buldum. Muhteşem kokmuyor. Aslına bakarsan, çamaşır yıkama becerilerin konusunda ciddi tereddütlerim var."

Nick başını geriye doğru atıp güldü ve kalbimdeki iki milyar kalp kası hücresinin her biri sessizce ayağa kalkıp görünmez bir zafer dansı yaptı. "Karlı su birikintisine atladığında vermiştim onu sana, uçkâğıtçı. Yani, teknik olarak onu en son giyen kişi sendin."

"Ha." Mutluluktan kızardım. "Tabii. Bu durumda gün ışığı, gül ve hayatımda daha önce koklamamış olduğum çok hoş bir şey kokuyor bu çorap. Bu çorabı yastığımın altına koyup ömrüm boyunca öyle uyuyacağım."

Her ikimiz de güldük. Sonra da ekran gidip gelmeye başladı.

"Alo?" Birkaç düğmeye bastım. "Hâlâ orada mısın?"

Nick?"

Ekran birkaç kez daha gidip geldi. Nick'in yüzü bir görünüp bir kayboluyordu. "Harri..."

"Nick?"

"Kahretsin!" diyen bir ses işittim sadece. "Bu bağlantı niye bu kadar kötü?"

"Sorun değil, şey yaparız..."

Ardından ses de gitti.

Flört ettiğimiz iki buçuk ay boyunca, görüntülü arama yapmaktan nefret ettim, çünkü bana Nick'in sadece piksellerden ibaret -çizilmiş ya da boyanmış gibi duran-görüntüsünü aktarıyordu bu aramalar. Başımı omzuna yaslayıp yanına kıvrılamıyor, misket limonu-yeşil kokusunu alamıyor ya da onu öpemiordum.

Üstelik beklenmedik küçük tuhafliklar da oluyordu bu görüşmeler sırasında. Ya seslerimiz üst üste biniyor, ya ses gecikmeli geliyor ya da ekran donup aniden bağlantı kopunca biz birbirimizden ayrı düşüyorduk.

Ekran yeniden aydınlandı ve ben Nick'in güzel yüzünü görebiliyordum tekrar. Tam U derken donup kalmış bulanık ve donmuş yüzünü.

"Burada mısın?" dedik her ikimiz de aynı anda.

"...Orada. Ne?"

"Ha?"

Ben kızarıırken tekrar garip bir sessizlik oldu. Şimdi de benim yüzüm, kabız olmuş bir cinmişim gibi, donmuştu ekranın köşesinde. Sanki ilişkimizin başlarına geri dönmü-

şüz gibi garip bir utangaçlık duydum.

Erkek arkadaşım 16.981 kilometre uzaktaydı benden ve ben bu kilometrelerin her birini hissettim bir anda.

"Ne diyor..."

"Diyordum ki..."

"Git..."

"Hayır, diyordum ki..."

Her ikimiz de dizüstü bilgisayarlarımızı kurcalarken uzun bir sessizlik daha oldu. Bilgisayarımı yere atıp üzerinde tepinmemek için zor tutuyordum kendimi.

"Beni pencereye götür." dedi Nick sonunda.

"Tanrım, *o kadar* kötü değil, değil mi? Yani, sanal olarak camdan atlamayacaksın, değil mi?"

"Belki." diyerek güldü Nick. "Bakalım oraya gittiğimde nasıl hissedeceğim."

Yatağımdan inip bilgisayarımı pencereye götürdüm. Üzerinde mavi bir eşofman altı olan komşumuz çim biçme makinesiyle bahçesindeki çimleri düzeltiyordu. Azıcık bile romantik bir durum yoktu ortada. Camın arkasından küfrettiğini duyabiliyor ve çim biçme makinesini tekmelediğini görebiliyordum.

"Şimdi beni gökyüzünü görebileceğim şekilde döndür."

"Ama hiçbir şey göremezsın ki Nick. Her taraf gri."

"Elbette. İngiltere'de olduğuna göre bunu söylemeye gerek yok. Şimdi ben de aynı şeyi yapacağım." Nick bilgisayarı yukarıya doğru tuttu ve ben de dikkatle baktım.

"Ne görüyorsun?"

"Siyah."

"Çünkü şu anda ben güney, sense kuzey yarı kürede-sin. Birbirinden neredeyse tamamen farklı iki gökyüzümüz var. Dolayısıyla orada hava aydınlıkken burada karanlık."

Nick'e şaşkınlık içinde gözlerimi kırptırabileyim diye kamerayı kendime çevirdim. Belki de bir model olduğunuzda olan budur: İnsanlar dünyanın dönme kavramını size açıklamaya çalışırlar.

"Teşekkür ederim, Nick. Bu benim altı yaşımıdayken öğrenmiş olduğum büyüleyici bir coğrafi bilgi değildi zaten. Lütfen beni temel gündüz gece kavramı konusunda daha fazla aydınlat."

"Bitirmemiştım henüz." deyip güldü. "Devam edebilir miyim?"

"Evet. Tabii bana yağmurun bulutlardan geldiğini ve yer çekiminin objelerin düşmesi gibi şeylere neden olduğunu söylemeyeceksen. Aksi hâlde devam edemezsin."

Nick bana hırladı, ben de ona dil çıkardım.

"Birbirinden neredeyse tamamen farklı iki gökyüzümüz var dedim, seni bilmiş şey. Ama bir geçiş noktası vardır ki o hep oradadır. Üç..."

Nick birden sustu ve yüzü hareketsizleşti.

Aman Tanrım, benimle dalga geçiyor olmalı diye düşündüm.

"Nick?" Çaresizce bilgisayarımı salladım. "Üç ne? Üç sincap mı? Üç kör fare mi?"

Ama hiçbir şey olmadı. Sadece boşluk ve sessizlik vardı.

“Nick?” dedim daha alçak bir sesle, bilgisayarımı tekrar sallarken. “Geri gel.”

Sonra da ekran karardı.

Neredeyse hiç hava kirliliği olmadığından, şu anda daha önce hiç görmediğim kadar çok yıldız görebiliyorum. Yedi yaşındayken Nat’in her şeyin üzerine serptiği mavi pırıltılar gibi kendini ağır ağır gökyüzüne serpen binlerce, binlerce mavi ışık görebiliyorum.

Ama ben bunlardan sadece üç tanesine bakıyorum.

O gün beş dakika bilgisayarına küfrettikten sonra, Nick’in ne diyor olduğunu çözmüştüm: Üç Kral olarak da bilinen Orion Kuşağı.

Alnitak, Alnilam ve Mintaka.

Gökyüzündeki en parlak yıldızların üç tanesi. Ekvator yakınlarındaki yerlerinden dolayı hem kuzey hem de güney küreden görülebilen üç yıldız. Hem Fas’tan hem de Avustralya’dan görülen üç parlak yıldız.

Gecen hafta, kalbin kendine özgü elektriksel nabızı olduğunu okumuştum. Bu, kalbin bedenden ayrıldıktan sonra bile işlevini yerine getirebileceği anlamına gelir.

Bunun oldukça işe yarar bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Ne de olsa benim kalbim bir süredir dünyanın diğer tarafında.

Ama kendimi ılık kuma gömüp gökyüzüne bakarken

kalbim bana azıcık yaklaşmış gibi hissediyorum birden. Kalbim atıyor ve umut dolu. Sanki artık o kadar boş değilmişim gibi. Yazdığım mektubu düşünürken de kendimi bir bütün olmaya biraz daha yakın hissediyorum. Uzun zamandır -Brooklyn Köprüsü'nü yürüyerek geçip sevdiğim çocuğu orada bensiz bıraktığımdan beri- olmadığım kadar yakın.

Çünkü bu gece bu yıldızlar bana ait.

Ama birkaç saat sonra yine Nick'e ait olacaklar.

Nerede olursak olalım, hava ne kadar kararırssa kararsın, yıldızları hangimiz göremiyor olursak olalım; gökyüzünün paylaştığımız kısmı hep orada olacak.

Bu bağ asla kopmayacak.

53

Dönüş yolculuğu çok daha kolay geçiyor.

Bunun temel nedeni, kulak tıkacı isteyip başımı Annabel'in kucağına koyarak Marakeş'e varana kadar tüm yol boyunca uyumam.

Sabah saat 7'de ekip otobüsten sallanarak inip neredeyse emekleyerek riyada girerken, kalabalıktaki tek neşeli kişiler Kevin ve benim. Bunun yıldızlarla geçirdiğim on beş dakikayla bir ilgisi yokmuş gibi davranmak isterim ama bu, yalan söylemek olur.

Doğrusu, haftalardır olduğumdan daha mutlu hissediyorum kendimi.

Neşeli ruh hâlim, yönetmenim bana "kadronun zaferi" deyip -hatırı sayılır derecede uzaktan da olsa- dudaklarını değdirmeden elimi öpünce daha da pekişiyor.

"Çok mutlu bir müşterim olmak üzere." diyor neşeyle cıvılda gibi, koskocaman bavulunu tutup riyadın kapısına doğru geri yönelirken. "Kev, diyecek Jacques Levaire, Kev, Kevin, Kevin Holland. Reklam filmlerine Oscar veriyor olsalar, hepsini sen kazanırdın."

Kevin'e gülümsüyorum. Sanırım bu çekimin iyi gittiği



anlamına geliyor.

"Ben şimdi kırılğan, kelebeklere benzeyen yaratıcı özlerimi bir yatta tazelemek için Fransa'nın güneyine gidiyorum." diye devam ediyor. "Ün treninde görüşürüz, Hannah."

"Kevin?" diyorum, Kevin küçük siyah bir fötr şap-kayı başına takıp kapıyı iterek açarken. Endişeyle boğa-zımı temizliyorum. "Aslında ben Hannah Manners değilim. Benim adım Harriet."

Kevin bana en ilginç günlerden ikisini ve kocaman bir çöl verdi. Ona en azından gerçeği söylemek boynumun borcu.

"Amannn." diyor omuz silkerek.

Sonra da kapıyı ardından çekip çıkıyor.

"Fas'ta bir Berberî atasözü vardır." diyor Ali düşünceli bir şekilde, elinde dumanları tüten iki bardak nane çayıyla sanki yoktan var olmuş gibi. "*Her köpek kendi pirelerini ceylan sanır.* Sanırım Kevin kendilerinininkinin tekboynuz olduğunu düşünüyor."

Annabel sırtını dümdüz bir şekilde yaslayıp destek almış olduğu resepsiyon bankosunun oradan gözlerini açıyor.

"Tekboynuz mu?" diyor uykulu bir hâlde, odaya göz gezdirirken. "Nerede? Ben arıları severim."

Gülümseyip hâlâ elinde sımsıkı tutmakta olduğu telefonu nazikçe elinden alıyorum. Otobüste uyuyakaldığım da uyandığımda da üvey annem e-posta yazıyordu.

Annabel'in uykusunda insanları dava ediyor olma olasılığı düşük ama yine de böyle bir olasılık var.

Annabel gözlüklerinin üzerine güneş gözlüklerini takarken yanağına bir öpücük konduruyorum. "Artık eve dönme vakti geldi sanırım, Annabel."

"Ne yazık ki haklısın." diyor Ali, Annabel'in eline bir çay tutuştururken. "Ama sizi havaalanına götürene kadar Fas'ta bir saatiniz daha var. Özellikle yapmak istediğiniz bir şey var mı?"

Ali bizim sihirli cinimiz gerçekten.

Henüz yerine getirilmemiş bir dileğim var sadece.

"Aslında Ali." diyorum, tekrar uykuya dalan Annabel'e şöyle bir bakarak. Bunu ona sormama gerek yok. Aynı fikirde olduğumuzu biliyorum. Ya da uyandığında aynı fikirde olacağız zaten. "Sorun olmazsa gitmeden önce senden ufak bir ricamız olacak."

"Harriet Manners." diyor Annabel, gülümseyerek hafifçe öne doğru eğilip beni selamlarken. "Bundan başka hiçbir şey beni daha memnun edemez."

Eve döndüğümüzde listemdeki her şey işaretlenmişti.

Önemli olan her şey, en azından.

"Döndünüz!" diye bağılıyor bir ses, biz nihayet kapıdan içeri girerken. "Nihayet! Yıllardır yoktunuz."

Annabel'le ben holde durup hayretler içinde salona bakıp kalıyoruz. Üç günlüğüne gittiğimizden gayet eminim ama birkaç saniyeliğine babamın gerçekten haklı olabile-

ceğine ikna oluyorum.

Her yerde kumaşlar var. Yedek nevresim takımım birkaç ipe gerilmiş, Annabel'in en güzel işli beyaz örtüsü tam ortada geniş bir tente görevini üstlenmiş ve evdeki tüm yastıklar dünyanın evde kurulmuş en çirkin çadırının içine taşınmış.

Kız kardeşim girişte tüylü bir eşofman üstünün içinde yatmış, azimle Hugo'nun kulaklarından birini çekştirip duruyor.

"Bir kale inşa ettim!" diye bağıyor babam, hâlâ saklandığı yerden. "İhtiyacınız olabilecek her şey var. Bisküviler, filmler, tavan arasında bulduğum tahta bir eşek ve..."

Kafasını çarşafların arasından uzatıyor ama ardından şaşkınlıktan donup kalıyor.

Her ikimiz de Annabel'e bakmak için yavaşça dönüyoruz.

Annabel'in yüzü kıpkırmızı ve soyuluyor, her zaman mükemmel görünen sarı kâkülleri yukarıya doğru kıvrılmış, önünde baştan aşağıya portakal suyu lekesi ve yüzünde de uçakta bulmaca çözerken uyuyup kaldığında bulaşmış olan mürekkep var.

Evet.

Üvey annem ülkenin en iyi avukatlarından biri.

Yirmi yıl eğitim almış, iki lisansüstü diplomasına sahip, ergen bir üvey kızı ve bir bebeği var, babamla dokuz yıldır evli, yüzlerce davaya katılmış ve gözünü bile kırpmadan on üç saat doğum sancısı çekmiş.

Ama üç günlük bir moda macerası onu mahvetti.

"Harriet Manners." diyor babam sert bir şekilde, bana bakarak. "Karıma ne yaptın?"

Annabel uykulu gözlerle bana uzunca bakıp ardından da memnun olmuş bir şekilde başını sallıyor. "Bu, tam ihtiyacımız olan şeydi." diyor esneyerek ve çadırın içine giriyor emekleyerek. "Ama eve dönmek güzel."

Mutlu bir şekilde hafifçe iç geçirip Tabs'ı kucağına alıyor. Tabs'ın yüzünü ve göbeğini coşkuyla öptükten sonra onu yumuşak bir şekilde kendi karnına yatırıyor. Kardeşim anında mutlu bir şekilde ciyaklayıp bir elinin tamamını Annabel'in burnuna sokmaya yelteniyor.

Ardından babam Annabel'i öpüyor ve ben bu sırada tuhaf bir şekilde tavana bakmak zorunda kalıyorum birkaç saniye boyunca.

Ben de yanlarına kıvrılıyorum ve bir süre dördümüz birlikte beyaz tentenin altında sessizce yatıyoruz.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun?" diyor Annabel sonunda.

"Evet." diyor babam gözleri kapalı bir hâlde başını sallayarak. "Niçin fare aromalı kedi maması yok diye düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Ormanda jilet olmadığı hâlde niçin Tarzan'ın sakalları olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Şey, şu anda bunu düşünüyorum, evet. Ama hayır."

Babam üzgün bir şekilde iç geçiriyor. "Bu muhteşem

kaleyi bozmalıyım, öyle mi?”

“Hayır.” diyor Annabel, gözlerini kapatırken. “Şu anda süper burası. Ben Bahamalar’ı, Maldivler’i, Hawaii’yi, Harriet bir sonraki sefer nereye gidecekse orayı düşünüyorum, Richard. Hepsi senindir.”

54

Yarım saatliğine ailecek küçük bir şekerleme yapıyoruz.

Ardından Tabitha'yla Hugo yiyecek bir şeyler için feryat figan etmeye başlıyorlar ve ben de onları şaşkın anne babamla baş başa bırakıp mümkün olduğunca çabuk bir şekilde kaleden çıkıyorum.

Ön kapının yanında asılı duran panoyu son birkaç gün içinde bana bir şey gelmiş mi diye birkaç dakika boyunca dikkatle inceliyorum. Ardından da kapının arkasında duran paspasın altını önemli bir şey yanlışlıkla oraya girmiş olabilir diye kontrol ediyorum.

Onun ardından da kapının önündeki paspasın altına bakıyorum.

Tedirgin bir şekilde elimi bahçe girişindeki posta kutusuna sokup olur da büyük, romantik bir hediyeyi eve kadar taşımak istememişlerdir diye kutunun içini karıştırıyorum.

Ama burada da hiçbir şey yok.

En azından bugünlük yok.

Hâlâ açık olan kapının önünde durup Nat'e Fas'tan tahminimden önce döndüğüm için bu hafta sonu benimle bir şey yapmak ister mi diye bir mesaj gönderiyorum.



Birkaç saniye sonra telefonum bipliyor:

Keşke ama planım var. ☹ Seyahatini dinlemek için can atıyorum! Nat xxx

Çabucak bir yanıt yazıp -**Tamam! İyi eğlenceler! X-** telefonumu çantama tikiyorum ve bavulumu sürüye sürüye odama çıkarıyorum. Yere oturup sırtımı duvara yaslıyorum.

Ardından da buruşmuş olan İçindeki Yıldız listemi çıkarıp komodinimden de bir kalem alıyorum. Birkaç dakika öylece duruyorum.

Son üç günde iki defa uçağa bindim, okulu astım, virajlı dağ yollarında otobüsle seyahat ettim, break dans yaptım, çölde deveye bindim, yılanlar ve maymunlar tarafından sarmalandım ve Kevin adında bir adamla birçok kez diyaloga girdim.

Kendini beğenmişlik ediyor gibi görünmek istemem ama adını bilmediğim şu internet yazarı şu anda benimle inanılmaz derecede gurur duyardı diye düşünüyorum. Hayatımda daha önce hiç bu kadar çok potansiyel olarak ölümcül risk almamıştım.

Yüzümde bir gülümsemeyle, öncelik vermiş olduğum iki şıkkin yanına düzgün birer tik koyuyorum.

1. **Kendine Güven! Sen başka hiç kimseye benzemeyen bir canlısın!**
2. **Risk Al, Cesur Ol! Yapabileceklerinin sınırı yok!**

Ardında da dikkatimi sonraki hedeflerime veriyorum.

3. Tarz sahibi ol! Elini çabuk tutup yeni bir şeyler dene!

4. İlham ver! Baş çeken ol, asla takip etme!

Derin bir nefes alıp bavulumu açıyor ve bir çeşit sihirbaz-mışım gibi içindekileri enerjik bir şekilde çıkarmaya başlıyorum.

Parlak sarı eşarplar, beyaz pullu örtüler, püsküllü turkuaz ve mor şallar, işli yeşil yelekler, turuncu ve mavi pantolonlar, kırmızı deri ayakkabılar, kocaman gümüş sallantılı küpeler, her tarafında pırıltılar, payetler ve boncuklar olan şeyler çevremde gökkuşağı renginde bir yığın oluşturuyor.

Pazartesi sabahı itibarıyla her şey değişecek. Geek olan Harriet Manners gidecek ve onun yerini daha iyi bir Harriet Manners versiyonu alacak. Güçlü, cesur, havalı, kendine güvenen, başkalarına ilham verebilen, kendine güvendiği için başkalarının da ona güveneceği bir Harriet Manners.

Çünkü eğer herkesin içinde bir yıldız varsa benim içimde de bir yıldız olması gayet mantıklı.

Şimdi yapmam gereken tek şey, içimdeki yıldızın ortaya çıkması için onu kandırmanın bir yolunu bulmak. Hepsi bu.

55

Ne yazık ki içindeki Yıldız listesinin yazarı bunun tam olarak nasıl yapılacağı konusunda başka bir detay vermemiş.

Ne talihsizlik!

Çünkü pazartesi sabahı 8.30 itibarıyla biraz daha öğüde gerçekten ihtiyacım olabilir.

Evimizin sokağının sonuna gelene kadar peçeli baykuşlar gibi kocaman açılmış gözlerle, kocaman yeşil spor ceket ve bileklerinde kısa beyaz çorap giymiş olan dört birinci sınıf öğrencisi beni takip ediyor.

Ne zaman hızlansam, hızlanıyorlar.

Ne zaman dursam, duruyorlar.

Taa ki bana şu seçenekler kalana kadar: a) Koşmak, b) bir çalılığın içine girip saklanmak ya da c) ilgilerini kaybedene veya parmaklarımdan birine basana kadar yere çömelip bir kirpi gibi tostoparлак olmak.

Gerçi bunlar tam olarak eski Harriet Manners'ın yapacağı şeyler. Dolayısıyla derin bir nefes alıp ardıma dönüyorum.

"Evet?" diyorum olabildiğince neşeli bir hâlde. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı, bayanlar?"



Harika.

Sesim, kazakların dağıtılmış olduğunu gören bir mağaza görevlisininki gibi çıkıyor.

"İıı..." Kırmızı kafalı ufaklık, arkadaşlarına bakarak, bir o ayağının bir bu ayağının üzerinde duruyor. "Adın *Harriet Manners* mı? Gerçekten bir *süper model* misin sen? Kız kardeşim seninle aynı dönemde ve senin ünlü olduğunu söylüyor ama Fee bunun için yeterince hoş olmadığını düşünüyor. Emin olamadık yani."

Anında kıpkırmızı kesilen sarışın bir kıza işaret ediyor.

"Öyle demedim! Tanrım, Lydia, *çok utandırılıyorsun beni!*" Fee yere bakıyor. "Sadece, bir model için gayet normal görünümlü biri olduğunu söyledim."

Normal görünümlü. Doğrusu bu, bu zamana kadar okuldaki herhangi birinin benim hakkımda söylemiş olduğu en hoş şey.

"Evet, adım Harriet." diyorum, hep birlikte yürümeye başlarken. "Geri kalan kısmı, korkarım, son derece şişirilmiş."

"*Son derece şişirilmiş.*" diye fısıldıyorlar birbirlerine. "*Çokkk havalıııı.*"

Ardından da yanımda sekerek yürümeye başlıyorlar.

"Bir *kalede* mi yaşıyorsun?" "Kuleleri var mı?" "Jamaika'ya gittin mi?" "Teyzem Jamaika'ya gittiğinde yağmur yağmış." "Ben Barbados'a gitmeyi tercih ederim. Orada *hiç* yağmur yağmaz." "Aptallaşma, Lydia, *her yerde* yağmur yağar."

"Antarktika'da yağmaz." diye söze karışıyorum oto-

matik olarak. "Kuru Vadiler dünyadaki en kuru noktadır, çünkü saatte yaklaşık olarak 322 kilometre hızla esen rüzgâr tüm yüzey suyunu, karı ve buzu buharlaştırır."

Kızlar sekmeyi bırakıp ben kıpkırmızı kesildiğimi hissedene kadar kocaman açılmış gözlerle bana bakıyorlar.

Ardından da yine bir patlama yaşıyorlar.

"Ooooo." "Saatte 322 kilometre çok hızlı." "Bu, bir arabadan bile hızlı." "Bir sürat teknesinden de hızlı." "Başka neler biliyorsun, Harriet Manners? Her şeyi biliyor musun?"

Şaşkınlıktan göğsümün küçük bir güvercin gibi kabardığını hissedebiliyorum. Yabancıların onlara aktardığım gerçeklere bu kadar büyük bir ilgi göstermesine alışık değilim ben. "Yok canım. Ama bunun gibi yardımcı bir sürü kitabım var."

Çantamdan *Banyoda Bilgeleşin* kitabımı çıkarıyorum. Yayınevlerinin, bu tür ufak tefek bilgilerin sadece tuvalette otururken öğrenileceğini düşünmeyi bırakmalarını gerçekten çok isterdim.

"Aaaaaa..." Kitabın çevresine üşüşüyorlar. "Bu çok harika." "Bu, şimdiye kadar gördüğüm en harika şey." "Annem ilginç bilgiler kitaplarının sadece inekler için olduğunu söyler ama *yanılıyor*."

Dikkatle kızların yüzlerini inceliyorum ama yüzlerinde alaydan ya da patavatsızlıktan eser yok. Ne benimle dalga geçiyorlar ne de alaycı konuşuyorlar. İlginç bilgiler kitabımın süper havalı olduğunu düşünüyorlar ciddi.

İşin daha da tuhaf olan kısmı şu ki *benim* de öyle olduğumu düşünüyorlar.

Onların sınıflarının bulunduğu binanın önüne geldiğimizde, köprüler hakkındaki bilgileri tartışabilelim diye onlarla birlikte içeri girmek gibi çılgınca bir fikir geçmiyor değil doğrusu aklımdan. Bu kızlar benim gerçek kafa dengi arkadaşlarım olabilirler.

Onlarla birlikte içeri girmek yerine, "Kitabımı bugünkü ödünç almak ister misiniz? 143. sayfada köpek balıklarıyla ilgili *gerçekten* ilginç bir bölüm var." diyorum.

Kitabı sanki kutsal bir şeymiş gibi alıyorlar.

"Büyüyünce *aynen senin gibi* olmak istiyorum." diyor Lydia, saygıyla kitaba bakarken.

Boğazıma birden bir yumru oturuyor. Daha önce hiç kimse bir rol modeli olarak almamıştı beni.

Ya da -kimi kandırıyoruz ki- bir yetişkin olduğumu düşünmemiştir.

"Bu kitabı severseniz, onun geldiği yerde bundan daha *bir sürü* var." diyerek gülümsüyorum onlara. "Yarın okuldan önce yolun başında benimle buluşmak isterseniz, birkaç kitap daha verebilirim size."

Tudorlarla ilgili eğlendirici bir tarih özeti içeren kitabıma hayran kalacaklar.

"Evet!" diye çılgılık atıyorlar bir ağızdan, oldukları yerde zıp zıp zıplayarak. "Seni seviyoruz, Harriet Manners!" "Süpersin, Harriet Manners!" "Yarın görüşürüz, Harriet Manners!"

Sonra da bu dört kız -bana utangaç bir şekilde el sallayarak- koşarak okul kapısından içeri giriyorlar.

Bense mutluluktan ısıll ısıll parıldıyorum beni bıraktıkları yerde.

56

Kızlar gözden kaybolana kadar birkaç dakika bekliyorum.

Bunun temel sebebi, yüzümdeki aptal gülümsemeyi silip kendimi daha ciddi bir altıncı yapı öğrencisi hâline sokmak için zaman kazanmak.

Sonra da kıyafetime şöyle bir göz atıyorum.

Üzerimde canlı mor keten bir pantolon, turkuaz bir kaftan, sarı bir şal ve üç eşarp -pembe, yeşil ve mavi- var. Kulaklarımdan kocaman gümüş küpeler sallanıyor ve ayaklarımda da kırmızı deri terlikler var. Bunların en az dört tanesinde payetler ve üç tanesinde de küçük ziller var.

Evet, *başardım işte.*

Memnun olmuş bir şekilde iç geçirip cebimden listemi çıkarıyor ve sonraki iki maddenin yanlarına da birer tik atıyorum.

Tarz sahibi ol! Elini çabuk tutup yeni bir şeyler dene!

İlham ver! Başı çeken ol, asla takip etme!

Ardından da bir sonraki maddeye kafa yoruyorum:



Çok çabalama! Bu seni sadece çaresiz gösterir!!!!

Hımm.

Bu listedeki şeyler arasında beni en çok zorlayacak olan şey bu madde. Yedinci sınıfta birdirbir oynarken öyle bir atlamıştım ki duvara çarpıp omzumu çıkarmıştım. Sekizinci sınıfta tarih dersinde sömürgeciliği tartışırken hıçkırıklara boğulmuştum. İkinci sınıfta Meryem Ana rolüme kendimi öyle kaptırmıştım ki bebek İsa'yı çalıp...

Durumu anlamışsınızdır, zaten.

Beynin hangi kısmı bir işi yarım yamalak yapmaya izin veriyorsa, bende o bölüm yok işte.

Her şey için çok çabalıyorum ben.

Dört ünlem işareti olduğuna göre, bu oldukça önemli olmalı. Dolayısıyla burnumu fiziksel olarak olabildiğince soğukkanlı bir şekilde olabildiğince havaya dikiyorum.

Kendine güven, Harriet! Sen başka hiç kimseye benzemeyen bir canlısın! Eşsizsin! Bir kar tanesi kadar özelsin! Bir...İlül...

Bir...

Vahşi doğada sadece 115 tane kalmış olan bir Kuzey kıllı burunlu vombati kadar sıra dışı ve nadirsin.

Evet. Bu kadarı yeter sanırım.

Sonra da sınıfımın kapısını cesur ve dikkatsiz bir şekilde itip içeri giriyorum.

57

Ya da içeri girmeyi deniyorum, işte.

O kadar dikkatsiz davranıyorum ki üç eşarbımdan bir tanesi sınıfın kapısının koluna dolanıyor ve Bayan Hammond, ben kendimi yanlışlıkla boğmadan önce beni sabırla kapının kolundan kurtarmak zorunda kalıyor.

Çok çabalamama gayretim neredeyse beni öldürüyordu.

"Harriet!" diyor öğretmenim neşeli bir şekilde, beni kapının kolundan kurtarmaya çalışırken. "Bir kez daha geri döndün! Okula devam edip etmeyeceğini kestirmeye çalışmak çok heyecan verici. Aynen Rus ruleti oynamaya benziyor."

Bu arada, tüm sınıf konuşmayı kesip bana bakmak için dönüyor.

"Harriet! Buradasın işte!" "Hafta sonun nasıldı?" "Küpe-lerin yakıyor!" "Bu tarzını sevdim, Harriet! Çok alışılmadık!"

"Retty, geri döndün!" diye bir çığlık koparıyor Liv, ben tüm sınıfa gülümserken. Ananya'yı sert bir şekilde dirseğiyle dürtüyor. "Oley! New York'a geri taşındın diye çok endişelenmiştik!"

"Neredeydin?" diyor Ananya, üzerlerinden atlamak zorunda kalmayayım diye kibarca ayaklarını çekerken. "İlginc bir şey yaptın mı, Ret?"



Salına salına sırama doğru ilerliyorum.

Onlara develer, yılanlar ve bir kara mamba yılanı tarafından sokulursanız ölüm oranınızın ne olduğu konusunda öğrendiğim her bir şeyi tek tek anlatma arzusuyla yanıp tutuşuyorum. İçimdeki bu arzu yüzde doksan beşten daha *yoğun*.

Ama bunu yapamam.

Ümitsizliğe kapılma, Harriet.

"İııı..." Olabildiğince havalı bir şekilde yerime oturuyorum. "Birkaç günlüğüne Fas'a gittim aslında. Jacques Levaire için bir televizyon reklam filmi çektik de."

Televizyon reklam filmi mi?

Niye *TV reklamı* deyip geçmedim ki? Daha önce hiç televizyon görmemiş biri gibi konuşuyorum.

Birkaç sınıf arkadaşım sandalyelerini bana yaklaştırmaya başlıyorlar. "Fas mı?" "Cidden TV'ye mi çıkıyorsun yani? Hadi canım!" "Ne zaman yayınlanacak?" "Çok para aldın mı?" "Nasıl bir reklam?" "Bahse girerim ki *bir sürü* yıldızla takılmışsındır, öyle mi?"

Hepsinin bir ağızdan konuşması odaklanmamı cidden zorlaştırıyor. Normalde insanları soru yağmuruna tutan benimdir, tersi olmaz.

Bu konuda idmanlı değilim doğrusu.

"*Bir sürü* yıldız." diyorum endişeli bir şekilde. "Aslında hayatım boyunca bu kadar yıldız bir arada görmemiştim. Bazıları *muazzamdı*. Oldukça hoş bir deneyimdi."

Birkaç kişi daha sırama yaklaşıyor.

"Kimler vardı?" "Biz tanır mıyız onları?" "Bahse gire-

rim ki Harry de oradadır, değil mi?" "*Bir sürü* ünlü arkadaşın var mı?" "Tanıdığın seksi model var mı hiç?"

Olabildiğince hızlı bir şekilde parmaklarımla sayıyorum tanıdığım modelleri.

Rin, var elbette. Tokyo'da ev paylaştığım Poppy var. New York'tan Fleur ve Kenderall, Moskova'dan Shola ve Rose var. Geçen sene *Hamlet* seçmelerinden hemen önce beni dolaba kilitleyen şu iki kız da var. Bir de bir defile-nin kulisinde bir yumurtaya benzediğimi söyleyen bir oda dolusu model var.

"Sekiz ya da dokuz tane sanırım." diyorum, hâlen parmaklarıma bakarken. "Artı, iç çamaşırları içindeki yaklaşık yirmi Rus süper model."

"*Yüce Tanrım!*" diye bir şeyler mırıldanıyor Eric, gökyüzüne bakıp avuçlarını birleştirerek. "*Teşekkürler, kâinat.*"

"Hepiniz!" diye tatlılıkla sesleniyor Bayan Hammond, ellerini çırparken. "Hepinize söylüyorum! Tam yoklamanın ortasındaydık, hatırlıyorsunuz değil mi? Hadi şu işi *birlikte* tamamlayalım!"

Hiç kimse öğretmene aldırıyor, aksine biraz daha yanıma sokuluyorlar. Hayretle onlara bakıyorum.

Bu... Bu *hâlâ* işe yarıyor mu?

"Tokyo nasıldı?" "*Manhattan*'da cidden bir teras katında mı yaşadın?" "Bir okul gezisi sırasında keşfedildiğin doğru mu?" "*Bir sürü* büyüleyici parti oluyor mu?"

Ağzım açık bir şekilde bu karmaşayı izliyorum.

"Hemen hemen her gece parti oluyor sanırım." diyorum. "Poppy hepsine gitmişti."

"Poppy mi? Poppy Page mi yani? Aman Tanrım, muazzam o." "Çok şanslısın." "Şampanya oluyor mu?" "Yuka Ito'nun bir çantaya senin adını verdiği doğru mu?"

"Böyle bir şey yaptıysa da o çantanın adını öğrenmek istemem." diyorum şüphe içinde. "Yuka'nın benim için son kullandığı kelimeler *irin dolu* idi."

Çok şaşıyorum ama herkes kahkahalara boğuluyor. Gerçek, hakiki kahkahalar bunlar.

Birden bir mutluluk yayılıyor tüm bedenime. Yanaklarımdan göğsüme oradan da direkt olarak kollarıma ulaşıyor bu mutluluk. Parmak uçlarımdan, *Güzel ve Çirkin*'de büyü bozulduktan sonra canavarın parmak uçlarından çıkan ışık gibi, bir ışığın çıkmak üzere olduğunu hissediyorum.

Birkaç saniye çok mutlu bir şekilde oturup samimi yüzlerden yansıyan ılık parıltının tadını çıkarıyorum. Sanki güneşleniyormuşum, gökkuşağına batmışım, bir milyar tüylü oyuncak ayı tarafından kucaklanmışım, her yanıma pırıltılar serpilmiş gibi bir...

Biri çantasından bir *Vogue* dergisi çıkarıp açık bir şekilde sırama koyuyor.

"Onu tanıyor musun? Çünkü tanıyorsan, *sonsuz* *değ*in sen olabileyim diye senin derini giymek istediğimi resmen söyleyeyim."

Mutluluğum aynen bir anda ortaya çıktığı gibi bir anda kayboluyor.

58

Fotoğraftaki parıldayan kız yine karşıma çıktı.

Ama bu sefer bir gölde oturmuyor. Kocaman bir sumo güreşi alanının tam ortasında duruyor ve arkasında bir ışık denizi var.

Seyircilerin ellerindeki fotoğraf makinelerinin cılız ışıkları yansıyor, tavandaki lambalardan sarı spot ışıkları vuruyor ve çıplak ayaklarının altındaki yerden krem rengi küçük küreler yansıyor.

Başını geriye doğru atmış. Ağır bir göz makyajı var ve parlak kızıl saçları sıkı bir topuz yapılmış. Uzun, lacivert elbisesinin her iki tarafında da derin birer yırtmaç var. Işık deliklerden geçip elbisenin üzerinde yıldızlar gibi parlasın diye elbisesin alt tarafına küçük delikler açılmış.

Bu sefer daha farklı bir parıltı -daha sert, daha parlak, daha kızgın bir parıltı- var ama yine aynı şekilde orada duruyor: Sıkı bir kumaşa işlenmiş ince altın bir sırma gibi fotoğrafta kendini belli ediyor.

Sayfanın alt kısmında, ampul şeklinde, alttan aydınlatılmış bir şişe ve büyük kocaman harflerle yazılmış bir kelime var:



AYDINLAN

Onun altında da şu kelimeler var:

YUKA ITO

Güzel bir fotoğraf, güzel bir elbise ve *Vogue*'da iki sayfayı kaplıyor. Ama benim için hiç önemli değil bunlar, doğrusu.

Çünkü kızın yanında bir çocuk var.

Uzun boylu, koyu renk tenli bir çocuk. Tüm bedeni keskin hatlara sahip. Kalçaları, elmacık kemikleri, birer yana doğru paralel bir şekilde çekik olan gözleri, her şey çok belirgin. Elini beline koymuş, başı öne eğik ve burnu kızın ensesinden sadece birkaç santimetre geride. Sanki onları izleyen kimse yokmuş, sadece ikisi varmış gibi.

Sanki çocuk, kıza bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi.

Fen bilgisi kitaplarımda dediğine bakılırsa, insan bedenini oluşturan atomların içi neredeyse tamamen boştur. Atomları çıkarırsanız, bir insanı bir santimetrenin 1/500'ü eninde bir küpe sıkıştırabilirsiniz.

Gözlerimi dikmiş fotoğraftaki çocuğa bakarken, biri de bana böyle yapmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum birden.

Onu yeniden görmeye hazır değildim.

En azından, Nick'i bu şekilde görmeye hazır değildim.

59

Tokyo - Haziran (4 ay önce)

"Tam olarak ne kadar vaktimiz var?"

"Bir saat canım." dedi Bunty, açıklanamayacak bir nedenle, kolunda saat olmasına rağmen güneşe bakarak. "Ya da en fazla altmış beş dakikamız var, tabii ben kıyafetimin astarını bozuk parayla doldurup havaalanındaki metal detektörünü bozmayı denersem. Şu kadarını söyleyeyim ki bu, bunu yapmaya ilk teşebbüsüm olmayacak."

Başına buyruk büyükannem çok renkli örgü çantasını karıştırmaya başlarken, tereddütle Nick'e baktım.

Nick'in teni normalde olduğundan daha koyu bir renkti -güneş koyulaştırmıştı tenini- ama saçları, Shibuya'da devasa bir yaya geçidinin yakınlarındaki bir kaldırıma oturup tam yirmi dakika boyunca öpüştüğümüz yerde olduğu gibi hâlâ karmakarışık.

"Şunu yetmiş yapalım." dedi Bunty zafer kazanmış bir edayla, çantasından kocaman bir şişe şampuan çıkarırken. "Şişe açacağını sokmayı becerebilirim de yetmiş beş dakika."



"Yine de uzun bir süre değil." dedim endişeyle, çantamın içine dikkatle bakarken. "Doğru dürüst bir haritamız yok. Ne de bir rehberimiz var. Gezi rehberimi kaybettim ve..."

"Yeterince uzun." diyerek güldü Aslan Çocuk, kolunu bana dolayıp beni göğsüne yaslarken. "Zaten bir gezi rehberine ihtiyacın yok artık. Ben varım."

Sanki yanlışlıkla üstüme başıma ılık su döküp parmağımı bir prize sokmuşum gibi, bir elektrik şoku sırtımdan enseme, oradan da başıma ulaştı bir anda.

Ama hoş bir duyguydu bu.

Başarmıştım. *Nick benimdi.*

"Ne yapmak istersin bakalım?" diye konuşmaya devam etti, başımın üzerine bir öpücük kondururken. "Önümüzdeki yetmiş beş dakika boyunca emrine amadeyim."

"Hımmm."

Çantamdan yapılacaklar listemi çıkarıp listeye boş boş baktım, çünkü beynim mutluluktan yanmıştı. Tokyo'da sadece yetmiş beş dakikası kalan bir insan bu sürede ne yapardı ki?

Robot restoranına gidip ejderlerle ölümüne dövüşen devasa robotları izleyebilir, (çok kısa) bir çay seremonisi bulmayı deneyebilir, bir Zen bahçesinde el ele dolaşabilir ya da bir tavşan kafesine (bir kedi kafesine benzer bir şey ama daha iyi çünkü -elbette- hiç kedi yok) gidebilirdik.

Bir saatliğine karaoke yapabilir, bir saat boyunca suşi yiyebilir ya da Shitamachi Müzesi'ni ziyaret edip Meiji

dönemi binalarının minyatür maketlerini görebilirdik.

Yapmayı hep istemiş olduğum ama yapmadığım bir sürü şey vardı hâlâ Tokyo'da. Listemde hâlâ üzerini çizmek istediğim bir sürü şey vardı.

Ama -hayatımda ilk kez- bunların hiçbirisi artık bir önem taşımıyordu benim için.

Çünkü bu, sadece benimle alakalı bir şey değildi.

"Daha önce burada yaşamıştın sen, değil mi?" dedim, başımı kaldırıp Nick'e bakarak. "Tokyo'da?"

"Evet." diyerek gülümsedi. "On bir yaşımıdayken annemle babam ayrılmıştı ve annemle buraya gelip hiç kimseyi anlamadığım kafa karıştırıcı bir üç yıl geçirmiştik burada."

"Öyleyse, senin en beğendiğin yeri görmek istiyorum." dedim. Listeyi çantama koyup saatimi sihirli bir şekilde bir kronometreye dönüştüren bir düğmeye bastım. "Tokyo'nun en sevdiğin yerini göster bana."

"Emin misin?" diyerek kaşlarını çatı. "O listedeki maddeler kendi kendine tik atmaz ama."

Aslan Çocuk'un listelere tik atmaya ne kadar ihtiyaç duyduğumu ve listelerimin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor olması çok hoşuma gitti.

Ama Aslan Çocuk'u bunların hepsinden daha çok seviyordum.

"Eminim." dedim, zamanlama düğmesine basarken. "4.500 saniyen var, Nicholas Hidaka. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Kaşlarını oynattı.

"Muhtemelen yapabilirim sanırım." dedi.

"Hazır mısın?"

"Hiç bu kadar hazır olmamıştım."

"Titremiyorsun, değil mi?"

Güldü. "Tüm hayatım boyunca gerçekten hiç bu kadar sabit olmamıştım, Harriet Manners. Özellikle seninle kıyaslandığında."

"Fiyakacı." Ona dil çıkardım. *Saatlerdir* yere kapaklanmamıştım çünkü. "Şimdi... FIRLA."

"Fırladım bile." dedi Nick ve elimi yakaladı.

60

"Harriet?"

"Hıı?" Tüm sınıf hâlâ gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Pardon, ne sormuştun?" Nick'i birden o kadar özlüyorum ki sanki kocaman bir el boğazımı sıkıyor.

Raya tekrar fotoğrafa vurunca irkilip sıramın hafif sol tarafına doğru veriyorum dikkatimi.

"Ha..." diyorum ağır ağır. "Evet, onu tanıyorum."

"Yalnız mı?" "Fotoğraflarda görüldüğü kadar seksi mi?" "Sana *dokunuyor* olduğuna inanamıyorum. Aslında senin ona *dokunman* gerekirdi."

Çabuk, Harriet. Konuyu değiştir.

"İıı..." diyorum zor fark edilecek bir şekilde, boğazımı temizlerken. "Konuştuğumuzda ses tellerimiz kafamızın içinde titreştiği için kendi sesimizi başkalarının duyduğu gibi duymadığımızı biliyor muydunuz?"

Kısa bir duraksama oluyor.

"Soruyu yanıtladı mı?" diye fısıldıyor biri. "Yanıt bu muydu?"

"Yanıtın bu olduğunu sanmam." diye fısıldayarak yanıt veriyor başka biri.



"Of *Tanrım!*" diyor Ananya, birden elleriyle kalabalığı yararak grubun önüne doğru yaklaşırken. "*Hiçbir şey bilmiyor musunuz siz? O, Nicholas Kou Hidaka. Ret'in uzun süredir erkek arkadaşı ve hayatının aşkı.*"

"Evet." diyor Liv de biraz daha başarısız bir şekilde o da öne doğru ilerlerken. "Anlaşılan o ki Retty'mizi *hiç* tanıımıyorsunuz siz."

Şaşkınlıkla gözlerimi dikip hem Ananya'ya hem de Liv'e bakıyorum.

Evet, *ciddi* bir araştırma yapmışlar. Nick beni adının ortasındaki K harfinin koala anlamına geldiğine ikna etmeyi başarmıştı altı ay boyunca. İki ay boyunca da bunun kookaburra kuşunu temsil ettiğine ikna olmuşum.

"Nasıl..."

"Onunla tanışmak için *sabırsızlanıyoruz.*" diyor Liv, ellerini sıkıca kavuştururken.

"İlül..." Birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum. "Korkarım ki biz... Yani Nick... Ben..."

Kızlar günde ortalama 20.000 kelime sarf ederler. Benim kelimelerim birden nereye kayboldular, bilemiyorum hiç.

Bunu dile getiremiyorum işte.

Nick'le ben ayrıldık, diyemiyorum yüksek sesle. Bu cümle yemek borumun ortalarında bir yerlerde takılıp kalıyor.

"Sen tüm evrendeki *en şanslı* kızsın, Harriet!"
"Londra'da mı yaşıyor Nick?" "Seni hiç okuldan aldı mı?"
"Beni tanıştırabileceğin *arkadaşları* var mı?"

"Ben..." Acı acı yutkunuyorum. "Nick şu anda Avustralya'da."

"Çekimde mi?" "Birkaç hafta önce onu bir otobüste gördüm." "Otobüste mi? Yolcu olarak, öyle mi?" "Elbette hayır, salak. Bir afişte gördüm. Onun gibi çocuklar otobüse binmezler."

"İl..." Yutkunup tekrar sesim çıksın diye uğraşıyorum. Nick hep otobüse biner. Herhangi biri o, İngiltere Kraliçesi değil ki. "Aslında, bu..." Tekrar yutkunuyorum. "Yani, hayatımızda bazen farklı yönlerle giden yollar çıkar karşımıza ve... İl... Bazen çatallı bir yoldur ve bu..."

"Soruyu mu yanıtlıyor?"

"Kafam çok karıştı."

Sınıfın arka tarafından sert bir ses duyuluyor.

"Yeter." Kalabalığın arasından mor bir kafa görünüyor ve India öne doğru gelip dergiyi küt diye kapatarak yüzünde buz gibi bir ifadeyle dergiyi sahibine geri veriyor. "Bu okul dinamiği çok can sıkıcı ve bence yeter artık. Kim-senin özel hayata saygısı yok mu?"

Garip bir şekilde herkes birden çenesini kapatıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. Anlaşılan o ki India'nın kraliyet ailesi mensubu olabileceğini düşünen tek kişi ben değilim.

"Evet." diye iç geçiriyor Ananya. "Hepiniz akbabasınız. Ret bütün bunlardan kaçmak için okula geliyor."

Liv kollarını kavuşturuyor. "Sizi sırtlanlar."

Akbabalar, vücutlarındaki bakterilerden dolayı yen-

mez olan leşleri yiyerek ekosisteme paha biçilemez bir katkı sağlar aslında. Oysa çakallar, savunmasız hayvanları takip edip onları canlı canlı parçalar.

Bu iki hayvanı aynı kefeye koymak gerçekten adil bir davranış değil.

Kapı küt diye ardına kadar açıldığında, bunu detaylı bir şekilde açıklamak üzereydim.

"Jasper!" diye neşeli bir şekilde sesleniyor Bayan Hammond ön taraftan. Sanırım Bayan Hammond son on dakikadır kendi kendine nazik bir şekilde yoklama alıyordu. "Geç olsun da güç olmasın! Hadi kalabalığa katıl!"

Jasper şaşkınlıkla önce boş gibi görünen sınıfa, sonra da başıma üşüşmüş olan kalabalığın bulunduğu noktaya bakıyor.

Bipleyen telefonumu hızla cebimden çıkarıyorum.

**Hannah canım! Kev, Levaire çekimine BAYILMIŞ!
Gucci'nin yönetmeni, kitabını görmek istiyor-ara
beni!! Stephie xx**

Stephie'nin telefon numaramı saklamış olduğuna çok şaşırdım.

"Hadi canım!" diye yüksek sesle bir çığlık atıyor biri omzumun üzerinden. "Gucci ha! Gucci için model-lik yapacaksın!" "Aman Tanrım, muhteşem bir şey bu!" "Vayyyy!" "Bir kitap mı yazdın, Harriet? Ne hakkında?"

Utançtan kızarıp telefonumu hızla çantama koyuyo-

rum ve kafamı kaldırıp bakıyorum tekrar.

Jasper'la gözlerimiz birkaç saniyeliğine birbirine kilitleniyor ve midem hafifçe kasılıyor.

"Bak ne diyeceğim." diyor sonunda Jasper, hâlen direkt olarak bana bakarken. "Bu kalabalık yeterince büyük bence, sence de öyle değil mi?"

Ardından da kapıyı KÜT diye çarparak gözden kayboluyor.

"Jasper..." diyor bu kez yorgunca Bayan Hammond, hafifçe iç geçirerek yoklamaya göz atıp bir tik koyarken. "Evet, Bayan Hammond. Burada, Bayan Hammond. İyi günler, Bayan Hammond."

Zil çalıyor ve herkes çantasını almak için birden dağılıyor. Artık ilgilerini bir sonraki dersleri ne ise ona vermiş durumdalar.

Ama ben hâlâ gözlerimi dikmiş kapıya bakıyorum.

Derdi ne Jasper'ın? Niye hep bu kadar korkunç olmak zorunda ki? Ona bir dinozor kurabiye bile yaptım ama değil mi? Benden daha fazla ne istiyor ki?

Daha da önemlisi, ben bunu niye *umursuyorum* ki?

61

Haftanın geri kalan kısmı şu şekilde özetlenebilir:

1. Blok kimya dersinde bir grup kıza, yoğun baskı altında, nasıl “kedi yürüyüşü” yapılacağını gizlice öğretiyorum.
2. Bay Harper, sınıfta “ayaklarımı fil gibi yere vurarak” dolaşmayı kesmezsem bana dersten sonra okulda kalma cezası vereceğini söylüyor.
3. Kibar bir şekilde, aslında, bir kedi gibi yürüyor olduğumu izah ediyorum.
4. Herkes gülüyor.
5. Dersden sonra okulda kalma cezası alıyorum.
6. Sonraki üç gün benimle aynı dönemde olan kızların tamamı öğle yemeği sırasında yanıma oturmak istiyor.

Aslen önümüzdeki beş gün boyunca kendime ayıracak tek bir saniyem bile yok.

Kimya dersinde, büyük bir kız grubuna “en iyi güzellik hilemi” (sivilcelerin üzerine diş macunu sürmek) ve günlük



beslenmenin mükemmel şekilde nasıl dengelenebileceğini (tavuklu ve çilek reçelli sandviçler) anlatıyorum. Matematik dersinde, hep birlikte seçmeler hakkında uzun ve anlaşılır çok ilginç bir sohbet ediyoruz ve herkes "kitabımı" görmek istiyor.

Ben de -memnuniyetten kızarmış bir hâlde- *Kasvetli Ev romanını* sıranın altından kızlara gösteriyorum. Anlamadığım bir nedenden ötürü biraz şaşırılmış görünüyorlar.

Fizik dersinde, bir pilin iç direncini bulmak için Kirchhoff yasasını kullanmaya başlıyorum. "Birlikte çalışmak ister misin?" diye soruyor yeni kızlardan ikisi, milimetrik kâğıtlarını benimkinin yanına çekerken. Onlara yardımcı olduğumda, "Gördün mü?" diyor kızlardan biri voltajı ölçmekte olan diğerine, "Harriet her şeyi biliyor!"

Eric tüm teneffüs boyunca Ruslar hakkında konuşmak istiyor, blok biyoloji dersinde Raya üç saat boyunca Nick'in kesin bir erkek ikiz kardeşi *olmalı* diye ısrar edip duruyor ve otomatik satış makinesinin önünde sıra beklerken netbol takımını dünyanın en pahalı kahvesi hakkında bir hikâyeyle eğlendiriyorum, sonra da altıncı yapı netbol takımının kaptanı benim *çok sevimli* olduğumu söylüyor.

"Ama bu kahve bir Asya misk kedisinin dışkısından yapılıyor." diye tekrar bir açıklama getiriyorum çünkü kaptanın beni duyduğundan emin değilim. "Dışkı işte. Esasen firavunfaresi dışkısı."

"*Dışkı kahvesi!*" diye haykırıyor, bir elini omzuma atarken. "*Çok şirinsin.*"

Salı günü Fas'tan almış olduğum fazla her şeyi okula götürüp bunları coşkuyla dağıtıyorum. Çarşamba sabahı dört bir yanda canlı renkler çarpıyor göze. Gümüş küpeler, incik boncuk, kuş tüyleri gibi eşarplar var herkesin üzerinde. Hatta erkekler bile bu kervana katılmış durumda. Boşta buldukları bilezikleri, kolyeleri çember olarak kullanıp atarak teneke kutulara geçirmeye çalışıyorlar ve her başarılı olduklarında da elime bir beşlik çıkıyorlar.

Her sabah ve okuldan sonra her akşamüzeri, sanki kişiye özel bir kütüphane hizmeti sunuyormuşum gibi, şu birinci yıl öğrencileriyle buluşup onlara kitaplarımdan veriyorum.

Stephanie'ye tasarımcılarla buluşmak için artık okula gitmezlik edemeyeceğimi, dolayısıyla görüşmeleri hafta sonlarına denk gelecek şekilde ayarlaması gerekeceğini -altı kez- açıklamak zorunda kalıyorum. Nihayet ne demek istediğimi kavrayıp önümüzdeki hafta sonundan sonraki hafta sonu için bir şeyler ayarlıyor.

Cuma günü geldiğinde içindeki Yıldız listemde o kadar tik var ki yedi yaşımıdayken yazıp kendi kendime notlandırıdığım kompozisyonlardan biri gibi görünüyor liste. Özgüvenli davrandım, hem de defalarca. Sürekli olarak risk aldım. Yedi kez cesur davranıp yapabileceklerimin sınırını aştım, üç kez kendi stilimi oluşturdum ve en az iki kere de başkaları için ilham kaynağı oldum.

Bunların tamamı bütünüyle ve kesinlikle işe yaradı.

Yalnız sıfatının zıt anlamlısı her ne ise hayatımda hiç

bu kadar o olmamıştım.

Ama hiç ödev yapmadım. Hem de hiç.

Son on bir yıldır notlarımın mükemmel olmasına şaşmamalı.

O zamanlar ders çalışmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu ki.

"Ret!" diye sesleniyor Ananya, ben nihayet cuma öğleden sonra altıncı yapı binasının kapısından sendeleyerek çıkıp gün ışığında uykulu bir şekilde birkaç kez gözlerimi kırpiştirirken. Pembe eşarplarımdan birini boğazına dola-
mış ve koyu renk saçları arasından kocaman gümüş küpe-
lerimin bir çifti parılıyor. "Retty! Nereye gidiyorsun?"

"Bütün gün boyunca görmedik seni." diye her zamanki gibi bir çığlık atıyor Liv, kollarını sıkıca bana sararken. "Neredeydin? Seni özledik." Liv'in bana olan büyük ilgisini hâlâ biraz can sıkıcı buluyorum ama bu kadar sevecen olması hoş bir şey.

"Bu gece Indylerde kalacağız. Bir numara olacak. Geliyorsun, değil mi?"

Şaşkınlıktan donup kalıyorum -ne yani, Nat'siz ilk sosyal toplantıma gönüllü olarak davet mi edildim şimdi ben?- ardından da yoğun bir esneme hissini bastırmaya çalışıyorum.

Doğrusu, çok çabalamamaya çabalamanın hem fiziksel hem de zihinsel olarak bu kadar yorucu olabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Yeni bir şey öğrendiğinizde, beyninizde yeni bağlantılar oluşturulur. Şu anda beynim yeni isimler, yeni bilgiler, daha önce adını bile duymadığım ünlülerin vücutları hakkında sohbetlerle o kadar dolu ki sanırım beynimde hiç boş yer kalmadı.

"Gerçekten çok isterdim." diyorum nazik bir şekilde, gözlerimi ovuştururken. 'Ama bir dahaki sefere gelsem? Bu hafta sonu yapacak o kadar çok işim var ki."

Uyumak, okumak, yapmadığım ödevleri yapmak, penguenli pijamalarım üzerimde -umarım Nat'le birlikte-bisküvi yemek ve olmuş da beş günde bir şeyler değişmiştir diye böceklerle ilgili belgeseller izlemek bu işlerden bazıları.

"Pazartesi görüşürüz, ha?" diye ekliyorum hafifçe el sallarken ve uykulu bir şekilde eve doğru yola koyuluyorum.

Ananya'nın gergin sesini işitiyorum.

"Oldu. Tabii. Demek öyle, ha?"

Kafam karışmış bir şekilde durup yavaşça arkama dönüyorum. "Ha?"

"Biz anlayacağımızı anladık. Sorun *değil*, Harriet." diyor, çaprazlanmış kollarıyla bana bakarken. "Belli ki şu anda bizle takılmaktan daha *önemli* işlerin var. *Tamamıyla* anlıyoruz."

"Evet." diyerek Liv onaylıyor Ananya'yı, o da kollarını kavuştururken. "Yani, bir *ekip* olduğumuzu düşünüyordum ama çok *meşgulsen* bunu bize söyle, Harriet. Sana *engel* olmak istemeyiz."

Söyledikleri sözler hoş ama bunları söyleme şekilleriyle ilgili bir şey bu hoşlukla hiç örtüşmüyor. Geçen yıldan hiç de hoş olmayan bir anı beynimin arka kısımlarında kıpırdanmaya başlıyor. Uzun süre önce öldürüp gömdüğüm bir anı.

En azından böyle yaptığımı sanıyordum.

"Hiç de öyle değil." diye kekeleyorum, yüzüm yanmaya başlarken. "Bu hafta hiç çalışmadım, gerçekten çok yorgunum ve o kadar çok..."

"Hayır, hayır." diyerek sözümü kesiyor Ananya, elini havaya kaldırırken. "Açıklama yapmana gerek yok, Harriet. Çok işin var, sen *ünlü birisin* artık. Eminim *bizimle* kaliteli zaman geçirmekten çok *daha iyi* işlerin vardır."

İşte bu iki kelime.

Bu iki kelimeyle *-daha iyi-* o anı ön loblarımdan hipokampusuma, oradan da alnımın tam ortasına yuvarlana yuvarlana gelip oturuyor ve alnıma parmaklarıyla sert bir şekilde vuruyor.

Gerçekten herkesten iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Bu sınıfta kimler Harriet Manners'tan nefret ediyor?

Elini kaldırsın.

Sanki baş aşağı bir dondurucuya dalmışım gibi tüm bedenim buz kesiyor birden.

Hayır.Hayır hayır *hayır*. Tekrar olmaz.

Bunu tekrar yapamam. Tekrar olmaz tekrar olmaz tekrar olmaz tekrar olmaz tekrar olmaz tekrar olmaz

tekrar olmaz...

Birden, son on gündür gösterdiğim bunca çaba boşa çıkıyormuş gibime geliyor ve bunun nedenini ya da bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bir şekilde, listede söylenenlerin dışına çıkmış olmalıyım. Kızlar onlarla zaman geçirmek istemediğimi düşünüyor gibi duruyorlar...

Ama öyle *değil* ciddi.

Onlarla birlikteyken *eğleniyorum*. Sadece *yorgunum*, hepsi bu.

Ama Ananya'yla Liv'in gergin yüzlerine bakarken, bu plandan bir an bile uzaklaşmanın söz konusu olamayacağı dank ediyor kafama birden. Son derece dikkatli olmazsam eski Harriet Manners geri dönecek ve indirilmiş olan eller birer birer yine direkt havaya kalkmaya başlayacak.

Taa ki ben geçen yıl olduğum yere tamamen geri dönene kadar ama bu sefer daha da kötü olacak.

Çünkü bu sefer bu tamamen benim hatam olacak.

Ve ben bunu biliyor olacağım.

"İlil..." diyorum, can havliyle düşünmeye çalışırken. Beynim seğirip duruyor, fikirleri bir bir alıp sonra geri bırakıyor. "Bir dahaki hafta birlikte harika bir şey yapabilir miyiz acaba? Bir... Müze ziyareti? Bir... Resim sergisi?" Hâlâ gözlerini dikmiş bana bakıyorlar. "Küçük bir... Toplanma ya da başka bir şey?"

Ananya'yla Liv bakışıyorlar.

"AmanTanrımanTanrımanTanrım!" diye haykırıyor Liv, kendini yine bana doğru atarken. "*Gerçekten mi?*"

Ciddimisinsenbunainanamıyoursüpersinsengerçekten bizebirpartiverecekmissin?"

Ha? *Parti* de nereden çıktı? Çay ve bisküviyi kastetmiştim ben. Belki bir parça da çikolatalı kek.

"Şey, ben..."

"AmanTanrımmamanTanrımHarrietasılbukadarbüyüleyicisinsennasıylaşıyorsunbanasöyledeseninhavaniçi-meçekipbugüçlerinesahipolayımvesonsuzadekseninsihirlikrallığındayaşayayım."

"Bir saniye." diyerek Liv birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. "Bu ben miydin?"

Hepimiz aynı anda, bir atmaca gibi bir yol direğine rahat bir şekilde sessizce tünemiş olan güzel, sarışın bir kıza bakmak için arkamıza dönüyoruz. Sivri gagalı, kaslı bacaklı, masum tavşanları parçalara ayırma alışkanlığı olan güçlü bir kuş gibi yani.

Alexa'yı tüm hafta boyunca bir kez bile görmedim. Benim dönemimde olduğunu bile neredeyse tamamen unutmuştum. İşte, böylesine görünmezdi Alexa bu hafta boyunca.

Ama artık görünmez değil.

Pençelerini çıkarmış sabit şekilde bize bakıyor. Onun her şeyi mahvetmek üzere olduğuna dair ürkütücü bir his var içimde.

62

1970'lerde Michael Lotito adında bir adam bir uçak yemiş. Camlar, metal, motor, deri ve tekerlekler dâhil olmak üzere bir Cessna 150'nin tüm parçalarını bir bir çiğnemiş. Bu koskoca uçağı yemesi iki yılını almış ama sonunda tamamını mideye indirmiş.

Ellerim terlemeye başlıyor ama bir şekilde yüzümün dağılmasına engel olmayı becerebiliyorum.

Ne de olsa, on bir yıldan uzun bir süredir Alexa hayatımda. Lotito'nun da kanıtladığı gibi, eğer yeterince çalışırsanız ve sağlam dişlere sahipseniz her şeyi yiyip bitirebilirsiniz.

Cesur ol, Harriet.

Ben omuzlarımı olabildiğince geri atıp çenemi kaldırırken, "Eee..." diyor Alexa yumuşak bir şekilde gülümseyerek, "Harriet Manners'ı Yeniden Keşfetme Projesi nasıl gidiyor? Umduğunuz gibi çıktı mı Harriet Manners?"

Ananya ve Liv öne doğru ilerleyip birbiriyle aynı iki kitap desteği gibi birer yanımda duruyorlar. "Elbette. Çok seviyoruz onu."

"Harriet süper."

"Değil mi ama?" diyor Alexa ve kedi gülüşü biraz daha



kıvrılıyor. "Bu son hafta *çok eğlenceli* değil miydi? Harriet'in tam gözlerimin önünde bir ikona dönüşmesini izlemeye *bayıldım*. Bu bir Disney filmi ya da öyle bir şey gibi."

Birden benim midemin de uçakla dolu olduğu hissine kapılıyorum. *Bu* ne anlama geliyor şimdi? Alexa bunca zamandır beni mi izliyordu?

Of. Bu biraz, ayakkabınızı çıkardığınızda ayakkabınızın içinde son altı saattir kocaman bir hamam böceğinin oturmakta olduğunu keşfetmeye benziyor.

"Evet, aman, neyse ne." diyor Liv sert bir şekilde, ellerini beline koyarak. "Harriet bir *parti* veriyor. *Büyük* bir parti. *Muhteşem* bir parti."

"Evet." diyor Ananya havalı bir şekilde, tırnaklarına bakarak. "Ve biliyor musun Lexi, *sen gelemezsin*."

Bu çay ve bisküvi olayı hızla kontrolden çıkıyor.

"*Büyük bir parti mi?*" diyor Alexa, yol direğinin üzerinden yere inerken. "Cidden mi? Bu, kulağa *harika* bir fikir gibi geliyor. Herkesi çok mutlu edeceğine bahse girerim. Hep inanılmaz bir hayal gücüne sahiptin zaten."

Gözlerimi dikip hayretle Alexa'ya bakıyorum.

Bunun çılgınca görüldüğünü biliyorum ama Alexa bunları samimi olarak söylüyor gibi geliyor. Ciddi *olabilir mi* gerçekten? Belki de bütün bir hafta boyunca dışlanmak Alexa'nın benim son altı yıldır nasıl hissettiğimi anlamasını sağlamıştır. Belki de bu, onun özür dileme tarzıdır.

Gerçi ben geleneksel bir özü -belki ön tarafında bir yunus olan elde yazılmış bir kart- tercih ederdim ama

bununla yetineceğim.

İçimde bir ümitte, öne doğru adım atıyorum.

"Alexa. Bu daha çok bir... Toplanma, gerçekten. Ama gelmek istersen... Gelebilirsin. Davetlisin. Senin de gelmeni isterim gerçekten."

Bu son kısım hiç doğru değil ama bebek adımları işte.

"Harriet." diyor Alexa, yüzünde kocaman bir gülümseme belirirken. "Gelmeyi çok isterim. Beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim. Geçmişti ardımızda bırakalım artık, olmaz mı? Önümüze bakmanın zamanı geldi de geçiyor bile. Sence de öyle değil mi?"

Alexa buz kesmiş yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Bu çok heyecan verici." diye fısıldıyor kulağıma. "Bu anı beklerken *çılına döndüm*." Sonra da hepimize hafifçe el sallayıp çantasını arkasında neşeli bir şekilde sallayarak ağır ağır yoldan aşağıya doğru yürüyor.

Yürüyüp gidişini izliyorum şaşkınlıkla.

Tamam... Ezelî düşmanım, baş düşmanım biraz önce *öptü mü beni* yani?

"Onu niye davet ettiğini anlamıyorum. Ama bu senin partin olduğuna göre, istediğini yapabilirsin tabii." diyor Ananya homurdanarak, Alexa bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında.

"Lexi gelmez." diyor Liv kendinden emin bir şekilde. "Hep geleceğim der ama asla gelmez."

Okulun önünde eski, parlak mor bir araba duruyor ve India sürücü koltuğunun camından başını uzatıyor.

"Biniyor musun, yoksa binmiyor musun, MUZ²¹? Özel şoförün değilim senin."

Vayyy! India çoktan on yedi yaşına girmiş ve araba kullanabiliyor demek ki. Farklı ve ağırbaşlı bir havası olduğuna *şaşmamalı*.

Üstelik, arabasının rengini de saçına uydurmuş.

Bu, *acayip havalı* bir şey olmuş.

"Geliyorum, Indy!" diye sesleniyor Ananya, India'ya el sallayarak. Ardından bana dönüyor. "Bu, *gerçekten* muhteşem, Retty. Bizim için fazla iyisin, biliyorsun değil mi?"

"Eveeeet!" diye haykırıyor Liv, atkuyruğunun ucunu kemirirken.

"Uyuyamayacağım daha şimdi den heyecanlandım aman Tanrım benne..."

"*ARABAYA BİN, APTAL!* Liv de binsin isterse." diye bağılıyor India, dört kez kuvvetlice kornaya basarak. "Bu gece sen de geliyor musun Harriet?"

Özür diler gibi başımı iki yana sallıyorum hayır anlamında. India da bana tamam der gibi başını sallayıp radyoyu kurcalamak için dönüyor. Ananya'yla Liv bana öyle bir sarılıyorlar ki nefes borumun şekli kalıcı olarak değişecek sanıyorum. Sonra da hâlâ heyecanlı bir şekilde sohbet ederek arabanın arka koltuğuna binip gidiyorlar.

Tam bu anda altıncı yapı binasının kapısı açılıyor ve kabarık saçlı tanıdık bir kafa beliriyor. Bir iki saniye durakladıktan sonra hızla aksi yöne gidiyor.

21 Beyazmuş gibi davranan Asyalılar için kullanılan argo bir sözcük. (ç.n.)

Derin bir nefes alıp sırt çantamın askılarını omuzlarıma geçiriyor ve son beş günde benim dönemimde olup da benimle *konuşmamış* olan tek kişinin ardından hızla gitmeye başlıyorum.

Toby Pilgrim'in ardından yani.

63

Bir farenin kuyruğu tam olarak vücudu kadardır.

Bu bilgiyi ilginç bulup bir cetvelle ölçebilmek için muhtemelen bir fare yakalamaya çalışacak tanıdığım tek kişi Toby.

Benim haricimde elbette.

Deri terliklerimle Toby'nin ardından koştururken birden her insanda iki ila dört milyon ter bezi bulunduğundan ve cildimizin bir santimetrekaresinde sekiz milyon mikroskobik hayvanın yaşadığından bahsetmek istiyorum sadece.

Bu hafta sonu yapmak istediğim tek şey, Scrabble oynamak ve on iki Dr. Who'dan hangisinin en iyisi olduğu konusunda çok detaylı bir tartışma yapmak. Toby, bu haftanın sonuna kadar onu yalnız bırakmamı istemişti ve ben de itaatkâr bir şekilde aynen istediği gibi yaptım. Ama gizli projesi bitmiş olmalı. Artık birlikte doğru dürüst zaman geçirmenin zamanı geldi.

Onu ne kadar özleyeceğim konusunda kesinlikle bir fikrim yoktu.

Ne yazık ki Toby'nin ne kadar hızlı yürüyebildiğinin



de hiç farkına varmamışım. Sonunda ona yetişebildiğimde üç milyon ter bezimin her biri görevini yerine getirmişti ve tepeden tırnağa ince bir su tabakasıyla kaplıydım.

Sanırım Beden Eğitimi sınıfımız da Toby'nin hızına benzer şekilde şaşırırdı.

Tobes son beş yılda bu tür bir fiziksel kapasite gösterseydi, iç çamaşırının lastiğinin çekilmesinden birçok kez kurtarabilirdi kendini.

"Toby?" diyorum on beşinci kez. "Toby? Tobes? Toby Pilgrim?" Toby yürümeye devam ediyor. Dolayısıyla ben de koşup önüne geçmeyi deniyorum. "Toby?"

Ardından da kolunu tutuyorum. "Selam Toby?"

"Aa, merhaba Harriet." diyor sonunda, kocaman beyaz kulaklıkları kulaklarından çıkarıp boynuna kaydırırken. Bu hâliyle bir çeşit papaz gibi görünüyor. "Bir form güzelliği, uyum ve duygu ifadesi yaratacak şekilde harmanlanmış olan vokal ve enstrümantal sesleri dinliyordum ben de."

Ona gülümsüyorum. Sadece Toby, müzik demek yerine bütün bunları söyler zaten.

"Nasılsın, Tobes? Bu hafta hiç görmedim seni. Projeni bitirdin mi? Yolunda gitti mi her şey? Çünkü projeni bitirdiysen, belki bu akşamı birlikte geçirebiliriz diye..."

"Yeni ceketime bak, Harriet!" diye sözümü kesiyor. "Bu bir gizli ajan ceketı ve otuz beş tane cebi var. Bak, bu ellerimi ısıtmak için. Bu, el feneri için. Bu, kimlik kartı için. Bu, gözlükler için. Bu, güneş gözlükleri için. Bu, eks-

tra gözlükler için...”

Bir süre burada kalabiliriz.

“Harika! Bize gidip çay içsek ya! Hem hepsine bakarız birlikte. Bu ceplere koyacak başka bir şeyler de bulabilir ve...”

“Bu cep lazer ışığı için.”

“Evet...”

“Bu da iPod için.”

“Tamam.”

“Ama korkarım ki sana ayırdığım zamanı koymak için bir cebe ihtiyacım yok, Harriet.” diyor Toby, kulaklıklarını tekrar takarken. “Çünkü şu anda sana ayıracak hiç vaktim yok ne yazık ki.”

Yürümeyi bırakıp boş boş bakıyorum Toby’nin ardından. “Ne?”

“Bu akşamı Jasper’la geçireceğim.” diye açıklıyor Toby, hafifçe başını geri çevirerek. Bu arada da iPod’unu kurcalıyor. “Dövüşeceğiz.”

Birkaç saniye için bu iki cümleden hangisinin daha hayret verici olduğuna karar veremiyorum. “*Dövüşmek mi? Jasper mı? Jasper’la mı dövüşeceksin yani?*”

Bedenimi bir rahatlama hissi kaplıyor birden.

Toby’nin önünde sonunda yardımına geleceğini *biliyordum*. Bunun hiç de Toby’ye özgü olmayan bir şiddet şeklinde ortaya çıkacağının farkında değildim sadece.

“Tobes.” diyorum, yine ardından koşarken. “Çok incesin ama Jasper’la benim anlaşıyor olmamız *senin*

de ondan hoşlanmamanı gerektirmez."

"Yoo." diyor şaşırmış hâlde, yine iPod'unu kurcalarken. "Ondan niye hoşlanmayayım ki? Bir sürü ilginç ve mantıklı fikirleri olan gerçekten çok hoş bir çocuk o. Çok iyi arkadaş olduk biz."

Gözlerimi kırıştırıyorum. "...Aa."

"Jasper'ın jiu jitsuda mor kuşak sahibi olduğunu biliyor muydun, Harriet? Ben kökeni 1800'lere dayanan klasik bir dövüş sanatı olan bartitsuyu yeni keşfettiğimden, hangisini daha çok sevdiğimize bakacağız. Çok eğlenceli olacak muhtemelen."

Yanıt olarak yine gözlerimi kırıştırıyorum.

"Gerçi" diye ekliyor hafifçe üzgün bir şekilde, "Benim dövüş sanatım şemsiye, enfiye kutusu ve silindir şapkaları içeriyor ve Sherlock Holmes tarafından kullanıldı. Dolayısıyla onu muhtemelen çok çaba sarf etmeden yenebilirim. Umarım bunu aleyhimde kullanmaz."

Ardından da iPod'unda bir düğmeye basıyor.

Zürafaların ses telleri yoktur. Şu anda benim de ses tellerim yokmuş gibi görünüyor. *Jasper mı?* Otuz saniye önceki soylu söylemime rağmen *belli ki* Toby'nin benim yerime Jasper'dan hoşlanmamasını istemişim. Toby arkadaş olabileceği bütün kişiler arasından tutup benden tiksinen kişiyi seçmiş, ha?

Ani bir şüpheyle öne doğru eğilip Toby'nin iPod'una bakıyorum. Işığı yanmıyor, ekranın ortasında koyu renk bir pil resmi var sadece.

Bu da Toby'nin beni duyabildiği anlamına geliyor.

Beni duymasına rağmen yürümeye devam ettiği anlamına geliyor ki bu da bana *aldırış etmemiş* olduğunu gösteriyor.

Hafifçe başım dönüyor gibi oluyor birden ve Toby'nin geçen hafta sanat atölyesinde benden sakladığı kâğıtta ne çizili olduğunu anımsamaya zorluyorum kendimi. *Görebildiğim* tek şey bir tavşan ve Darth Vader'in kötü çizilmiş bir taslağıydı.

Aman Tanrım. Bir bilim projesi var mıydı gerçekten o kâğıtta?

Böyle bir proje *hiç* var oldu mu hatta?

"Yarına ne dersin?" deyiveriyorum, tekrar Toby'nin ardından koştururken. Yanılıyorum. Yanılıyor olmalıyım. Söz konusu olan *Toby*. "Cumartesi akşamı? Pazar?"

"Çok meşgul olacağım." diyor, gözlerini benden kaçırmaya çalışarak. "Seni içermeyen ilginç ve heyecan verici bir sürü işimle süper meşgul olacağım..."

Birkaç saniye boyunca gözlerimi dikip Toby'ye bakıyorum, gözlerim batışmaya başlayarak. "Toby, bu inanılmaz derecede kırıcı."

"Aa..." Aklı karışmış gibi görünüyor. "Özür dilerim, Harriet. Seni kırmak istemedim. Su anda seninle zaman geçirmeye iznim olmadığını söylemenin daha ince bir yolu var mı?"

Zürafaların benden bir üstünlüğü yok. Bir istiridye bile anlamlı bir cümle kurma konusunda daha yeterlidir.

"Ha."

"Bu çok ilginç bir karşılaşma oldu." diyor Toby sonunda, ben sessizce gözlerimi dikmiş ona bakarken. "Seni görmek hoştu, Harriet Manners. Umarım tüm yeni arkadaşlarından memnunsundur."

Ardından da başka tek bir kelime bile etmeden, Toby aniden sola dönüp bir çitin arasındaki bir boşluğa dalıyor.

Sonra da sürünerek diğer tarafa geçip benden uzaklaşıyor.

64

Birkaç dakika durup Toby'nin sanki ben onu göremezmişim gibi çimler üzerinde asker gibi sürünerek ilerleyişini izliyorum.

Tüm yeni arkadaşlarımdan memnun muyum?

Benimle zaman geçirmeye *izni* yok mu?

Son iki haftadır sanat atölyesinde Jasper'la Toby *ne menem* şeyler konuşuyorlardı? Jasper tam olarak kaç tane *muhteşem* ve *mantıklı* fikir ileri sürdü ve bunlar ne hakkındaydı?

Ya da -daha doğrusu- bunlar *kim* hakkındaydı?

Eski takipçim coşkulu bir şekilde bir parende atarak bir duvarın arkasında kaybolurken içimdeki incinmenin dışa vurmasını gözlerimi kırıştıtarak geçiştirmeye çalışıyorum. Geçen hafta ondan uzak durmamı *istemmişti* ve ben de öyle yaptım. Niye şimdi bu kadar tuhaf davranıyor? Ne hata yaptım? Bir şey için bana kızgın mı?

Yutkunup ellerimi yumruk yapıyorum.

Eğer Toby bana karşı Jasper'la taraf olmak istiyorsa, *bana uyar*.

Aslında benim grubumun gerçek bir parçası değildi zaten. Sonradan eklenivermişti. Üstelik biz istememiştik



onun aramıza katılmasını. Takipçilik gibi sosyal yönden kesinlikle kabul edilemez bir yolla zorla aramıza katılmıştı. Böyle davranmaya devam edecekse her şey normal hâline dönebilir yeniden. Sadece Nat'le ben oluruz yine. Peynirle ekmek, ketçapla mayonez ya da muzla hardal -kimse bunu sevdiğimi bilmese de çok hoşuma gidiyor bu- gibi bir arada.

Ama...

Tüm hafta boyunca en iyi arkadaşım la da doğru dürüst haberleştığım söylenemez. Birkaç kez mesajlaştık sadece -çok iyi vakit geçiriyorum, acayip meşgulüm vb.- ama bunun dışında sesi soluğu çıkmadı Nat'in. Ona, yeni erkek arkadaşıyla ilk birkaç günlerini doyasıya geçirsin diye fırsat tanıdım.

Ama sanırım bu kadar yeter artık.

Cep telefonumu elime alıyorum.

Selam, bu hafta sonu bir şeyler yapalım mı? Hxxx

Telefonum neredeyse anında bipliyor.

Sen iyi misin? ☺ N xxx

Süperim! Belki sevdiğin şu programı birlikte izleyebiliriz diye düşündüm. Sanırım bu hafta biri yumruğu yiyecek. ☺ Hxx

Çok isterdim! Ama yine acayip meşgulüm. ☹ Başka

sefere, ha? ☹ Nx

Pazartesi ya da salı? Çarşamba? H

Boğazıma bir şey oturuyor.

İlişkilerden anlamıyor olabilirim ama noktalama işaretlerinden anlarım.

Bu, tamamen öpücüklerden ve pasif agresif yüz ifadelerinden oluşan, hızla yükselmekte olan bir gerginlik. Üç öpücüğe iki öpücük, bir öpücüğe hiçbir şey: Her ikimiz de asabilesiyoruz. Stratejik olarak yerleştirilen gülen ve üzgün yüzler: Nat kendini suçlu hissediyor, bense muhtaç.

Üstelik, Nat'ın *bu kadar* üzülmesi gerçekten mümkün değil.

Sadece üç dakikalık bir yürüme mesafesinde oturuyor, Dış Hebridler'de değil.

Bir konuşmanın ortasında olduğumuz düşünüldüğünde, haddinden uzun bir süre bekliyorum ve sonra telefonum bipliyor.

Bu hafta da her akşam dışarıda olacağım. ☹ Yakında ararım, ha? ☹ Seni seviyorum. Nat xxxx

Telefonuma dil çıkartıp -iki üzgün surat ve dört öpücük gerçekten bunu yapmaya zorluyor beni- şöyle yazıyorum:

Sorun değil! Müsait olunca haber ver! ;) Hxx

İkiyüzlü göz kırpan surat.

Bir parçam Nat'ı tamamen anlıyor. Elbette anlıyor.

Gerçekten çok ama çok hoşlandığınız biriyle tanıştığınızda tam olarak neler olduğunu bilirim. Aynı anda hem dünyayla ilişkiniz kesiliyor hem de dünyayla müthiş bir ilişki kuruyormuşsunuz gibi geldiğini bilirim. Dünyanın nasıl da bir şekilde büyüymüş ama yalnızca ikiniz için büyüymüş gibi geldiğini bilirim. Bir kitaptaki her bir cümlemin, bir şarkıdaki her bir dizenin, bir filmdeki her bir sahnenin içinde nasıl sadece size ait küçük bir bölüm varmış gibi hissettiğinizi bilirim.

Sadece size ait olmayan her şeyin nasıl da eriyip kaybolmaya başladığını bilirim.

Ama Nick'le ne kadar çok zaman geçirmek istemiş olursam olayım, önceliği Nat'e vermenin bir yolunu bulmaya çalıştım hep. Onu da dâhil etmenin, kendini dışlanmış gibi hissetmemesinin bir yolunu bulmaya çalıştım. Her zaman. Çünkü âşık olmak, bu süreçte en iyi arkadaşınıza dirsek çevirmek anlamına gelmek zorunda değil.

Ama -telefonumu cebime koyup ağır ağır tekrar eve doğru yürümeye başlarken- yanılabiliyor olacağımın farkına varmaya başlıyorum.

Belki de âşık olmak bazen bu anlama geliyordur.

65

Birleşik Krallık'ta her gün Albert Hall'u²² doldurmaya yetecek kadar çok çöp atıyoruz. Bu kadar çöpü koyacak yeni bir yer bulmuşlar gibi görünüyor.

Evimiz darmadağın, bir kez daha.

Kapıyı yavaşça iterek açarken, oraya buraya gelişigüzel bir şekilde dağılmış olan yaklaşık on sekiz kap kacak fark ediyorum. Fincanlar, kupalar, bardaklar, vazolar, normalde bahçede tuttuğumuz sarı kova bunlardan sadece birkaçı. Sanki Hansel'le Gretel evimizin girişi yakınlarında bir yerlerde kaybolmuşlar gibi tüm hole bir şeyler dökülmüş.

Bu hafta boyunca her gün Annabel eve gelmeden önce evi toparladım.

Doğrusu, bana gına geldik artık.

"Baba." diyorum, çantamı çarparak yere koyarken. "Perilerimiz filan mı olduğunu sanıyorsun sen?"

"Saçmalama." Babam salon kapısının köşesinden başını uzatıyor. "Perilere filan inanmıyorum, Harriet. Kırklarında yetişkin bir adamım ben. Bir geri zekâlı gibi mi

22 İngiltere'nin Londra şehrinde yer alan, birçok büyük konsere, gösteriye ve sergiye ev sahipliği yapan ünlü bina.



görünüyorum?”

Birkaç saniye gözlerimi dikip babama bakıyorum. Bunu gerçekten soruyor olduğuna inanamıyorum.

“Kafanda bir kurulama bezi var.”

“Evet, ne var bunda?” Burnunu öyle bir ifadeyle havaya dikeyiyor ki bu kadar sert olmaktan vazgeçmek zorunda kalabilirim. “Kardeşinle ben bütün günü mace-ralara atılarak geçirdik ve ben ona olabildiğince gerçeğe yakın bir deneyim yaşatmak istedim.”

“Kafanda bir kurulama beziyle mi?”

“Indiana Jones şapkamı bulamadım ve Tabitha da bunu eğlendirici buldu.” Kapıdan Tabby’yi bana doğru uzatıp gösteriyor. Onun başında da küçük bir kurulama bezi ve yüzünde de kocaman bir sırtış var. “Ne bulduğunuzu öğrenmek istemiyor musun?”

Başka bir zaman olsa yanıtlım kesinlikle evet olurdu. Hatta ben de kafama bir kurulama bezi takıp pusulam elimde evde uygun adım yürüyüp dururdum.

Ama şu anda hiç havamda değilim.

“Hayır.” diyorum biraz sert bir şekilde, bir ayağımı merdivenlere atarken. “Evi bensiz keşfetmekten-mahvetmekten-yerle bir etmekten çekinme, baba.”

“Önce depoda yarım bir hamster tekerleği bulduk ki bu, bu ailenin hiçbir hamsteri olmadığı düşünüldüğünde çok *esrarengiz* bir şey.”

Bir adım daha atıp iç geçiriyorum.

“Hamsterımız vardı, baba. İkinci gün kaçtı.”

"Ha. Akıllı küçük adam. *Bir de bir insanın dörtte birini bulduk. Kardeşin bunun çok çılgınca olduğunu düşündü.*"

Babam, Rin'in birkaç hafta önce, ben New York'tan döndükten hemen sonra, Japonya'dan göndermiş olduğu kucaklama yastığını uzatıyor. Bu yastık, üzerinde *İkimizin sevmesi için yapıldım ben yazan pembe bir tişört olan tek kollu, başsız bir yarım insan gövdesi* şeklinde.

"Bir arkadaşımın hediyesi." deyip hırçın bir adım daha atıyorum. Sonra da hafifçe geri dönüyorum. "Hem onu bana ver."

Babam yastığı bana atıyor ve ben yastığı tutup göğsüme bastırıyorum.

Bu yastığı kullanmaya başlamanın tam zamanı olabilir şu an.

"Başka ne bulduğumuzu öğrenmek istemez misin Harriet? Sana gönderilmişler gibi görünüyor da."

"Eğer Çin lokantasının el ilanlarından bahsediyorsan bunun nedeni dükkândaki adama içinden fal çıkan kurbiyelerin aslında San Francisco'da icat edildiğini söylemem ve..."

Susuyorum.

Babam sırtıp kaşlarını oynatıyor.

Birden silkinip holde duran bütün o bardaklara, kupalara, vazolara ve kovalara yeniden bir göz atıyorum. Hiç de gelişigüzel dağıtılmamışlar. Dikkatli bir şekilde yerleştirilmişler. Yerdeki çer çöp de şey gibi görünüyor... Çiçek yaprakları gibi.

Aman Tanrım.

Bunu *biliyordum*. Nick'ten tekrar haber alacağımı *biliyordum*.

İnsan kalbi tek bir günde bir kamyonun otuz iki kilometre yapmasına yetecek kadar enerji üretir. Basamakları sıçrayarak inip yerdeki bu izi takip etmeye başlarken kalbim bana tüm ülkeyi dolaştırabilir gibi hissediyorum birden.

Çiçek yaprakları mutfağa, arka kapının dışına ve bahçeye saçılmış. Koşarak bunları takip ediyorum. Babam da Tabby kucağında dikkatli bir şekilde arkamdan hızlıca yürüyor.

Kulübenin kapısını açıyorum ve küçük kardeşim benimkinden sadece birazcık daha yüksek bir mutluluk cılgılığı atıyor.

Her yerde çiçekler var.

Yüzlerce sarı gül, pembe Peru zambakları, mor beyaz ıtırşahiler, pembe cipsofilyalar, krem rengi frezyalar ve kırmızı karanfiller var dört bir yanda. Mümkün olan her yere demetler hâlinde konulmuş bu çiçekler. Çim biçme makinesinin, paslanmakta olan büyük çatallı belin üzerinde, pencere kenarında sıra sıra çiçek demetleri var.

Kulübe aynen büyükanne Manners'ın evi gibi kokuyor ama bu koku bir spreyden ya da tüyler ürpertici bir oyuncak ayının içindeki ot karışımından gelmiyor.

Ağzımı açıyorum ama sonra tekrar kapatıyorum.

"Tüm günü bunları senin için düzenlemekle geçir-

dim.” diyor arkamdan babam, sırtarak. “Şununla birlikte geldiler.”

Bir sandalyenin üzerinde şans eseri dengede duran eski hamster topunu işaret ediyor.

Topun içinde üzerinde şöyle yazan küçük sarı bir zarf var:

HARRIET MANNERS

Kalbim aniden şut çekerek aya bir kamyon fırlatıyor sanki.

66

Daha önce hiç çiçek almamıştım.

Ya da almışımdır -şüphesiz- çünkü on altı yaşımıdayım ve hangi onurlu genç kız hiç çiçek almamış olabilir ki?

Sadece, çiçekler siz on yaşındayken bademciklerinizi aldırduğınızda ailenizden gelmişse bunun hesaba katılıp katılamayacağından tam olarak emin değilim. Hediye almak için illa vücudunuzdan bir parçanın kesilip atılması gerekiyorsa bu hediyelerin pek de bir anlamı varmış gibi durmuyor.

Bir omzumda kucaklama yastığım, kucağım dolu bir şekilde ve elimde sıkıca tuttuğum zarfla eve geri koşarken birden kafama dank ediyor: Bunlar sadece özel, romantik çiçekler değil.

Bunlar *peri masalı* çiçekleri.

Biri Oscar kazandığında, tiyatrodaki ilk açılış gecesini yaptığında ya da bir dünya rekoru kırdığında gönderdiğiniz türden çiçekler bunlar.

Ya da önlenemez bir şekilde sevdiğiniz birine gönderdiğiniz türden çiçekler.

Ellerim titreyerek odama ulaştığımda kapıyı yavaşça



ardımdan kapatıp yere oturuyorum. Kalbim hâlâ yerinden çıkacakmış gibi atarken birkaç peygamber çiçeğini onları görebileceğim bir yere dikkatli bir şekilde yerleştiriyorum.

Ardından küçük sarı zarfa dönüyorum.

Sonsuz bir yavaşlıkla -her Noel'de Nat'i cidden ama cidden sinir eden türden bir yavaşlıkla- zarfı sanki bir çeşit açık kalp ameliyatı yapıyormuşum gibi dikkatli ve nazik bir şekilde açıyorum.

Bir anlamda öyle de yapıyorum sayılır zaten.

Sonra da zarfın içindeki kâğıda bakıyorum.

Benim küçük Kül-bebeğim! Şu anda tıka basa gururla doluyum. Şimdiye kadar bulduğum en iyi şapkasın sen.

Tüm üveyiklerimi gönderiyorum sana.

İ-P'in, Wilbur

Burnum birden batışmaya başlıyor.

Wilbur.

Yine ortadan ikiye ayrılmakta olduğumu hissediyorum. Bir yanımda bu jestten inanılmaz derecede etkilendi ve Wilbur'u o kadar özledi ki bu acı veriyor bana. Bir yanımsa kendimden nefret ediyor...

Bu jestin başka birinden gelmiş olmasını dilediği için.

Hiç çiçek almamama şaşmamalı. Ben iğrenç, nankör bir şap kayım ve çiçeklerle ilgili hiçbir düzenleme olmadan vücudumun bir parçasının kesilip atılmasını hak ediyorum.

Gözlerimi kırıştıtararak kısa bir süre daha bakıyorum Wilbur'dan gelen mektuba.

Sonra da mektubu bağırma bastırıp yere koyuyorum ve burnumdaki rahatsız edici batışmanın geçmesini beklerken mavi bir peygamber çiçeği yaprağıyla oynuyorum.

Ama geçmiyor.

Batışma ağır ağır burun kemerime, yanaklarıma, alnıma doğru yayılıp kaşlarımın arasına ulaşıyor ve bir sarmaşık gibi dışarıya doğru filiz veriyor. Boğazıma sarılıp gözlerime batıncaya kadar tüm yüzümü kaplıyor.

Derin, sakın bir nefes almayı deniyorum. Tamam, *Harriet, tamam, Harriet, tamam, tamam, tamam, tamam...*

Ama faydası yok.

Sarmaşığın kolları gitgide o kadar sıkı sarıyor ki beni, paniğin yaklaşmakta olduğunu hissediyorum. Gözlerim oynamaya, çenem kırışmaya başlıyor.

Artık buna dayanamıyorum.

Nick'in tam şu anda yanımda olmasına ihtiyacım var. Başımı göğsüne yaslamaya, onun ayaklarını benimkilerin üzerine uzatmasına ihtiyacım var. Tüm yüzünü kaplayan gülümsemesine, onun sakinliğine ve inceliğine ihtiyacım var. Ferah yeşil kokusuna, bir martının neden olduğu yara izine, marketlerde daha ondan rica edilmeden yüksek raflardaki şeyleri yabancılar için aliverişine ihtiyacım var.

Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım var.

Temelli gitmediğini, bunu onsuz yapabileceğimi,

Çünkü geri dönüyor olduğunu söylemesine ihtiyaım var.

Ama artık bunların herhangi birine inanıp inanmadığımı bilemiyorum.

Dolayısıyla onu bana yakınlaştırmak için yapabileceğim tek Şeyi yapıyorum. Dik bir Şekilde oturup yüzümü siliyor ve bir k ğıtla bir kalem alıyorum.

Sonra da tekrar ona yazmaya başlıyorum.

Sevgili Nick,

Bu kararı birlikte aldığımızı biliyorum.

Her ikimizin de aramızdaki mesafe ayrılmamıza neden olmadan önce ayrılmamızın daha az acı vereceğini düşündüğümüzü biliyorum. Yapılması gereken doğru Şeyin bu olduğuna gerçekten inanmıştım. Bunun bu kadar çok acı vermeyeceğine de inanmıştım. Ama herhangi bir Şeyin bundan daha çok acı verebileceğini hayal bile edemiyorum.

Ve iyi olduğumu sanmıyorum.

New York'tan döndüğümde o kadar perişandım ki en iyi arkadaşlarımdan soyutladım kendimi. şimdi de onlar kendilerini benden soyutladılar.

Kendimi yeniden mutlu hissedebilmek için yapabileceğim her Şeyi yaptım. Fas'a gittim, deveye bindim, çölde dans ettim. İçimdeki yıldıızın peşinden gittim. Kendimi modelliğe verdim. Çoğu zaman onları anlamamama ve onların da beni anladığını d ş nmememe rağmen yalnız kalmayayım diye okulda yeni arkadaşlar edinebilmek için ne gerekiyorsa yaptım. Sen-

siz ilerlemek için çok çabalıyorum.

Ama yapamıyorum, Nick. Hiçbir yere ilerlemiyorum.

Son mektubumda yazdığım her şey... Onlar doğru değildi. Ya da doğrudular ama kastettiğim şey aslında o değildi. Bilgilerin ve sayıların arkasına saklanıyordum çünkü şunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Sen her gün değişiyor, büyüyor, yaşıyor ve orada daha da kendin oluyorsun ama aynı kalan tek şey benim.

Ben hâlâ buradayım ve sana tutunuyorum.

Geçmişte sıkışıp kaldım, kapana kısıldım. Kendimi geçmişe gömüyör, geçmişin içinde boğuluyorum. Bu durumu iyileştirmek için ne yapmam gerektiğini de bilmiyorum.

Seni özlüyorum. Gittiğin günden beri her gün, her saat, her saniye seni özlüyorum.

Ve beraberinde götürdüğün parçamı da özlüyorum.

Harriet xxx

67

Hayatım boyunca hiç bu kadar hızlı koşmamıştım.

Zarfım elimde, ayaklarım alev almış gibi merdivenlerden uçarak inip dışarıya çıkıyor ve posta kutusuna doğru koşuyorum.

Sanki ayaklarımda küçücük kanatlar, sırtımda da altı roket motoru varmış gibi; sanki sihirli bir pelerinim varmış gibi; sanki kâğıttan bir uçakmışım gibi koşuyorum.

Sanki bir kuyruklu yıldızmışım ya da kayan bir yıldızmışım gibi koşuyorum.

Koştukça da Nick'i kovalıyorum.

Tokyo - Haziran (4 ay önce)

"3.358 saniye."

Dar ara sokaklardan, yarı açılmış hediye paketleri gibi kapılarından beyaz kumaş sallanan koyu renk ahşap evlerin önünden, küçük kemerlerin ve kavisli çatıların altından geçip hareketli, gürültülü sokaklara çıkıp sonra yine sessizliğe dalıveriyorduk.

"3.247 saniye."



Hızla küçük bir tren istasyonunun önünden geçtik.

"2.320." dedim Nick'e, bir kanalın üzerindeki kırmızı boyalı ve uzun, kırmızı bayraklarla donatılmış güzel tahta bir köprüyü koşarak geçerken. "Nick, nereye götürüyorsun Allah aşkına beni?"

Gülüp bana döndü.

"Harriet..."

Nick dönerken, eski bir film sahnesindeki bozuk bir projek-tör gibi yüzü hafifçe titreşiyor. Ardından da sanki bir dumanın içinden geçiyormuşum gibi yüzü kaybolup gidiyor.

Belki de yeterince hızlı koşmuyorumdur şu anda.

Daha hızlı koşmaya başlıyorum.

Uyluklarım yanana, görüşüm bulanıklaşana, dünya bir o yana bir bu yana titreşmeye başlayana, soluğum tiz bir çığlık gibi çıkana kadar koşuyorum. Duyabildiğim tek şey, tabanlarımdaki zonklama.

Odaklan, Harriet.

"1.986 saniye." Gökdelenler çevremizi sarmaya başlarken gri beton sokakları nefes nefese yavaşça koşarak geçtik.

"1.653."

Dik bir merdiven çıktık. "1.454."

"Harriet..."

Ama Nick yine buharlaşmaya başlıyor.

Su anda burnunun şeklini, gözlerinin gölgesini ya

da yanağındaki benin yerini tam olarak seçemiyorum. Gülümsemeden hemen önce ağzının hangi açıyla aşağıya doğru kıvrıldığını ya da yorulduğunda ses tonunun tam olarak nasıl olduğunu hatırlayamıyorum.

Somurtup koşmaya devam ediyorum.

Geçen yaz dönüp durduğumuz dönergecin bulunduğu parktan geçiyorum.

Yağmurda öpüştüğümüz yolu geçip ayağım ıslanmışta bana çorabını verdiği yoldan aşağıya doğru koşmaya devam ediyorum.

Bana ilk mektubunu yolladığı posta kutusunu geçiyorum.

"1.223 saniye." dedim. "Nereye gittiğimizi anlamı..."

"Harriet..."

Çenesi, kulaklarının şekli, sırtının yazıncı rengi, dudaklarının kıvrımı kayboldu şimdi de.

"Harriet."

Elinin ne hâlde olduğunu hatırlayamıyorum.

"Harriet."

Yüzündeki ifadeyi hatırlayamıyorum.

"Harriet."

Koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum. Bacaklarım sanki eski film projektörünün üzerindeki kolmuş gibi hissediyorum. Belki yapmam gereken tek şey bacaklarımı yeterince uzun bir süre, yeterince hızlı bir şekilde hareket ettirmektir. Belki o zaman -küçük bir tıkla- Nick'i yeniden görebilirim.

Gülümsüyor ve ona yetişmemi bekliyor olabilir onu yeniden gördüğümde.

Ama işe yaramıyor bu.

Nick her ardına döndüğünde, yüzü titreyip biraz daha kayboluyor.

İkinci posta kutusunun önüne gelip bacaklarım titrer bir hâlde durduğumda, bunun aslında ne kadar da boşuna olduğu dank ediyor kafama nihayet. Mektuplarım okunmuyor, yanıtlanmıyor. Nick'ten geriye kalan her şey kafamda. Bu görüntüler kararıp yok olduğunda Nick de kaybolacak.

Ben buna hazır olsam da olmasam da.

Geçen sene boyunca birçok kez ortadan kayboldu Nick.

Ama bu, ilk kez gerçekten kayboluşu.

68

Mektubu postalıyorum yine de.

O kadar yolu o kadar hızlı koştum ki mektubu postalamamak aptallık olurdu gibi görünüyor.

Sonra da nefes nefese bir hâlde yaslandığım posta kutusundan aşağıya doğru kayıp başım ellerimin arasında yere oturuyorum. Nat'le Toby beni görmek istemiyorlar. Rin, Bunty ve Wilbur binlerce kilometre uzaktalar.

Nick burada değil.

İnanılmaz derecede boş geçecek gibi görünen koskocaman iki gün uzanıyor önümde.

Ödevlerle, belgesellerle, tekrar benim olmayacak hikâyelere saklanmakla geçecek tam kırk sekiz saat. Mutfaktaki teneke kutuları ters alfabetik sırada yeniden düzenlemekle ve gerekli kaslara sahip olmadığımın emin olduğum hâlde kulak memelerimi oynatmaya çalışmakla geçecek iki gün.

Eski Harriet Manners olmakla geçecek tam bir hafta sonu.

İçimde bir şeyler kırılıyor.

Nefesim düzeline kadar bekliyorum. Bu -doğrusu-



NHS'nin²³ benim yaşımda ve cüssemde bir kız için muhtemelen süreceğini söylediğinden daha uzun sürüyor.

Ardından telefonumu çıkarıyorum cebimden.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde, geçen hafta boyunca okulda dikkatle topladığım tüm numaralara tek tek basıyorum: Ananya'nın, India'nın, Liv'in, Chloe'nin, Mia'nın, Raya'nın, Eric'in, Robert'ın ve adlarını pek de hatırlayamadığım daha bir sürü insanın numarasına (Telefon rehberimde A, B, C, D vb. olarak kayıtlılar, çünkü onlara adlarını bilmediğimi söylemek kaba bir davranış gibi gelmişti bana.)

Dişlerimi sıkıyorum.

Sonra da şu mesajı yazıyorum:

Önümüzdeki cuma büyük bir parti veriyorum ve senin de gelmeni çok isterim! Detaylar yolda. ☺ Harriet Manners xx

Birleşik Krallık'ta 250 farklı tür arı bulunur. Önümüzdeki iki dakika boyunca sanki bütün bu arılar telefonuma hapsolmuş gibi geliyor kulağa.

Vizz.

Evet! Varım! SÜPERSİN! X

Vizz, vizz, vizz.

23 (İng.) National Health Service - İngiltere Devlet Sağlık Hizmetleri. (ç.n.)

Hadi canım! Harikasin! Xx

Efsanesin sen! Bütün futbol takımını getireceğim!

Muhteşem! Erkek lisesini de davet edebilir miyim? x

Vizz vizz vizz vizz vizz vizz vizz.

Düzinelerce yanıt -mesajı göndermediğim insanlardan bile- art arda gelmeye başlayınca hâlâ titremekte olan telefonumu cebime koyup ayağa kalkıyorum.

Yapmam gereken şeyin ne olduğunu biliyorum.

Bugüne kadar tüm dünyanın görmüş olduğu en iyi partiye benzer partiyi vereceğim. Olağanüstü bir parti olacak. Devasa, koskocaman, çok büyük, müthiş, ulu, anormal, asil, yüce ve muazzam bir parti olacak; diğer tüm partileri gölgede bırakacak.

Parti bittiğinde de eski Harriet Manners gitmiş olacak ve bir daha asla geri dönmeyecek.

Çünkü bu bir oyun ya da bir listede bazı maddeleri işaretlemek için eğlenceli bir fırsat değil artık. Bu, dikkatimi başka yöne çekmenin bir yolu, beni oyalayacak bir şey ya da özlediğim insanları unutmama yardımcı olacak bir şey değil.

Parıldayan hayat, sadece seçtiğim hayat değil artık.

Bu, elimde kalan tek hayat.

69

Hafta sonunun geri kalan kısmını plan yaparak geçiriyorum.

Kucağıma tünemiş Tabby'yle birlikte babamın ev ofisinde üç saat geçiriyorum: Bilgisayarda bir şeyler yazıp bunları düzenliyor ve iki yüz kişiye özel davetiyeyi farklı renklerdeki kâğıtlara basıyorum.

Ardından da kız kardeşimi sağlık ve güvenlik nedenlerinden ötürü geri verip bastığım davetiyeleri gayet havalı şekillerde dikkatlice kesip üzerlerine konuyla gerçekten alakalı şekiller çiziyorum dört saat boyunca.

Bir düzine telefon görüşmesi yapıyor, altı tane planlama listesi hazırlıyor ve biraz da alışveriş yapıyorum.

Hatta her şey yoluna girer girmez tamamını geri ödemek koşuluyla Annabel'den Fas'taki işten kazandığım paranın bir kısmını borç alıyorum.

Üvey annem şaşılacak şekilde beni destekliyor aslına bakarsanız.

"Bir *parti* ha?" diyor birden ofisin kapısında belirek, ben kestiğim kâğıtları hevesle PVC kaplamaya başlar-ken. Herkes bir partinin davetiyeler tamamıyla su geçirmez bir hâle sokulana kadar resmîleşmeyeceğini bilir. Sonuçta,



davetiyelerin üzerlerine ne zaman ne döküleceğini asla bilemezsiniz.

“Evet.” diyorum düz bir şekilde, makineden ılık bir parça plastik alırken. “Bir partiye ihtiyacım var, Annabel.”

Ardından, normalde A+ aldığım ödevlerime yapıştırmak için kendime sakladığım altın rengi çıkartmalarımdan birini alıp yapıştırıyorum.

Kısa bir sessizlik oluyor.

“Yardım ister misin?”

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp önce Annabel’e, sonra da bu konuda onunla tartışmak zorunda kalacağım an için hazırladığım madde işaretli listeye bakıyorum. Bir bebek sahibi olmak üvey annemi fazlaca mı rahatlattı acaba diye endişe etmeye başlıyorum. Korku verecek derecede uysal biri hâline gelmiş gibi görünüyor.

Annabel yoga yapmaya başladığı saniye yetkilileri arayıp bir tür beyin taraması yapmalarını isteyeceğim.

“Sanırım bunu kendi başıma yapmam gerekiyor.” diyorum minnettar bir şekilde. “Yine de teşekkür ederim.”

Üstelik Annabel’in herkese kapıdan girmeden önce yasal olarak bağlayıcı bir tür sözleşme imzalatma riski de her daim mevcut ve benim elde etmeye çalıştığım izlenim hiç de bu değil.

Bu sırada babam, sanki evin her iki katı da bir gecede bir tramboline dönüşmüş gibi evin içinde zıplayıp duruyor.

“Partileri severim. Partinin teması ne? Yiyeceklerle ilgili bir tema seçebilir miyiz acaba? İtalyan bir şef gibi giyi-

nip Tabby'yi de bir istakoza dönüştürür ve onu gerçekten kocaman bir tencerede taşırım, ha?"

Telaşla Annabel'e bakıyorum.

Eğer babam yüzünden okunduğu kadar hevesliyse, zar zor edindiğim yeni imajım bir anda alev alır. Özellikle babam takma bir bıyık takıp kardeşimi haşlıyormuş gibi yaparsa.

"Hayır Richard." diyor Annabel kesin bir şekilde. "Eğer Harriet'ın bize ihtiyacı olursa elbette devreye gireceğiz ama bunun dışında bu olayın tamamen dışındayız biz."

Annabel her an bana kinoanın buğdaygillerden olmadığını söyleyip meditasyon yapmayı methetmeye başlayabilir, cidden.

"*Büyük haksızlık.*" diyor babam altı milyarıncı kez. "Neyse, fikrinizi değiştirerseniz kostüm hazır nasılsa. Harriet bu kostümü on beş yıl önce giydiğinde çok albenili bir kabuklu olmuştu doğrusu. Kostümü çıkarmaya kalktı-ğımızda ağlardı."

Bu -şimdi düşünüyorum da- hayatım hakkında açıklamasını isteyeceğimden daha fazlasını açıklıyor.

Pazartesi sabahı okula gittiğimde, büyük ölçüde hazırım. Kendini beğenmişlik etmek istemem ama benim partim sosyal toplantı tarihinde şimdiye kadar görülmüş en müt-hiş parti olacak.

Kendim de bu parti için gitgide daha da heyecanlanıyorum.

Üstelik heyecan duyan tek kişi ben değilim.

"Vay *canınaaaa!*" diye çığlık atıyor Lydia'yla küçük arkadaşları, onlara *Devasa Tuvalet Seçkileri* kitabımın arasına sıkıştırılmış olan davetiyelerini uzatırken. "*Bizim için, ha? Gelebiliriz yani? Cidden mi? Süpersin, Harriet Manners!*"

"*Büyüleyici!*" Chloe davetiyeyi incelerken bana gülümsüyor. "*Tapılacak birisin sen!*"

"*Birinci sınıf.*" diyerek bana sırtıyor Eric ve diğerleri, ben onlara parlak, plastik kaplı davetiyelerini uzatırken. "*Çok havalı bir şey olmuş, Retzer.*"

(Bu yeni adım, bu arada. Retzer. Mideniz bir hoş olduğunda aldığınız bir şeyin adı gibi geliyor kulağa.)

Liv davetiyeye bir kez daha bakıyor ve anında hızla nefes alıp vermeye başlıyor.

"Bak! Bakbakkakbunainanamıyorumnegiyeceğimben-buinanılmazbirşeykesinlikleben tamamen..."

"*Olivia.*" diye çıkışıyor India, gözlerini devirerek, "*Sakinleş, yoksa bir şeyleri patlatacaksın.*"

"Bu *şimdiye kadarki* en iyi fikir, Ret." diyor Ananya, bana kocaman sarılırken. "*Herkes geliyor mu? Hepsini tanıyacak mıyım?*"

Ona gülümsüyorum. "Umarım! Hepsi de hemen yanıt verdi mesajıma. Dolayısıyla öyle gibi görünüyor!"

Hem Ananya hem de Liv çığlık atıyorlar.

"*Bir sürü fotoğraf çekeceğim.*" diyor Liv, davetiyemi öperken. "*Bu çok heyecan verici!*"

Altı saat boyunca, eriyen plastikle parmak uçlarımı yakmama *tamamen* değdi doğrusu.

Herkes çok sevdi davetiyelerimi. Hatta o kadar ki ben bile biraz şaşırdım. Akranlarımı en son bu kadar heyecanlı gördüğümde altı yaşındaydık ve Noel Baba üç gerçek geyikle birlikte doğaçlama bir toplantı düzenlemişti.

Biyoloji, matematik, fizik ve kimya dersleri boyunca davetiyeleri dağıtıyorum. Fransızca, İngilizce ve tarih derslerini almamama rağmen dışarıda bekleyip orada da davetiyeleri dağıtmaya devam ediyorum. Öğle yemeği esnasında da yemekhanede davetiyeleri dağıtıyor, tenefüslerde de ortak salona küçük bir stant kuruyorum.

En önemli olan şey kimseye davetiye vermeyi atlamamam.

Bu, Alexa'ya da bir davetiye vermek ve ardından da -hâlâ gözlerini dikmiş sessizce bana bakıyor olduğundan birazcık daha az cesaretli bir şekilde- tekrar kaçmak anlamına gelse bile.

Sonunda, PVC kaplı tüm davetiyelerim neredeyse tamamen bitince, Toby'nin sınıfına doğru yöneliyorum. Hâlâ ona kızgın olmama rağmen, önünde sonunda Toby'nin bunu halledeceğini umuyorum az çok. Umarım cuma akşamına kadar hallolur bu iş. Onun davetiyesine şekiller çizmek için daha fazla zaman ayırdım ve en iyi çıkartmalarımın hepsini onun davetiyesine yapıştırdım.

"Bunun için teşekkür ederim, Harriet Manners." diyor Toby sertçe, ben kapının ardından önüne zıplayıp o beni

fark edip tekrar kaçamadan önce davetiyeyi neredeyse gözüne sokarken. Ama benimle hâlâ göz teması kurmuyor ve bunu fark etmemek mümkün değil. "Önce sormam gerekecek ama izin verileceğini sanmam."

Üzgün bir şekilde başımı sallıyorum.

Ardından da koridordan, hançer gibi delen gözlerle Jasper gözlerini kırıştırıp başka tarafa bakana kadar Jasper'a bakıyorum düşmanca bir şekilde.

Çarşamba sabahı elime bir beşlik çakılmadan, kucaklanmadan, öpülmeden ya da kolumun üst tarafına sevgi dolu bir şekilde yumruk atar gibi vurulmadan okul koridorlarında tek bir adım bile atamıyorum.

"Selam, Ret!" "Ooo, Retty!" "Retzer! N'aber?" "Bugün çok *havalı* görünüyorsun, Retty!"

İlkokul kısmı da ağır ağır payetler, canlı renklerde eşarplar ve kırmızı deri çantalarla dolmaya başlarken hayretle belki de haklıydım diye düşünmeye başlıyorum.

Belki de gerçekten bu kadar kolaydır.

Çünkü kendimden emin bir şekilde gülümseyip cesurca el sallarken -müstehcen bir şekilde kahkaha atıp elime çakılan beşliklere kayıtsızca karşılık verirken- belki de sonunda içimdeki yıldızı buldum diye düşünmeye başlıyorum.

Üstelik bu yıldız sandığım kadar uzakta da değilmiş.

10

Perşembe öğleden sonra kimse *Harriet'in partisinden* başka bir şeyden bahsetmiyor.

Biyoloji dersinde tüm sınıfça dışarı çıkarılıp netbol sahalarının oraya götürülüyoruz. Diğer iki biyoloji sınıfının da bize katılmasını bekliyoruz orada ve şiddetli bir şekilde yağmur yağıyor. Hepimiz şemsiyelerin altında birbirimize sokulmuş bir hâlde soğuktan titreyerek bekliyoruz.

Ama hiç kimse bunun farkındaymış gibi görünmüyor.

Herkes bu süreyi şimdiye kadar katılmış olduğu en güzel partiyi ateşli bir şekilde anlatarak geçiriyor. Anlaşılan o ki 80'lerin likralılarından togaya, Cadılar Bayramı kostümlerine kadar bir sürü yaratıcı tema kullanılmış bu partilerde ve her bir temanın da farklı başarı dereceleri olmuş.

Ben bunları bilmiyorum elbette, çünkü bu partilerin hiçbirine davet edilmedim. Konuşmalara olabildiğince katılmaya çalışıyorum ama görünen o ki Tudor dönemi kıyafetleri ya da "Victoria Dönemi Yetimi" sandığım kadar havalı bir tema değilmiş. Ne de "Genel Ev Aletleri" içe işleyen bir temaymış.

"Ama doğrusunu istersen Ret." diyor Chloe, küçük kız



grupları hâlinde bekleşirken biz. "Cuma günkü partinin hepsinden daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Çok havalı bir fikir bu. Nereden aklına geldi?"

Vereceğim yanıtı iyice düşünüyorum. "Sevdiğiniz şeyleri başkalarıyla paylaşmak güzeldir sonuçta, değil mi?"

"Kesinlikle. Aman Tanrım, çok doğru bu."

"Bunları bizimle paylaşman büyük incelik."

"Kızlar!" diyor Bay Collins, ikinci altıncı yapı biyoloji sınıfı yağmurda bekleyen bize katılmak için okul binasından çıkarken. "Sizden sessiz olmanızı rica etmiştim, lütfen."

"Peki, ne giymeliyiz? Parlak bir şeyler, değil mi?"

"Gittiğim son partide harika bir arı kostümü giymiştim. Ben dans ettikçe sallanan sevimli antenleri vardı."

Hadi ya. Çekici Hayvanlar'ın partilerde kabul gören bir tema olduğunu biliyordum.

Aslına bakarsanız, bunun yasak olduğunu sanıyordum.

"Aaaa!" diye araya giriyorum heyecanlı bir şekilde. "Araştırmalar arıların sağ antenlerini başka bir arının dost mu düşman mı olduğunu anlamak için kullandıklarını söyler. Erkeklerle flört etmek için kullandın mı bunu?"

Birkaç saniye boyunca hepsi gözlerini dikip bana bakıyor ve sonra da kahkahalara boğuluyorlar.

Şaka yapmıyordum oysa -bunun biriyle sohbet açmak için mükemmel bir araç olacağını düşünmüştüm- ama şu anda kendimi o kadar pohpohlanıp şişirilmiş hissediyorum ki havalara uçmamak için çitlere tutunmak zorunda kalabilirim.

Durup dururken komik olmak çok hoşuma gidiyor.

"Kızlar!" diyor Bay Collins tekrar, kaşlarını çatarak. "Size daha demin ne dedim? Kendi kendime mi konuşuyorum? Beni duymuyor musunuz?"

"Ya da..." diye devam ediyorum konuşmaya, iyice düşünererek, "Bir bal arısı, yiyecek bulunan bir yeri dans ederek diğerlerine anlatır. Sen de açık büfenin önünde dans edebilirdin!"

Daha da çok gülüyorlar. "Çok komik!"

"Ya da bir taç takıp kraliçe arıymışsın gibi yapabilir ve..."

"Kızlar!" diye iç geçiriyor Bay Collins, yuvarlanarak bize doğru gelirken. Geniş, yuvarlak bir göğsü, yuvarlanır gibi bir yürüyüş şekli var Bay Collins'in. Bana hep telaşlı bir porsuğu anımsatmıştır az çok. "Bu şamata da ne?"

Kıs kıs gülmekte olan gruba bakıyorum ve birden bir şey dürtüyor beni. "Pardon, hocam." diyorum, kızlara göz kırparak. "Dış-arı-dayız diye şey etmiştik de."

Kızlar daha da çok kıkırdıyorlar. Onlara gülümsüyorum.

"Öyle mi?" Bay Collins kaşlarını çatıyor. "Sessiz olmanız gerektiğini bildiğinizden eminim."

"Arı-za çıkarmak istemedik hocam." diyorum kaşlarımı oynatarak, "Bu kar-arı cidden bilmiyorduk."

Kızlar şimdi histerik kahkahalar atıyorlar.

Bay Collins çileden çıkmış gibi görünmeye başlıyor ama o kadar eğleniyorum ki kendimi durduramıyorum. *Daha fazlasını* istiyorum. *Daha fazla* kahkaha, *daha fazla* onay istiyorum. Kelime oyunlarına düşkünlüğümün bir gün işe yarayacağını *biliyordum*.

"Hocam, biliyor musunuz küçükken *Arı Vız Vız* şarkı-

sına bayılırdım ben. Küçük s-arı oyuncağıma s-arı-lıp bir çeşit arı-nma yaşadım."

Bay Collins'in yüzü seğirmeye başlıyor birden.

"Yeter artık!" diye çıkışıyor Bay Collins, sahanın ortasını işaret ederken. "Şuraya geç, Harriet. *Hemen*."

Gözlerimi kırpttırıyorum. "Ama..."

"Her gün ballı sandviç yediğimden yapıyorsun bunu, değil mi? Hem yapmak hem de paketlemek kolay o sandviçleri. On altı yaşında birinin yeme alışkanlıklarımınla dalga geçmesine izin *vermem*. Doğrusu, bu yıl sana neler oldu bilmiyorum, genç bayan. Bay Harper ve Bayan Lloyd onların derslerinde de sorun yarattığını söylüyorlar."

Böylelikle de geek Harriet Manners *pat* diye yeniden ortaya çıkıyor.

Biraz midem bulanıyor.

Simdi de *öğretmenler* mi sevmiyor beni? Niye herkesi mutlu etmek bu kadar imkânsız ki?

"Yok hocam." diyorum çaresizlik içinde, yanaklarım kızarıırken, "Size gülmüyorduk. Sadece vereceğim parti hakkında..."

Bu, bardağı taşıyor.

"ORTAYA GEÇ DEDİM, HARRIET." diye bağılıyor Bay Collins. "HEMEN ŞU SANİYE."

Yan tarafıma bir göz atıyorum ama şu anda kızların yüzü gayet ciddi. Komikliğim buharlaşıp yok olmuş.

Yutkunarak başımı öne eğiyorum.

Ardından da ayaklarımı tuhaf bir şekilde yağmurda

sürüyerek netbol sahasının ortasına çizilmiş olan sarı daireye doğru ilerliyorum. Aslında bu biraz ironik bir durum çünkü kimse bana orta pozisyonu gönüllü olarak vermez hayatta.

Yuvarlağın içinde durup sessizce bekliyorum.

Yağmur iyice şiddetlendi ve her geçen saniye daha da sırılsıklam oluyorum. Bir dakika içinde saçım başıma yapışıyor, yanaklarımdan yağmur damlaları sızıp burnumun ucundan yere damlıyor. Bağciksız deri ayakkabılarım da her kıpırdandığımda vıck vıck diye ses çıkarıyor.

İstemedenden de olsa haylazlığımın tutması için en azından havanın birazcık daha iyi olduğu bir günü seçebilirdim.

Yavaş yavaş Bayan Harris ve son biyoloji sınıfı da sahanın uç tarafında durmakta olan gruba katılıyorlar.

Tam otuz üç tane soğuktan donan öğrencinin her biri gözlerini dikmiş direkt olarak bana bakıyor.

Tropikal ve yarı tropikal iklime sahip tüm okyanuslarda *Antennariidae* ailesinin bir üyesi olan fener balığı bulabilirsiniz. *Fener balığı parlak kırmızı renkli, sessiz bir balıktır ve deniz dibinde yüzgeçleri üzerinde yavaşça sürünme eğiliminden dolayı kolayca fark edilebilir*

Şu anda ayırt edilmemiz olanaksız.

O kadar utaniyorum ki benim de yere yapışıp karnımın üzerinde sürünmem sadece birkaç santimetre var gerçekten.

India, altında durduğu parlak sarı şemsiyenin altından bana *neler oluyor*, der gibi hafifçe kaşlarını çatıyor.

Ben de *kötü bir şey yaptım*, der gibi acıyla yüzümü buruşturarak yanıt verip biraz daha küçülüyorum olduğum yerde.

"Pekâlâ." diyor Bay Collins kızgın bir şekilde, bir düdük çalarak. "Bugün burada AS-seviyesi biyoloji dersiniz için örnek alma ve sınıflandırma pratiği yapmak üzere toplandık hepimiz."

"Evet hocam." diyor herkes, hâlâ bana bakarak.

"Ama *bazı* kişiler şu anda konuşacak daha önemli ve heyecan verici şeylerinin olduğunu düşünüyorlar. Belli ki bu çalışma, onların etkinlik takvimlerine dikkatlerini vermelerine engel olan uygunsuz bir şey."

Biyoloji öğretmenim gereksiz yere beni işaret ediyor. Bütün bölüm alnımın tam ortasına odaklanmış durumda zaten.

Gözlerimi yere dikiyorum ve yağmur yağdığına şükrediyorum birden.

O kadar aşağılandım ki kendiliğimden alev almamı engelleyecek tek şey bu yağmur.

"Bu derse ve öğretmenlerinize hak ettikleri ilgi ve saygıyı gösteremeyeceksiniz." diye konuşmaya devam ediyor Bay Collins, "Siz de Harriet Manners'la yağmurda bekleyebilirsiniz. Kristal gibi açık mıyım?"

"Evet hocam." diyor otuz üç öğrenci bir ağızdan.

Burnumun ucundan sular damlıyor ve yanaklarım alev almışlar gibi yanıyor.

Yağmurdan yararlanıp Batının Kötü Cadısı gibi tamamen eriyip yok olmanın²⁴ bir yolu var mı acaba diye düşünüyorum biri boğazını temizlerken.

Ardından da bir el kalkıyor havaya.

24 Oz Büyücüsü'ne bir gönderme. Dorothy'nin üzerine bir kova su dökmesiyle birlikte Batının Kötü Cadısı eriyerek yok olur. (ç.n.)

71

"Küçük bir sorum var, hocam."

Bay Collins kaslarını çatıp gözlüklerinin üzerinden konuşan kişiye dikkatli bir şekilde bakarken kısa bir durak-sama oluyor. "Evet... Pardon, adını bilmiyorum."

"India." diyor India yumuşak bir şekilde. "India Perez. Dönem başında Leeds'den geldim."

"Ha." Bay Collins evet anlamında başını sallıyor. "Evet. Öğretmenler odasında adını duymuştum. Sorun nedir?"

"Hocam; atomlarınız, molekülleriniz ya da iyonlarınız tekrarlı bir sıra hâlinde dizilmiş mikroskobik bir yapı mı gösteriyor?"

Bay Collins gözlerini kırıştırıyor. "Pardon?"

"Hiçbir kafes şekli oluşturduğunuz ve mikroskop altında farklı geometrik şekillerde görüldüğünüz oldu mu?"

"Affedersin?"

"Ailenizin herhangi bir üyesi a) bir kar tanesi" India parmaklarını bir bir kapatıyor sayarken, "b) bir elmas ya da c) sofraya tuzu mu?"

"India." diye sinirli bir şekilde fısıldıyor Bayan Harris.

"Özür dilerim ama bu *öğretmen* bir kristal olup olma-



diğını sordu. Sınıflandırma yaparak bu sorunun yanıtını bulmayı deniyorum. Biyoloji dersindeyiz ne de olsa, öyle değil mi?”

Her üç sınıf da kıkırdamaya başlıyor ve Bay Collins’in yüzü ağır ağır India’nın saç rengini alıyor.

“Hah *bir başka* komik öğrenci.” diye çıkışıyor Bay Collins. “Gerçek bir stand-up komedisi yapıyoruz zaten burada zaten, değil mi? Sen de ortaya geç, Perez. Hadi. Çabuk.”

India ağır ağır şemsiyesini kapatıp yağmurda bana doğru yürüyor.

Bana doğru yaklaşmasını izliyorum hayretle.

Doğrusu, India’nın benden pek hoşlanmadığını sanıyordum. Tesadüf sayılamayacak kadar çok kez küçümseyerek bana baktığını yakaladım onun.

“Hiç de kristal olduğunu sanmıyorum onun.” diyor India, gelip yanımda dikilirken. “Büyük bir hayal kırıklığı bu.”

Sırılsıklam olmuş bir hâlde ona gülümsüyorum. “Bunu yapmana gerek yoktu.”

Saçı giderek daha koyu bir renk alıyor ve burnundaki halka hızmada bir su damlacığı birikiyor.

“Evet.” diyor düz bir şekilde. “Ama yaptım işte. Seninle o şekilde uğraşmamalıydı.”

Bu arada, Bay Collins’in siniri yavaş yavaş geçiyor gibi görünüyor. “Pekâlâ.” diyor sert bir şekilde, klipsli kâğıt altlığını tekrar eline alırken. “Bugün ıslanmayı isteyen başka biri var mı? Yoksa dersime devam edebilir miyim

şimdi?”

Bir anlık bir sessizlik oluyor.

Sessizlikten aşağıya kaymaya ilgi duysanız kayabileceğiniz türden bir sessizlik.

Ardından da iki çocuk şemsiyelerini yere bırakıyorlar.

“Evet, var. Burası biraz kirlenmeye başladı zaten.”

“Evet.” Başka bir şemsiye daha iniyor. “Biraz yağmur iyi gelir.”

“Ben de varım. İsyan!”

“Eğer herkes varsa...”

Bir bir -önce ağır ağır, sonra artan bir hızla- üç sınıfın tamamı da şemsiyelerini kapatıp bana doğru yürümeye başlıyor yağmur altında. Kalbim öyle bir genişliyor ki şu anda Bay Patates Kafa’da kullanılan kırmızı oyun hamuru gibi kaburgalarım arasına sıkışıp şeritler hâlini alacakmış gibi hissediyorum.

Çünkü bu, mümkün değil gibi görünüyor. Bu mümkün *olamaz*.

Ama öyle.

Dönemimdeki tüm biyoloji dersi öğrencileri yavaş ama emin adımlarla sırlıklam bir şekilde sahanın ortasına geliyor ve duruyorlar.

Tam arkamda.

72

Biri dışında herkes arkamda duruyor.

Bu ana kadar Jasper'ın biyoloji dersini *aldığını* bile bilmiyordum. İşte bu kadar sessiz ve bu kadar geride duruyor Jasper.

"Of, Tanrı aşkına..." diye iç geçiriyor çitlerin orada yalnız başına durduğu yerden. "Ne var bu kızda ya? Çikolatadan filan mı yapılmış?"

Hiçbir uyarı yapmadan, içimde sıcak, kırmızı bir öfke patlamaya hazır bir çarkıfelek gibi fıırdamaya başlıyor.

Bu çocuktan *nefret ediyorum*.

Bu, hayatımın en başarılı, en mükemmel anlarından biri ve Jasper bu anı *mahvediyor*. Yine. Toby'yi benden aldı zaten. Niye diğerlerini de almaya çalışıyor ki?

Niye beni *rahat* bırakmıyor ki?

"*Aslında*." diye çıkışıyorum, kızgın bir şekilde kollarımı kavuştururken. "Bir ülkede tüketilen çikolata miktarıyla o ülkeden kaç kişinin Nobel ödülü aldığı arasında *doğrudan* bir korelasyon vardır *bir kere*."

Evet, biliyorum.

Herkes bana bakıyor. Paniğe kapıldım.



"Bu, mantıklı bile gelmiyor." diye soluyor Jasper. "Söylediğim cümlelerin sadece bir kelimesini alıp söylediğimle alakasız bir bilgi yumurtladın."

Kahretsin. Evet, aynen böyle yaptım.

"Ne var?" demeyi beceriyorum sonunda, içimdeki havai fişek tekrar fışırdamaya başlarken. "Çikolata hakkında sen ne biliyorsun?"

"Her bir kalıp çikolatada ortalama sekiz böcek parçasığı bulunur." diyor düz bir şekilde. "Bu da çikolatanın herkesin sandığından daha az hoş bir şey olduğu anlamına gelir. Hey, belki de çikolatadan yapılmışsındır sen zaten."

Yanaklarım alev alıyor. Bu çok yaralayıcı.

Üstelik bilimsel açıdan doğru olması da bunu daha yaralayıcı yapıyor.

"Çikolata *teobromin* içerir ve yüksek miktarda tüketildiğinde ölümcül olabilir. Yani ortak bir noktanız olabilir."

Evet, yine paniğe kapıldım.

"Aklım çok karıştı şimdi." diye fısıldıyor biri. "Neden bahsediyorlar?"

"Hadi ama..." diyor Bayan Harris, endişeyle ellerini ovuşturarak öne doğru çıkarken. "Birbirinize iyi davranın bakalım, siz ikiniz. Burada bulunmamızın nedeni... lıı... Ekolojik çeşitliliği incelemek. Hadi, şimdi birer klipsli kâğıt altlığı, beyaz bir laboratuvar küveti ve bir parça ip alıp..."

Biri öksürüyor.

"Bir saniye." diyor Bay Collins, Jasper'la benim arama doğru gelip çenesini eliyle ovuşturarak. "Jasper

King, Harriet Manners'dan hoşlanmadığını düşünmekle yanılıyor muyum?"

"Hayır." diyerek Bay Collins'i onaylıyor Jasper, içimde bir şey öfkeli bir biçimde ters bir takla atana kadar ters ters bakarak. "Ondan hoşlanmadığımı söylemek doğru olur sanırım."

"Harriet Manners, senin de Jasper King'e bayılmadığını düşünmekte haklı mıyım?"

"Evet." diyorum, kaşlarım acıyana kadar gözlerimi kısarak Jasper'a bakarken.

Bay Collins'in yüzünde kocaman bir sırıtış belirliyor.

"Mükemmel." diyor, zafer kazanmış bir edayla montunun fermuarını çekerek. "Bu, tüm sınıfa dersten sonra okulda kalma cezası vermekten kurtarır beni. Harriet Manners, belki de altıncı yapının öğrencilerden beklediği davranış tarzını anlayan biriyle biraz zaman geçirmen gerekiyordur."

Jasper'la ben kafamız karışmış bir şekilde birbirimize bir bakış atıyoruz. Ardından da midem kaskatı kesiliyor.

Hayır. Hayır hayır hayır. *Hayır hayır hayır hayır HAYIR.*

"Harriet ve Jasper bugün birlikte çalışacaklar." diyor Bay Collins neşeli bir şekilde. "İyi eğlenceler. Ders bitti."

73

Popüler kültürde birbirlerine düşman olan kişilerden bazıları şunlardır:

1. Kaptan Hook ile Peter Pan²⁵
2. Shere Khan ile Mowgli²⁶
3. Malefiz ile Aurora²⁷
4. Ursula ile Ariel²⁸
5. Scar ile Mufasa²⁹

Evet, bunların tamamı aynı zamanda Disney karakterleri ama ben yine de çizgi filmlerin modern dünyayı ve modern dünyanın tüm muammalarını mükemmel bir şekilde yansıttığını ve çizgi filmlerin sadece küçük çocuklara yönelik olmadığını düşünüyorum.

Nat ne derse desin.

Ya da İngiliz Film Sınıflandırma Kurulu.

Jasper'la ben sessizce ip yumağımızı ve kâğıt altlıkları-

-
- 25 James Barrie'nin kaleme aldığı Peter Pan ve Wendy kitabının karakterleri.
26 Rudyard Kipling'in kaleme aldığı Orman Çocuğu kitabının karakterleri.
27 Grimm Kardeşler'in kaleme aldığı Uyuyan Güzel masalının karakterleri.
28 Walt Disney'in Küçük Denizkızı adlı animasyon filminin karakterleri.
29 Walt Disney'in Aslan Kral adlı animasyon filminin karakterleri.



mızı alıp sahanın alt tarafındaki uzun, ıslak çimenlik alana doğru giderken kötü adam mıyım yoksa kahraman mıyım diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Ne de olsa başı dertte olan *benim*, *Jasper* ise rekabet etmeyi denemek zorunda olduğum kişi.

Ama kötü adam ben olsam bunu *bilirdim*, öyle değil mi?

“Majesteleri montumu çıkarıp rahatça geçebilsinler diye bir su birikintisinin üzerine sermemi isterler mi acaba?” diye homurdanıyor *Jasper*, ben çamurlu çimlerde dikkatle ve yavaş yavaş ilerlemeye çalışırken. “Yoksa sizi omzuma alıp bir çeşit merasim borazanı çalarak sırtımda mı taşımalıyım?”

Çok tipik bir durum bu.

Hayatımın büyük bir kısmını, ayağımda marketten alınmış spor ayakkabılarla defter arasında kurutmak için çiçek/dilek tutmak için şeytan tüyü ararken çamurlarda dolaşarak geçirdim ve şimdi de bunu not almak için yapmam gerekiyor. Ama *şu anda* üzerimde sırlıklam olmuş koton bir giysi ve ayağımı hiç kavramayan deri terlikler var.

Benimle kıyaslandığında *Jasper* kuru ve su geçirmeyen botlar, kot pantolon ve açık mavi hafif bir anorak içinde gayet sıcak ve rahat.

Bu çocuktan gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum.

Bir meşe ağacı yakınlarında gayet sık olan çimlik bir alana ulaşıp duruyoruz. Yağmur nihayet hafifledi ve her şey hafifçe parıldamaya başlıyor.

“Bir kere.” diye çıkışıyorum, mavi ip yumağını bir parça açıp ucunu metal sivri bir çubukla yere tuttururken. “Ten

renklerimiz benzer olsa da ben Kraliçe Birinci Elizabeth değilim. İkincisi, sen ünlü kâşif Sir Walter Raleigh olmayı *diliyorsun*. Üçüncüsü de bir su birikintisi üzerine serilen pelerin rahip Thomas Fuller'ın bir kurgusudur. Dolayısıyla..."

Dolayısıyla ne?

"Bunu kabul edip çeneni kapasan iyi olur." diye bitiriyorum cümlemi hiç de etkili olmayan bir şekilde.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü hazırcevap. Hem niye Raleigh olmak isteyeyim ki? Kafası bal mumuyla doldurularak bir çanta içinde karısına verilmiş onun."

"Başkalarını bilemem." diye sert bir şekilde yanıtlıyorum onu, yere başka bir çubuk daha saplamaya çalışırken, "Ama aynı şey tekrarlınsın diye dua ediyorum ben."

"Ahhh. Çok korktum." Ben elimde ip yumağıyla yürümeye başlarken Jasper bana bir bakış atıyor. "Nereye gidiyorsun, prenses? Dik açı değil o. Biliyorsun ki doğru bir alan elde etmek için çok düzgün bir kare oluşturmamız gerekiyor."

"Bu, dik açı."

"Taş çatlasa yetmiş beş derece." diyor, ipi elimden alırken. "Dik açının ne olduğundan haberin var mı senin?"

Vayyyyyyy.

"Bu ne *cüret*." diye çıkışıyorum, ipi elinden alırken. "Daha sen *doğmadan* ben dik açı nedir biliyordum."

"Ne zaman doğdun?"

"...Ağustosta."

"Desene, herkesin bahsettiği şu dâhiyane döllelenmemiş yumurtalardan biri olmalısın sen." Jasper karenin dördüncü

kenarını oluşturacak şekilde ipi çekiyor. "Ben belirlediğimiz alandaki türlerin çeşitliliğini ölçerken niye bir kütüğe oturup ne kadar şahane biri olduğuna kafa yormuyorsun sen?"

Yine küçük bir öfke kıvılcımı parlayıp sönüyor içimde.

Ayaklarım ıslak ve çok üşüyor olduğundan bir süreliğine oturma fikrinin kulağıma bir hayli çekici gelmesi de öfkemi daha da körüklüyor elbette.

"Bir böcek buldum." diye ekliyor Jasper sert bir şekilde, yere çömelirken. "Kanatlı."

Bize verilen notlara bakıyorum. "Bir çift mi iki çift mi?" "İki."

"Zarsı mı yoksa sert ve derimsi mi?"

"Zarsı."

"Bir çeşit beyaz tozla kaplı mı?"

"Sanırım. Kanatlar gövdenin üzerinde, iki yana doğru açık değıl."

"Öyleyse bir zarkanat. Bir *neuroptera*, daha doğrusu." Ardından da -kendime hâkim olamadan- "Zarkanatların kanatlarındaki duyma aparatını kullanarak yarasaları fark edebildiklerini biliyor muydun?" deyiveriyorum.

"Evet, biliyordum." diyor Jasper, en son köşeye doğru ipi açarken. "Çünkü ben de bir altıncı yapı biyoloji dersi öğrencisiyim. Yine de bu küstah bilgi için teşekkür ederim."

Yine küçük bir kırgınlık dalgası bedenimi dolaşıyor.

"Niye biyoloji *alıyorsun* ki zaten?" Çömelip çimlerin arasına bakıyorum dikkatle. "Senin bir *sanat* öğrencisi olduğunu sanıyordum. Kurbağa yaz."

"Ne tür bir kurbağa?"

"Yumuşak nemli derili, yeşil, arka bacakları çizgili, zıplıyor. *Kurbağa* işte."

"Emin misin?"

"Bu bir *Rana temporaria*." diye çıkışıyorum. "Bir çayır kurbağasını görünce tanırım."

"Belki de onu öpmeyi denemelisiniz, majesteleri. Bakalım bir prence dönüşüyor mu!"

Yanaklarım kıpkırmızı oluyor. Hiçbir şeyi öpme niyetim yok. Ne bir kurbağayı ne de başka bir şeyi.

Ama öpebileceğim imasına ilerliyorum.

"Ve biyolojiyi severim." diye ekliyor Jasper, çime diz çökerken. "Solucan yaz."

"Belki de sen *onu* öpmelisin." diyorum öfkeyle, kâğıdına "solucan" diye not alırken. "Bakalım doğru düzgün bir kalbi olmayan kaygan bir yaratığa dönüşecek mi!"

Jasper tuhaf bir ses çıkartıyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Sanki bir kahkaha gibi gelmişti bu ses bana ama Jasper'ın yüzü tamamıyla sakın.

"Bunun üzerine çalış." diyor sert bir şekilde, ayağa kalkarken. "Bir gün gerçek bir espri hâlini alabilir."

Yoooo.

Şu anda birbirimizden sadece bir metre uzaktayız. O kadar sinirliyim ki hafiften titriyorum. İlk kez, burnunun üzerindeki altı çili ve gözlerinin iki farklı renkte olmadığını fark edecek kadar yakın duruyorum Jasper'a. Her iki gözü de parlak mavi ama birinde büyük kahverengi bir benek

var. Sanki biri ıslak bir kâğıdın üzerine bir parça yanlış renkte boya damlatmış gibi.

Aslında çok hoş bu leke ama bu beni daha da kızdırıyor. Jasper ilginç, genetik olarak *ender rastlanır* gözler hak etmiyor. Bu korkunç çocuğun herkesinki gibi aynı renkte, sıradan gözleri olmalı.

Birkaç saniye boyunca gözlerimizi dikip birbirimize bakıyoruz.

Mavi bir ip kusursuz bir kare hâlinde bizi çevreliyor. Bu karenin tam ortasındayız. İkimiz de gerginiz ve sinirle dolup taşıyoruz.

Aynen bir boks ringinde gibiyiz.

Her an elinde mikrofon olan smokinli bir adam bir ağacın arkasından ortaya atlayacakmış gibi.

3. 2. 1. BOKS!

Tam bu anda -ilk sonuçlarımızı vermemiz için bizi geri çağıran- düdük çalıyor ve Jasper birden dönüp ipi sarıyor ve yumağı bana veriyor.

Çimleri ağır adımlarla geçerek okula doğru yürümeye başlamadan önce, "Eziyet bitti." diyor sert bir şekilde. "Umarım bu ders benim için olduğu gibi senin için de aydınlatıcı olmuştur."

Ama bu kadarı yetti artık.

"Niye benden bu kadar nefret ediyorsun?" diyorum sinirli bir hâlde, ardından koşarken. "Bunun belirli bir nedeni var mı yoksa iğrençleşmek senin için eğlenceli bir hobi mi sadece?"

Jasper yürümeye devam ediyor.

"Senden nefret etmiyorum, Harriet. Sadece senden pek hoşlanmıyorum."

Aslında bunun beni rahatlatması gerektiğini biliyorum ama anlayamadığım bir nedenden ötürü bu daha da kötüymüş gibi geliyor bana.

"Ama *niye?*" diyorum nefes nefese, ona yetişebilmek için hâlâ koşarken. "Süper bir başlangıç yapmadığımızı biliyorum ama..."

"Dünyadaki herkes sana tapmak zorunda değil, Harriet." diyerek iç geçiriyor. "Hayatta hayranlarınla çevrelenmiş bir hâlde süzülmenle, *çok-sevimli-ve-ilginç-biriyim-ben* diyen dinazor bisküvilerinle ve o gelişigüzel gerçeklerinle seni biraz şeyle dolu buluyorum. Böyle düşünen tek kişi benim ve çok azınlıktayım. Bu niye önemli ki?"

Koşmayı bırakıp ağzımı birkaç kez açıp kapatıyorum.

Tam olarak *ne* ile dolu?

Tüm hayatımı sürgün edilmiş gibi yalnız geçirmişken sonunda bir sürü arkadaşım olmasının şu anda bana karşı kullanılıyor olduğuna inanamıyorum. Üstelik sevimli olmaya da çalışmıyorum. Dinozorları sahiden çok seviyorum ben.

Bu, *çok büyük haksızlık*.

"*Senin* beğendiğin türde biri olmayabilirim." diyorum, koşarak önüne geçmeye çalışırken, "Ama Toby için *hep* öyleydin. Niye en yakın arkadaşlarımdan birine artık benimle oynamamasını söyledin ki?"

Sonra da kızarıyorum.

Süper. Sanki altı yaşlarındaymışım, sanki biri en sevdiğim oyuncak ayımı benden almış da ben bu yüzden histeri krizi geçiriyormuşum gibi konuştum.

Bunun nedeni muhtemelen aynen böyle hissetmem.

"Eğer biri senin hayran kulübüne katılmak istemiyorsa..." diyor Jasper yorgunca, "Bunun kesinlikle *benimle* bir alakası yok."

Bir kaşını anlamlı bir şekilde kaldırıyor.

Bu da bardağı taşıyor.

İçimdeki kızgın havai fişek midemde dönmeyi bırakıp -ani bir *vınlamayla*- göğsümden geçip başıma çıkıyor ve kulaklarımdan dışarıya doğru kıvılcımlar saçılıyor.

"Senden *nefret ediyorum*." diyorum dişlerimin arasından, kendi etrafımda dönüp mavi ip yumağını ona fırlatırken. "Seni aşağılık, iğrenç, kaba..."

Ama bunlardan sonra kullanılacak doğru ismi bulacak fırsatım olmuyor.

Güneş sistemimizdeki kendi ekseni etrafında en hızlı dönen gezegen saatte yaklaşık 43.000 km hızla Jüpiter'dir. Ben de bu dönem bu hıza ulaşabilirdim tekrar.

Çünkü ipin -Jasper'ın iki metre soluna doğru- havada süzülüşünü izlerken dönmeye devam ediyorum.

Daireler çizip duruyorum.

Sonunda da elimle havaya, terliklerimle yere tutunmaya çalışırken ufak bir cıgılık atıp hâlâ hafifçe dönerek ileriye doğru kayıyorum.

Sonunda da kendimi tam çamurun içinde buluyorum.

74

Hayatımda birçok utanç verici an oldu.

Bir tezgâhtar bana işaret etmek zorunda kalana kadar eteğim iç çamaşıma sıkışmış bir şekilde markette dolaştığım an. Üst dudağıma toz tarçın bulaştığında herkesin "küçük kızıl bir bıyık bıraktığımı" sandığı an.

Beş yaşında okulda *Sihirli Ülkeler Ağacı* hikâyesini dinlerken çok heyecanlandığımdan altıma kaçırdığım an.

(Yalan söyledim. Süt değildi.)

Otuz öğrencinin, yeni can düşmanımın ve üç öğretmenin bulunduğu bir sahada yüzüm çamurun içinde yerde yüzüstü yatmak da bu listede yerini aldı şimdi.

"Hadi ya, iyi misin?" Jasper ileri doğru zıplıyor. "Yaralanmadın, değil mi? Bir tarafın kırılmadı ya?"

Uzatmakta olduğu eline soğuk bir şekilde bakıyorum.

Avuçlarım sızlıyor, gözlerim batışıyor, yanaklarım yanıyor. Aşağılanmanın ve düşmenin tüm tanıdık belirtileri işte.

Yandan, tüm sahada bana doğru gelmekte olan gruplar görüyorum.

Yaralandım mı? Hayır. Var olduğumdan bu yana olduğumdan daha mı kızgınım?



Kesinlikle.

"Beni bilirsin." diye çıkışıyorum, titreyerek yerden kalkmaya çalışırken. "O kadar *şey ile doluyum* ki ayakta bile duramıyorum. *Bana dokunma.*"

Jasper yine de kolumu tutuyor. "En azından ayağa kalkmana yardım etmeme izin ver Harriet. Arkadaş olmak zorunda değiliz ama ben bir canavar değilim. Bırak da seni yerden kaldırayım."

"*Bana dokunma* dedim sana." Öfkeli bir şekilde silkinip elinden kurtuluyorum. "*Asla.* Uzattığın bir sonraki şeyi ısırp koparırım."

Bir kahkaha atıyor. Öne doğru eğilip küçük dinazor pençelerimle yüzünü tırmalamamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Öyle olsun." diyor omuz silkerek. "Üzgünüm. Belki de o pelerini sermeliydim yere. Birazcık olsun tampon görevi görebilirdi."

"Yaaa." diyorum, dizlerimin üzerinde doğrulurken. "Bir parça tampon alıp onu tıkacağım senin tam..."

Ama daha ileri gitmiyorum.

Ayağım tekrar kaygan bir noktaya denk geliyor ve bu sefer arkaya doğru kayıyorum.

Tekrar çamurun içinde buluyorum kendimi.

75

Size bir şey diyeyim mi? Sanırım burada böylece kalacağım ben.

Evren, 360 derece çamurla kaplı bir şekilde yerde yatıyor olmamın tam da olmam gereken durum olduğuna işaret ediyor şiddetle.

Teneffüs zili çalıyor.

Büyük bir gürültüyle, altıncı yapı binasından insanlar dışarıya akın ediyor, duraksıyor ve ardından da büyük bir çoğunluğu bana doğru koşmaya başlıyor.

İstemsiz olarak gözlerimi kapatıp kaçınılmaz kahkaha tufanını bekliyorum. *Geek. Ezik. Salak. Niye her şeyi hep eline yüzüne buluşturuyorsun, Harriet?*

"Aman Tanrım, iyi misin, Ret? Ne oldu?"

"Ah yazık sana, *sırılsıklam* olmuştun."

"Biyoloji bölümü bizi bu havada dışarıya çıkardığı için kendinden utanmalı. Anne babam bir mektup yazıp şikâyetçi olacaklar."

Temkinli bir şekilde bir gözümü açıyorum.

Düzinelerce yüz endişeyle buruşturulmuş bir hâlde bana bakıyor. Kahkahanın zerresi bile yok. Ne bir homurtu



ne bir göz devirme ne de bir kıs kıs gülme belirtisi var. Hiç kimse fısıldaşmıyor, fotoğraf ya da video çekip bunları anında internete yüklemiyor.

Gerçekten mi?

İki kez kayıp çamura düştüm. Bir Charlie Chaplin filmi olmanın ötesinde bir muz kabuğuyum ben.

India ayağa kalkmama yardım ediyor sessizce.

"Ben... lıı..." Gözüme girmiş bir saç telini elimin tersiyle silerek çıkarıyorum ve bu, yüzümdeki pasaklılığı daha berbat bir hâle sokuyor büyük bir ihtimalle. "Biyoloji projemize yakından bakmanın önemli olduğunu düşündüm. Şeyden... Bilirsiniz işte. Zemin hizasından."

Herkes gülüyor.

Dizimden yere bir parça çimenli çamur parçası *lap* diye düşüyor ve anlayışlı bir ayyyyy duyuluyor gruptan. Biri işe yaramayan ama iyi niyetli bir kâğıt mendil veriyor bana.

"Aslında..." diyorum, yanaklarım yavaş yavaş normal rengini almaya başlarken, "Bebek fillerin öfke nöbeti geçirirken kendilerini bilerek çamura attıkları bilinir. Bu da benim yaptığım şeyle hemen hemen aynı şey."

Bu, gerçekten o kadar da uzak değil doğrusu.

Yine bir gülüşme oluyor. Kurulanmayı denemek için altıncı yapı binasına doğru yöneliyorum ve kalabalık dağılmaya başlıyor. Ama ben tam uzaklaşacakken, Liv geliyor.

"Ne oldu, Retty?" diyor nefes nefese, yanıma koşarken.

"İtildi." diyor Ananya, paldır küldür araya gelerek. "Gördüm. Şu *hilkat garibes*i kendini kaybedip Ret'i itip

düşürdü ve sonra da *güldü*."

Jasper'ı işaret ediyor ve orada kalan öğrencilerden birkaçı birden Jasper'a dönüyorlar.

"Aman Tanrım, ne tür bir *manyak* bu!" "Senin *derdin* ne?" "Şerefsiz!"

"Tam bir *mutant*." diyor Ananya öfkeyle, kollarını kavuştururken. "Nereden geldin sen? Bir gözün camdan filan mı senin?"

"Evet." diye tıslıyor Liv dişlerinin arasından. "Freaka-zoid. Tam bir ezik gibi yalnız başına sanat atölyesine saklanman boşuna değil."

Bu ani iğneleyici söz o kadar ağır, o kadar aşırı ki sanki ağzınızı açsanız bir parçasını koparıp yutabilirmişsiniz gibi geliyor.

Afrika yaban köpekleri dünyada sürü hâlinde avlanan en başarılı hayvanlardan biridir. Birlikte avlanırken başarı oranları yüzde sekseni bulur.

Sınıf arkadaşlarımdan bazılarının başarısı daha da yüksek olabilir.

Hayretle Jasper'a bakıyorum.

Ona hep böyle mi davranıyorlar? Bu nedenle mi hep sanat atölyesinde? Bu yüzden mi hep öfkeli ve saldırgan? Nasıl oldu da fark etmedim bunu ben daha önce?

Jasper çenesini kaldırıyor, dişlerini sıkıyor ve cüretkâr bir şekilde bana bakıyor. Sessizce *devam et hadi*, der gibi görünüyor.

Yap bakalım.

Bu, benim için bir fırsat. Her ikimiz de biliyoruz bunu.

Tek yapmam gereken üç küçük kelime söylemek: *Evet, itti beni*. Böylelikle tüm intikamımı almış olacağım. Bu korkunç çocuk bana hakaret etti, bana isimler taktı, beni yargıladı ve arkadaşımı bana karşı doldurdu. Şimdi sıra bende.

Zaten bunu o *başlattı*, öyle değil mi? Ama...

Ama Jasper'ın yuvarlak yüzüne sessizce bakarken, bir anda her şeyin farkına varıyorum. Çenesinin gerginliği, gözlerindeki o aşırı parlaklık, ağzının yanındaki kastaki seğirme. Bir grup insan bir tarafa bakıyor, sadece bir kişi diğer tarafa.

Umursamıyormuş gibi yapıyor ama umursuyor.

Umursadığını biliyorum, çünkü sekiz gün önce -ondan önce de on bir yıl boyunca- bu bendim.

"Jasper beni itmedi." diyorum alçak sesle, hâlen ona bakarak. "İki kez kaydım çünkü ben bir geri zekâlıyım. O bana yardım etmeye çalışıyordu sadece. Ve o bir freakazoid değil. Dolayısıyla lütfen böyle demeyin ona. *Heterokromi iridumun* görülme olasılığı binde altıdır. Dolayısıyla -Profesör Xavier'in ifadesiyle- bu aslında harika bir mutasyondur."

Jasper gözlerini kırıştırıyor.

"Ayrıca..." diyorum, elimi pantolonumun cebine sokarak, "Bu da partim için davetiyen, Jasper. Bunu sana daha önce vermediğim için üzgünüm."

Cebimden çamurlu bir plastik parçası çıkarıp eşar-

bımla temizliyorum. Ya. Her şeyi PVC kaplamanın iyi bir fikir olduğunu *söylemiştim* size. Benim kadar çok düştüğünüzde, bazı önlemler almayı öğreniyorsunuz işte.

Hâlen her tarafımdan su ve çamur damlarken davetiyeyi uzatıyorum ve Jasper sessizce alıyor davetiyeyi. Yüzü ağır ağır beyazdan garip, alaca bir pembeye dönmeye başlıyor.

"Şey..." diyor Ananya, kollarını açarken. "Biz sadece seni *savunuyorduk*, Retty. Önemli olan tek şey senin iyi olman."

"Kesinlikle." "Niyetimiz kötü değildi. Sadece *sataşı-yorduk*." "Kesinlikle gelmeli partiye."

Jasper'ın yüzünde hâlâ bir kıpırdanma yok.

Birkaç saniye boyunca birbirimize bakıyoruz.

Ardından ben sıırıslıkam bir şekilde, topallaya topallaya tekrar okula doğru yöneliyorum.

Listemdeki son madde *kendine güven*. Bu madde tam da bunu anlatıyor, değil mi?

Başka biri olmak inanılmaz derecede baştan çıkarıcı olduğunda bile kim olduğunu bilmen anlamına geliyor.

Ben Hook, Khan, Ursula ya da Scar değilim.

Belki başka bir hayatta onlar olmuş olabilirim.

Başka bir evrende -herkesin şakalarına hep güldüğü, beni partilere davet ettiği ve kalem kutumu asla tuvalet sifonunun arkasına saklamadığı bir evrende- beni incitmiş olan birini incitmemek daha zor olabilirdi belki.

Ama on bir yıldır ilk kez, okul çantamın her tarafına

GEEK yazılı olarak bir ömür geçirdiğim için memnunum.
Hep dışarıda olup da içeri bakmanın tam olarak nasıl hissettirdiğini bildiğime memnunum.

Nihayet içeride olabilirim ben şu an.

Ama kötü adam ben değilim, asla da olmayacağım.

76

Bu da yapmam gereken bir şey daha olduğu anlamına geliyor.

"Harriet!" Mavi bir kapı açılıyor ve kalın, kahverengi, vıcık vıcık bir maddeyle kaplanmış olan bir yüz görünüyor. "Canım! İkimizin şu hâline bir bak! Pişti!"

Nat'in annesinin havaya kaldırdığı eline bir beşlik çakıyorum mecburen.

Sadece birimizin bile bile çamurla kaplı olduğunu belirtmek kaba bir davranış olur gibi görünüyor.

"Merhaba Bayan Grey." diyerek gülümsüyorum, saçıma yapışmış olan bir parça ıslak çimeni alıp hafifçe bir fiske atarak çalılıklara atarken. "Nasılsınız?"

"On numarayım, tatlım. Altı aydır botoks yaptırmadım ve o kadar çok yüz ifademi geri kazandım ki postacının ödü kopuyor benden." Yüzünü kıpırdatıp sırtıyor. "Nooo Yowwwwk'tan döndüğünden beri seni gördüğümü sanmıyorum, canım. *Son derece* göz kamaştırıcı ve hoş mu olmuşsun sen?"

Başımı eğip üstüme başıma bakıyorum.



Yaklaşık bir yıl önce Toby üzerime kustuğunda, üzerimde mavi, kısa bir naylon şort, sırtında 9 yazan sarı bir tişört ve diz kapaklanma kadar uzanan yeşil çoraplarla Birmingham'da dolaşmaya mecbur kalmıştım.

Şu anda da üzerimde futbol takımından bir çocuğun kıyafetleri ve ayaklarımda da krampon var. Evren hakkında istediğinizi söyleyebilirsiniz ama evrenin gayet düzenli ve ironik bir espri anlayışı olduğu açık.

Ama bu espri anlayışı keşke hep beni hedef almasaydı.

"Kesinlikle." diyerek sırtıyorum. "Olup olacağım da bu zaten."

Ardından boğazımı temizliyorum.

Beden Eğitimi dersinde kaybolan eşyalar kutusunu yağmaladıktan sonra derin bir nefes alıp koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde Nat'in evine koştum. Nat'e hâlâ davetiyesini vermedim ve ona ne kadar kırgın olursam olayım, o benim en iyi arkadaşım, onu seviyorum ve ona kesinlikle bir davetiye vermeliyim.

İki tane aslında. Biri de Theo için.

Theo tüm bunlara ediyor olsa iyi olur. Eğer François kadar salaksa çok sinirleneceğim.

"İl... " Hole girip Nat'in annesine PVC kaplı iki plastik parçası uzatıyorum. "Bunları Nat'e getirmiştım. Bunları ona verebilir misiniz? Ayrıca, yukarı çıkıp Nat'in dolabından bir şey almamın bir sakıncası var mı?"

Sahip olduğum eğlendirici her şey yan tarafında mor Sharpie kalemle NAT'LE HARRIET'İN EĞLENCE DÜNYASI

yazılı olan bir karton kutunun içinde şu anda.

Partimin bu kutuya ihtiyacı yok -elbette- ama her zaman bir B planına sahip olmak iyidir.

"Elbette tatlım." diyor Nat'in annesi, ben kramponlardan birini çıkarırken. Kendime bir çift krampon alabilirim doğrusu. Ayağı çok güzel sarıyorlar. "Ama niye kendin vermiyorsun ki? Nat odasında, film izliyor."

Kırmızı bağcıklardan birini açarken duraksıyorum. "Ne?"

"Roma Tatili, sanırım. Ders için izlediğini söyledi ama bunun Gregory Peck'i mobilet kullanırken izlemek için bir bahane olmadığına tam olarak ikna olmadım ben."

"Ama..." Birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum. "Nat bu hafta her akşam dışarıdayım demişti."

Nat'in annesi gülüyor. "Öyleyse, Noel Baba gibi bacadan girip çıkıyor olmalı. Bildiğim kadarıyla Nat on beş gündür okula gitmek dışında hemen hemen hiç çıkmadı evden."

Midem tepetaklak oluyor.

"Yanlış anlamış olmalıyım o hâlde." diyorum ağır ağır, diğer kramponu da çıkarıp merdivenleri çıkmaya başlarken.

"Sizin hatlar karışmış kesinlikle." diyor Nat'in annesi neşeli bir şekilde.

"Ha..." diyorum, kaşlarımı çatarak. "Garip."

Ama merdivenleri çıkarken telefonumu bir kez daha kontrol ediyorum. Sadece emin olmak için.

Bu hafta her akşam dışarıdayım. ☹ Yakında arayacağım. ☹ Seni seviyorum. Nat xxxx

İki üzgün surat, dört öpücük.

Ve beni hiç aramadı Nat.

İstedığınız kadar evirip çevirip inceleyin ama bir belirsizlik yok bu mesajda.

Hiç yanlış anladığımı sanmıyorum.

77

Birch-Swinnerton-Dyer Konjektürü, çözölememiş altı Ödüllü Milenyum Problemi'nden biridir. Dünyanın en zor sorularından biri olduğu düşünölen bu problem o kadar zordur ki bunu çözecek ilk kişiye 1,000,000\$ ödöl verileceğı ilan edilmiştir.

En iyi arkadaşımın üç kat yukarıdaki odasına vardığımda, neler olup bittiğini anlamaya çalışmaktansa bu soruyu şu anda çözmeye çalışmayı yeğlerim diye düşünüyordum.

Bunların hiçbirisi hiçbir anlam ifade etmiyor.

Nat beni görecek zamanı olmadığını söyledi defalarca, ama *her akşam* evdeymiş, ha? Ne *haller* dönüyor?

Jasper şimdi de onu mu ele geçirdi?

Belki de Jasper gökyüzüne uçak dumanıyla bir insan olarak başarısızlıklarımın bir listesini yazmıştır ve tüm Hertfordshire görmüştür bunu.

Somurtup endişeli bir şekilde birkaç saniye dolanıyordum Nat'in odasının önünde.

Ardından da kapıyı nazikçe tıkladıyorum. Normalde kapı çalmama gibi sıkı bir politikamız vardır ama artık



kapıyı çalmadan direkt odaya girecek kadar rahat hissetmiyorum kendimi.

"*Bir dakika sonra dedim!*" diye bağıyor Nat kapının ardından. "Hâlâ ojelerimi kurutuyorum, anne! Biliyorsun ki kurumamış ojeli tırnaklarla pizza yiyemem. Oje bir sos değildir!"

"Annen değil." diyorum hafif hayret dolu bir sesle. "Ben Harriet."

Kısa bir sessizlik ve ufak bir gürültü oluyor.

Ardından da kapı yavaşça açılıyor.

Nat'in üzerinde parlak yeşil bir sabahlık var. Ayak parmaklarının arasına pamuk yerleştirmiş. El parmaklarını da havada büyük bir Y harfi yapar gibi birbirinden ayırmış ve burnunun üzerine de beyaz bir siyah nokta bandı yapıştırmış.

"Harriet! Ne yapıyorsun burada?"

"Ben de aynı şeyi sana sorabilirim." diyorum, hafifçe kollarımı kavuşturarak. Yine boğazım acı vermeye başlıyor bana. "Bütün hafta dışarıda olduğunu söyledin ama... *Buradasın işte.*"

Nat'in göğsünden boynuna, oradan da çenesinin altına doğru tanıdık, suçlu bir kırmızılık yayılıyor.

"Ben... Dışarıya çıkmak için hazırlanıyordum yine."

Kollarımı biraz daha sıkı bir şekilde kavuşturuyorum. "Komik, çünkü annen haftalardır evden pek ayrılmadığını söyledi bana daha şimdi."

"Tamam." Nat'in kırmızı döküntüleri biraz daha

yukarı çıkıp yanaklarına ulaşıyor. "Theo'yu içeri alıyorum. Bilirsin işte... Annemin haberi olmadan."

Omuzlarım hafifçe rahatlıyor ama tamamen değil.

Bu doğru olabilir ama Theo'nun şu anda burada olmadığı kesin. En iyi arkadaşımın göze hoş görünmeyen bir sivilcesi çıktı diye bir matematik sınavına girmediğini bilirim ben. Kermit gibi giyinmişken asla bir çocuğu gizlice içeri almaz.

"Tamam." diyorum hafifçe sert bir şekilde. "Şey..." Huzursuzluk veren bir duraksama oluyor. "Şimdi burada değilse içeri girebilir miyim?"

"Aaa." Nat başını evet anlamında sallayıp kapıyı açıyor. "Evet, lütfen gir içeri."

"Öyle yapacağım." diyorum tuhaf bir şekilde, öne doğru ilerleyip yaşlı bir teyze gibi huzursuzca yatağın kenarına ilişirken. "İçeri geleceğim. Çok teşekkür ederim."

Ardından da başparmaklarımı birbirinin etrafında çeviriyorum.

"Havalar güzel gidiyor." diyorum, bütün gün yağmur yağıyor olmasına rağmen. "Mevsime göre sıcak havalar."

"İlı... Öyle." diyor Nat. "Bir fırtına bekleniyormuş."

Nat'ın yanında hiç ama hiç böyle hissetmemiştim daha önce.

Birlikte on bir yılın, üç ülkenin, üç ayrılmanın, altı milyon kavganın ve üç yüz çilek reçelli tavuklu sandviçin üstesinden gelmiştik, ama daha önce hiç bu türden bir uzaklık olmamıştı aramızda.

Bu uzaklığın nereden çıktığını hiç anlamıyorum.

"Şey..." Ayağa kalkıp boğazımı temizliyorum. "Yarın bir parti verdiğimi bilmen gerekir diye düşündüm, Natalie. Gelirsen çok sevinirim."

Natalie. En iyi arkadaşıma *Natalie* dedim ben biraz önce.

"Bir *parti* mi?" Nat gözlerini dikip bana bakıyor birkaç saniye boyunca. "Bir *parti* veriyorsun, ha?"

"Evet."

"Gerçek bir parti? Gerçek insanlarla?"

"Evet." Geçmişteki konuklarımızın yüzde doksan beşi tamamen oyuncak ayılardan, Mickey Mouse'dan ve saçları tıraş edilmiş bir Barbie bebekten oluşmamış olsa buna alınırdım. "Gerçek insanlar."

Nat'ın gözleri o kadar yuvarlak bir hâl alıyor ki aynen Orta ve Güney Amerika'da yaşayan kaplana benzer şu kediler gibi görünüyor. "Somut, gerçek hayatta olduğu gibi bir parti; insanların, müziğin, yiyeceklerin, ışıkların ve..."

"Bir parti ne demek biliyorum, Nat." Şu anda biraz sinirlenmeye başlıyorum. "Evet, bir *parti*."

Kaşlarını çatıp boşluğa bakıyor uzun uzun.

Midem birden dönüyor ve öfkemin her bir parçası bir suçluluk dalgası içinde birden eriyip kayboluyor.

"Yo, lütfen bana kızma, Nat." diyorum, yataktan atlayıp ellerini tutarken. "Biliyorum sana haber vermedim, biliyorum bunu normalde sadece ikimiz yaparız, birlikte hazırlarız her şeyi ve bu bir gelenektir, biliyorum ama ortalıkta

yoktun sen ve ben başka ne yapacağımı bilemedim ve...
Lütfen benden nefret etme, Nat."

Nat birkaç kez daha gözlerini kırıştırıyor. Ardından da yüzü aydınlanıyor.

"Neden bahsediyorsun sen *Tanrı aşkına*? Daha çok sevinemezdin. Bir *parti*. Harriet Manners bir *parti* veriyor!"

Bir asker gibi kendini yere atıp yatağının altını kurcalamaya başlıyor ve kocaman, tanıdık bir karton kutuyu çekip çıkarıyor yatağın altından.

Ardından da sıçrayıp ayağa kalkıyor ve ellerini çırpıyor.

"Şimdi..." diyor neşeli bir şekilde, koşarak dolabına doğru giderken, "Giyecek bir şeyler ayarlamalıyız sana, şüphesiz. *Son derece doğru* bir seçim yapmak önemli çünkü aksi hâlde... Bir trajedi olur, bir kaos. Buna izin veremeyiz."

Sarı bir elbise çekip alıyor, elbiseyi havaya kaldırıp eleştirel gözlerle elbiseyi inceliyor ve sonra da başını hayır der gibi iki yana sallayıp elbiseyi yere atıyor.

Bedenimdeki her bir hücrenin açılmaya başladığını hissedebiliyorum. Her şey tekrar yoluna girecek. Süper Takım geri döndü.

"Alınmadın ha? Sahiden mi?"

"*Elbette* alınmadım, seni şapşal. Bir *parti*." Gülüyor.
"Gerçek bir *parti*. Bu kimin aklına gelirdi ki?!"

"Benim gelmezdi." diyorum coşkulu bir şekilde ve ben de gülmeye başlıyorum. "Bir *parti* veriyorum. *Ben*. Buna inanabiliyor musun!"

Her ikimiz de kahkahadan kırılıyoruz artık.

"Hey, duyduğun şu büyük parti hangisi?" Nat kıkırdıyor. "Elbette Harriet Manners'inki! Yılın en büyük partisi, bilmiyor musun!"

"Bu da ne?" diye kıkırdıyorum, elimi kulağıma götürürken. "Yılın en iyi partisine bilet mi istiyorsun? O zaman tek yapman gereken *Harriet Manners*'la konuşmak."

"Hahahahahaha!" Nat dolaptan turuncu bir elbise çıkarırken daha başını hayır anlamında sallıyor ve bu elbiseyi de yere atıyor. "İnanılmaz! Peki kimler geliyor? Ne kadar büyük olacak? Plan ne? Nereden çıktı bu? *Her şeyi* bilmem gerek."

"Şey..." diyorum heyecanlı bir şekilde, Nat dolaptan yeşil bir elbise çıkarıp üzerime tuttuğu elbiseyi kısık gözlerle incelerken, "Oldukça muhteşem bir şey olacak, Nat. *Her şeyi* düşündüm ve altıncı yapıdan herkes geleceğim diye geri dönüş yaptı, sanırım. Erkek futbol takımının büyük bir çoğunluğu, kız netbol takımı..."

"Mavi ayakkabılarla olabilir belki." diye mırıldanıyor Nat, şu anda kendini Moda Gezegeni'nde kaybetmiş bir hâlde. "Gümüş rengi? Siyah?"

"Biyoloji sınıfımın çoğu." diye devam ediyorum mutlu bir şekilde, parmaklarımı kapayarak. "Fizik ve matematik sınıfları. Lydia ve arkadaşları."

"*Altın sarısı.*" diyor Nat zafer kazanmış gibi. "Altın sarısı ayakkabılar, yeşil elbise, küpeler... Gümüş rengi?"

"Ve yeni arkadaş tayfam, elbette." Düşünceli bir şekilde ellerimi havaya kaldırıyorum. "Yani, India -yeni o ve sanırım onun acayip havalı parlak mor saçlarına bayılacaksınız- Liv ve Anan..."

Hem Nat hem de yeşil elbise bir anda kaskatı kesiliyorlar.

Aman Tanrım.

Benim *sorunum* ne? Niye bu tür cümleleri söylemeden önce koyabileceğim bir taslaklar klasörü yok ki kafamda? Her şey *çok iyi* gidiyordu oysa.

"Ne?" diyor Nat sert bir şekilde. O kıkırdamalardan eser kalmadı yüzünde. "Ne dedin sen?"

"İl... " Birkaç saniye boş boş bakıyorum Nat'e doğru, can havliyle bir şeyler düşünmeye çalışırken. "Ciğer ve soğan. Yani, böyle diyoruz India'yla birbirimize. Hep *Selam, ciğer ve soğan! N'aber, ciğer ve soğan?* deyip duruyoruz." Öksürüyorum. "Bu... İl... Leeds'e özgü bir şey."

Pardon, Leeds mi?

Nisan 2005'te, Hamburg'da bir gölde kurbağaların sebepsiz bir şekilde şişerek patlaması uluslararası basında haber olmuştu. En iyi arkadaşımın yüzünün almakta olduğu renge bakılırsa aynı şey burada da olmaya başlamak üzereymiş gibi görünüyor.

Hızla yere eğilip eğlendirici şeylerle dolu olan karton kutuyu alıyorum.

"Liv ve Ananya? Yeni arkadaş *tayfanın* Olivia ve Ananya olduğunu mu söyledin sen yani biraz önce?"

"Şey..." Gergin bir morris dansçısı gibi yana doğru adımlar atarak odadan çıkmaya çalışıyorum. "Tam olarak *tayfa* denemez aslında, Nat. Abarttım. Daha çok... Gayriresmî bir grup gibi. İyi bir eş ve yakın anlamlı kelimeler sözlüğü buna sürü, güruh ya da hatta..."

Nat birden PATLIYOR.

78

Hamburg'daki şu kurbağalar hiç de sebepsiz yere patlamamıştı.

Herkes sebepsiz yere patladıklarını *sanmıştı* sadece.

Sonunda, en iyi amfibi hayvan uzmanlarından biri, Franz Mutschmann, kargaların kurbağaların bedenlerini gagalayarak ciğerlerini yediğini, kurbağaların da tehlike anında bedenlerini şişirerek patladıklarını söyledi.

Bu, biraz iğrenç bir şey. Dolayısıyla, özür dilerim.

Ama yine de bazı insanlara boş yere *leş kargası* denmediğini gösteriyordur bu.

Söylemeye çalıştığım şey şu: Nat durduk yere patlamıyor. Eğitimsiz gözler bunu bu şekilde algılayabilir ama ben bir Natalie Grey uzmanıyım ve bu durumu gayet iyi anlıyorum.

Kapı sadece on adım uzağımda.

Bu karton kutuyu bir çeşit koruyucu kalkan gibi kullanabilirsem didik didik edilmeden önce buradan çıkma ihtimalim uzak da olsa var.

"ANANYA VE LIV HA?" diye bağıyor Nat, ben hızla kapıya doğru ilerlerken. "YENİ EN İYİ ARKADAŞLARIN



ANANYA PEREZ VE OLIVIA WEBB, HA?"

"Kızlar?" diye sesleniyor Nat'in annesi merdivenlerden yukarıya doğru. "Ya sessiz olun ya da tavan arasına çıkın."

"Alexa'nın *yardakçıları* ha?" diyor Nat daha alçak bir sesle dişlerinin arasından.

"Artık onun *yardakçıları* değiller." diye açıklamaya çalışıyorum, bir adım daha atarken. "Aslına bakarsan, benden yanalar artık."

"Onları niye yanında *isteyesin* ki? *Korkunç* onlar. Şu 'India' denen kızın da kim olduğunu bilmiyorum ama onlarla takıldığına göre en az onlar kadar kötü olduğuna kalıbımı basarım. Muhtemelen senden bir *çıkarı* vardır. Ödevini filan mı yapıyorsun onun?"

Yanaklarım yanmaya ve midem bir uçak yemişim gibi hissetmeye başlıyor yine. "Böyle demen korkunç Nat. Onları tanımıyorsun."

"Onları çok iyi *tanıyorum* Harriet. Son on bir yıldır Alexa'nın ardında amigoluk yapıyorlar. Sinsice dolanıyor; evet efendim, hayır efendim deyip duruyorlar. Tutup bana bir de *onun* da partine geleceğini söyle de tam olsun."

Kısa bir sessizlik oluyor.

"Alexa gerçekten gelmek istedi." diyorum savunmacı bir şekilde, kapıya doğru bir adım daha atarken. "Bana gelmek istediğini, yeni bir başlangıç yapabileceğimizi ve..."

"*Hayır.*" diyor Nat, gözleri koskocaman açılırken. "Aman Tanrım, benimle kafa buluyor olmalısın. Bekledi-

ğim şey... Böyle bir şey... *Yaptıkları her şeyi* unuttun mu?"

"Elbette hayır." Yanaklarım gitgide daha da çok yanıyor. "Ama hepsi pişman, Nat. Çocuktuk o zamanlar. Herkesin ikinci bir şansı olmalı ve insanlar *değişirler*, değil mi? Yani, demem o ki *ben...*"

"Hayır, *değişmezler*." Nat karton kutunun ona en yakın olan köşesinden tutup kutuyu sert bir şekilde çekiyor. "Bunu ne zaman anlayacaksın, Harriet? *İnsanlar değişmezler*. Onlarla bir parti yapmayacaksın. Hayır. Ha-yır. Bunu *yasaklıyorum*."

Ananya'nın Jasper'a düşmanca saldırmış olduğunu düşünmemeye çalışıyorum -benim için endişe ediyordu sadece, kasıtlı değildi saldırısı- içimde bir şey yanmaya başlarken.

Alexa'nın sesi çınlıyor kulaklarımda tekrar: *Bir şeylerin değişeceğini mi sanıyorsunuz? Her şeyin farklı olacağını?*

Yaptığım her şey *boşuna* mıydı yani?

"Bunu *yasaklıyorsun* ha?" Kutuyu geri çekiyorum. "Pardon ama Britanya hukuk sistemi misin sen?"

"Bu kadar naif olma Harriet." Nat yine kutuya asılıyor. "Seni *kullanıyorlar*. Süzme bir *salak* bile bunu anlayabilir."

Yanaklarım biraz daha yanıyor.

"Ne için kullanıyorlarmış beni? Ve insanların benden gerçekten *hoslanabileceğini* düşündüğüm için naifim, ha? İnsanların birlikte zaman geçirmek isteyecekleri biri olduğumu düşündüğüm için salağım, öyle mi?"

"Bu değil benim..."

"Sen yeni arkadaşlar, yeni bir sevgili, yeni bir hayat edinebilirsin ama ben önümüzdeki iki yıl boyunca bir başıma öylece oturmak zorundayım. Bu mu yani demek istediğin?"

"Niye böyle yapıyorsun?" Nat yüzünü asıyor. "Nick yüzünden mi bu? Çünkü öyleyse..."

İçimdeki yanma -koskocaman bir patlamayla- bir volkan gibi göğsümden dışarı vuruyor.

"*Bunun Nick'le alakası yok!*" diye bağıyorum en yüksek sesimle. "Dünyadaki her şey Nick'le alakalı değildir! O GİTTİ VE DÖNMEYECEK. Bu, *benimle* alakalı Nat. *Benimle!* Sırf *o burada değil* diye bitecek değil benim hikâyem."

Nat gözlerini kırıştırıyor ama içimdeki her şey sürekli, fokur fokur kaynayan bir lav akıntısı gibi dışarı taşıyor hâlâ. "Devam etmek için elimden gelebildiğince çok çaba harcıyorum ben ama sen bunların tamamını benden alıyorsun! Bunu *mahvediyorsun!*"

"Harriet! Nasıl aklının ucundan bile..."

Çok uzun süredir bunu içimde tutuyordum ama içimde bunu tutacak yer kalmadı artık.

"Sen *gittin* Nat." Çenem titremeye başlıyor ve kutuya daha sıkı asılıyorum. "Bunu anlamıyor musun? *Beni yalnız başıma bıraktın* sen. Koleji seçtin, Theo'yu seçtin ve şimdi de hep meşgulsün, ortalarda yoksun asla. *Ne yapmalıydım ben?*"

Kutuyu tekrar çekiyorum.

"Ama Harriet, meşgul olduğumu söylememin tek nedeni..."

"Ve sana bir şey diyeyim mi?" Alevler yükselip yanaklarıma, oradan da kaşlarımın arasına ulaşıyor. "Belki de gittiğine *memnunum*. Belki de ortalarda olmamana *memnunum*. Belki de her ikimizin de ihtiyacı duyduğu şey buydu, çünkü belki de beni engelleyen *sensin* her şeyden önce."

Nat çok durgunlaşıyor. "Ne?"

Durmak istiyorum. Durmam gerek.

Ama lav son sürat dağdan aşağıya akıyor. Yoluna çıkan her şeyi, herkesi yakıp geçiyor ve içimde onu durdurabilecek tek bir şey bile yok.

"Hayatım sensiz daha iyi, Nat. Kendime daha çok güveniyorum. Arkadaşlarım var. İnsanlar benden *hoşlanıyorlar*. Hayatıma devam ettim. Belki de olması gereken budur. Yani, artık ortak herhangi bir şeyimiz varmış gibi de görünmüyor zaten."

Birden, sanki biri Nat'in içindeki bir tıpayı çekmiş gibi, Nat'in yüzünün rengi atıyor. Gözlerini dikip sessizce bana bakıyor birkaç saniye boyunca. Ardından da gözleri ısıltılı ısıltılı yanıyor ve bana duygusuz gözlerle sert sert bakıyor.

"Pekâlâ." diyor dişlerinin arasından, kutuyu sertçe çekerken. "Yeterince dinledim. Bu senin değil, bırak."

"Hayır." Kutuyu geri çekiyorum. "Senin de değil. Sen bırak."

"BIRAK!"

"Sen bırak!"

"SEN!"

"*Sen!*"

"HARRIET. ŞU. LANET. OLASI. KUTUYU. BIRAK!"

Birden her ikimiz de tam aynı anda NAT'LE HARRIET'IN EĞLENCE DÜNYASI'nı öyle bir çekiyoruz ki kutu tam ortadan ikiye ayrılıyor.

Yere, ikimizin arasına düşüp patlıyor.

79

Sessizce yerdeki dağınıklığa bakıyoruz birkaç saniye boyunca.

Scrabble taşları, Monopoly otelleri dört bir tarafa yayılmış. Yüz boyaları paramparça olmuş. Üzerlerinde küçük gözlerle ağızlar çizili sönük balonlar yatağın altına yuvarlanmış. Eski bir eşeğin kopmuş kuyruğu da bir ayağımın üzerinde duruyor.

İç organlar da dağılmış etrafa. Eski bir ameliyat oyun setine ait bir böbrek ve pankreas hâlâ hafifçe bir ileri bir geri sallanıyor yerde.

Eski mavi parıltı tüm haliye yayılmış.

Nat -dudak uçuklatan bir hızla- yere eğilip her şeyi kucağına alıyor. Shanghai'daki magnetik levitasyon treni dünyanın en hızlı trenidir ama şu anda Nat muhtemelen onu geçebilir gibime geliyor.

Nat kapıya doğru koşuyor.

"Yapma!" diye bağıryorum ardından, çünkü tam olarak ne yapacağını biliyorum. Bunu yaparsa, bir daha bunu nasıl onaracağımızı bilmiyorum ama. "BUNU. YAPMA!"

Ama Nat yine de yapıyor yapacağını.



Tek bir kelime etmeden, banyoya koşup her bir evi, her bir satranç taşını, her bir kartı, her bir boyayı direkt tuvalete atıyor.

Ardından da sifonu çekiyor.

Önce ağır ağır, sonra artan bir hızla gözümüzün önünde kaybolmaya başlıyor on bir yıl.

Geç saatlerdeki her bir kıkırdama, her bir kahkaha.

Külkedisi ve *Shrek* izleyerek geçen onca saat. Yüzlerce dondurmali soda, pizza ve küçük kek.

Birazcık daha uyanık kalabilelim diye, elimizde bir el feneriyle, yorganın altına saklandığımız onca yıl. Geceyi daha da uzatabilmek için yapabileceğimiz her şeyi yapmıyoruz. Birazcık daha baş başa zaman geçirebilelim diye.

Hepsi ama hepsi tamamen kayıplara karışana kadar dönüp duruyorlar.

Yok oldular.

"İşte." diye çıkışıyor Nat, soğuk bir şekilde yüzüme bakarak. "*Şimdi* ortak hiçbir şeyimiz yok artık."

Gözlerimizi dikip birbirimize bakıyoruz, omuzlarımız inip kalkarken.

"Belki de partime gelmemelisin zaten." diyorum sonunda. "Biraz uzak kalmaya ihtiyacımız var sanırım."

"Katılıyorum." diyor Nat dişlerinin arasından, yüzü bembeyaz bir hâlde. "Ne de olsa seni şimdiye kadar *engellediğimden* daha çok engellemek istemem."

Sonra da kalorifere sıkı bir tekme savurup fırtına gibi çıkıyor banyodan. Kapıyı da ardından küt diye çarpıyor.

Mesafe dediğimiz şeyin uzaydan pek de farklı olmadığını anlıyorum şimdi.

Uzayın büyük, karanlık, ıssız bir yer olduğunu ve aslında onu anlamadığımızı biliyorum. Bütün yıldızların birbirinden uzaklaştığını, evrenin dış noktalarındaki galaksilerin ışık hızının yüzde doksanı bir hızla bizden uzaklaştığını biliyorum.

Ama banyodan çıkıp kızgın bir şekilde hızla eve doğru ilerlerken, Nat'le bana olan şey de bu mu acaba diye merak etmekten alamıyorum kendimi.

Çünkü evrenim ve içindeki her şey ağır ağır parçalanıyormuş gibime geliyor.

Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey de yok üstelik.

80

Deniz seviyesinden 18.900 ila 19.350 metre yukarıda bir irtifa noktası vardır ve bu noktaya Armstrong Çizgisi adı verilir. Bu yükseklikte hava basıncı çok düşük olduğundan su 37°C’de kaynar.

Başka bir ifadeyle suyun kaynama noktası tam olarak insanın vücut sıcaklığına eşittir bu noktada.

Kanım öyle bir fokurduyor ki şu anda sanırım bu noktayı geçmiş olabilirim.

Öfkeli bir şekilde eve girip direkt olarak merdivenleri tırmanıyorum hızla.

Dolabımı açıp sanat ve el sanatları setimi çıkarıyorum. Ardından pişirme setimi ve defterimi çıkarıp hayatımda daha önce hiçbir şey için hazırlık yapmadığım gibi parti için hazırlık yapmaya başlıyorum.

Hazırlık yaparken de öfkeli bir şekilde söyleniyorum bir taraftan.

“Ben çokkkk şık ve havalıyım.” diyorum ters bir şekilde, balonları şişirip üzerlerine ispirtolu kalemleler çizirtilar çıkararak bir şeyler çizmeye başlarken. “Göz farı hakkında çokkkk şey biliyorum.” diye mırıldanıyorum,



parlak kâğıtlardan küçük şekiller keserken. "Gösterişli siyah saçlarım ve parıldayan kahverengi tenimle çokkkk hoşum ve asla sivilcem çıkmaz çünkü tümmm sebzelerimi yiyip günde tam iki litre su içiyorum."

Ardından, fısıldayarak aslında Nat konusunda gerçekten hassas davranmakta olduğumu fark ediyorum ama bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor hiç.

Dolayısıyla kızgınlığıma odaklanıp tekrar deniyorum.

"Kaypak, vefasız." diyorum dişlerimin arasından, unla yumurtaları karıştırırken. "Dönek." diye söylenmeye devam ediyorum jambonlu peynirli sandviçleri şekillendirirken. "Jenga oyununda hiç de sandığı kadar iyi değil."

Evet, *bu* biraz daha oldu gibi.

Öfkeli bir şekilde kendi etrafımda fır dönerek -dünyanın en büyük etobur keseli hayvanı ve genellikle gezegendeki en hırçın hareketlere sahip sayılan Tazmanyana canavarından pek de farklı olmayan bir şekilde- evde dolaşıp duruyorum. Bir şeyler kesip yapııştırıyorum, bir şeyler karıştırıp pişiriyorum, boyama yapıyorum. Balon şişiriyor, şişirirken bazılarını yanlışlıkla patlatıyor, yine balon şişiriyorum. Bağcıklar, kurdeleler, pırıltılar ilıştırıyor; bir şeyleri karton kutulara koyuyorum.

Ama yine de yetmiyor bunlar.

Perşembe gecesi olduğunda hâlâ neredeyse hiç hazır değilim ve kesinlikle de sakin değilim. Aslında her zamankinden daha çok enerji doluyum. Enerjim biteceği yerde içimdeki öfke sanki her bir hücrem arasına beton dökül-

müş gibi gitgide katılaşıp sertleşiyor. Bütün gece uyanık kalıp tavana bakıyorum çünkü şu anda dönemeyecek kadar katıyım.

Bu artık bir parti değil sadece. Bu bir savaş.

Şeritlerden, balonlardan, müzikten, dikkatle hazırlanmış yiyeceklerden oluşan ve kazanmam gereken bir savaş.

Göstereceğim Nat'e.

Benden şüphe ettiği güne *pişman olacak*. Öyle başarılı, öyle *muhteşem* bir parti vereceğim ki Nat, Aslında Bu Partiyle Hiçbir İlgisi Olmayan Kız olarak anılacak son-suza kadar. Hayatının sonuna kadar, insanoğlunun aya ilk kez ayak basması gibi Harriet Manners'ın sosyal bir zafer kazandığı gece onun nerede olduğu sorulacak Natalie Grey'e.

Cuma gecesiyle ilgili olarak sahip olduğum her bir fikir -şu an için sadece birkaç tane gerçi- şu anda ivme kazanmış, yükselmiş, turbo şarj olmuş durumda.

Partimin başarılı olması için yapmayacağım *hiçbir şey* yok.

Cuma sabahı, meydan okuyan bir adrenalin patlamasıyla yatağımdan fırlayıp her şeyi dikkatle paketleyerek babamla Tabby onları partimi vereceğim mekâna götürmeme yardımcı olsunlar diye arabaya taşıyorum.

Babama, bir milyarıncı kez, partiye davetli olmadığını hatırlatıyorum.

1.298 kez daha *bu çok büyük haksızlık*, demesini din-

liyorum.

Sonra da her teneffüste, öğle arasında ve dersim olmadığı her arada okuldan koşu koşu parti alanına gidip her şeyi yerleştirmeye başlıyorum. Herkesin gelmesi kolay olsun diye okula olabildiğince yakın bir yer kiraladım parti için.

Özellikle de benim gidip gelmem kolay olsun diye.

"Yardım edemez miyiz?" diyor Ananya, ben elimde bir makasla (elbette baş aşağı tutuyorum makası; canıma susamadım) okulun kapısından üçüncü kez telaşla çıkmak üzereyken. "Yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığından emin misin? En azından kapıda durup insanları karşılayamaz mıyız?"

"Buna dâhil olmayı çok istiyoruz." diye açıklıyor Liv, bir tırnağını kemirirken. "*Gelmiş geçmiş en iyi tema bu, kimler geleceknegiyeceklergörmekiçinsabırsızlanıyorum...*"

"Olivia." diye iç geçiriyor India, bir eliyle gözlerini kapatırken. "Kes şunu. Şu anda sadece katil balinalar duyabilir seni ve bildiğim kadarıyla hiçbirimiz de orka ailesine mensup değiliz."

"Pardon, Indy. Amatambirhayrankızlıkyapacağımtelefonumufotoğrafmakinemi..."

India yavaşça çantasını kaldırıp Olivia konuşmayı kesene kadar Olivia'nın yüzü önünde tutuyor.

"Hepiniz çok incesiniz." diyorum, başımı iki yana sallarken. "Ama bunun herkes için büyük bir sürpriz olmasını istiyorum. Dolayısıyla bir sakıncası yoksa kendim

halletmek isterim, ha?"

"Elbette." diyor Ananya, tatlı bir şekilde evet der gibi başını sallayarak. "Bize ihtiyacın olursa buralarda olduğumuzu bil sadece. *Herhangi bir şey için. Ne olursa.*"

Salona dördüncü ziyaretimde, içimdeki betonun tekrar yumuşamaya başladığını hissedebiliyorum.

Salon sonunda biçimlenmeye başladı.

Masalar bir bir kurulup üzerlerine stratejik olarak planlanıp hazırlanmış yiyecekler dikkatlice yerleştirildikçe, dekorlar duvarlara ve tavana tutturuldukça, ışıklar prizden çekilip yeniden prize takıldıkça, salonun bir köşesi dans pisti olarak ayrıldıkça sıcak, kendinden emin bir memnuniyet parıltısıyla dolmaya başlıyorum.

Hızla koşarak eve vardığımda kendimi duşa atıyor, ardından da yepyeni kıyafetlerimi üzerime geçiriyorum. Elimden gelenin kesinlikle en iyisini yaptığıma eminim.

Artık beklemek dışında yapacak bir şey yok.

81

Partimin temasının ne olduğunu çoktan anladınız zaten. Elbette anladınız.

Dikkatinizi verdiyseniz ve aklınız benimki gibi -mantıklı, stratejik, hafif obsesif-kompulsif bir şekilde- çalışıyorsa zaten aslında tek bir olasılık vardı. Parıldayabileceğimi bildiğim tek bir alan.

Ama -oldu da gözden kaçırmışsanız diye- buyurun size davetiye:

★ Yıldızlar Gecesi ★
★ Akşam 7'den geç saatlere kadar ★
Earl Caddesi, 132 ★
Kıyafet: Parıldaayan Her Şey ★ ★ ★

Dürüst olalım: Dinozorlar ya da grupça çözülecek kare bulmacalar dışında tek seçenek buydu.

Evet, kıyafet bölümünde Shakespeare'in *Venedik Taciri*'nden esinlendim. Orijinali *parlayan* idi ama benim kulağıma bu hâli daha güzel geldi.



Tam 19.59'da, saatin son on saniyesini olabildiğince sakın bir hâlde geri sayıyorum.

On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki...

Ardından da kapıları sonuna kadar açıyorum.

Üzerimde her tarafına siyah yıldız çıkartmaları yapıştırılmış olan altın rengi bir tişört ve altın rengi küçük yıldızlar yapıştırılarak kişiselleştirilmiş siyah bir tayt var. Başımda da ön tarafına kartondan kesilmiş altın rengi kocaman bir yıldız yapıştırılmış olan siyah bir bant var. Temaya uygun bir şekilde bir gök cismi gibi görünmeme yardımcı olması için Fas'ta öğrendiğim tüm makyaj hilelerini uyguladım.

Altın rengi far, göz kalemi, vurgulayıcı kalem ve hatta yılbaşı ağaçlarını süslemekte kullanılan altın rengi parıltılı spreylerden kullandım biraz.

Ardımda, tavan kirişlerinden yere doğru sarkan elle siyaha boyanmış bir sürü kumaş var. Bu kumaşların çevresine de yine ailemizin yılbaşı süsleri kutusundan ödünç aldığım bir sürü beyaz küçük süsleme lambası özenle dolanmış durumda. Yer, delgeçle delerek elde ettiğim gümüş rengi küçük yuvarlaklarla kaplanmış durumda. Tam olarak üç yüz elli tane elle kesilmiş altın ve gümüş rengi yıldız da takımyıldızlar hâlinde tavana yapıştırılmış durumda: *Bukalemun takımyıldızı, Sekizlik takımyıldızı, Ağcık takımyıldızı, Hint takımyıldızı, Tavus takımyıldızı, Cetvel takımyıldızı, Karina takımyıldızı, Uçanbalık takımyıldızı.*

Ön taraflarına Sharpie kalemle yıldızlar çizilmiş olan

balonlar kümeler hâlinde köşelere yerleştirilmiş ve çatı kirişlerinden de iki tane büyük kırmızı lastik top, iki sarı, iki mavi, bir tane küçük kahverengi, bir tane de kendi boyadığım yeşil-mavi alaca bir top sarkıyor.

Üzerlerine beyaz Tipp-Ex ile küçük tepelikler yapılmış siyah masa örtüleri örtülmüş olan masaların üzerinde temaya uygun bir sürü yiyecek var: Yıldız şeklinde kesilmiş sandviçler, yıldız şekli verilmiş jöleler, üzerleri yıldız şeklinde kremayla süslenmiş fincan kekler, yıldız şeklinde kesilmiş pizzalar, yıldız şeklinde kurabiyeler, yıldız şeklinde kesilmiş kavun...

Neyse. Anlatmaya çalıştığımı anlamışsınızdır.

Şu kadarını söyleyeyim ki yeni yıldız şeklindeki kurabiye kalıplarımın gerçekten azami derecede faydalandım.

Mars ve Milky Ways çikolatası dolu kâseler acıkmış olanlar ve diyabet hastası olmayanlar için gelişigüzel bir şekilde etrafa dağıtıldı, ışıklar kısıldı, birkaç saatliğine ödünç alınmış olan Tabitha'nın kaplumbağa şeklindeki gece lambası köşeye yerleştirildi ve tüm duvarlara pırıl pırıl parlayan hareketli beyaz yıldızlar yansıyor bu lambadan.

(Elbette odamda da karanlıkta parlayan yıldızlarla yapılmış olan bir takımyıldız var, ama yıldızlar tavana Japon yapıştırıcıyla yapıştırılmış olduğundan, onca ricama rağmen, Annabel "evi sökmeme" izin vermezdi.)

Pièce de résistance'ım da orada -arka tarafta, tam ortada- işte. Görülmeye değer parça, en önemli kısım, tüm eserlerimin en zirvede olanı orada.

Benim kendi, kişisel DJ'im.

Kulağında kocaman kulaklıklarla bir masanın üzerine eğilmiş, olabildiğince havalı ve ilk kişiler gelir gelmez de müziği başlatmaya hazır görünüyor. İşte, insanın çok arkadaşının olmasının güzel yanı bu: Onlardan küçük iyilikler isteyebilirsiniz.

İster inanın ister inanmayın ama hiçbir şeye para ödemem gerekmedi. Hepsi de ücretsiz, insanların kalplerinden gelerek sunuldu bana.

Buna parti alanı da dâhil.

Tam olarak yedi yıl, üç yüz üç ziyaret, yedi oryantiring tatili ve bir tarlada çok büyük bir inek tarafından kovalandığım bir kamp yolculuğu sonunda meyvelerini verdi. Rehber ve İzci Kızlar Derneği'nin başkanına bir telefon etmemle, tahta kulübelerini bu gece için can-ı gönülden verdiler bana.

"Harriet." dedi dernek başkanı, ne kadara mâl olacağını sorduğumda, "Hatırladığıma göre, yavrukurt ve rehber olarak toplam yüz iki rozetin vardı senin. Diğerlerini hesaba katmıyorum bile."

"Artı yedi." dedim hemen. "Rozetlerim Bir Macera Yaşadım, Yatıya Kaldım, Hedeflerinizi Yüksek Tutun, Mutluluk, Sadakat ve..."

"Dur dur dur." diyerek güldü. "Kulübe bizden. Bunu hak ettin sanırım."

Dışarıdan ilk ayak sesleri ve kıkırdaşmalar duyulunca, hızla ardıma dönüp gergin bir hâlde başparmaklarımı

havaya kaldırıyorum.

"Her şey hazır mı?" diye sesleniyor DJ'im salonun arka tarafından, parmağı BAŞLA düğmesinin -ya da dis-
kjokeylerin bunun için kullandığı moda terim her ne ise işte- üzerinde hazır hâlde.

En önemlisi zamanlamadır. Dolayısıyla, "Önce sen gir." "Hayır sen." "Hayır sen." diye fısıldaştıklarını duyabilene kadar seslerin yaklaşmasını bekliyorum birkaç saniye.

Ardından derin bir nefes alıp başımı sallıyorum.
"Başla!"

Gösterişli bir hareketle, bir düğmeye basıyor hizmetli Steve.

Gustav Holst'un mükemmel *Gezegenler* suiti havayı doldururken, yüzümdeki gülümsemenin giderek genişlediğini ve sonunda da tüm yüzümün içten dışa doğru parıldadığını hissedebiliyorum.

Sanki kendi öz güneş enerjisi kaynağı varmış gibi.

Müziğin temposu giderek yükseldikçe, ben de onunla birlikte yükseliyorum ama havalanmamayı diliyorum.

İşte böyle ısl ısl yanıyorum.

"Merhaba." diyorum kapıdaki ilk hafif ve nazik tıklamayı duyar duymaz, "Yıldızlara hoş geldiniz."

82

Kapıdan ilk görünen baş Lydia'nınki.

"Vayyyy!" diye bir çıgık atıyor, zıplayarak kapıdan içeri girdiğinde parlak turuncu saçları uçuşurken ve salonun ortasına doğru koşuyor. "Bu, hayalimdeki *cennetin* görüntüsü işte. Çünkü a) harika, b) her yerde yıldızlar ve c) kek var!" Birkaç kez kendi etrafında dönüp masaya doğru koşuyor. "VE MARS ÇİKOLATALARI!" diye bağırıyor. "MINI MARSLAR VAR!"

Ardından da iki Mars'ı açıp her ikisini birden ağzına tikiştiriyor.

Evet. Bu kız tam benim kafamda.

"*Lydia.*" diyor Fee dişlerinin arasından, o da sarışın başını kapıdan içeriye uzatırken. "Bizi çok utandırırıyorsun. Tam dört ay önce ilkokuldan mezun olduğumuzu hatırlamaya *çalış.*"

İki küçük tanıdık baş daha beliriyor. "Çok özür dileriz, Harriet Manners. Lütfen bizi eve geri yollama, Harriet Manners."

Sevecen bir şekilde gülümseyip işaret ederek onları içeriye davet ediyorum. Mahcup bir şekilde pırıltılı şey-



lerle süslenmiş eteklerini toplayıp üzerlerinde payetlerle AŞK, PARİS ve MİYAV yazılı olan tişörtlerini düzeltiyorlar ve çekingen bir hâlde ayaklarını sürüyerek içeri giriyorlar.

Lydia üzerinde güneş olan bir kazak giymiş ve şu anda ağzı çikolata dolu bir hâlde, önüne gelen şeyleri rastgele elleyerek bir roket gibi dolaşıyor salonda.

"Aa, bakın! Balonlar gezegenler gibi boyanmış! Bu çok akıllıca!" Küçük kahverengi topu döndürüyor. "Ama gezegenler yıldız değildir, değil mi, Harriet? Bir yıldızın etrafında dolanan gök cisimleri diye biliyordum ben? Temada bir hile mi yaptın?"

Sanırım benimle Tabitha arasındaki o kaybı buldum. Anne babama son on yıl içinde bir çocuğu bir yerlerde unutup kaybettiler mi diye sormak zorunda kalabilirim.

"Gezegenler bizimle yıldızlar arasındadır." diye açıklıyorum, onun eline bir beşlik çakma isteğini bastırırken. "Yani onlara yaptığımız yolculuğu simgeliyorlar."

Bunun bir nedeni de, dürüst olayım, *Fomalhaut* ya da *Kornephoros* adında atıştırmalıkların o kadar da çok olmamasıydı tabii. Mars çikolatalarını edinmek çok daha kolaydı.

"Aaaaaaaa!" diyor dördü birden, ellerini kavuşturup yusuvarlak olmuş gözlerle tavana bakarak. "Süperrrrrr."

Ardından, her bir detayı -yıldız şeklindeki küçük mumları, yıldız şeklindeki büyük keki, Tabby'nin gece lambasını- inceleyerek ve DJ kabinine el sallayarak salonu dolaşmaya başlıyorlar.

"Merhaba Bay Barker." diyorlar neşeli bir şekilde, ağızlarını sandviçlerle doldururlarken. "İşçi tulumunuz olmadan çok havalı görünüyorsunuz."

"Kahretsin ki öyle!" diyerek sırtıyor Şteve, küçük turuncu fötr şapkasını başından çıkarıp hafifçe eğilerek kızları selamlarken. "Şimdi biraz eğlenelim mi?" deyip başını epeyce gürültücü bir çello solosunun ritmine uygun bir şekilde sallamaya başlarken.

Bu arada ben, girişin orada, gözüm saatimde, endişeli bir şekilde dolanıp duruyorum.

Davetiyede 20.00 yazıyordu ama saat şu anda 20.03. Nerede bu millet?

Belki de gelmeyeceklerdir. Belki de bu kocaman bir hataydı. Belki de bu, verdiğim büyük bir kitap siparişini cumartesi öğleden sonra teslim edeceklerini söylediklerinden bütün günü kanepede oturup beklemekle geçirdiğim ama gelmedikleri o güne benzeyecektir.

Ama böyle bir şey, biliyorsunuz ki o günden bir milyar kez daha kötü olur.

Çünkü kitaplarımı getirmemeleri tamamen onur kırıcı, ruhsal olarak yıkıcı ya da bir sürü fincan kekin boşa gitmesine neden olan bir durum değildi ve o gün evden çıkmak gibi bir niyetim de yoktu zaten.

Birinci sınıf öğrencileri oyun köşesinden Twister oyununu çekip oyun bezini yere sererken saatimi bir kez daha kontrol ediyorum. Kızlar kıkırdarak ve bağıra bağıra rastgele renkler ve yönler söylemeye başlarken de bir kez

daha bakıyorum saatime.

Peşinden bir kez daha.

Sonra bir kez daha.

Beyin görüntüleme çalışmaları, gözlerimiz bir noktadan başka bir noktaya kaydığında zaman algımızın geçmişe doğru uzadığını göstermiştir. Gözlerimizi bir saatin saniye ibresine odaklayıp bakarsak, beynimiz sanki daha uzun bir süredir bakıyor olduğumuz illüzyonunu yaratır. O yüzden de saniye ibresi bize bir saniyeden daha uzun bir süre olduğu yerde durmuş gibi gelir.

Saatimin saniye ibresi hareket ediyormuş gibi görünmüyor.

Hem de hiç.

Saat son üç yüz yıldır 20.05'miş gibime geliyor.

Yüzüm kızarmaya başlarken, girişin yanında bir sandalyeye oturup olabildiğince sakın bir şekilde nefes almaya çalışıyorum. Bir su aygırının midesi üç metre boyundadır. Benim midem de şu anda öyle bir hâlde ki uzayıp benzer boyutlara ulaşmış olabilir.

Sonra, dışarıdan gelen sesler duyuyorum.

Başlangıçta zayıf -birkaç kıkırdama, birkaç uzaktan gelen bağırış- ama sonra daha güçlü bir hâl alan bir ses dalgası. Giderek o kadar yaklaşıyor ki sesler, sonunda izci kulübesinin önündeki çakıllık alandan gelen çatırtı sesleri duyuluyor.

Başımı kaldırıp bakıyorum.

"Onlar mı yoksa?" diye fısıldaşiyor birinci yıl öğrencileri.

Gözleri yusuvarlak olmuş, elleri ve ayakları havada, dehşetten donakalmışlar. "Altıncı yapıdakiler mi?"

Evet anlamında başımı sallıyorum, benim gözlerim de kocaman açılırken.

Bu salonda tam üç tane masa var. Bu masalardan birinin altına girip saklanmamak için tüm irademi kullanmak zorunda kalıyorum kısa bir an.

Saklanmak yerine, omuzlarımı dikleştiriyorum.

Kendine güven, Harriet. Cesur ol.

İçindeki yıldızı çıkar

Tam bu anda tüm dönem arkadaşlarım büyük bir gürültüyle içeriye akın etmeye başlıyorlar.

83

Birkaç dakika içinde sınıf arkadaşlarım, Incil'de geçen Mısır vebalarından biri gibi, tüm salona yayılıp her şeyin etrafına üşüşüyorlar.

Çekirgeler, kurbağalar, bitler ya da sinekler yerine on altı yaşında insanlar sarıyor her yanı.

Çıbanların yerini de payetler almış.

Her yer pırıl pırıl parlıyor gerçekten.

Kızların neredeyse tamamı elbise giymiş. Bazılarının üzerinde boncuklarla, pırıltılarla kaplı şatafatlı gece elbiseleri var. Birkaç kişi uzun kabarık etek tercih etmiş. Birçoğu taşlı taçlar, iri küpeler takmış. Çoğunun dizleri titriyor ayaklarındaki çok yüksek topuklu ayakkabılar yüzünden. Görünen o ki tüm kızlar yaklaşık on üç santimetre boy atmış son dört saatte.

Erkeklerin büyük bir kısmı gömlek ve siyah pantolon giymiş. Birkaçının kravatı var. İki kişi de siyah smokin giyip sihirbazlar gibi payetli papyon takmış.

Dudaklar kırmızı, upuzun kirpikler birbirine yapışmış, saçlar özenle bukle yapılmış ya da düz taranmış, kimisinin kirli sakalı var, kimisi de sinekkaydı tıraş olmuş (Sadece iki



kişinin ince bıyıkları var: Robert'ın ve Adam'ın.)

Benimkiler de havaya girmiş: India'nın üzerinde diz boyu mor bir elbise var -dinozor Barney'ye benzemiş aynen, çok hoş görünüyor- ve Ananya'yla Liv de yerlere kadar uzanan kırmızı ve pembe saten elbiseleri içinde muhteşem görünüyorlar.

Hepsinin birden bu kadar hoş göründüğünü daha önce görmemiştim doğrusu.

Çok göz alıcılar. Çok *gösterişliler*. Bir okul balosuna, bir baloya ya da belki Külkedisi'nin prenses olduktan sonra verdiği partiye gelmiş gibiler.

Bütün bu gayreti de *benim* için göstermişler.

Yani, izci kulübesinde verilen bir parti için beklediğimden biraz daha göz kamaştırıcılar ama verdikleri desteği cidden takdir ettim.

İnsanlar şu anda gözüme nispeten küçük gelen salona sanki osmoz sonucu dağılıp hayretle dekorlara bakarken, boğazıma bir yumrunun oturmaya başladığını hissedebiliyorum. Hiçbirinin çıtı çıkmıyor. Çok etkilenmiş olmalılar.

Görünen o ki akıllarını başlarından aldım.

"Bu..." "Vayyy." "...Beklenmedik." "*Retro*."

"Vay canına!" Raya küçük bir kâse jöleyi eline alıp gözlerini kırıştırarak jöleye bakıyor. "*Jöle* mi bu? Gerçek jöle yani? *Pırıltılı* jöle?"

"Evet ama merak etme." diyorum çabucak, Raya'nın gözleri kocaman açılırken. "Yemekte hiçbir sakınca yok. Kontrol ettim."

"Ho-oş." diyor ağır ağır, jöleyi masaya bırakırken.

"Peki ya içecekler nerede?" diye soruyor Chloe, ellerini ovuşturarak. "*Dilimiz damağımız kurudu.*"

"Şurada." Gülümseyip elimi abartılı bir şekilde sallayarak soldaki masayı gösteriyorum. "İsteyebileceğiniz her şey var. Limonata, kolalı içecekler, zencefilli bira, gazlı portakal suyu ve benim kendi icadım olan Milkywaysshake."

Ardından kıs kıs gülüyorum hafifçe.

"Anladın, değil mi?" diyorum, Chloe hâlâ bana bakarken. "Bu, uzay temalı bir kelime oyunu. Milkshake? Milkywaysshake?"

"Ha." diyor, söylediklerimi hiç algılamadan. "Evet."

Grubun geri kalan kısmı ne kadar yaratıcı olduğuma hayran bir şekilde sessizce salonu inceliyor hâlâ. Müziğin sesi gittikçe yükseliyor ve birkaç kişi merakla başını yana çeviriyor.

"Bu da ne? Bir tür ilahi mi?"

Steve'e dönüp hızla evrensel *bir sonraki parça* işaretini yapıyorum parmağımla. Herkes gözlerini izliyor.

"Baban mı o? DJ baban mı?"

"Saçmalamayın." diyerek gülüyorum, başımı hayır anlamında iki yana doğru sallayarak. "Lütfen! Babamı kendi partime davet edecek hâlim yok ya! O, Steve."

"Steve... Okul *hizmetlisi* Steve?"

"Pekâlâ, gençler!" diye sesleniyor Steve, şu anda çalmakta olan *Waiting For a Star to Fall* şarkısının ritmine uygun bir şekilde bir aşağı bir yukarı sallanırken. "DJ Fâni

serbest stil dans etmeyi sevenler için burayı sallayacak şimdi!”

Birkaç kıkırdama oluyor.

Steve’in *spinning* becerileri birinci sınıf olabilir ama ondan bu komediyi kesmesini sessizce rica edebilirim.

“Ne *harika*, değil mi?” diyor Lydia, gece lambasını alıp havaya kaldırırken. “*Şimdiye kadarki* en iyi parti değil mi bu? Altıncı yapıya geçince ben de *aynen* böyle bir parti vereceğim ama *daha çok* çikolata ve *Galaxy* çikolatası da olacak çünkü Harriet unutmuş onu.”

Herkes gözlerini dikmiş Lydia’ya bakarken kısa bir sessizlik oluyor. “Bir saniye-o...” “*Birinci* sınıf öğrencileri mi onlar?” “Bu partide *on bir* yaşındakiler mi var yani?”

“On iki yaşında o, aslında.” diyor Fee, dört kızın en sessizi olan Keira’ya işaret ederek. “Geçen hafta on iki yaşına girdi.”

“*Lydia*?” diyor Chloe telaşla, üzerinde mavi parıltılı straplez elbisesiyle kalabalığın arasından öne çıkarak. “Ne halt ediyorsun *sen* burada?”

Lydia kollarını kavuşturuyor. “Beni dokuz buçukta almak koşuluyla gelmeme izin verdi annem. Hem *halt* demen yasak, Cloba. İşte *bu kadar*!”

“*Annem* dokuz buçukta mı gelecek?” Chloe’nin yanakları morarıyor ve öfkeyle yine kıkırdamakta olan bir gruba dönüyor. “*Kesin* sesinizi. Ben de *sizin* küçük kardeşlerinizin gelip her şeyi mahvetmesini görmek isterdim.”

Midemin kasılmaya ve yeniden bir beton hâlini almaya başladığını hissedebiliyorum. Akranlarımla birinci sınıf öğrencilerini burada görmek istemeyecekleri hiç aklıma gelmemişti. *Daha çok konuk, daha neşeli* ortam değil miydi şu ifade? Hepimiz birinci yıl öğrencisiydik bir zamanlar, değil mi ama? Beş yılda tam olarak ne kadar çok şey değişebilir ki zaten?

Sınıf arkadaşlarımla yüzlerindeki ifadeye bakılırsa oldukça çok şey değişebilirmiş.

"Onları ben davet ettim." diye savunmacı bir şekilde konuşmaya başlıyorum, dört birinci yıl öğrencisi panikle kapıya bakarken. "Bu benim hatam. Buradalar çünkü gelmelerini ben rica ettim. Aslında gerçekten çok tatlılar ve..."

"Ve hoş gelmişler." India yanıma geliyor. "Bu, muhteşem bir parti. Herkesi davet etmen büyük incelik ve hepimiz burada olduğumuza çok memnunuz, *değil mi!*"

Bu arada, bu bir soru değil. India herkese burada olmaktan memnun olduklarını söylüyor.

Bu, işe yararmış gibi görünüyor. Netbol takımından birkaç kişi içecek masasının orada dolanmaya başlıyor. Robert bir sandviç alıyor eline.

"*Elbette öyle!*" diyor biri. "*Öyle bir şey kastetmedik, Retzer! Saçmalama!*" "Sadece şaşırdık, hepsi bu." "Bu gerçekten *hoş* bir jest, Retty." "Bu şimdiye kadarki *en cici* parti!"

"Çok *harika!*" diyor Ananya yüksek sesle, diğer

tarafıma gelip koluma girerek. "Çok etkilendik, Ret. Senin... lıı... Kıyafetinden de. Temayla ilgili yaptığın kelime oyununa da bayıldım! Çok zekice!"

"*Muhteşem!*" diyerek Ananya'yı onaylıyor Liv, hafif arkamda durarak. "Çok zekisin, Retty. Ve çok cömert."

Yoğun bir minnet dalgası dolaşüyor bedenimde.

Nat yanıldı işte. Bu kızların beni ne için kullandıklarını düşündüğünden tam olarak emin değilim ama bu kızlar yoldaşlarım benim. Yakın arkadaşlarım. Grubum.

Dostlarım.

Gerçi -dürüst olmalıyım- Ananya'nın neden bahsettiğinden ilk kez tam olarak emin olamamam değil bu. *Hangi* zekice kelime oyunundan bahsediyor ki?

Bu parti bugüne kadar yaptığım en aslına uygun şey.

"Hay aksi!" diyor Steve, akli karışmış bir şekilde çevresine bakınarak. "CD kutumu evde unutmuşum. Yirmi dakika sonra buradayım, millet. Yokluğumda sizi coştursun diye Now Eighteen'i koydum."

Steve kapıya doğru ilerlemeye başlayıp üç beş öğrencinin eline beşlik çakmayı denerken birkaç küçük kıkırdama daha oluyor.

"*Pekâlâ.*" diyor Ananya, Steve tahta kapıdan çıkıp gözden kaybolurken. "Bize yıldızların tamamından *bahset* hadi, Retty. Herkes *meraktan çatlıyor.*"

Gerçekten mi?

Şu anda sessizce huşu içinde önümde duran gruba gülümsüyorum. Yıllardan beri bu soruya hazırlanıyorum

ben.

Hayatım boyunca olduğunu da söyleyebilir birileri.

"Tamam." diyorum mutlu bir hâlde, derin bir nefes alarak. "Dünyaya en yakın yıldız güneştir elbette. Dört nokta altı milyar yaşındadır ve çapı bir milyon üç yüz doksan iki..."

"Kendini kaybettin ama ben diğerlerini kastediyorum."

Gözlerimi dikip Ananya'ya bakıyorum. "Hangi diğerlerini?"

"Diğer yıldızları."

"İlil..." Ananya çok sabırsız. Şırayla bir bir anlatacaktım hepsini. "İli, tamam. Alfa Centauri... Dünyaya en yakın ikinci yıldızdır ama... Aslında üç ayrı..."

Giderek yavaşlayıp susuyorum sonunda.

Şu anda herkes gerçekten akli karışmış gibi görünüyor. Neler oluyor Tanrı aşkına?

Niye herkes kapıya bakıp duruyor?

"Harriet." diyor Ananya sonunda, bir elini omzuma koyarak. "Bize şu meşhur kişilerin buraya ne zaman geleceklerini söyle yeter."

84

Matisse'nin *Le Bateau-Gemi* adlı tablosu, 1961'de New York'taki Çağdaş Sanat Müzesi'nde sonunda bir resim simsarı tarafından fark edilene kadar tam kırk yedi gün baş aşağı asılı kalmış.

Ben de aynen böyle hissediyorum şu anda.

Sanki bunca zamandır her şeye tersinden bakıyordum ve bu konuda hiçbir fikrim yokmuş gibi.

Yıldızlar Gecesi.

Saniye ibrem bir daha asla tıklamayacak. Su anda her şey bu kadar yavaş işliyor işte.

"Me-me-meşhur kişiler mi?" diye kekeliyorum zayıf bir şekilde.

"Evet." diyor Liv o tiz sesiyle, zıp zıp zıplayarak. "Bütün şu seksi modeller, aktörler, popstarlarvetelevizyondagördüğümüzinsanlaramanTanrımkendimidahafazla tutuptutamayacağımı bilemiyorumve..."

"Olivia." Ananya Olivia'ya bir bakış atıyor. "Tanrı aşkına. Hiç soğukkanlı davranamaz mısın sen?" Sonra tekrar bana bakıp gülümsüyor ama bu sefer ilk defa gülümsemesinin gözlerine yansımadığının farkına varıyorum. Aslında,



gölümsemesinin şimdiye kadar hiç gözlerine gerçekten yansıyor yansımadığından da tam olarak emin değilim. "Hepsi de geç gelecek, *elbette*. Onlar *ünlü*. *Elbette* buraya tam zamanında gelmeyecekler. Ama sence kimler gelecek?"

Herkes geliyor mu? Hepsini tanıyacak mıyım?

Önce Ananya'ya, ardından da hâlâ bana bakmakta olan gruba gözlerimi dikip boş boş bakıyorum. Tüm o heyecana, o ısıltıya, o hoş kıyafetlere, o rujlara, o topuklu ayakkabılara, o kirpiklere, o *papyonlara* bakıyorum. Hiçbiri benim için değil. Bunun *yıldızlar* partisi olduğunu sanıyorlar. *YILDIZLAR*.

Aman Tanrım.

Yine yaptım yapacağımı, öyle değil mi?

Bu *tam* dinozor kurabiyeler gibi ama korkunç bir yanlış anlamayı bir şekilde koskocaman bir akşam eğlencesine dönüştürmeyi becerdim bu sefer.

Birden mide bulandırıcı bir sarsıntıyla, tüm hafta boyunca okulda geçen konuşmalar tekrar çınlamaya başlıyor beynimde.

Aa evet, bir sürü yıldız tektir! Büyük bir çoğunluğu aslına bakarsan!

İster inanın ister inanmayın ama çoğu yıldız aslında birbirine benzer. Bazıları diğerlerinden çok daha büyüktür yalnızca.

Elbette çok büyük yıldızlar biliyorum!

Sanırım kusacağım. Bir gün astronomi sevdamın başımı belaya sokacağını *biliyordum*.

Acele et, Harriet. Cesur ol.

"Bir bilgi yarışması hazırladım bizim için." diyorum can havliyle, mikrofona doğru koşup mikrofonu terli elime alırken.

"Kazanan takım el yapımı keki alır! lııı..." Bacaklarım gerçekten titremeye başlıyor. "İşte ilk soru: Yıldızlar esasen neden oluşur?" Boğazımı temizliyorum. "Bilen? Hiç bilen yok mu?"

Kimse yanıt vermiyor.

"Hidrojen ve helyumdan!" diye bağıriyorum tiz bir sesle. Sesim o kadar yüksek çıkıyor ki sanırım bir yıldız yemiş olabilirim. "İkinci soru: Şunlardan hangisi bir yıldız *değildir*: a) Bir kırmızı dev, b) bir beyaz cüce..."

"Aman Tanrım!" diyor biri açıkça. "Yıldızları kastediyor. Sahici yıldızları. Bu bir kelime oyunu değil."

"Buraya kadar. Parti *bu* işte. *Sadece biz varız.*"

"*Jöle var.*" "*Bir hizmetli var.*" "*Ve ilahiler.*" "*Ve birinci yıl öğrencileri.*" "*Ve bir bebeğin gece lambası.*"

"*Tam bir geek.*"

"Cevap, yeşil cüce!" diyorum yüksek sesle. Elim titrediği için mikrofon cız cız cız diye cızırtılar çıkarmaya başlıyor. "Sonraki soru: Güneş hangi kategoriye gi..."

"Dur biraz." Ananya gelip mikrofonu elimden kapıyor. "Harriet, meşhur arkadaşlarından *hiçbirinin* bu akşam gelmeyeceğini mi söylüyorsun? *Hem de hiçbirinin*? Ne *demeye* gelmiyorlar ki?"

Tamam: Birincisi, eski *Harriet* oldum yine. İkincisi, kendimi bana bu sorunun gerçekten sorulduğu bir duruma düşürdüğüme inanamıyorum.

"Çünkü hiç meşhur arkadaşım yok."

Kısa bir sessizlik oluyor. Ardından, birkaç kişi birden konuşmaya başlıyor. "Ne demek istiyorsun hiç..." "Ama *demiş-*

tin ki..." "Sana sorduk ve sen bize..." "Bize yalan söyledin."

"Yalan söylemedim." diyorum serseme dönmüş bir hâlde. "Hiç model tanıyıp tanımadığımı sordunuz ve ben de size evet dedim tanıdığım için. *Bir sürüsüyle tanıştım. Ama arkadaşım değil.*"

"Peki ya Poppy Page?"

"Nefret eder benden o." diyorum. Prenses Poppy'yi son gördüğümde bana ülkeyi terk etmemi söylemişti. "Şiddetle hem de. Bu dünyada en az sevdiği kişi benimdir."

"Yuka Ito?"

"Onunla en son aynı ortamda bulunduğumda beni kovmuştu. Yani, muhtemelen gelmez." Etraftaki siyah krepon kâğıtlarıma bakıyorum şöyle bir. "Doğrusu, beni kovmamış olsa bile bu partiye gelir miydi emin değilim."

"Peki ya *Rus süper modeller, Rus süper modeller nerede, Rus süper modellerle tanışmak istiyorum.*"

Bu, Eric elbette.

"Gelmeyecekler." Yanaklarım kıpkırmızı şu anda. "Çok üzgünüm. Böyle sandığının farkına... Bilmiyordum... Onlar da hoşlanmıyorlar benden."

Uzun bir sessizlik oluyor.

Ardından Ananya'yla Liv'in en yakınında kümelenmiş olan öğrenciler hüsrana uğramış bir şekilde çığlıklar atmaya başlıyorlar. "Ama bütün *partilere* gittiğini söylemişti." "Aman Tanrım, erkek arkadaşından *bunun* için mi ayrıldım?" "Zengin olması gerekmez mi?" "Niye yine ev yapımı kurabiyeler yiyoruz?"

“Ama en azından *Nick* geliyor, değil mi?” diyor Liv, kaşlarını çatarak. “Yani, senin şu ünlü süper model *sevgilin* burada olacak, öyle değil mi? O güzel yüzü, saçı, kalça kemikleri ve tüm o yakışıklı, bekâr, süper model arkadaşlarıyla?”

İşte, kendinize bile gerçeği söylemediğinizde olan şey aynen budur.

Her şey parçalanmaya başlıyor.

Burada olmalarının tek nedeni bu, değil mi?

Ananya, Liv, India, diğerleri... *Nick* ve güzel Rus süper modeller için buradalar. *Nick*'in var olmayan ikiz kardeşi, ünlü tasarımcılar, meşhur kişiler, başarılı bir model olmaya eşlik ettiğini düşündükleri kıyafetler, bütün o şöhret ve parıltı için.

Tam bir geri zekâlı gibi davrandım.

Tokyo fotoğraflarına baktıklarında daha yakından tanımak istedikleri kendine güvenen, ilham veren bir kız görmediler. Benim daha az geek olan yönümü -gerçek hayata taşımayı aşırı derecede istediğim cesur, parlak yönümü- görmediler.

Göldeki kızın sahip olduğunu düşündükleri göz alıcı yaşam tarzını gördüler ve bunun bir parçası olmak istediler.

Bu da *Nat*'in haklı olduğu anlamına geliyor. *Alexa*'nın da tabii.

Uçurumun kenarında tehlikeli bir şekilde sallanmakta olan okuldaki yeni hayatımı görebiliyorum. Her an büyük bir gürültüyle uçurumdan aşağıya düşecek gibi. Kısa bir an için onu sallanır bir hâlde de olsa orada birkaç dakika

daha tutabilmek adına neredeyse yalan söyleyeceğim. *Ay, çok komiksiniz! Süper model sevgilim şu anda çok yoğun sadece! Bir dahaki partiye gelecek kesinlikle!*

Ama hâlâ kendime inanmak istiyorum, başka hiç kimse inanmasa da.

Ya da -listedeki hâliyle- *inanmasa da işte.*

"Hayır." diyorum olabildiğince düz bir şekilde, çenemi kaldırıp gözlerimi kırpıstırmadan onlara bakarak. "Nick bu partiye gelmeyecek. Hiçbir partiye gelmeyecek. Ayrıldık biz."

İç organlarım işlevlerini durduruyorlar bir bir.

Salonun yavaşça değişmekte olduğunu hissedebiliyorum. Tüm o samimiyet, kahkahalarla birlikte, yavaş yavaş kayboluyor. Onları etkilemek için onlara yalan söylediğimi düşünüyorlar. Artık komik bulmuyorlar beni. Tapılası, sevimli ya da ilginç değilim onlar için artık. Eskiden ne isem yine o oldum onların nazarında.

Şansı çok ama çok yaver giden bir geek.

"*Umurumda değil.*" diyor arka taraflardan gelen alçak bir ses. "Harriet hâlâ *harika* ama siz hepiniz *iğrençsiniz.*" Lydia yanakları pembe bir hâlde dirsekleriyle kalabalığı yararak öne doğru geliyor. "Ve *bakın*, yeni Jacques Levaire saat reklâmını buldum YouTube'da. *Hadi oradan*, sizi altıncı yapı ezikleri. Harriet Manners sizin *hayatta olup olabileceğinizden* çok daha başarılı." diyor.

Ardından da telefonunu havaya kaldırıyor.

85

Zarifim. Sıkım.

Bir kuğu gibi süzülüyorum. Esneğim. Bir balerinin zarafetiyle hareket ediyor, bir ceylan gibi sekiyor, buzlu sularda süzülerek ilerleyen bir *Diplulmaris antartika* denizanası gibi ısıt ısıt parıldıyorum.

Şahra'nın turuncu kumları boyunca sakın ve kendimden emin bir şekilde ilerliyorum hiç çaba sarf etmeden. Piyanonun sesi duyulmaya başlarken, rüzgâr kızıl saçlarımı ve kıyafetlerimi savuruyor. Yanaklarıma vuran güneş ışığı parlıyor ve gözlerim duygu, ümit ve sevinç dolu.

Hayatımda daha önce hiç bu kadar güzel olmamıştım doğrusu.

Ya da hiç bu kadar çok ısıldamamıştım. "O, Harriet değil." diyor biri, telefonu alıp dikkatle ekrana bakarken.

"Harriet'la yakından uzaktan bir alakası yok bu kızın."

Telefonu bana veriyorlar.

Kızıl saçlı mükemmel kız dönüp kameraya gülümsüyor. Makyajı neredeyse hiç belli değil. Parlak yeşil gözlerini solgun kirpikleri çerçevelemiş, yanakları al al ve doğal. Çilleri bu küçük ekranda bile seçilebiliyor. Üzerinde diz boyu,



basit, beyaz koton bir elbise var. Gülerken ağzını kapamak için elini kaldırıyor ve bir anlığına parlak, altın bir saat görünüyor.

Canlı, modern, büyüleyici bu görüntüler.

Dans, maymunlar ya da yılanlar yok. Develer, koşma, kovalamaca yok. Krump dansı yok.

Benimle de bir alakası yok. Azıcık bile yok.

lyi olduğuna şaşmamalı.

JACQUES LEVAIRE KLASİK SAATLERİ yazısı çıkıyor reklamın sonunda. Ardından da güzel bir makyaj blog yazarının yüzü beliriyor ekranda ve acelesi varken saçlarını nasıl yaptığını anlatmaya başlıyor.

"Yine mi yalan söyledin?" diyor biri, Lydia'nın telefonu elden ele dolaşp reklâm tekrar tekrar oynatılırken. "Ne demeye oynamadığın bir reklâm filminde oynamış gibi davrandın ki?"

"Öyleymiş gibi yapmadım." diyorum, gözlerimi kırpıştırarak hepsine birden bakarken. "Fas'a gittim. Levaire kampanyasında yer aldım. *Yemin ederim* ki böyle oldu."

Ama şu anda ben de kendimi sorgulamaya başlıyorum. Öyle mi *oldu*? Geçen hafta *neredeydim*? Ne çekmiydi o yaptığımız?

"Pek inandırıcı değil bu, Harriet." "Cidden, böyle bir şeyi kim *yapar* ki? O kadar mı muhtaçsın ilgiye?" "Of Tanrım, o Fas'a özgü o kıyafetleri nereden buldun peki? Cidden çok kafam karıştı şimdi."

"Ben..." Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. "Ne diyece-

ğimi...”

“Google’da Nick Hidaka diye arattım şimdi ve yakın-larda yapılmış bir röportajını buldum.” diyor biri, o da tele-fonunu havaya kaldırırken. “*Bahse girerim ki onunla çıktığı konusunda da yalan söylemiştir.*”

Bir insanın vücudunda 7,62 santimetre boyunda bir çivi yapmaya yetecek kadar demir bulunur.

Benim vücudum çoktan bir çivi yaptı bile gibime geliyor.

“Lütfen.” diyorum çabucak, öne doğru eğilirken. “Yapma. Açma. Lütfen açma o...”

“Böyle bir şey sorman komik.” diyor burundan gelen, tanıdık bir ses ve ben olduğum yerde donakalıyorum. Bey-nimdeki her bir hücre birden buza dönüşüyor. “Aslında bakarsan, gittiğim her yere düzinelerce yunus gelir ardım-dan. Bu bir çeşit sorun oluşturuyor tabii. Hepsi de tam birer dalkavuk.”

Soruyu soran, kim olduğu belirsiz kız aptalca bir kah-kaha atıveriyor.

Sorunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok -*Hiç Bir Yunusla Yüzdün mü* olduğunu tahmin ediyorum- ama Nick’in sesini duyunca, sanki vücudumun yaptığı şu çivi-yi ucu bana dönük bir şekilde kendimden bir kol boyu uzak tutuyormuşum da inanılmaz derecede güçlü bir mıknatıs çivi-yi bana doğru geri çekiyormuş gibi hissediyorum.

“Peki, kameralara bir süreliğine ara veren Avustral-ya’nın ünlü erkek modeli bu aralar neler yapıyor? Kendi

rızanla yine tam gün okula gitmeye başladığını duyduk. Sana tek bir sorumuz var bu konuyla ilgili: *Niçin?*"

"Çünkü geçtiğimiz yıl boyunca tekrar tekrar ne kadar kalın kafalı olduğum hatırlatıldı bana." deyip küçük bir kahkaha atıyor Nick. "İşin esprisi bir tarafa, küçük bir İngiliz kızı ilham verdi bana. Dünya hakkında daha bilmek istediğim ne kadar çok şey olduğunun farkına vardım. Yapmak istediğim daha ne kadar çok şeyin olduğunun farkına vardım."

Birden bir yumru gelip oturuyor boğazıma.

"Çılgın birisin sen. Kim *okula* geri dönmek için başarılı bir süper modellik kariyerinden vazgeçer ki?"

"Ben." diyor Nick sakın bir şekilde. "Ve bu gerçekten çok hoşuma gidiyor."

"Peki *romantik* durumlardan ne haber?" Kızın sesindeki iyimserliği duyabiliyorum cidden. "Bu çok özel İngiliz kızı hâlâ sahnelerde mi? Yoksa hepimiz sana CV'lerimizi göndermeye başlamalı mıyız?"

Aman Tanrım. Hayır. Hayır hayır hayır. *Hayır hayır hayır hayır hayırhayırhayırhayırhayırhayırhayırhayırhayır...* Bir anda demir çivi kıpırdanıyor ve ardından hızla bana doğru gelmeye başlıyor.

Kapatın şunu. Kapatın şunu kapatın şunu kapatın şunu kapatın şunu kapatın şunu kapatın şunu kapatın...

"Lütfen." diye fısıldıyorum, elimi sese doğru uzatırken. "Duymak istemiyorum bu..."

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum."

diyor Nick kısa bir duraksamadan sonra. "Ama yanıt hayır, ayrıldık. Şu anda sadece geleceğe odaklanıyorum."

"Aaaaaaa!" diyor röportajı yapan kız samimiyetsiz bir şekilde. "Eminim ki seve seve onun yerini alacak bir sürü kız vardır."

"Böyle bir şey istemiyorum." diyor Nick sadece. "Kalbimi kırdı o benim biraz."

Tamamen kendi bedenimden ürettiğim çivi son bir kez titreşip ışıpta hafifçe parlıyor.

Ardından da tam göğsüme saplanıyor.

86

Uzun bir sessizlik oluyor.

Sonunda videoyu kapatıyorlar ama bir şey fark ettirmiyor bu aslında. Hayatımın sonuna kadar kulaklarımda çınlayacak o cümle artık.

Kalbimi kırdı o benim biraz.

Beynim kendini kapamaya başlıyor ama odadaki herkesin huzursuz bir şekilde birbiriyle fısıldaşmakta olduğunu görebiliyorum göz ucuyla. "İngiliz kızı..." "Oymuş.", "Harriet onu terk etmiş, ha? Bunu *beklemiyordum.*"

Ardından, bana bakmak için bilinçsiz bir şekilde dönüyorlar.

Yine derin bir sessizlik oluyor.

"Bu biraz *tuhaf*, değil mi?" diyor sonunda salonun arka tarafından gelen bir ses.

Bir kez göz kırpıp bakışlarımı odaklıyorum yeniden ve arka tarafta, dikkatle yerleştirdiğim plastik sandalyelerden birinde oturmakta olan Alexa'yı fark ediyorum. Üzerinde siyah bir kot pantolonla sade gri bir tişört ve ayaklarında da çok yüksek topuklu siyah ayakkabılar var. Bu odadaki dört tarafa ışık saçmayan tek kişi Alexa.



Ne zaman geldiğini ya da ne kadar süredir orada oturmakta olduğunu bilmiyorum.

Doğrusu, buna artık aldırmiyorum da.

"Sanırım bu kadar *drama* yeter bana." diyor Alexa, ayağa kalkarak. "Kızlar, anne babam hafta sonu evde değiller, ev sineması kurulmuş durumda ve sınırsız pizzam var. Geliyor musunuz?"

Ananya Alexa'yı incelerken kısa bir duraksama oluyor.

Dile getirilmeyen bir şey geçiyor aralarında.

Bu kesinlikle *arkadaşlık* değil -ya da benim anladığım anlamda değil- ama buna benzer bir şey. Anlayış. Saygı. On bir yıllık paylaşılmış bir geçmiş ve hiçbir yere gitmeyen anılar.

"Evet." diyor sonunda Ananya, beni baştan aşağıya süzerek. "Ne kadar büyük bir zaman kaybı. Haklıydın, Lexi. Harriet hiç de *sandığımız gibi* çıkmadı. Tam bir *geek*. Hadi gidelim."

Ananya'nın bir dalkavuk olmadığının farkına varıyorum can sıkıcı bir şekilde, Ananya bana tekrar buz gibi bir bakış atarken. Alexa'nın dengi o, hep de öyleydi.

"Tanrımnebüyükbirrahatlamabuçokacımhangi filmi izleyeceğizpepperonipizzadaisteyebilirmiyiz çünkü..."

Olivia, o kadar kötü olmayabilir belki.

Birkaç saniye boş boş Alexa'ya bakıyorum. Meksika ve Orta Amerika'da *cantil* adı verilen bir yılan türü bulunur. Öldürücü bir zehri olan bu yılan avını kovalamak yerine olduğu yerde durup kuyruğunun sarı ucunu sallar.

Bunu bir solucan sanan kuşlar, kurbağalar, küçük memeli hayvanlar ve kertenkeleler büyük bir hevesle ona doğru yaklaşıyor.

Asla ne olacağını kestiremezler.

Bu sefer Alexa'nın beni mahvetmesine gerek kalmadı. Sessizce oturup kendi kendimi mahvetmemi izlemesi yetti.

Can düşmanım bana bakarak *demıştim sana* der gibi omuz silkiyor hafifçe.

Ardından da -başka tek bir kelime etmeden- Alexa ve arkadaşım olduklarını sandığımı iki kız, yanlarına beş altı kız daha alarak, hafifçe başlarını çevirip arkalarına bile bakmadan kulübeden çıkıyorlar.

"Arkadaş tayfamdan" geriye kalan tek kişiye bakıyorum belli belirsiz bir şekilde.

India'nın yüzü tiksintiyle buruşmuş, üst dudağı bükülmüş ve parmak uçlarından neredeyse küçümseme akıyor. "Çok düş kırıklığı yaratan bir şey bu." diyor soğuk bir tavırla, gözlerini kısıp salona bakarak.

Ardından da masadan bir sandviç kapıp kapıyı açıyor ve "ANANYA, BEKLE!" diye bağırıyor en yüksek sesiyle, kapıyı ardından çarparak kapatmadan hemen önce.

Yavaşça partide kalanlara doğru dönüyorum.

Bir o bir bu ayaklarının üzerinde kıpırdanıyor, nereye bakacaklarını bilemiyorlar. Doğrusu, kendilerini bu kadar çok huzursuz hissetmelerine şaşırıyorum. M.Ö. 44 yılında Romalı suikastçılar de Jül Sezar için büyük bir toplantı düzenlemişler ve bu toplantıda onu bıçaklayarak

öldürmüşler.

Bu parti o toplantıdan da kötü.

"Sanırım hepiniz gitseniz iyi olacak." diyorum boş boş. "Lütfen."

Hepsinin buradan çıkıp gitmesini istiyorum şu anda.

Onlar benim arkadaşlarım değiller, ben de onların. Doğrusu, bunun için onları suçlamıyorum da. Onların beni kullandığı kadar benim de onları kullanmış olduğum kafama dank etmeye başlıyor. Birçoğunun adını hatırlamıyorum hâlâ. Hayatımı mümkün olabildiğince çok insanla doldurmakla o kadar meşguldüm ki kim oldukları umurunda değildi aslında.

Onlar da benim kim olduğumu umursamamışlar gibi görünüyor.

Birkaç kişi başlarını suçlu bir şekilde evet anlamında sallıyor. Hatta anlayışla bakan birkaç kişi bile oluyor. Ama ardından sınıf arkadaşlarım birer birer salondan süzülerek çıkıp karanlıkta kayboluyorlar.

"*Biz* gitmiyoruz." diyor Lydia, sadık bir şekilde kapının ağzında kollarını kavuşturarak. "*Biz* seni seviyoruz, Harriet. *Biz* hâlâ yanındayız."

"Evet." diye ekliyor Fee. "Senin hâlâ *muhteşem* olduğunu düşünüyoruz biz." Ama çok geç artık.

"Teşekkür ederim." diyorum, nazik bir şekilde kapıya doğru dönerek. "Ama parti bitti."

Kapının dışına kadar eşlik ediyorum onlara.

Ardından yıldızlarla kaplı kendi yarattığım karanlığa

geri yürüyüp dans pistinin tam ortasına yere oturuyorum.

Cidden her şeyin şimdi farklı olacağını mı sanıyorsunuz?

O hâlâ Harriet Manners.

Doğada birçok hayatta kalma stratejisi vardır.

Kaplumbağalar başlarını, ayaklarını ve kuyruklarını sert kabuklarının içine çekip kendilerini yırtıcı hayvanlardan tamamıyla korur. Kirpilerin zarar verici dikenleri vardır. Kokarcalar sülfür bileşikleri içeren bir sıvı püskürtür. Bazı tirtillar kendilerini tehdit altında hissettiklerinde yürüyüş hızlarından otuz dokuz kat fazla bir hızla geriye doğru taklalar atarak tehlikeden uzaklaşır.

Ama benim şu anda düşündüğüm tek şey bir deniz salyangozu.

Ben üç yaşındayken, bilim adamları okyanusun derinliklerinde dünyada gerçekten metal bir zırhı olduğu bilinen tek canlı türü olan bir *Crysmallon Squamiferum* keşfetmişler ve bu hayvanın kalın kabuğunun demir piriti de içeren metalik sülfür katmanlarından oluştuğunu bulmuşlar.

Demir pirit, *ahmak altını* olarak da adlandırılır.

Çok çabaladım.

Kendine güvenen, tarz sahibî, cesur, ilham veren o parıldayan kız olmayı; kendimi kendi normal hayatımdan korumayı öyle çok istedim ki. Ama yaptığım tek şey kendimi sahte bir altın tabakasıyla kaplamaktı. Kimseyi uzun süre kandıramadım. Bu tabakadaki küçücük tek bir

delikten tüm dünya gerçek beni gördü tekrar.

Kabuğumdan çekilip dışarı çıkarıldım ve paramparça edildim.

Önce başımı eğip parlak kıyafetime, sonra da başımı kaldırıp keserek yaptığım yıldızlara bakıyorum. Ardından da tüm yere serpiştirdiğim parıltılara.

Temada saklıydı aslında bu. Kendim yazmıştım.

Parıldayan her şey... Altın değildir

İçimde bir yıldız filan yok benim. Parıltıydım, ahmaktım ve şimdi de en başa geri döndüm yine.

Ama bu sefer daha kötü durum çünkü Nat'le Toby de gittiler.

Bu sefer her şeyimi kaybettim.

87

Tokyo - Haziran (4 ay önce)

"3.358 saniye."

Dar ara sokaklardan, yarı açılmış hediye paketleri gibi kapılarından beyaz kumaş sallanan koyu renk ahşap evlerin önünden, küçük kemerlerin ve kavisli çatıların altından geçip hareketli, gürültülü sokaklara çıkıyor, sonra yine sessizliğe dalıveriyorduk.

"3.247 saniye."

Hızla küçük bir tren istasyonunun önünden geçtik.

"2.320." dedim Nick'e, bir kanalın üzerindeki kırmızı boyalı ve uzun, kırmızı bayraklarla donatılmış güzel tahta bir köprüyü koşarak geçerken. "Nick, nereye götürüyorsun Allah aşkına beni?"

Gülüp bana döndü.

"Harriet, bana söylemediğin patlayıcı bir saatin filan mı var? Çünkü eğer öyleyse, bunu bilmem gayet adaletli olur. Bu benim programımı *ciddi şekilde* etkileyecek."

Gülümsemiştim. "Bir daha söyle şunu."

"Program."



"Tekrar."

"Harriet Manners, *sakın* programımı etkilemeye kalkışma."

Nick'i bir durağa çekip onu öpebileyim diye parmak uçlarımda yükseldim. "Bana seyahat programlarından bahsetmene bayılıyorum, Aslan Çocuk."

Nick de beni öptü. Ardından da ben nefesini kulağımda hissedene kadar öne doğru eğilip fısıldadı:

"*Zaman çizelgesi.*"

Vücudumda 7.000.000.000.000.000.000.000.000.000 atom var ve o anda bu atomların her biri Nick'e aitti.

"2.228 saniye." dedim ben de fısıldayarak.

Nick elimi tuttu ve ben geri saymaya devam ederken tekrar koşmaya başladı. Daha sessiz sokaklardan geçip Roppongi semtinin kocaman, gümüş rengi binalarına ulaştık. Gri kaldırımlardan, yumurta kesesinde mermerden yumurtalar bulunan dokuz metre yüksekliğindeki bronz örümcek heykelinin altından geçip kocaman cam bir gökdelene doğru koştuk.

Bizi tam elli yedi kat yukarı çıkaran asansörde soluklandık biraz.

"İlişkimizin hangi noktasında?" dedim, asansörün duvarına yaslanıp hızlı hızlı solurken, "Bu kadar çok koşacağımıza karar vermiştik? Yani, daha önce tanışmıştık, öyle değil mi? Atletik yeteneklerimle ünlü değilimdir pek de."

"Benim küçük geek'im." dedi Nick, asansörün kapı-

ları açılırken, "Koşarken havada yere değdiğinden daha çok zaman geçirdiğini biliyor muydun? Yani, bir yardımı dokunur mu bilmem ama uçmaya en yakın olduğumuz an koştuğumuz andır."

Ardından da kaşlarını oynattı.

Ters ters baktım ona. Bu çok yardımcı oldu, evet. İsteyerek bir fiziksel aktivitede bulunmamı sağlayabilecek bu dünyadaki tek kişi Nick'ti.

"Neyse ne." dedim yalandan homurdanır gibi yaparak. "Uçmayı o kadar çok istesem bir tramboline çıkıp..."

Sustum.

Ben homurdanırken dar bir merdivenden tırmanıp çevresi cam panellerle çevrilmiş olan tahta bir terasa çıktık. Çevremizde fotoğraf çeken insanlar vardı ve dört bir taraftan güneş ışığında pırıldayarak açık, parlak bir maviliğe doğru alabildiğince uzanan Tokyo görünüyordu.

Uzakta, ufukta da küçük bir koni şekli vardı.

Fuji Dağı.

Nick uzanıp beni kolunun altına çekti ve başıma bir öpücük kondurdu ben hayretle manzaraya bakarken. Tokyo'yu görmek istemiştım ve Nick bir seferde Tokyo'yu ayaklarımın altına sermişti.

"Eşsiz." diyerek gülümsedi, abartılı bir hareketle kolunu ileri doğru uzatıp başıyla selam verirken. "Bunu ayrılan sürede yapabileceğimi söylemişim sana."

"Aman Tanrım, ne kadar romantik. Bir daha söyle."

"Ayrılan." dedi saçlarıma doğru, "Zaman."

"Teşekkür ederim." diye fısıldadım, çenesinin kenarına bir öpücük kondurarak. Ardından da saatime baktım. "Gerçi, hesaplarıma göre, hâlâ elli iki saniyen var."

"Onlara ihtiyacım yok." diyerek bir güldü Nick. "Aslına bakarsan, ta en başından bu sürenin tamamına ihtiyacım yoktu. Sırf laf olsun diye koşturdum seni."

Gözlerimi kırıştıtararak baktım ona. "Neden bahsediyorsun? Burası Tokyo'nun en sevdiğin yeri değil mi?"

"Hayır." Parmağıyla burnumun ucuna dokundu. "Oradaydım zaten. Herhangi bir yerin en sevdiğim yeri sensin."

Ardından da beni öptü.

88

Masaların birinin altından çantamı çekip çıkarıyorum yavaşça.

Boynumda asılı duran küçük, renkli boncuklara dokunuyorum nazikçe: Merkür, Venüs, Dünya, Mars, Jüpiter, Satürn, Uranüs, Neptün ve Plüton.

Nick'in son hediyesi bu kolye.

Sonra da çantamı açıp içinden bir kutu çıkarıyorum ve sanki bir ameliyat oyunu oynuyormuşum gibi kutunun içindekileri tek tek çıkarıyorum dikkatle.

Nick'le ilk defa bir masanın altında tanıştığım moda şovuna ait bir bilet.

Rusya'da karlar içinde havaya sıçramış bir çocuğu, bir kızı ve beyaz bir kedi yavrusunu gösteren, bir dergiden yırılmış olan bir reklam. Bu, Nick'in ilk elimi tutuşuydu.

Grip olduğumda Nick'in bana getirmiş olduğu minik oyuncak aslan, (kullanılmamış) kâğıt mendil ve beni iyileştirmesi için kullanmak yerine sakladığım (açılmamış) bir kutu boğaz pastili.

Tokyo'da içimde bir dinozor olduğunu söylememden birkaç gün sonra gelen, ön tarafında bir T-rex resmi olan



bir kartpostal ve dönergeçteki yarışımız ardından postalan-
lanan mektup: *Daha hızlı olduğumu söylemiştim sana. xx*

Bana Motosu Gölü'nün kıyısında vermiş olduğu kat-
lanmış, buruşuk 1.000 yenlik banknot.

Çok ama çok kuru mavi bir çorap.

Son olarak da -kutunun içindeki her şey önümde
sanki garip bir arkeolojik kazı yapılmış gibi önümde durur-
ken- neredeyse yeni bir zarf çıkarıyorum. Zarfın içindeki
temiz, yumuşak kâğıdı alıp nazik bir şekilde açıyorum.

Sonra da okumaya başlıyorum.

Sevgili Harriet,

İyi olacaksın.

Bunu biliyorum çünkü sen Harriet Manners'sın. Bu dünyadaki
her bir ince detayı görüyor ama kendini görmüyorsun. Ne kadar
güzel olduğunu görmüyorsun ya da sakarlıklarında bile ne
kadar zarif olduğunu. Öfkelendiğinde bile ne kadar nazik oldu-
ğunu görmüyorsun ya da korktuğunda bile ne kadar cesur ve
güçlü olduğunu. Sadece kendin olmakla çevrendeki insanların
hayatına ne kadar çok dokunduğunu görmüyorsun.

Dolayısıyla, senin iyi olacağını biliyorum ama ben iyi olacak
mıyım bilmiyorum. Kutup aylarının tüylerinin ya da birbirine
hiç benzemeyen kar tanelerinin olmadığı bir dünyaya geri dön-
mem gerekiyor şimdi. Su samurlarının birbirlerinden ayrı düş-

memek için el ele uykuya daldıklarını bilmeden; Paraguay'da düello yapmanın yasal olduğunun, bir köpek balığının kaç duyusu olduğunun (sekiz) ya da bir ahtapotun gözbebeğinin şeklinin ne olduğunun (dikdörtgen) bana, ara sıra, hatırlatılmayacağı bir dünyaya. Asla senin dönmesini sağladığın gibi dönmeyen bir dünyaya geri dönmem gerekiyor.

Ama istemiyorum.

Sanırım bir hata yaptık, Harriet. Bu ilişkinin sürmesini istiyorum ve bunun için her ne yapmam gerekirse yapacağım. İngiltere'ye geri dönüp tekrar modelliğe başlayacak ve mekik dokuyacağım. Her ne yapmam gerekirse onu yapacağım.

Sadece tek bir kelime söyle bana ve geri döneyim. Ama tekrar benden haber almak istemezsen bunu anlarım ve yoluma devam etmek için elimden gelenin en iyisini yaparım.

Üç kelime, üç yıldız: Alnitak, Alnilam ve Mintaka.

Aslan Çocuk xxxx

89

Gözlerimi dikip kucağımda durmakta olan kutuya bakıyorum.

Geçmişini yanımda taşıdığımı söylerken *metafor* kullandığımı mı sanmıştınız yoksa?

Hayır, gerçekten yanımda taşıyorum geçmişimi.

Çantamın dibinde -okul kitaplarım, ilginç bilgiler kitaplarım, sözlüklerim ile eş ve yakın anlamlı kelimeler sözlüklerimin altında- duruyor. Dolayısıyla, orada olduğunu biliyorum.

Size her zaman her şeyi anlatmıyorum.

Güvenilmez bir anlatıcıyım ben. Hepimiz öyleyizdir zaten.

Herkes görebilsin diye kendimizi bir kâğıt parçası gibi açmayız öyle. İnsanlarda böyle işlemiyor bu işler. İçimizde kapattığımız ya da sakladığımız yanlarımız vardır her zaman. Çok değerli ve çok derinlere gömülü olduğu için dokunamadığımız parçalarımız vardır.

Kendimize bile zorla itiraf ettiğimiz bazı doğrular vardır.

Çünkü kendi hikâyemizde bazı değişiklikler yapmak, bu



hikâyenin altından kalkabilmemizin tek yoludur.

İşte, bilmediğiniz üç gerçek:

Gerçek 1

Mektuplarım yurt dışına gidiyordu ama Avustralya'ya gitmiyordu. Bunty mektuplarıma sahip çıksın diye Brezilya'da küçük bir köye gidiyordu mektuplarım.

"Canım." demişti Bunty, beş hafta önce Greenway'deki, New York'taki odamdan gözyaşları içinde onu aradığımda. "Bazen ihtiyaç duyduğun tek şey iyice bir ağlamak ve iyi bir kalemdir. İçinden geçen her şeyi yazıp bana yolla. Ben saklarım onları senin için."

Ben de öyle yaptım.

Bir kıymık gibi çekip çıkardım gönül yaramı içimden ve büyükanneme yolladım artık içimde tutamadığımda. Çünkü artık tutunamayacağım parçalarımı büyükannemin koruyacağını bilmek bir şekilde işe yarıyordu.

Beni hafifletiyordu.

Gerçek 2

Brooklyn Köprüsü'nde olan şey doğruluğunu korudu hep, çünkü acı veriyordu.

Nick'le benim üç seçeneğimiz vardı.

a) Sırf beni görebilmek için hoşlanmadığı bir hayatı yaşamaya devam edebilirdi Nick: Nefret ettiği bir işi yap-

bilir, geleceğini askıya alabilir, birlikte geçireceğimiz sadece birkaç dakika için dünyanın dört bir tarafından buraya uçabilirdi. Onun gerçek hayatla sevdiği kız arasında bölünerek giderek kaybolduğunu, köklerini yitirdiğini ve mutsuz olduğunu izleyebilirdim.

b) Aramızdaki on bir bin iki yüz altmış beş kilometreye rağmen ilişkimize devam edebilir ve günden güne ilişkimizin çatırdamasını izleyebilirdik. Elimizde kalan tek şey anılar ve yıldızlar olana kadar aramızdaki garip sessizlikler, donuk anlar uzayıp mesafe birimizi bir tarafa diğerimizi öbür tarafa çekeştirebilirdi.

Ya da c) Nick'i yoluna devam etmesi için zorlayabilirdim.

Böylelikle sırf birkaç parçasını kendime ayırabilirim diye onu parçalara bölmek yerine, tüm parçalarını beraberinde götürmesini sağlayabilirdim. Hayata dört elle sarılarak bensiz yaşamasını sağlayabilirdim ki bu er ya da geç onu daha mutlu ederdi.

Sanırım -o videodaki sesine bakılırsa- o da bunu yapmaya başlamış.

Çünkü...

Gerçek 3

Nick'in mektubunu New York'tan ayrılmadan altı gün önce aldım.

O günden beri de hep yanımda taşıyorum.

Evet, Nick mektuplarımı yanıtlamadı çünkü o mektupları almadı. Onu ne kadar özlediğimi bilmiyor çünkü bunu ona söylemedim. Kalbini niçin kırdığımı da bilmiyor çünkü benim kalbimin de kırık olduğunu öğrenmesine izin veremezdim.

Geçen yıl boyunca Nick bir sürü fedakârlık yaptı benim için. Ona ihtiyacım olduğunda yanımdaydı, ihtiyacım olmadığında yoktu. Bir ortaya çıkmış bir ortadan kaybolmuştu tamamıyla benim iyiliğim için. Hiç sorgulamadan ve hiç yargılamadan her bir parçama tapmıştı.

Bazı insanların ömürleri boyunca sahip olamayacakları bir romantizm yaşattı bana Nick.

Dürüst olacağım: Bir kez daha denese -bir mektup, bir mesaj, tek bir çiçek- ufalanıp paramparça olur, fikrimi değiştirirdim. Aksi mümkün olmazdı. Dolayısıyla, sanırım yalnızlaştıkça, bir kez daha denemesini daha çok bekleyip daha çok ümit ettim.

Ama yapmadı. Bunun yerine, mutluluğu yakalayıp ilerlemeye devam etti.

Bu da doğru karar vermiş olduğumu anlamamı sağladı.

Nick'in sandığı kız olmayabilirim.

Geçen ay içinde kayboldum, korktum, zayıf davrandım, mutsuz oldum ve -bazı açılardan- oldukça şaşırtıcı şekilde aptalca davrandım. En iyi arkadaşlarımı kaybettim, yanlış sebeplerle yanlış insanlara tutundum ve gurur duy-

madığım bir sürü şey yaptım.

Ama bu, onlardan biri değil.

Artık -Nick'ten ötürü- bir yıl önce bilmediğim bir şeyi biliyorum.

Bunu söylemek, hatta bunu hissetmek bile yeterli değil.

Sevmek size ne kadar acı verirse versin, size sonunda neye mal olursa olsun her gün yaptığınız bir şeydir. Bu kez Nick'i sevmek, uygun bir şekilde gitmesine izin vermek anlamına geliyor.

Ne de olsa beni defalarca kez kurtardı o.

Şimdi onu kurtarma sırası bende.

Bu, bir başıma kalacağım anlamına gelse de.

90

Söylemeye gerek yok ama mektup artık temiz ve yumuşak değil.

İki damla gözyaşı düşüyor mektuba ve yavaşça, titrek titrek sayfanın altına doğru kayıyor, artlarında küçük salyangozlar gibi mürekkep lekeleri bırakarak.

Ama sorun değil bu doğrusu.

Mektubun her bir kelimesini biliyorum. Kalbime kazınmış bile olabilir bu kelimeler.

Damlalar sayfanın sonuna ulaşana kadar bekliyorum sabırla. Sonra mektubumu nazikçe öpüp yine ikiye katlıyor ve Nick kutuma geri koyuyorum. Ardından da Japon yenini, T-rex'i, boğaz pastilini, kâğıt mendili, oyuncak aslanı, reklamı ve bileti koyuyorum kutuya. Boynumdaki gezegen kolyesini dikkatli bir şekilde çıkarıp karışmasın diye düz bir hâle getirerek tüm bunların üzerine yerleştiriyorum.

Kutunun kapağını alıyorum elime.

"Harriet?"

Işık gibi bir hızla gözlerimi koluma siliyor, kutunun kapağını kapatıyor ve kutuyu çantama tıktırıyorum.

Kapıyı kilitlemeliydim. *Geri zekâlı.*



"Hııı?"

"İyi misin?"

Gözlerimi kapağıya çeviriyorum. Islak ıslak parıldayan gözlerimin tek görebildiğim şey, mor.

"Kesinlikle." diyebiliyorum, evet anlamında başımı sallayarak. "İyiyim. Süperim. Bombastiğim. Neden iyi olmayayım ki?"

India sessizce bana doğru yürüyüp mürekkep gibi pırl pırl parlayan saçlarla yanıma oturuyor.

"Çünkü bir kere." diyor, "Bu, parti tarihinde şimdiye kadar verilmiş en berbat partiydi. Gelecek nesiller için bu parti, anne babaların çocuklarını parti vermekten vazgeçirmek için anlattıkları parti olacak."

Evet anlamında başımı sallıyorum. "Biliyorum."

"İkincisi, elinde bir çorap yere oturmuş ağılıyorsun."

Gözlerimi kırıştırarak, Nick'in hâlâ elimde tutmakta olduğum mavi çorabına bakıyorum.

Çorabı kutuya geri koyduğumu sanıyordum. Görünen o ki elinde küçük, yüz­süz bir oyuncak ayı olan bir bebek gibi çorabı yüzüme yapıştırıyormuşum.

"Aa..." Kızarıp çorabı çantamakoyuyorum. "Üçüncüsü de *bombastik* dedim ve bu uydurma bir kelime, değil mi?"

"Hayır." diyor India, tavana işaret ederek. "Hint takımyıldızı. Tavus takımyıldızı. Karina takımyıldızı. Masa takımyıldızı. Uçanbalık takımyıldızı. Bukalemun takımyıldızı. Ağcık takımyıldızı. Sekizlik takımyıldızı. Bunlar güney yarı küredeki takımyıldızlar. Ters sırayla yapıştırmışsın."

91

Otantiklik.

Ruhsal farkındalık, sadakat, öngörü.

Bunlar mor ile ilişkilendirdiğimiz psikolojik özelliklerden sadece birkaçıdır. Ölümsüz ördek kıyafetimi araştırırken öğrenmiştim bunu.

Aynı zamanda kraliyet ailesinin geleneksel rengidir mor.

Bunun nedeni, eskiden sadece 28,3 gram mor boya elde etmek için tam 250.000 *purpura* deniz salyangozunun kullanılmasıydı. M.Ö. üçüncü yüzyılda, salyangozdan elde edilen erguvan rengindeki bu boyarmadde altından daha pahalıydı ve bu rengi giymek gerçekten bir şeylere değer olduğunuzun bir işaretiydi.

India'nın parlak mor saçlarına ve yüzündeki soğuk ama sağlam ifadeye bakarken, saç renginin belki de ona birden çok yönden uyuyor olduğunun farkına varmaya başlıyorum.

"Geri geldin."

India masadan bir sandviç daha alıyor. "Çok sevdim bunları." diyor sandviçi ağzına atarken. Sonra da yutu-



yor. "Elbette geri geldim. Sadece Ananya'ya eve yürüyerek dönebileceğini söylemek için gitmiştim. Sonra da onu bir çalılığa itiverdim." Şakağının sağ tarafındaki ve üst dudağındaki pembe çiziklere işaret ediyor. "Ne yazık ki ben de düştüm onunla birlikte. Her zaman hep biraz kavgacı olmuştur zaten."

Gözlerimi kırptıştırıyorum. "Her zaman mı?"

"Evet. Büyükbabam onun kötü kişilerle arkadaşlık ettiğinden endişeleniyordu. Ben de, buraya taşındığımızda Ananya'yı o gruptan koparacağıma söz verdim."

Bilinen tüm memelilerin dili vardır.

Bu durumda, benim neye dönüştüm konusunda bir fikrim yok. Tek yapabildiğim şey, tam bir sessizlik içinde India'ya bakmak.

"Ananya'nın kuzenim olduğunu bilmiyor muydun?" diyor India, buruşmuş siyah kaşları yine birer tik işareti şeklini alırken. "Soyadlarımız aynı, Harriet. Bunun biraz fazla bir rastlantı olduğunu düşünmedin mi?"

Şey, evet, *şu anda* öyle olduğunu düşünüyorum.

Ama son on beş gündür bundan başka her şey bu bağlantıyı korumayacak kadar dikkatimi dağıtmıştı.

Aslında, şimdi düşünüyorum da, bu bağlantıyı kurabilirdim. Her ikisinin de tenleri koyu, her ikisi de aynı buz gibi ifadeye, aynı hafif ürkütücü tavra sahip. Üstelik geleli sadece altı hafta olmasına rağmen India'nın Ananya'ya ortalık yerde patronluk taslamasının ve ona *muz* demesinin tuhaf olduğunu düşünmüştüm.

"Yani *bende* umduğunu bulamamış değilsin, öyle mi?"

"Saçmalama." diyor India sertçe, bir sandviç daha alırken. "Artık Nick'le birlikte olmadığını hemen anlamıştım. Mutlu bir ilişkisi olan hiç kimse gözlerini dikip yirmi beş saniye boyunca bir sıraya bakmaz. Alexa'dan da en baştan nefret ettim. Seni, Steve'le konuşup tuvalet kâğıtlarını toplamasına yardım ederken gördüğüm an senden hoşlanmıştım. Hangi tarafta olmak istediğime karar verdim o anda."

Beynimde hafif bir tıklama sesi oluyor.

Tamam, yeter bu kadar. India yağmurda, soğuk bir tavırla, gelip yanımda duruyor. Ortak salonda, buz gibi bir tavırla, beni savunuyor. Ananya'yla Liv'i kendisini takip etmeye zorluyor.

Ama bunların tamamında küçümseyen, soğuk bakışlar vardı...

"Biliyorum." diye iç geçiriyor, gözlerini devirerek. "Kötü bir yüz ifadem var ve bu bir sorun." Yüzünü ekşitiyor. "İster inan, ister inanma ama oldukça iyi biriyimdir aslında."

Kesinlikle ve tamamıyla inanıyorum ona.

Aralarındaki benzerliklerine rağmen, India'yla kuzeni arasındaki temel farkı algılıyorum. Ananya gülümsemediğinde, gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Oysa India için tam tersi geçerli.

"Yani, hiç hayal kırıklığı yaratmadım sende, öyle mi?"
Bunu teyit etmem gerekiyor. "Yani, sahte sosyal statüm ve

göz alıcı yarı zamanlı işim nedeniyle havalı filan olduğumu sanma gafletine düşmedin?”

“Harriet.” diyerek iç geçiriyor India, ayağa kalkarken, “Güney yarım küredeki takımyıldızları ezbere bilirim ve kristalin özelliklerini sıralayabilirim. Ama *havalı* tiplerin radar alanıma girdiğinden emin değilim.” Kapıya doğru bir bakış atıyor. “Ne yazık ki büyükbabama Ananya’yı kötü kişilerden kurtaramadığımı söylemek zorunda kalacağım. Ananya’nın *kendisi* kötü.”

Sanki güneş ışığında oturuyormuşum, gökkuşaklarıyla kaplanmışım, bir sıcak su torbasının tam ortasına kıvrılmışım gibi ağır ağır bir sıcaklık yayılmaya başlıyor bedenime. Becerdim.

Her şeyden sonra, gerçek bir arkadaş edindim. Doğru dürüst bir arkadaş. Beni doğru nedenlerden ötürü beğenen bir arkadaş. Berbat yıldız partileri verdiğim, tuvalet kâğıdı topladığım ve Steve adında hizmetlilerle arkadaş olduğum için seven bir arkadaş (Steve’in nerede olduğunu bilmiyorum, bu arada. Evi yirmi dakikalık bir mesafeden epeyce uzakta olmalı.)

Daha da önemlisi, ben de *onu* beğeniyorum.

Hep beğendim zaten.

“Bize gelmek ister misin?” diyorum hevesle, ayağa kalkarken. “Scrabble oynayabilir, yıldız yarışmasını tamamlayabilir ve...”

“Evet, hadi gidelim öyleyse.” diyor India, sandviç tepsisini alırken. “Kulağa güzel geliyor. Işıkları da alabilir

miyiz? Odaklanmama yardımcı olur.”

India, Tabby'nin gece lambasını prizden çıkarıp kapıya doğru yürümeye başlıyor. Saçları, çikolataları sardıkları kaplara benziyor.

Çabucak çantamı alıp gözlerimi olabildiğince kurutmak için bileğime siliyorum.

Ardından da onu takip etmeye başlıyorum.

“Yo, hiç *sanmam*.” diyor kızgın bir ses. “Ben o alev alev gözlerini yuvalarından çıkarıp pinpon topu olarak kullanmadan önce, olduğun yerde kal.”

“Evet.” diyor o kadar da kızgın olamayan başka bir ses. “Pinpon topları. *Fareler* için.”

Nat'le Toby kapının ağzında duruyorlar.

92

India'nın sadece başının arkasını görebiliyorum ama yüzünün değişmediğinden oldukça eminim.

Şu an yüzünde her zamanki ifadenin olduğunu garanti ederim.

"Çok hoş." diyor düz bir şekilde, bir sandviç daha yerken. "Kimsiniz siz?"

"Senin *en kötü kâbusunum* ben." diyor Nat dişlerinin arasından, kollarını kavuşturarak. "Senin ayak tırnaklarını söküp onlardan küpe yapacak ve sonra da onları sana *taktıracak* olan kızım ben. Sen tamamen kel kalana kadar kaşlarını ve kirpiklerini tek tek yolacak olan kızım."

"Evet." diyor Toby, yüzünü ekşitip. O da kollarını kavuşturuyor. "Sonra da onlardan kanat yapacak. Küçük kanatlar. *Hamsterlar* için."

"Kemirgenlerden bahsetmeyi kes, Toby." diyerek iç geçiriyor Nat. "Ciddiyim. Kemirgenlerin bu korkutucu süreçte hiç yerleri yok."

"Tekrarlıyorum." diyor India sakın bir şekilde. "Kimsiniz siz?"

"Toby Pilgrim." diyor Toby neşeli bir şekilde ve yüzü



birden aydınlanıyor. Elini ileriye doğru uzatıyor. Üzerinde, BEN BİR yazan bir tişört var. Bu yazıdan hemen sonra da bir yıldız resmi var. "Seninle düzgün bir şekilde tanışmak çok hoş, India. Okulda benimle aynı yıl öğrencisisin, öyle değil mi? Tam bir fizik dehası olduğunu duydum."

Nat gözlerini deviriyor. "Aman Tanrım, Toby, işe yaramazın tekisin sen."

Ardından da yine o ürkütücü tavrını takınıp geri dönüyor.

"Sen şu ünlü *India*'sın, değil mi? Çok mantıklı. Evet, sandviçleri hemen geri bırak bakalım, küçük hanım. Harriet'ı yine ağlatırsan yemin ederim ki sahip olduğunu bile bilmediğin vücut parçalarından aksesuar yaparım."

Bütün bu konuşmaları bir elim hâlâ gözümde, şoktan donmuş bir şekilde izliyorum.

Gözlerimi kırpıştırıp bakıyorum. Ne?

"Yo, hayır." diyorum çabucak, öne doğru ilerlerken. "India'nın yüzünden ağlamıyorum. Bana yardımcı olmak için geri geldi o, aslında. India benim arkadaşım."

"*Elbette* öyledir." diye hırlıyor Nat, alev alev yanan gözleriyle. "Bahse girerim ki çok da *tatlıdır*. Ananya'yla Alexa'nın arkadaşları *bizim* de arkadaşlarımızdır, değil mi?"

"Ha!" diyor India, evet anlamında başını sallayarak. "Tamam. Anladım. Hayır, işe yarar mı bilmem ama ben de nefret ediyorum onlardan. Pis cadılar."

"Şey, yani sen..." Nat susuyor. Nat'in bunu zihninde

bir yere oturtmaya çalıştığını görebiliyorum. "Ha. Tamam. Oldu o zaman." diyor birazcık daha az ürkütücü bir hâlde. Sonra da cesurca son bir hamle yapıyor. "Yani sandviçleri çalmak için buraya geri dönmedin, öyle mi?"

"Doğrusu, şaşırtıcı derecede güzeller." Sandviç tepsi-sine bakıyor India. "İster misin?"

Nat'in durumunu ve India'yı kafasında ölçüp biçtiğini görebiliyorum. Daha önce hiç kimsenin Nat'in bu olağan sınırların çok ötesine geçen öfkesi karşısında geri adım atmadığını görmedim. Bu, bir kaplanın bir tekboynuza kükremesini izlemek gibi bir şey. "Neli bunlar?"

"Tavuklu ve çilek reçelli."

Bu, son noktayı koyuyor. En iyi arkadaşımın içindeki son kavga etme isteği de buharlaşıp kayboluyor. Evet anlamında başını sallayıp bir sandviç alıyor Nat.

"Bunları biz icat ettik. Muhteşemler, değil mi? Bir sürü protein ve karbonhidrat var bunlarda. Ben Nat. Saçını çok beğendim. Saçlarını boyatmadan önce rengini açtırmak zorunda kaldın mı?"

"Mor, gözle görülebilen en kuvvetli elektromanyetik dalga boyutudur." diyor Toby evet anlamında başını sallayarak.

Ardından da salonda koşturup durmaya başlıyor.

"Ooo, Harriet, *tebrikler*." diye ekliyor. "Bu, *muhteşem* bir parti. Ama uçan daire şeklindeki şekerlerden, sihirli yıldızlar çikolatalarından ve Starmix jelibonlarından niye yok? Üstelik Yıldız Savaşları'yla ilgili de hiçbir şey yok burada.

Nat, sana Harriet'a yardım etmemiz gerektiğini *söylemiş-tim*. Bak, uzayla alakalı *bir sürü* şeyi atlamış."

Gözlerimi dikmiş her ikisine bakıyorum hâlâ.

Ne?

Son iki hafta hiç yaşanmadı mı? Bütün bunları hayal mi ediyordum? Önce, bir büyü olmuş gibi Levaire reklamının dışında kaldım birden. Şimdi de Toby yine eski Toby oldu ve Nat de birbirimizden bir trilyon güneşin ısısı kadar ateşli bir şekilde nefret ettiğimizi unutmuş gibi görünüyor.

Bu, kendimi hep komaya girmiş gibi hissettiğim şu berbat televizyon dizilerinden biri mi yoksa?

Uyanık mıyım? Hatta, *hayatta* mıyım?

"İl, pardon?" diyorum, Toby çantasından bir fotoğraf makinesi çıkarıp tavanın fotoğraflarını çekmeye başlarken. "Küstük, hatırlıyor musunuz? Ne işiniz var burada?"

"Harriet." diyor Nat çok daha yumuşak bir şekilde. "Sanırım sana söylememiz gereken bir şey var."

93

Birden midem bulanır gibi oluyor.

"Aman Tanrım!" diyorum kendimi bir sandalyeye bırakırken. "Toby ve sen... Siz bir çift değilsiniz, değil mi? Theo sadece bir kılıf değil, değil mi?"

Bu mantıklı olurdu. Onca tuhaf davranış, onca sinsice dolanma ve kaçış.

Berbat ama tuhaf bir şekilde mantıklı bir şey.

"Bir çift ne?" diyor Toby masa örtüsünün fotoğrafını çekerken. "Bu çok net bir soru değil, Harriet. Bu gidişle asla MI5'e³⁰ giremezsin."

Nat hâlâ boş bir ifadeyle gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Sonra birden onun da midesi bulanıyormuş gibi görünüyor.

"Aman Tanrım, hayır. Öğğğ. Neler *geçiyor* aklından? Teşekkür ederim yani, Harriet. Eve dönünce zihnimi bir bulaşık teliyle kazımam gerekecek." Duraksıyor. "Ama söylediğin ikinci şey tamamen yanlış değildi."

Gözlerimi kırıştıtararak bakıyorum Nat'e. "Theo... Ger-

30 (İng.) Military Intelligence Section 5 - 1909'da kurulan İngiliz iç istihbarat teşkilatı. (ç.n.)



çek değil mi?"

"Gerçek. Ama onu son iki haftada yalnızca iki kez gördüm. Sadece çıkmaya başladık, ama onun için *yanıp tutuşmuyorum*."

Bir sessizlik oluyor.

"Söylediklerin hiç anlamlı gelmiyor." diyorum sonunda Nat'e. "Ne yapıyordun o zaman?"

"Toby'yle ben seni geçiştirmeye çalışıyorduk." diyor düz bir şekilde. "Her ikimiz de bunu yapıyorduk çünkü öyle yapmasını ben söyledim Toby'ye."

Gözlerim hafifçe büyüyor. *Seni görmeme izin yok. Sormam gerekecek.* Toby'yi benimle görüşmemesi için zorlayan Nat miydi yani? Jasper'la hiçbir alakası yok muydu bunun?

Hayda. Muhtemelen birine oldukça büyük bir özür borçluyum.

"Ama... *Niye?*"

Nat birkaç saniye düşünüyor. "Harriet, çamaşırhanede ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Evet. Senin için bir Monopol hazırladığımı ve bebek evi dikiş makinesini de piyon olarak kullanabileceğini söylemiştim."

Nat'in ağzının kenarı seğiriyor hafifçe. "İki metal parçası gibi birbirimize yapışık olduğumuzu söylemiştin. Sonra da *hem sen varsın, hem Toby var Akıllı bir kız başka neye ihtiyaç duyar ki zaten, demiştin.*"

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sadece bir

anlığına Nat bana dönüşüyor. Sesi birazcık daha yüksek ve havalı çıkıyor, gözleri yusuvarlak oluyor ve -aynen benim yaptığım gibi- başını gururla hafifçe yukarı kaldırıyor.

Gözlerimi kırıştıtararak bakıyorum ona tekrar.

Hayır. Hâlâ neden bahsettiği konusunda bir fikrim yok. "Yani?"

"Yani, Harriet. Zaten böyle planımız vardı ama bunu söylemen bu planın yapılacak doğru şey olduğunu doğruladı benim için. Ta en başından beri okulda Toby, okul sonrasında da ben seninle takılsaydık ne yapardın? *Dürüst ol.*"

"Okulda Toby'yle, sonrasında da seninle takılırdım." diyorum hiç düşünmeden. "İlk günüm berbat geçmişti."

"Kesinlikle." diyor Nat ağır ağır. "190 gün, Harriet. 1.330 saat yaşamayı bırakmak için *gerçekten* uzun bir süre. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Mutsuz olduğunda, ben de mutsuz olurum. Seninle yapışık olmamak yapabileceğim tek şeydi."

"Ama..." Her ikisi de kasten mi geçiştirmeye çalışmış beni? Beni arkadaş edinmeye zorlamak için? "Bunu bana niye söylemedin ki?"

"Çünkü bunu *bilseydin* plan asla işe yaramazdı. Kendini yine bir kitaba gömüp beklerdin. Her zaman yaptığın gibi."

Nat yine haklı. Arkadaş edinmek zor. Üstelik ben hem kitaplara hem de kendi konfor alanımda olmaya bayılıyorum.

"New York'tan döndüğünde nasıl içine kapandığını gördüm." diyor daha yumuşak bir şekilde. "Altıncı yapının iyi başlamaması durumunda, ben etkili bir şey yapmazsam, kendini kapamaya devam edeceğini biliyordum. Bu sefer sana engel olmak için okulda da olmayacaktım."

"*Muhteşem* değil miydin ama?" diyor Toby neşeyle, göğsünü kabartarak. "Sana çok kaba davrandım, Harriet. Bunun için gerçekten çok çabaladım. Seni *hiç* sevmediğimi düşündün, değil mi? *Evet.*"

Nat'in eline bir beşlik çakmak için elini kaldırıyor Toby.

"Ne yazık ki birkaç şeyi atladım, Harriet." diyerek iç geçiriyor en iyi arkadaşım, önce Toby'nin elini görmezden gelip sonra da yumruk yaptığı elini havaya kaldırarak. "Yuka Ito kampanyasının başlayacağını ya da böyle bir etki yaratacağını bilmiyordum." Bir parmağını havaya kaldırıyor. "Sen her zaman, hiç ayırım gözetmeksizin, herkesin en iyi yanını görüyorsun ve genellikle de insan karakterinden anlama konusunda berbatsın."

'Ardından da bir parmağını daha kaldırıp neredeyse Toby'nin gözüne sokuyor.

"Ve Toby her şeyi motamot anlayan bir geri zekâlı. *Ondan birkaç hafta biraz uzak dur, dedim kendini dışlanmış gibi hissetmesine neden ol, değil salak.*"

Umarım tüm yeni arkadaşlarından memnunsundur, Harriet.

Toby, Nat'e rapor veriyormuş. Nat, yeni arkadaşlar edindiğimi sandığı için beni yalnız bırakıyormuş.

"Kesinlikle." deyip başını evet anlamından sallıyor Nat, hiçbir şey dememiş olmama rağmen. "Bir parti vereceğine çok sevinmiştim, sonra tartıştık. Bu gece annem nihayet davetiyeni bana vermeyi akıl etti ve ben de muhtemelen olacakların farkına vardım. Toby'yle birlikte koşabildiğimiz kadar hızla koşup buraya geldik." Şefkatle başını yana doğru eğiyor. "Yıldızlar Gecesi. Seni şapşal."

Bilim adamları farklı türlerde gözyaşı ürettiğimizi söylerler.

Gözlerimizi korumak için temel gözyaşı üretiriz. Refleks gözyaşları, gözlerimizi tahriş eden nesneleri gözlerimizden uzaklaştırır. Duygusal gözyaşları ise duygularımız yoğunlaştığında, gözyaşı kanallarımız bu yaşlarla baş edemediğinde, dökülür gözlerimizden.

Gözlerim yeniden dolmaya başlarken, bu yeni mutluluk patlamasının bedenime sığmayacağını düşünüyorum.

Bu mutluluğun bir kısmını, bir çay makinesinden çıkan buhar gibi, dışarı salması gerekiyor bedenimin.

Partim gidip bir karınca yuvasının tepesine oturabilir, doğrusu. Hiç umurumda değil.

En iyi arkadaşlarım geri döndü.

"Özür dilerim." diyorum, kendimi Nat'ın üzerine atıp kollarımı boğazına dolarken. "Söylediğim her şey için çok özür dilerim, sana çok ihtiyacım var. Hayatımı *mahvetmiyorsun* ya da bana engel olmuyorsun. Bunların *hiçbirini* söylerken samimi değildim."

"Biliyorum." diyor Nat, yüzü boğazımda gülümser-

ken. "Ben de özür dilerim."

"Ben de." diyor Toby, çantasına doğru uzanırken. "Gerçi, pek de suçlu sayılmam bem. Bu planın beyni Natalie'ydi. Ben ise senin iyiliğini ön planda tutan itaatkâr bir köleydim sadece."

"Sağ ol, Tobes." diyorum, düşünmeden içimden geldiği gibi davranarak birden Toby'yi kucaklarken. "Seni gerçekten ama gerçekten özledim, biliyorsun. Bunu bir daha yapma lütfen."

"Yapmam." diyor, sabırla onu bırakmamı beklerken. "Endişelenmene gerek yok, Harriet Manners. Toby Pilgrim Burada™."

Koluma küçük, yuvarlak, yeşil bir çıkartma yapıştırıyor. India birkaç saniye sessizce duruyor.

Ardından, "Amannnn, boş verin." deyip hepimizi birden sıkıca kucaklıyor. "Siz beni kucaklamayın ama. Bir sürü sandviç yedim."

"Gördün mü?" diyerek gülüyor Nat. "Planım tamamen işe yaradı. Yeni bir arkadaş. BOMMM. Bu hızla gidersen, yılsonuna kadar on iki tane filan arkadaş edinirsin."

Kapıdan bir ses duyuluyor.

"Evet gençler, DJ Fanî geri... Ah şu küçük fingirdek kızlar. Kör olasıclar gidip seni yalnız bıraktılar demek."

Gri saçlarını dik dik taramış olan Steve elinde yarım bir börekle kapının ağzında duruyor. Nereelerde olduğu anlaşıldı. Görünen o ki buraya geri dönerken atıştırmalık bir şeyler almak için bir yere uğramış.

Başını iki yana doğru sallayarak salona göz gezdiriyor.

“Bak sana söylüyorum.” diyor öfkeyle. “Ettiklerini bulacaklar. Bu sözlerimi yaz bir kenara. Önümüzdeki hafta altıncı yapıdaki hiçbir tuvaletin tuvalet kâğıdını yenilemeyeceğim.”

Steve’e gülümsüyorum.

Gerçek dostların öyle küt diye birden ortaya çıkmadıklarını; şatafat ya da görkem olmaksızın, yaygara koparmadan, sessizce hayatınıza girdiklerini anlamaya başlıyorum.

Bu; partinizde CD çalan biri, çölde yalnız başınıza yıldızları izlemeniz için size birkaç dakika veren biri, sırf üvey kızı mutsuz diye yeni başladığı işini ardında bırakıp Fas’ta üç gün geçiren biri ya da kızının kalbi kırık diye bir hediyeyi bahçedeki kulübeye yerleştirmek için bütün bir gününü harcayan biri olabilir.

Gerçek dostluk; tuhaf bir iyilik yapmak, yağmurda birinin yanında durmak, binlerce kilometre öteden çiçekler ya da bir kucaklama yastığı göndermek olabilir.

Torununuzun yazmamazlık edemediği mektupları okumak da olabilir.

Birden -izci kulübesinde durmuş herkesin partimden arta kalanları hiç şikâyet etmeden ya da beni yargılamadan toparlamaya başlamasını izlerken- kafama dank ediyor: Benim hep dostlarım varmış zaten.

Onları yanlış yerlerde arıyormuşum sadece.

“Tasalanma miniğim.” diye mırıldanıyor Steve, bir

süpürge alıp yerdeki parıltıları naylon bir faraşla süpürme-ye başlarken, "İyi olacaksın."

"Biliyorum." diyorum yüzümde mutlu bir gülümse-meyle.

Çünkü iyiyim zaten.

94

Anne babam bizi şüpheli uyandıracak derecede normal karşıladılar.

Doğrusu, işin aslını bilmesem anne babamın partimin çok başarılı olacağına inanmadıklarını ve bir felakete hazır olduklarını düşünürdüm.

Bu, ağır olurdu elbet eğer şey olmasa... Anlarsınız işte. Tam isabet.

"Merhaba." diyor Annabel yumuşak bir şekilde, ben hemen ardımda Nat, Toby ve India'yla eve girerken. "Bir şeyler yemek ister misiniz?"

Annabel'in önünde buharı tüten altı pizza duruyor.

Üvey annem ya eve dönmemize hazırды ve sihirli bir şekilde tam olarak kaç kişi olacağımızı biliyordu ya da Mario kardeşlerden biriyle melezlenmiş bir bebek mavi balinanın iştahına sahip oldu son zamanlarda.

Ya da...

Ya da Steve onlara rapor veriyordu ve annemle babam bütün gece boyunca izci kulübesinin önünden arabayla gelip geçerek her şeyden haberdar oluyorlardı.

Elbette böyleydi.



"Merhaba Bayan Manners." diyor Nat, kendini küt diye yere bırakıp mutluluktan mest olmuş Tabitha'yı kucağına çekerken. "Bu, India. Biz onu grubumuza kabul etmeden önce onu acımasızca sorgulamaktan çekinmeyin lütfen."

"Şu ana kadar biz hamsterlara karşı bir empati eksikliği olduğunu ve otoriteye saygısı olmadığını keşfettik." diyor Toby, bir parça pepperoni pizza alırken. "Bunu burnundaki piercingten ve doğanın renkleri karşısında saygıyla diz çökmemesinden de anlayabilirsiniz zaten."

"Hemen sorgulayın." diyerek evet anlamında başını sallıyor India soğukkanlı bir şekilde. "Burnumdaki halka hızma burnumu karıştırmama engel oluyor ve mor da ezilmeden karşıdan karşıya geçmemi kolaylaştırıyor. Bir yaya geçidinde dururken hiç kimse beni gözden kaçırmıyor."

Telefonum biplerken herkes gülüyor.

"Harriet?" diyor Annabel nazik bir şekilde, ben telefonumu çantamdan alırken. "Bazı ziyaretçilerin vardı, canım. Sana bir şeyler bıraktılar. Ben de bunların çoğunu odana bıraktım."

Peki anlamında başımı sallayıp gelen mesaja bakıyorum.

Hannah, Levaire Kevin'dan nefret etti. Farklı yön seçti. Harcadığın zaman için 300 ödeyecek. Stephanie.

Tekrar Stephanie'ye geri döndüğümüzü ve mesajın sonunda hiç öpücük olmadığını fark etmemek elimde değil.

Bir dahaki dönem bilim projesi yapacağız.

Belki de ben projemi cep telefonu mesajlarının alt algısal analizi ve kısa adların kullanımı konusunda yapmalıyım. Sanırım bu, henüz işlenmemiş potansiyel bir psikolojik araştırma alanı.

Tuhaftır ki bu mesajı muhtemelen önemseyeceğim kadar çok önemsemiyorum şu anda.

Her şeye rağmen çok güzel bir seyahat yaptım ve o kadar çok para zaten gerçekmiş gibi gelmemiştir bana hiç. Bu, çok daha gerçekçi geliyor. Üstelik bu miktar Anna-bel'den borç aldığım miktarı da karşılıyor. Dolayısıyla, bir şekilde herkes kazançlı.

Birkaç saniye boyunca herkesin mutlu bir şekilde sohbet etmesini izliyor, sonra da telefonumu çantama koyup merdivenleri çıkıyorum.

Odanın kapısını itip açtığımda hayretler içinde kalıyorum.

Her yerde kitaplar var.

Çalışma masamın, yatağımın, şöminenin üzerinde, yerde, pencere pervazında öbek öbek kitap var. Son on günde verdiğim her bir ilginç bilgiler kitabı geri gelmiş ama küçük bir farkla: Her bir kitabın üzerine küçük, pembe bir not yapıştırılmış.

Bu notlardan birini elime alıp bakıyorum:

GERÇEK 1: Harriet Manners zekidir.

Diğeri şöyle:

**GERÇEK 2: Harriet Manners eğlence-
lidir.**

Bir diğeri de şöyle:

GERÇEK 3: Harriet Manners naziktir.

Son notta şöyle yazıyor:

GERÇEK 42: Bize bu kadar nazik davran-
dığın için teşekkür ederiz, Harriet Manners.
Lydia, Fee, Soph ve Keira xxx

Gerçek kelimesini doğru kullandıklarından pek emin olma-
mama ve bunu tartışmamız gerekebileceğini düşünmeme
rağmen, boğazıma oturan yumruyu yutuyorum. Ardından
da Annabel'in odamdaki bir kupaya yasladığı fotoğrafı
elime alıyorum.

Bu, arkasında Atlas Dağları, bir çotuğun üzerine otur-
muş küçük, kahverengi bir maymunun fotoğrafı.

Size söylemediğim kendimle ilgili son gerçek şu:

Gerçek 4

Fas'tan ayrılmadan önce Annabel'le yaptığımız son şey,

Ali'den Richard'ı (maymun olan, babam değil) yüz altmış kilometre ötedeki bir maymun sığınağına götürmesini rica etmekte.

Richard'ı satın alıp onu özgür bıraktık.

Sonra da yılanları satın alıp onlara da aynı şeyi yaptık.

"Harriet?" diye sesleniyor Annabel merdivenlerden yukarıya. "Aşağıya geliyor musun? Pizzalar soğuyor."

Evet anlamında başımı sallayıp fotoğrafı bırakıyorum.

"Bir dakika!"

Yapmam gereken son bir şey kaldı.

Yatağımın üzerindeki kitapları itip bir yer açıyorum kendime.

Ardından da oturup çantamdan kutuyu çıkarıyorum.

Tokyo - Haziran (4 ay önce)

"Kalabilirsin, biliyorsun. Tokyo'da daha sana saldırmamış birçok ahtapot var, Manners. Birçoğundan birçok şey götürüyorsun."

Güldüm. "Huzursuz bir ahtapotun bazen kendini gerçekten *yediğini* biliyor muydun, Nick? Daha fazla ahtapotu huzursuz etmenin adil olacağını sanmam. Ortalık kirlenebilir."

Ardından da Nick'in omzunun üzerinden Narita Havalanı'na doğru baktım.

Bunty, bir güvenlik görevlisine bir çeşit bir hokkabazlık gösterisi yapıyordu ama görevlinin sabrının tükenmekte olduğu belliydi ve Londra uçuşumuz için son çağrı yapılmıştı bile.

"Gitmeliyim." dedim, kollarımı beline dolayıp başımı kaldırarak Nick'e bakarken. "Üzgünüm."

Nick, başını eğip bana baktı. Kısaltılmış saçları karma-karışık ve gözlerini kısmıştı.

"Tamam. Elini uzat." İtaatkâr bir biçimde elimi uzattım ve o da parmaklarını benimkilerin arasına soktu. "Ne tür bir masa eklemi bu?"

Birden ilk karşılaşmamızı hatırladım. Çok endişeliydim. Moda şovunda bir masanın altına saklanmış -her zamanki gibi- gerçek dünyadan kaçmaya çalışıyordum.

Nick çok nazikti. Çok sakın.

Beni başından beri anlamıştı.

Sıra dışı masa eklemleri arıyordum. Uzaktan bu masanın çok şey göründüğünü düşündüm... Yekpare. Yapım açısından. Ve daha yakından incelemem gerektiğine karar verdim. Anlarsın iste. Altına girip.

Başımı kaldırıp Tokyo kaldırımında durmakta olan erkek arkadaşına baktım ve ayrılmadan önce her bir detayı ezberlemeye çalıştım. Her bir siyah kirpiğini, her bir koyu renk buklesini, ağzının kenarındaki küçük çizgiyi, yanağındaki beni, dişlerinin sivriliğini zihnime kazımaya çalışmıştım.

Her bir parçasını güvenli bir yere, asla kaybetmeyece-

ğim bir yere yerleştirmeye çabaladım.

"Parmak eklemleri mi?" diye sordum yüzümde hafif bir gülümsemeyle.

"Güvercin kuyruğu eklemleri." demişti Nick, aynen ilk seferde olduğu gibi. Parmaklarımız birbirine kenetlenene kadar parmaklarını benimkilerin üzerine kapadı ve her zamanki gibi sırtarak hem beni hem de tüm dünyamı ortadan ikiye ayırdı. "Hoşça kal, Harriet Manners."

Ardından da öne doğru eğilip beni öptü.

Sanki uzayda birbirimize dokunuyormuşuz gibi hissettim.

Sanki kaynak yapılmışçasına sonsuza kadar yapıştığımızı hissettim.

Gözlerim kapalı bir hâlde, elim kutunun üzerinde birkaç saniye bekliyor ve Nick'in o güzel yüzünün, parlak bir ışı-ğın bir duvarda titreşmesi gibi, titreşmesini izliyorum. Her titreştiğinde birazcık daha soluyor Nick'in yüzü.

Sonunda gözlerimi açtığımda, tamamen ortadan kayboluyor.

"Elveda, Nicholas Hidaka." diyorum usul usul.

Sonra gülümseyip kutuyu yere koyuyorum.

Derin bir nefes alıyorum.

Ardından da -kalan tüm kuvvetimle- geçmişi yatağımın altına itiyorum.

95

Yıldız kurdu da denilen ateş böceği kurtçuk değil, kınkarnatlı bir böcektir.

Koalalar ayı sanılsa da ayı değildir -keseli hayvanlardır- ve çiroz da sadece çok zayıf insanlar için kullanılan bir sıfat değil, kurutulmuş uskumru balığıdır aynı zamanda. Çiğ börek denilen börek ise pişirilmiyor değildir.

Söylemeye çalıştığım şey şu: Her şey her zaman sandığınız gibi değildir. Bir şeye çok ama çok uzun bir süre baksanız da onun aslında ne olduğunu göremeyebilirsiniz.

Sanırım buna ben de dâhilim.

“Harriet?” diyor Annabel, ben merdivenlerin son basamağına vardığımda. Salon birden boşalmış ve evin tüm ışıkları kapatılmış. “Yapman gereken her şeyi yaptın mı?”

Annabel bana sabit bir şekilde bakıyor ve her şeyi bildiğini anlıyorum.

Her şeyi.

Bunun nasıl olduğu konusunda bir fikrim yok -muhtemelen sihir bu ya da gizli kameralar var- ama sanki düşünmüş ya da düşünecek olduğum her şey alnımda yazıyor-



muş gibi bakıyor Annabel yüzüme.

Onu kıskanmıyorum. Bunları okumak kolay olmasa gerek.

"Evet." deyip başımı sallıyorum. "Nereye gitti herkes?"

"Bahçede seni bekliyorlar." Birkaç saniye duraksıyor.

"Harriet, şu listenden haberdarım."

Elbette haberdar. "Nasıl?"

"Fas'a gitmeden önce bilgisayarını açık unutmuşsun. Ben de bavulları toplarken gördüm."

Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissedebiliyorum.

Ne kadar utanç verici bir şey bu. Dil bilgisi kuralları açısından bile *doğru* değildi o liste.

"Harriet." diyor Annabel, alt basamağa oturup eliyle basamağa dokunarak oturmamı işaret ederken, "Sen bir şapşalsın, bunu biliyorsun değil mi?"

Şu sıralar üçüncü kez söyleniyor bana bu. Sırtıma farkında olmadığım bir not mu yapıştırılmış yine acaba? "Evet, bunu gayet iyi biliyorum." diyorum, Annabel'in yanına otururken. "Herkes bana bunu söyleyip duruyor."

Annabel bir kahkaha atıyor.

"Harriet, senin için zor olmasına rağmen okula gidiyorsun. Seni korkutmasına rağmen modellik yapıyorsun. Para kazandığında ilk düşündüğün şey bu parayı kendin için değil başkalarına yardım etmek için harcamaktı. Nat'e ihtiyaç duymana rağmen erkek arkadaşıyla olsun diye ondan uzak durdun. Kendilerini dışlan-

miş hissetmesinler diye yediden yetmişe herkesi partine davet ettin. Baban evi her alt üst ettiğinde ben toplamak zorunda kalmayayım diye evi toparladın ve bunun lafını bile etmedin.”

Ağzımı açıyorum ama sonra tekrar kapatıyorum.

Ciddiyim. Bu evde bir yerlerde kamera var.

“Bugün çok meşgul olduğun için evi toparlayamadığında fark ettim bunu ancak.” diye devam ediyor Annabel yüzünde hafif bir gülümsemeyle. “Baban kendini gerçekten Elflerin yardım ettiği şu ayakkabıcı sanıyor.”

“Ya.” Omuz silkiyorum. Babamın zihni yaşanacak muhteşem bir yer olmalı. “Şey, sen çok yorgundun. Abar-tılacak bir şey değil.”

“Evet, çok yorgundum ve senin bunu yapman gerçekten büyük bir şey.” Annabel tekrar gülümsüyor. “Daha bitirmedim. Genç olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmadığın için küçük bir hayran grubun var ve sana kaba davrandıklarında bile insanları savunuyorsun.”

Tekrar açıyorum ağzımı.

Aman Tanrım. Okulda *da* mı kameralar var? Artık *hiçbir* şey kişiye özel değil mi?

“Yani, söylediğim şu ki Harriet, sen özgüven *sahibi-sin*. Cesursun. Kendi tarzın var ve her zaman çevrendeki herkes için ilham kaynağı oldun. Kim olduğunu tam olarak biliyorsun ve zor olsa da bundan ödün vermiyorsun.”

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. Listemdeki her bir maddeyi ezberlemiş Annabel ve ben yavaş yavaş,

kötü bir şekilde, ilerleme kat ederken beni izlemiş.

"Ama çok çabalıyorum. Hem de her şey için."

"Evet, öyle yapıyorsun gerçekten." Annabel'in ağız seğiriyor. "En sevdiğim özelliklerinden biri bu."

Ben boğazımdaki yumruyu yutmaya çabalarken, birkaç dakika boyunca konuşmadan oturuyoruz. Hakkınızda her şeyi bilen bir ebeveyninizin olması, az çok can sıkıcı bir durum olabiliyor bazen.

Ama bunu hiçbir şeye değişmem.

Sonunda Annabel ayağa kalkıp kendinden çizgili takım elbisesinin tozunu eliyle süpürüyor. "Bahçede seni bekleyen küçük bir şeyimiz daha var. Geliyor musun?"

Evet anlamında başımı sallıyorum. Ardından da üvey annemle yan yana karanlık holden geçip perdeleri sımsıkı çekilmiş olan karanlık mutfığa giriyoruz.

Tam evin niçin bir korku filmi setine dönüştürüldüğünü soracakken telefonum bipliyor.

Wilbur	Dünyadaki diğer herkes
Benim küçük uçan bombam!	Selam!
Büyük elma süper zzz –	New York'tan sıkıldım –
Dolayısıyla bu güvercin yuva-ya dönüyor.	Dolayısıyla BK'a geri dönüyorum.
İvedilikle yüz yüze.	Yakında görüşürüz.
Bira	XXXX

Mutlulukla gülümseyip telefonumu hırkamın cebine

koyuyorum. Ardından da -aniden içimi kaplayan güçlü bir minnet duygusuyla- üvey annemin elini tutuyorum. Bu minnet duygusu o kadar güçlü ki neredeyse tekrar oturmam gerekiyor.

"Teşekkür ederim, Annabel. Bana bu kadar nazik olduğun için."

Başını hayır anlamında iki yana sallıyor Annabel.

"İnsanlar sana karşı nazikse Harriet, bu, sen onlara nazik olduğundan. Birileri senin yanındaysa bu, sen onların yanında olduğundan." Mutfağın bahçeye açılan kapısını aralayıp karanlığı işaret ediyor. "Ve seni yıldız yapacak bir listeye ihtiyacın yoksa bu, zaten hep bir yıldız olduğundan, Harriet."

96

Dışarıda küçük ışık hüzmeleri var.

Çatır çatır sesler çıkararak havada dalgalanıyor, peş peşe dizilmiş kocaman harfler şeklinde işildiyorlar.

H.R.T.I.R.E.T.

Maytapların ışığı sayesinde, en sevdiğim insanların beşini görebiliyorum. Yüzleri aydınlanmış ve gülüyorlar.

Bir numaralı köpeğim de yanlarında.

"Toby." diye çıkışıyor Nat sinirli bir şekilde, elindeki maytabı havada şiddetli bir şekilde sallarken. "A yapman gerekiyor, seni geri zekâlı. T değil."

"Hadi ya." Toby kaşlarını çatıyor. "Peki, T'yi kim yapıyor?"

"T cetveli mi lazım?" diye soruyor babam. "O da nereden çıktı? Kulübede vardır ama. Bakayım isterse-niz." Babamın dudağının üzerine yapıştırılmış olan kocaman siyah bıyığı ve başındaki aşçı şapkasını fark etmemek elimde değil.



Tabby içinde bulunduğu istakoz tenceresinden büyülenmiş bir şekilde ışıklara bakıyor.

Hugo bana doğru koşturuyor. Daha ben kapıyı kapatmadan ön ayaklarını karnıma koyuyor.

"Darılmayın ama bir tek ben *doğru dürüst yapıyorum* şu R harfini." diyor India havalı bir şekilde. "Hepinizin kendini geliştirmesi lazım. R'nin en zor harf olduğu bariz."

Arkalarında duran kocaman şeye bakıyorum.

Bahçenin tam ortasında altın rengi kanatları olan kocaman, iki metre boyunda beyaz bir melek heykeli duruyor. Aklım karışmış bir şekilde Annabel'e dönüyorum ve Annabel bana göz kırıyor. Anlaşılan o ki ben şu partimdayken elden teslim edilmiş bu heykel.

Belki de okulda kameraları falan yoktur Annabel'in zaten.

Ağır ağır heykele doğru yürüyorum.

İnanılmaz derecede güzel bir heykel bu. Yüzü büyük bir özenle şekillendirilmiş, alçı pürüzsüz ve altın sarısına boyanmış küçücük tüylerle kaplı olan kocaman kanatlar omuzlar altından kalın beyaz bir iple heykele tutturulmuş.

Sol kanada iliştilmiş olan küçük bir kâğıt parçası var.

Kâğıdı çevirirken bunun hiç de bir melek olmadığını farkına varıyorum.

Bu, Ikarus.

Hatalıydım. özür dilerim. Arkadaş mıyız?

Jasper x

Bedenimden daha önce hiç olmadığı kadar parlak bir ışık yayılmaya başladığını hissedebiliyorum.

Uzay hakkında bildiğim birkaç bir şey var.

Uzayın büyük, karanlık ve ıssız olduğunu biliyorum. Tüm yıldızların birbirlerinden uzaklaştıklarını ve -biz de dâhil olmak üzere- evrenin yüzde 99,9999'unun boşluk olduğunu biliyorum.

Ama uzay hakkında hâlâ anlayamamış olduğumuz bir sürü şey olduğunu da biliyorum.

Çok kısa bir süre önce bilim adamları evrendeki ışık kaynağının yüzde doksan dokuzunun açıklanamadığını belirttiler. Bu ışığı görebilmelerine ve ölçebilmelerine rağmen nereden geldiğini bilmiyorlar.

Bir saniyeliğine, belki de ben biliyorumdur diye düşünüyorum.

Maytaplarla havaya adımı yazan sevdiğim insanları izlerken -dünyanın dört bir tarafındaki sevdiğim ve özlediğim insanları düşünürken- acaba bu ışığın bir kısmı bizden mi geliyor diye geçiriyorum aklımdan.

Acaba her bir iyilik karşısında biraz daha parlıyoruz da karanlık birazcık daha mı aydınlanıyor; acaba her bir dostlukla uzay birazcık daha küçülüyor da biz birbirimize birazcık daha mı yakınlaşıyoruz diye geçiriyorum aklımdan.

Kendi yıldızlarımızı yarattığımızdan aslında asla yalnız kalmıyor muyuz diye düşünüyorum bir anlığına.

Çünkü evren ne kadar hızla genişliyor olursa olsun -aramızda ne kadar mesafe olursa olsun- bunlar bizi bir

arada tutacak olan bağlantılar.
Asla kopmayacak olan bağlar.
Böyle ışık saçıyoruz işte etrafımıza.

Teşekkürler

Harika editörüm Ruth Alltimes'a; benimle kusursuz, cesur ve sabırlı bir şekilde çalıştığı ve Harriet'ı en az benim kadar çok sevdiği için teşekkürler. Tam bir şampiyonsun. Temsilcim ve ne zaman sebep, mantık ve bilgiğe ihtiyaç duysam yanımda olan arkadaşım. Her zaman olduğu gibi, sen olmadan başaramazdım.

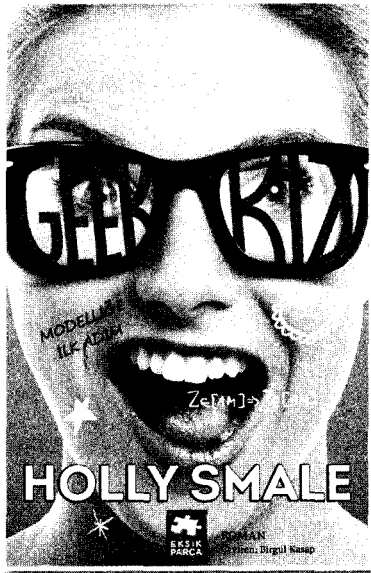
Geek Takımı'nın bir parçası olup yorulmadan ve sabırla çalışan HarperCollins'in tüm harika çalışanlarına; özellikle Hannah, Sam, Nicola, Carla, Kate, Elorine, Georgia, Lily, Rachel ve Mary'ye teşekkürler. Bu bir eğlence gemisi ve bunun için daha iyi arkadaşlar hayal edemezdim. Bu süre boyunca yıldız olarak kaldıkları için Lizzie ile Celeste'e de teşekkürler. Sevimliliğinize ve desteğinize minnettarım.

Her zaman olduğu gibi, sonsuz ve içten şükranlarım harika ailem için. Büyükbabam, büyükanmem, babam, annem, Tig, Dan, Vero, Caro, Louise, Vincent, Judith, Lesley, Ellen, Freya, Rob, Lorraine, Mayne, Chelsea, Dixie ve Yakışıklı. Çok iyi bir yıldız ve benimle olduğunuz için çok şanslıyım; her zaman yanımda olacağınızı biliyorum.

Son olarak, son birkaç yıldır Harriet'ı okuyan, seven, onun için heyecanlanan ve endişelenen bütün okuyucularıma: Sizin için yazıyorum.

Teşekkür ederim. xx

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI TÜM KİTAPÇILARDA!



GEEK KIZ: MODELLİĞE İLK ADIM HOLLY SMALE

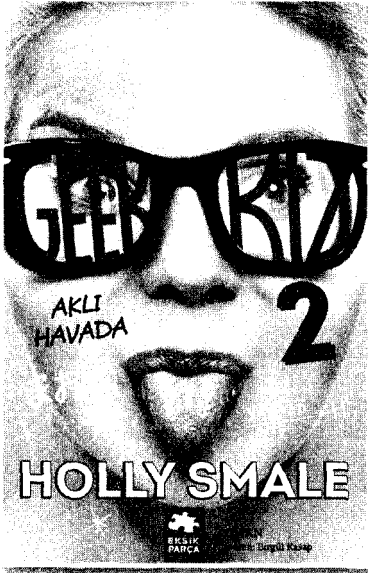
Adım Harriet Manners ve ben bir geek'im. Ben bunun oldukça iyi bir sıfat olduğunu düşünsem de, okul çantamın üstüne kocaman harflerle 'Geek' yazan arkadaşlarım aynı fikirde değil gibi. Tamam, biraz asosyal olduğumun ve gereğinden fazla şey bildiğimin farkındayım fakat bu dışlanmam gerektiği anlamına gelmez.

Ama modellik ajansından gelen teklif belki de bu durumu ter-

sine çevirmek için bir şans olabilir. Belki de kozamdan sıyrılıp güzel bir kelebeğe dönüşebilirim. Ya da kahverengi bir güveye...

Peki bu dönüşümü, hayali modellik yapmak olan en yakın arkadaşımı kırmadan ve süper yakışıklı manken Nick'e rezil olmadan nasıl yapacağım?

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI TÜM KİTAPÇILARDA!



GEEK KIZ 2: AKLI HAVADA

HOLLY SMALE

Ben Harriet Manners ve ben hâlâ bir geek'im.

Karaoke kelimesinin solistsiz orkestra anlamına geldiğini, Astronotların Uranüs'te bazen gökten elmas yağdığını keşfettiklerini,

Bir ahtapotun üç kalbi olduğunu,

Mide asidinin çinkoyu eritebilecek kadar güçlü olduğunu,

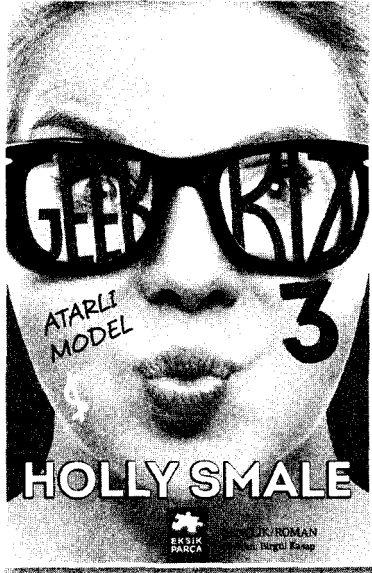
Sabahları boyumuzun akşamki boyumuza göre kabaca bir san-

timetre daha uzun olduğunu,

Oyuncak ayıların gerçek ayılardan daha çok insanı öldürdüğünü biliyorum.

Aynı zamanda bu bilgilerin modellik kariyerime hiçbir faydası olmadığını da biliyorum. Tam anlamıyla ayıvayı yedim!

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI TÜM KİTAPÇILARDA!



GEEK KIZ 3: ATARLI MODEL HOLLY SMALE

Benim adım Harriet Manners ve ben her zaman bir geek olacağım.

Bir karıncanın ağırlığının elli katı yükü kaldırabildiğini, İnsanların gözlerinin günde yaklaşık olarak 15.000 kez kırıştırdığını,

Zürafaların boynunun başlarını yere eğmek için yeterince uzun olmadığından su içerken ayaklarını iki yana açarak eğildiklerini, "Gökdelen" kelimesinin aslında bir denizcilik terimi olduğunu,

Bilinen en büyük yıldızın çevresinde saatte 900 kilometre hızla yapılan bir turu tamamlamanın 1.100 yıl süreceğini,

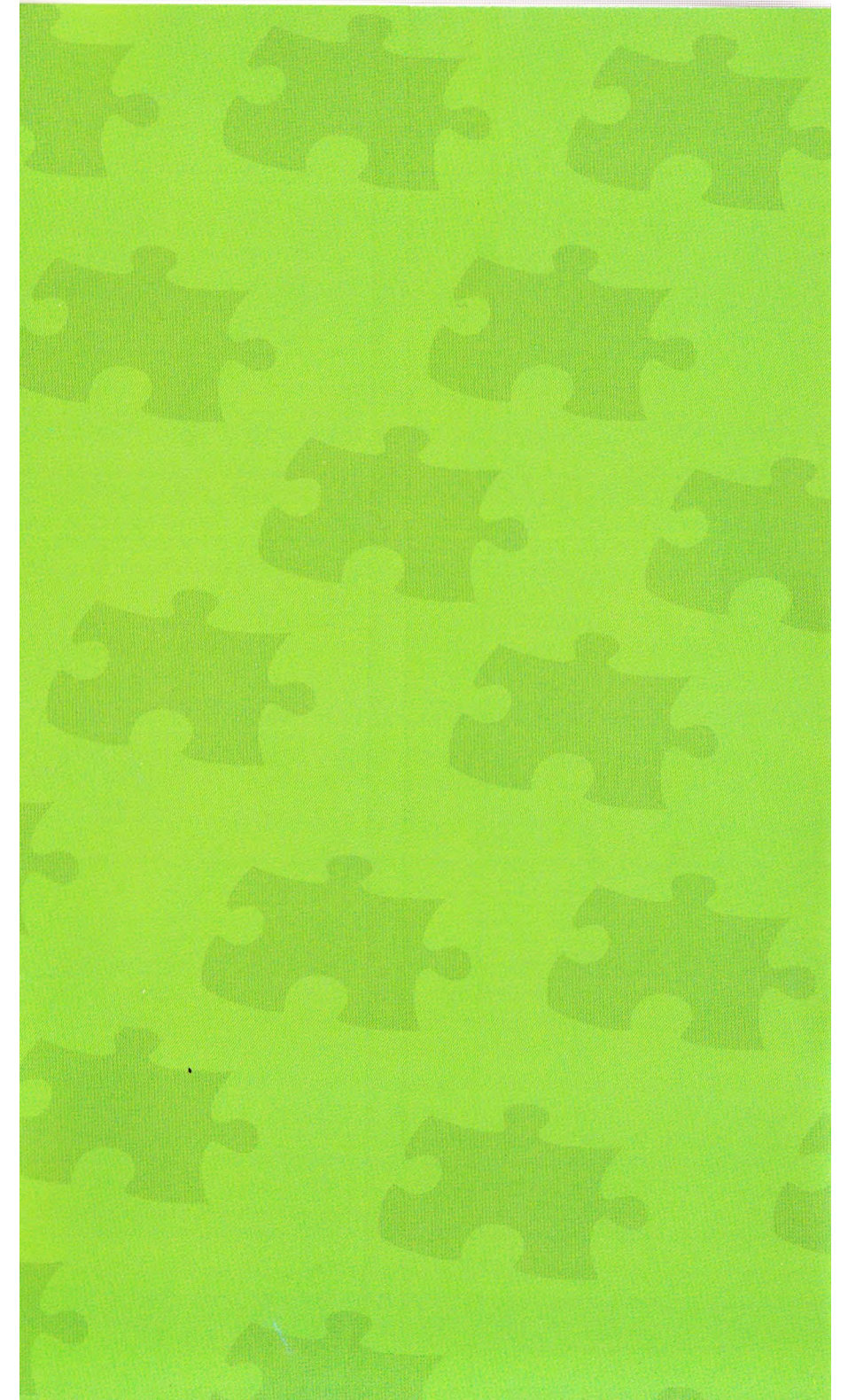
Çıplak gözle yirmi katrilyon kilometre uzaklığı görmenin mümkün olduğunu,

İneklerin dört midesi olduğunu biliyorum.

Ama ne yazık ki New York'da modellik yapmanın nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Bu sefer gerçekten ayvayı yemiş olabilirim.







Holly Smale

Biraz sakar, biraz da 'geek' olan yazar Holly Smale, gençlik yıllarının büyük bölümünü tuvaletlerde, boş soyunma kabinlerinde saklanarak geçirir. 15 yaşındayken, beklenmedik bir şekilde bir modellik ajansı tarafından keşfedilir ve sonraki iki yılını podyumlarda düşe kalka yürüyerek, sürekli utanıp sıkılarak ve parasının yetmeyeceği şeyleri kıırarak geçirir. Bristol Üniversitesi, İngiliz Edebiyatı Bölümü'nden mezun olduktan sonra ise modelliği bırakarak yazar olmaya karar verir. Geek Kız ile tam teşekküllü bir yazar haline gelen Holly, şu günlerde blog yazılarıyla ve Geek Kız'ın devam kitaplarıyla uğraşmaktadır.

$$\frac{2M + 2r}{14}$$

HOLLY SMALE



ARKADAŞLAR
ARASINDA

4

$$q = \frac{B}{1-B}$$

$$|AP| = |AQ| + |QP| = 10/9P$$

Benim adım Harriet Manners ve ben daima bir geek olacağım.

Ortalama bir insan gözünün, grinin 500 tonunu seçebildiğini, Kızılderililerin, her bir fotoğrafın ruhunuzdan bir parça çaldığına inandıklarını,

Bir yılının bir kurbağayı tamamen sindirmesinin 50 saat sürdüğünü, Bukalemunların 360 derecelik bir görüş alanlarının olduğunu, Çikolatanın aşırı miktarda tüketildiğinde ölümcül olabileceğini, Her insanın yılda ortalama 6,25 milyon kez gözlerini kırıştırdığını biliyorum.

Ama yeni arkadaşlar edinmekle ilgili hiçbir şey bilmediğim ortada. İşin kötüsü en iyi arkadaşlarımı yanımda tutmayı da beceremiyorum. Modellik kariyerimde birdenbire gelişen bol 'pırıltılı' olayları sormayın bile. Tahmin edin ne oldu:

Tabii ki ayıyı yedim.

$$\vec{AP} = \frac{(q+1)\vec{AM} + p\vec{AN}}{p+q+1} \left(\frac{1}{a} + \frac{1}{c} \right) M$$

11+



/eksikparca1



/Eksik_Parca

www.eksikparca.com

ISBN: 978-605-9864-40-4



9 786059 864404

www.ucuzlukvadisi.com